

Editors: Rachelle

Ngủ bù giữa suy luận

Ngủ Bù Giữa Suy Luận - Dục Tô Thức Quỷ

Dục Tô Thức Quỷ

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Trinh Thám

Khi trời lạnh.

Nguyễn Ngôn Hi: Lạnh quá, anh phải nằm.

Khi trời nóng.

Nguyễn Ngôn Hi: Nóng quá, anh phải nằm.

Mộc Thập (đẩy kính mắt): Có khi nào anh không muốn nằm không?

Nguyễn Ngôn Hi: Có, khi nghĩ đến vụ án và nghĩ đến việc phải hôn em như thế nào.

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12: Câu Chuyện Nhỏ 1](#)
- [Chương 13: Câu chuyện nhỏ số 2](#)
- [Chương 14: Câu chuyện nhỏ số 3](#)
- [Chương 15: Câu chuyện nhỏ số 4](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)

- [Chương 33](#)
- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)
- [Chương 68](#)

- [Chương 69](#)
- [Chương 70](#)
- [Chương 71](#)
- [Chương 72](#)
- [Chương 73](#)
- [Chương 74](#)
- [Chương 75](#)
- [Chương 76](#)
- [Chương 77](#)
- [Chương 78](#)
- [Chương 79](#)
- [Chương 80](#)
- [Chương 81](#)
- [Chương 82](#)
- [Chương 83](#)
- [Chương 84: Hoàn chính văn](#)
- [Chương 85: Ngoại truyện](#)

Chương 1

Giữa tháng 11, thành phố S đột nhiên hạ nhiệt độ, bắt đầu mùa đông sớm hơn một tháng so với bình thường.

Cả người Mộc Thập được quần trong một chiếc áo khoác bông màu xám nặng nề, quàng khăn màu nâu quanh cổ, đeo găng tay trên tay, nhìn từ xa trông như một cái bánh ú.

Trên con đường này không có ai, có lẽ do trời lạnh, có lẽ là do nơi này vắng vẻ, Mộc Thập đi bộ rất lâu, không gặp được một người nào.

Vì mang theo găng tay, cô khó khăn lấy từ trong túi ra một mảnh giấy, nhìn địa chỉ trên đó, cô nhẹ nhàng thở ra một, lập tức bị gió thổi bay.

Nơi này, thật khó tìm.

Mộc Thập đưa mắt nhìn số nhà xung quanh, rụt cổ, tiếp tục đi về phía trước, sau vài vòng, cuối cùng cô dừng lại trước một căn nhà gỗ kiểu cũ.

Cuối cùng cũng đến rồi.

Kéo cánh cửa sắt và bước vào trong, cô dừng lại trước cánh cửa màu nâu đỏ, tháo găng tay, nhét vào túi, sau đó lấy điện thoại ra khỏi túi và bấm số trên mảnh giấy.

“Alo, xin chào.”

Một giọng nữ dịu dàng, già dặn, phát ra từ điện thoại.

Mộc Thập nói: “Xin chào, bây giờ tôi đang ở cửa nhà số 144 đường Thiên Cầm.”

“Cái gì?”

Giọng nói của người phụ nữ cao hơn vài tông.

Mộc Thập không còn cách nào khác đành phải lặp lại lần nữa.

“Ôi trời ơi, ôi trời ơi...”

Giọng điệu của người phụ nữ đột nhiên đầy kích động, cô ấy cứ lặp đi lặp lại ba chữ này, phải mất một lúc lâu mới lấy lại được giọng nói ban đầu, “Khụ khụ, thật ngại quá, cô ơi, tôi sẽ mở cửa cho cô ngay lập tức, trước cửa có chỗ để thay giày, mời cô vào phòng khách ngồi trên ghế sofa chờ một chút nha, tôi sẽ xuống ngay.”

Mặc dù nghe thấy sự kỳ lạ trong lời nói của cô, nhưng Mộc Thập không để ý chi tiết, mà chỉ trả lời: “Cảm ơn.”

Mộc Thập cúp điện thoại, nhẹ nhàng mở cửa, một hơi ấm lập tức bao phủ cơ thể cô, cô thoải mái thở dài.

Cô đóng cửa lại phía sau, hoàn toàn ngăn chặn cái lạnh bên ngoài, nhưng trông kính đã bị mờ, cô chỉ đơn giản tháo kính ra.

Mộc Thập ngồi xổm xuống, lấy ra một đôi giày ở nhà từ tủ giày, thay giày, đi vào phòng.

Căn phòng được trang trí theo phong cách châu Âu, Mộc Thập nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt.

Đi đến trước ghế sofa, Mộc Thập nhận ra thì ra ở đây có người, nhưng dáng vẻ hiện tại của anh dường như là hòa làm một với ghế sofa, chần cùng màu với ghế sofa hoàn toàn quán lấy anh ta, chỉ chừa lại cái đầu.

Hai mắt anh ta nhắm nghiền, hô hấp đều đặn, rõ ràng là đang ngủ, Mộc Thập lại gần nhìn mặt người đàn ông kia.

Khuôn mặt rất sạch sẽ, Mộc Thập không thể miêu tả được ai đó, trong mắt cô chỉ có thể phân biệt được sạch và không sạch vì vậy sạch sẽ là đánh giá cao nhất.

Cô nhanh chóng thu hồi ánh mắt, người liên lạc ở đây vẫn chưa xuống, để không quấy rầy người đang ngủ, Mộc Thập chỉ ngồi trên ghế sofa đơn bên cạnh và chờ đợi, cô lấy một miếng vải lau kính từ trong túi ra, cẩn thận lau kính, rồi mang lại.

Trong phòng có một mùi thơm thoang thoảng, không nồng, có thể làm dịu tâm trạng của mọi người, Mộc Thập nhắm mắt lại, trong môi trường ấm áp và thoải mái như vậy, khiến cô có chút buồn ngủ.

Sau khi nheo mắt khoảng năm phút, Mộc Thập đột nhiên cảm thấy vai phải có chút nặng nề, như thể có thứ gì đó đang đè lên, cô mở mắt ra và quay đầu lại nhìn.

Khuôn mặt mà Mộc Thập mô tả là sạch sẽ xuất hiện trước mặt cô, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi thở đều đặn của anh khi cảm anh đặt trên vai cô, dường như đang đè trọng lượng cơ thể anh lên vai cô.

Mộc Thập trừng mắt nhìn, vẻ mặt bình tĩnh, nhìn thẳng anh ta.

Đối phương cũng bất động nhìn cô, trong mắt có vẻ tìm hiểu.

“Anh Nguyễn.”

Cô nói.

Anh khẽ nhúm mày.

Cộc cộc cộc.

Tiếng bước chân khiến Mộc Thập quay đầu lại, sức nặng trên vai biến mất, Mộc Thập khẽ nhúc nhích vai, có chút đau nhức.

Bước xuống cầu thang là một người phụ nữ cao lớn với mái tóc xoăn màu hạt dẻ, mặc một chiếc áo len rộng rãi và cầm một chiếc áo khoác màu đỏ trong tay, tay phải nhẹ nhàng đặt lên bụng.

Đi xuống bậc thang cuối cùng, cô đi tới, khi nhìn thấy Mộc Thập, cô mỉm cười nói: “Hóa ra là một cô gái trẻ đáng yêu, xin chào, cô tên là Nguyên Tình, là trợ lý của anh Nguyễn đang ngồi trên ghế sofa.”

Cô ấy giới thiệu thân phận của mình.

Mộc Thập đứng dậy ngay lập tức và nhường chiếc ghế sofa đơn cho cô, “Xin chào, tôi là Mộc Thập.”

Đối với hành động của Mộc Thập, vẻ mặt Nguyên Tình hơi ngạc nhiên, sau đó lại xuất hiện một nụ cười, rõ ràng còn thật hơn vừa rồi, “Cảm ơn.”

Lúc này, Mộc Thập trở thành người duy nhất đứng ở đây, Nguyên Tình liếc nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, “Tránh ra chút.”

Nguyễn Ngôn Hi miễn cưỡng di chuyển sang một bên, Nguyên Tình đứng dậy ngồi xuống bên cạnh anh, sau đó vẫy tay gọi Mộc Thập: “Mộc Thập, cô ngồi xuống đi.”

Mộc Thập lại ngồi xuống, nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi lúc này đã ấn đầu lên vai cô, lại áp đầu lên vai phải của Nguyên Tình.

Mộc Thập nghĩ thầm, hóa ra đây là thói quen của anh ta.

Và giây tiếp theo, cô thấy Nguyên Tình duỗi tay trái ra, không thương tiếc tát vào mặt Nguyễn Ngôn Hi, đẩy anh ta trở lại.

Sau đó, Nguyễn Ngôn Hi gục xuống ghế sofa.

Từ đầu đến cuối, Nguyên Tình vẫn mỉm cười nhìn Mộc Thập.

“...”

Nguyên Tình đặt tay xuống hỏi: “Sao cô Mộc tìm được nơi này vậy?”

Mộc Thập thành thật nói: “Tôi đã xem trang web của anh Nguyễn, bên dưới có một mật mã, sau đó tôi đã phá giải nó.”

Nguyễn Ngôn Hi quan tâm hỏi: “Mất bao lâu?”

Giọng nói của anh sạch sẽ và rõ ràng, giống như vẻ ngoài của anh.

“Một ngày.”

“Hừ.”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức phát ra một tiếng giễu cợt, mặc dù rất nhẹ, nhưng Mộc Thập vẫn nghe thấy, cô không quan tâm, một ngày quả thực quá dài.

Nguyên Tình nhanh chóng trừng mắt nhìn Nguyễn Ngôn Hi, sau đó nói: “Cô Mộc là người thứ hai tìm được đến đây, không ai

muốn đến mà phải phá giải mật mã.”

Mộc Thập thành thật nói thêm: “Thật ra có vài chỗ do tôi đoán thôi.”

“Chị xem đi.”

Nguyễn Ngôn Hi đặc ý nói.

“May mắn cũng là một loại thực lực. Nguyễn Ngôn Hi, bởi vì mật mã biến thái này mà lâu như vậy cậu mới không nhận được công việc lớn.”

Nói đến đây, cảm giác Nguyên Tình hơi nghiêng răng lại.

Nguyễn Ngôn Hi xòe tay ra, thờ ơ nói: “Tôi chỉ không muốn những người không có não vào nhà tôi.”

Mộc Thập có chút tò mò hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì sẽ gây ô nhiễm không khí ở đây.”

Nguyên Tình lo lắng, “Nếu có thể phá giải mật mã của cậu thì người ta có cần nhờ cậu giúp đỡ không?”

Nói xong, anh nghĩ Mộc Thập có thể đến đây để nhờ giúp đỡ, về mặt áy náy, “Ôi, Mộc Thập, tôi xin lỗi, cô đến đây để làm gì?”

“Tôi muốn anh Nguyễn giúp tôi tìm anh trai tôi.”

Nguyễn Ngôn Hi ngáp: “Cảnh sát có thể giúp cô tìm.”

Sau khi nghĩ đến cái gì đó, khóe miệng hơi nhếch lên, anh nhìn Mộc Thập, “À, tôi biết rồi, bọn họ không tìm được hay là có vấn đề gì đó, nguyên nhân là gì?”

Mộc Thập lên tiếng: “Cảnh sát tìm thấy thi thể của anh ấy. “

Vẻ mặt Nguyên Tình ngạc nhiên, nhưng biểu cảm của Mộc Thập vẫn như cũ, khiến mọi người không thể nhìn ra suy nghĩ của cô.

Nguyễn Ngôn Hi nói tiếp: “Nhưng trên thực tế, anh ta vẫn chưa chết.”

Mộc Thập gật đầu.

“Tôi có hứng thú, nhưng sẽ thu phí rất cao đó.”

Vẻ mặt Mộc Thập khó xử, cô không có nhiều tiền.

Nhìn thấy dáng vẻ của Mộc Thập, Nguyên Tình có chút mừng thầm vì vậy cô nói: “Mộc Thập, cô cũng thấy, tôi đang mang thai, thật ra sau khi kết hôn, tôi đã muốn từ chức, không làm nữa, nhưng mãi mà không có ai tới được đây, như vậy đi, cô đến đây thay tôi làm trợ lý của cậu ấy, xem như thù lao tìm anh trai cô, được không?”

“Có phải nên hỏi ý kiến của tôi trước không?”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức bất mãn.

Nguyên Tình nói với anh ta: “Không phải cậu luôn biết tôi sẽ từ chức sao, tôi đã thu dọn đồ chào rồi, tôi cũng đã đợi một năm rồi đó.”

Mộc Thập không chút do dự nào, “Tôi có thể, tạm thời tôi cũng không có việc làm.”

Sau đó, cô lấy chứng minh thư từ túi xách ra, cũng như các chứng chỉ bằng cấp khác nhau.

Khóe miệng Nguyễn Ngôn Hi hơi giật, “Mang theo cả chứng chỉ

bằng cấp nữa sao?”

Mộc Thập: “Để chứng minh thân phận.”

“Trời ơi, nhiều chứng chỉ bằng cấp quá!”

Nguyên Tình đột nhiên muốn nói, một bản bao nhiêu tiền!

“Ngôn Hi, thế nào? Đủ tiêu chuẩn làm trợ lý của cậu rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn Mộc Thập một lúc, không phản đối.

Nguyên Tình đương nhiên coi như anh ta ngầm đồng ý, Nguyên Tình mỉm cười, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, “A, tuyệt quá, tôi phải gọi cho chồng yêu để anh ấy mau chóng đến đón tôi.”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn biểu cảm của Nguyên Tình, nhú mày, “Chị thật sự muốn đi cùng anh ta sao? Tôi nhìn anh ta thấy không thuận mắt.”

Nguyên Tình bất lực nói: “Ngôn Hi, trên đời này không có người nào khiến cậu thấy thuận mắt cả.”

Anh quay đầu đi.

Nguyên Tình nói đùa: “Tôi biết cậu không nữ, nhưng làm sao bây giờ, trong bụng tôi đang mang thai con của anh ấy, lẽ nào cậu có thể vì tôi mà chấp nhận đứa bé này sao?”

Anh lập tức quay đầu nhìn cô, khinh thường nói: “Tôi không muốn một đứa trẻ sinh ra có chỉ số IQ bằng 0 còn người sinh thì cứ thích giả vờ, chị nhanh chóng rời đi đi.”

Mặc dù giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi rất tệ, nhưng Nguyên Tình biết cậu ta đang quan tâm đến mình, nụ cười trên mặt cô

càng lúc càng sâu, cô quay đầu nhìn Mộc Thập nói: “Mộc Thập, xin hãy giúp tôi chăm sóc cậu ấy thật tốt, cách cậu ấy làm nũng hơi khác người, giống khi nãy vậy đó.”

Giọng điệu giống như của một người chị gái đang nói về người em trai không hiểu chuyện của mình.

Mộc Thập gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“À, tôi đột nhiên thấy tên của hai người rất thú vị, Nguyễn Ngôn Hi, Mộc Thập, lấy trứng chọi đá!”(*)

Đây rõ ràng là một chuyện cười khá tệ.

Nguyễn Ngôn Hi vô cảm nói: “Nguyên Tình, họ của tôi phát âm là Nguyễn, không phải Noãn, tùy tiện đổi tên người khác là bất lịch sự, giống như chị tên là Nguyên Tình, tôi sẽ không gọi chị là Nguyên Tình.” Nguyên Tình đã quen với chuyện này từ lâu nên không quan tâm chút nào, tiếp tục nói: “À, hôm nay tôi mới phát hiện tên của chúng ta thật sự có thể hình thành tổ hợp trứng và t*ng trùng.” (**)

“...”

Sau hơn mười phút, điện thoại di động của Nguyên Tình reo lên, Mộc Thập nhận thấy vẻ mặt của cô ấy trở nên dịu dàng hơn.

Nguyên Tình đặt điện thoại xuống, ôm Nguyễn Ngôn Hi, tạm biệt anh, “Được rồi, tôi đi đây, Ngôn Hi, bảo trọng, tôi hy vọng lần sau tôi đến gặp cậu, cậu sẽ bỏ được tính tình kỳ quái kia.”

Nguyễn Ngôn Hi không đẩy cô ra, mà vươn tay nhẹ nhàng ôm cô, “Tôi hy vọng chị sẽ sinh ra một đứa trẻ thông minh.”

Nguyên Tình mỉm cười, gật đầu buông anh ra.

Có lẽ anh ta biết Nguyễn Ngôn Hi không chào đón anh ta, vì vậy chồng của Nguyên Tình chỉ chờ ở cửa, Mộc Thập tiễn Nguyên Tình ra ngoài.

“Mộc Thập, xin lỗi cô, chỉ ở với cô chút thời gian ngắn mà tôi đã phải đi rồi. Con người Ngôn Hy có vẻ khá kỳ lạ nhưng ở chung một thời gian dài, cô sẽ thấy thật ra cậu ấy rất đáng yêu.”

“Dạ, thấy được.”

Thích bám người, lại còn hay nói chuyện đậm chọt.

“Vậy là tốt rồi, nếu có vấn đề gì cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi đi trước.”

Nguyên Tình vừa nói vừa ôm lấy Mộc Thập.

“Dạ, tạm biệt.”

Nguyên Tình mở cửa, không khí lạnh lẽo bên ngoài lập tức ùa vào, Mộc Thập nhìn ra ngoài cửa, một thanh niên nhận lấy đồ đạc từ tay Nguyên Tình, đưa Nguyên Tình lên xe, Nguyên Tình nhìn về hướng cửa, vẫy tay với Mộc Thập.

Mộc Thập cũng vẫy tay, sau đó đóng cửa lại, khi cô xoay người lại, cô thấy Nguyễn Ngôn Hi đang dựa vào bức tường bên cạnh.

“Anh Nguyễn, có thể hỏi anh một câu được không?”

Nguyễn Ngôn Hi ngược mắt lên nhìn cô.

“Tại sao anh lại đồng ý để tôi làm trợ lý cho anh?”

Nguyễn Ngôn Hi hơi nheo mắt lại, nhìn cô một hồi, “Có lẽ là bởi vì vừa rồi khi tôi đang ngủ, cô không xâm phạm tôi.”

Xâm phạm anh ta?

Vì khuôn mặt sạch sẽ sao?

(*): Lấy trứng chọi đá, phiên âm là Yǐ luǎn jī shí, tên của hai người là Nguyễn Ngôn Hi Mộ Thập, phiên âm là Ruǎn yán xī mù shí, Nguyên Tình thấy luǎn và ruǎn đọc ơ giống nhau nên cố tình ghép lại vậy.

(**): Trúng, t*ng trùng phiên âm là Luǎn zǐ jīng zǐ, luǎn giống như ruǎn là họ Nguyễn, còn jīng đọc hơi giống như qíng là tên Tình.

Chương 2

Nguyễn Ngôn Hi trở lại nằm trên ghế sofa, “Phòng thứ nhất bên trái trên lầu hai là của cô.”

“Được.”

Mộc Thập không từ chối.

Anh thoải mái rúc vào ghế sofa dặn dò Mộc Thập: “Vây bây giờ cô đi siêu thị mua đồ nấu ăn đi.”

“Siêu thị ở đâu?”

Nguyễn Ngôn Hi nhú mày, “Cô đi xe buýt đến đây không lẽ không đi ngang qua siêu thị sao?”

Mộc Thập nhớ lại đúng là có một siêu thị, nhưng, “Tôi không biết nó ở đâu.”

“Đi ra ngoài rẽ trái, đi đến ngã tư thứ hai rẽ trái, đi 100 mét, rẽ phải, khi nhìn thấy một ngân hàng thì rẽ trái, sau đó đi thẳng là có thể nhìn thấy siêu thị.”

Mộc Thập: “Tôi nghĩ anh không bao giờ ra khỏi nhà.”

“Đúng là tôi hiếm khi ra ngoài, nhưng việc tôi không ra khỏi nhà với việc tôi biết siêu thị ở đâu thì đâu có liên quan gì đến nhau, tôi biết chỉ chứng minh được chuyện tôi không mù đường thôi.”

Câu cuối cùng rõ ràng mang theo giọng điệu khinh thường.

Cuối cùng, Nguyễn Ngôn Hi vẫn đưa cô đến siêu thị, bởi vì anh muốn đi cửa hàng gia dụng gần siêu thị để mua gối.

Mộc Thập đeo găng tay vào, đi theo Nguyễn Ngôn Hi ra ngoài.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn cách ăn mặc của cô, có chút chán ghét nói: “Sao cô ăn mặc như cái bánh ú vậy?”

Mộc Thập quấn chặt quần áo quanh người, “Tôi chỉ không muốn bị bệnh.”

Nguyễn Ngôn Hi không khách sáo nói nói: “Ừm, nếu cô bị bệnh, tôi nhất định sẽ ném cô ra ngoài.”

“Ồ.”

Mộc Thập trả lời.

Sau một lúc lâu, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên lên tiếng: “Tôi phát hiện cô đúng là người giống như tên, không chỉ giống cái bánh ú mà còn giống cây gỗ.”

“Ừm, anh thì hoàn toàn ngược lại.”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức phản ứng lại, dừng lại nhìn cô, “Ý cô là tôi nhiều chuyện sao?”

Mộc Thập ngẩng đầu nhìn lên: “A, đến siêu thị rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi không nói thêm gì nữa, đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cô, đi theo cô đi vào.

Mộc Thập đẩy xe đẩy, đi bên cạnh Nguyễn Ngôn Hi, hai người đi đến khu vực bán thịt, Nguyễn Ngôn Hi quay đầu hỏi: “Cô biết

làm món gì?”

Mộc Thập ngược mắt lên nhìn trần nhà, sau đó nói: “Trứng luộc, trứng hấp, trứng chần nước sôi, cơm chiên trứng, trứng chiên cà chua, canh cà chua trứng.”

Nguyễn Ngôn Hi mím môi, “Có món nào không liên quan đến trứng không?”

“Mì. “

“Hừ.”

Anh chế nhạo, “Và đặt một quả trứng chần nước sôi lên trên?”

“Ừ”

“Vậy chúng ta đến đây để mua vài thùng trứng sao?”

Mộc Thập ngẩng đầu nhìn anh: “Anh cũng có nấu ăn mà.”

Nguyễn Ngôn Hi có hứng thú, dừng lại hỏi cô: “Ồ, sao cô nhìn ra được?”

“Trong bếp, anh thuận tay trái, mọi thứ trong bếp được đặt theo thói quen của anh, còn cô Nguyên thuận tay phải, vì vậy đồ ăn đều là do anh làm.”

Nguyễn Ngôn Hi hơi nheo mắt lại, trên mặt nở nụ cười, “Tôi thấy cô thú vị hơn đáng kể bên ngoài.”

“Ồ.”

Mộc Thập vẫn không có phản ứng.

Mua đồ ăn xong, hai người đi ra khỏi siêu thị, Nguyễn Ngôn Hi

đi phía trước, hai tay đút trong túi áo khoác, Mộc Thập đi phía sau cầm hai cái túi.

Thỉnh thoảng, người qua đường nhìn họ, sau vài lần, Mộc Thập hỏi: “Anh Nguyễn, anh có cảm thấy họ đang nhìn chúng ta không?”

“Đúng vậy, nhưng họ đang nhìn tôi, không phải chúng ta.”

Nhìn anh ta? Bởi vì anh ta kỳ lạ sao?

Nguyễn Ngôn Hi nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Mộc Thập, lập tức nói: “Vứt bỏ tất cả suy nghĩ hiện tại của cô ra khỏi đầu đi.”

Cô liếc nhìn chiếc túi trong tay, có lẽ vì anh ta là một người đàn ông mà không xách đồ, lại để cô xách đồ.

Khi đến một cửa hàng gia dụng gần đó, Nguyễn Ngôn Hi đi thẳng đến khu vực chăn ga gối đệm, chọn một chiếc giường, trực tiếp nằm xuống.

Mộc Thập khó hiểu, “Anh muốn mua giường sao?”

Nguyễn Ngôn Hi không trả lời, lại dặn cô: “Qua đó lấy vài cái gối.”

Mộc Thập lấy vài cái gối trong tay rồi đặt lên giường, “Tại sao anh lại nằm trên giường khi chọn gối?”

“Vì gối được sử dụng trên giường nên tôi đang mô phỏng trạng thái giấc ngủ của mình để có thể chọn được chiếc gối phù hợp nhất. Cái này không được.”

Nguyễn Ngôn Hi ném cái gối mà anh không hài lòng lại cho Mộc Thập.

“Cái này cũng không được, cái này không thoải mái, cái này quá ngắn.”

Nguyễn Ngôn Hi lần lượt ôm lấy gối, thử cảm nhận, một lúc sau, anh ném hết gối mà Mộc Thập mang đến cho Mộc Thập, “Đổi mấy cái khác.”

Mộc Thập cất lại những chiếc gối đó rồi ôm thêm vài cái nữa.

Kết quả là, Nguyễn Ngôn Hi vẫn không hài lòng.

Mộc Thập ngồi xuống mép giường, “Anh Nguyễn, anh có thể nói cho tôi biết anh có yêu cầu gì đối với gối không? Ví dụ như kiểu dáng, kích thước.”

Nguyễn Ngôn Hi nằm sang một bên, nhìn cô một hồi, đột nhiên vươn tay mời cô, “Nằm xuống.”

“? ”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêm túc nói: “Tôi thử xem kích thước của cô thế nào?”

“À.”

Mộc Thập nằm xuống bên cạnh anh, giây tiếp theo, Nguyễn Ngôn Hi duỗi tay ra nắm lấy vai cô, ôm cô vào lòng.

Khuôn mặt Mộc Thập áp vào quần áo anh, chóp mũi có mùi thơm thoang thoảng, áo len cọ xát vào mũi cô, hơi ngứa.

Đầu Nguyễn Ngôn Hi tựa vào đầu cô, ôm cô chặt hơn, sau đó hai chân anh đặt lên người cô.

“...”

Mộc Thập nghe thấy có người nói chuyện xung quanh, mặc dù không nhìn thấy, nhưng cô biết là có người đang nhìn hành động kỳ lạ của bọn họ.

Xem ra nhân viên không thể nhìn được nữa nên đi tới nói: “Khụ khụ, chào quý khách, xin hỏi có thể giúp được gì cho hai vị không ạ?”

Lúc này, Nguyễn Ngôn Hi mới buông Mộc Thập ra, dùng tay chống đầu, nói với nhân viên: “Giúp tôi tìm một cái gối cùng cỡ với cô ấy.”

“160 cm”

Mộc Thập báo cáo chiều cao của mình.

“Thật ngại quá, chúng tôi không có gối ôm lớn như vậy.”

Anh ta suy nghĩ một lát, sau đó đề nghị: “Thật ra anh có thể ôm bạn gái mình ngủ.”

“Cô ấy không phải bạn gái tôi. “

“...”

Vậy hai người lại thân mật như vậy làm gì! Nội tâm của nhân viên muốn gào thét.

Cuối cùng, tôi quyết định làm một cái gối theo yêu cầu

Đi ra khỏi cửa hàng gia dụng, Mộc Thập hỏi: “Anh Nguyễn, cái gối ôm cũ của anh đâu?”

Nói đến chiếc gối cũ, giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi đầy oán hận, anh tức giận nói với khuôn mặt tối sầm: “Bị Nguyên Tình ném vào máy giặt, sau đó nó xuất hiện trên giường tôi với bộ

dạng méo mó. Phải biết nó đã ở trên giường tôi hơn bốn năm rồi mà chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Mộc Thập hiểu được trọng điểm trong lời nói của anh, “Cho nên bốn năm nay anh không hề giặt nó.”

Nguyễn Ngôn Hi ngắt lời cô: “Đó không phải là trọng điểm.”

“Thật ra anh có thể đem nó đi phơi nắng.”

Nguyễn Ngôn Hi chán ghét nói: “Để sau đó tôi ôm một cái gối có mùi đồ nướng à.”

“Thật ra, không phải là mùi đồ nướng, tôi thích mùi của vi sinh vật chết trộn lẫn với mùi ôzôn.”

“Lời giải thích của cô vẫn không khiến tôi thấy mùi vị đó dễ chịu hơn.”

Mộc Thập dừng lại hai giây, sau đó nói: “Anh Nguyễn, đó là mùi của mặt trời.”

“Đã như vậy, sau này nhiệm vụ phơi gối ôm sẽ giao cho cô.”

Hai người trở lại căn nhà lớn, Mộc Thập cất đồ anh mua vào bếp, để ở đó cho Nguyễn Ngôn Hi, tranh thủ lúc anh nấu ăn đi dạo quanh nhà.

Vừa đi lên lầu hai, Mộc Thập nhìn thấy cả một bên giá sách, mỗi một bên đều chất đầy sách, Mộc Thập đứng trước giá sách nhìn một lúc.

Có tất cả các loại sách, Mộc Thập cũng thấy các sách nói về những điều mà phụ nữ mang thai phải chú ý và sách chăm sóc trẻ sơ sinh.

Trong khoảng một giờ, Nguyễn Ngôn Hi đã làm xong bữa trưa.

Mộc Thập ngồi vào bàn ăn, nhưng không nhìn thấy bát đĩa và đũa của mình, cô đứng dậy đi vào phòng bếp lấy, nhưng Nguyễn Ngôn Hi lại nói: “Cuốn sách thứ năm ở hàng thứ năm, ngăn thứ năm trên giá sách là gì?”

Mộc Thập dường như nhớ lại, sau đó nói: “Chân Dung Tâm Lý Học Tội Phạm.”

Nguyễn Ngôn Hi nghe vậy thì hơi hạ mắt xuống, “Bát đĩa và đũa đều ở trên bàn bếp.”

Mộc Thập không đi lấy ngay, mà hỏi anh: “Nếu không trả lời đúng, hoặc là không nhìn giá sách, thì không thể ăn trưa sao?”

“Đương nhiên.”

“Vậy cuốn sách thứ hai ở ô thứ bảy ở hàng thứ hai là gì?”

Nguyễn Ngôn Hi gần như cũng không ngờ, “Mở Đầu Tử Vong.”

Mộc Thập lấy bát đĩa và đũa từ trong phòng bếp ra, ngồi vào chỗ ngồi, cho một miếng rau vào miệng.

Nguyễn Ngôn Hi ngược mắt lên nhìn cô, “Thế nào?”

“Không tệ.”

Anh khẽ nhú mày, rõ ràng không hài lòng với câu trả lời của cô, “Chỉ là không tệ thôi sao? Lễ nào không phải là món ngon nhất cô từng ăn sao?”

Mộc Thập gấp thêm một miếng thịt nữa, “Món ngon nhất là do anh trai tôi nấu.”

Đương nhiên Nguyễn Ngôn Hi biết Mộc Thập chỉ muốn dẫn dắt đề tài này của anh trai mình, cho nên anh cũng thuận theo, “Vậy bây giờ chúng ta nói về anh trai cô, vì sao cô lại cảm thấy anh trai cô chưa chết?”

Mộc Thập nói: “Sau khi cảnh sát tìm thấy thi thể của anh trai tôi, tôi nhận được một lá thư được gửi cho tôi gửi bởi anh trai tôi, một lá thư mật mã.”

“Cho nên chỉ có anh em hai người mới có thể hiểu được bức thư này, cô cũng xác định chắc rằng đó là thư mà anh trai cô gửi.”

Mộc Thập gật đầu, sau đó nói: “Nhưng lá thư này đã được mở ra trước khi đến tay tôi.”

Nguyễn Ngôn Hi cầm đũa, nhẹ nhàng gõ lên chén, “Còn có người muốn biết tung tích của anh cô, nhưng họ phát hiện không hiểu được bức thư cho nên vẫn đưa thư của anh cô đến cho cô, bởi vì giả sử cô có thể hiểu được bức thư đó thì họ muốn thông qua cô để tìm được anh cô.”

“Nhưng bức thư không nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu, anh ấy chỉ nói rằng anh ấy đang tìm kiếm điều gì đó, còn lại thì tôi không biết gì cả.”

Nguyễn Ngôn Hi nghe vậy thì im lặng hai giây, dựa lưng vào ghế, “Vậy bây giờ tôi đang ở trong tình trạng bị theo dõi, giống như cô.”

“Ừm.”

Mộc Thập không phủ nhận.

“Cô không đưa bức thư đó cho cảnh sát à.”

“Không.”

“Tìm tôi là vì để họ nghĩ cô cũng không biết tung tích của anh cô, nhưng thật ra họ có thể bắt cô để khiến anh cô xuất hiện.”

“Họ không có lý do gì để bắt tôi.”

Nguyễn Ngôn Hi mỉm cười, lập tức hiểu rõ, chắc chắn nói: “Anh trai cô là cảnh sát. Vì vậy, cô chọn đến chỗ tôi vì không muốn vô duyên vô cớ bị mất tích.”

“Anh Nguyễn, anh cảm thấy tôi sẽ bị bắt sao?”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn ánh mắt Mộc Thập, sau đó cong khóe miệng, “Trợ lý của tôi làm sao có thể bị bắt.”

Khoảnh khắc tiếp theo, anh ngáp, đứng dậy đi lên cầu thang, “Được rồi, tôi đi ngủ trưa, dọn dẹp chỗ này đi”

Mộc Thập nhìn bóng lưng Nguyễn Ngôn Hi, khẽ thở ra, đây là vụ cược của cô, vụ cược lớn nhất trong cuộc đời cô từ trước đến nay.

Sau khi cất bát đĩa và đĩa đi, Mộc Thập đi lên lầu hai, lại đi đến giá sách, cô liếc nhìn quyển thứ năm ở hàng thứ năm của ô thứ năm, đó là “Chân Dung Tâm Lý Học Tội Phạm”, nhưng Mộc Thập biết vừa rồi quyển sách đó không được đặt ở đây.

Chương 3

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Ngôn Hi dụi mắt ra khỏi phòng trong bộ quần áo dài màu xám, đi xuống cầu thang, anh hít mũi, một mùi trứng.

Quả nhiên, trên bàn ăn, anh nhìn thấy một vài lát bánh mì, hai quả trứng chần nước sôi, một ly sữa, với một tờ ghi chú bên cạnh:

“Anh Nguyễn, bữa sáng trên bàn, tôi về nhà lấy hành lý, giữa trưa tôi sẽ quay lại, lát nữa sẽ có khách.”

“Khách?”

Nguyễn Ngôn Hi xem lại tờ ghi chú trước khi ném chúng vào thùng rác.

Một giờ sau, khi anh đang thoải mái ngồi trên ghế sofa đọc sách sau bữa sáng, bị tiếng chuông cửa quấy rầy, cuối cùng anh cũng hiểu được ý nghĩa của câu cuối trên giấy ghi chú.

Ding dong, ding dong.

Công tắc mở cửa ở lầu hai, ở nhà không có ai khác, cho nên Nguyễn Ngôn Hi chỉ có thể tạm thời rời khỏi ghế sofa, chậm rãi đi tới cửa mở cửa.

Nhìn thấy người đứng bên ngoài, Nguyễn Ngôn Hi nhú mào.

Người đàn ông ngoài cửa lịch sự nói: “Xin lỗi, đây có phải là nhà của anh Nguyễn không?”

“Có chuyện gì?”

Anh ta đưa thẻ cảnh sát ra, “Tôi là đội trưởng đội hình sự, Cao Lăng Trần, trước đó, tôi có liên lạc với cô Mộc.”

Nguyễn Ngôn Hi khoanh tay, “Vậy cô ấy nói địa chỉ cho anh sao?”

Cao Lăng Trần thành thật nói: “Trên trang web có địa chỉ.”

Ánh mắt Nguyễn Ngôn Hi khẽ lóe lên, sau đó đóng cửa lại.

Cao Lăng Trần: “...”

Nguyễn Ngôn Hi vội vàng đi đến phòng làm việc ở tầng một, bật máy tính lên rồi vào trang web của mình, sau đó bất ngờ khi nhìn thấy địa chỉ được viết ở đó: Số 144 đường Thiên Cầm! Mật mã của anh đâu rồi?

Nguyễn Ngôn Hi lấy điện thoại di động ra bấm số, điện thoại đã được kết nối, một giọng hơi tùy tiện phát ra từ điện thoại di động: “Hello, người đẹp~”

Nguyễn Ngôn Hi lạnh lùng nói: “Mùa xuân còn chưa đến.”

Giọng nói của anh ta lập tức rơi xuống vài tông, “Ặc, thì ra là tên khốn khiếp này, sáng sớm gọi tôi làm gì?”

Nguyễn Ngôn Hi đáp: “Để làm hỏng tâm trạng nguyên ngày hôm nay của cậu.”

Trước khi đối phương nổi giận, Nguyễn Ngôn Hi nói: “Trang web của tôi bị gì vậy? Mật mã bên dưới.”

Bên kia gõ bàn phím vài cái rồi vào trang web, “Sao vậy? Cậu sửa mật mã lại à?”

“Không phải tôi đổi, tôi còn tưởng là cậu đổi. “

“Dừng.”

Bên kia khinh thường nói: “Nếu tôi đổi thì tôi không chỉ đổi địa chỉ không thôi đâu, đợi lát nữa, tôi tra được nơi đổi là máy tính ở nhà cậu đó! Sao tôi không sửa lại được vậy nè, nó bảo tôi không có quyền hạn! Không có quyền hạn! Nè, Nguyễn Ngôn Hi, ai làm chuyện này!”

“Đáp án có vẻ đơn giản.”

Nguyễn Ngôn Hi biết đáp án, trực tiếp cúp điện thoại.

“...”

Có vẻ đơn giản? Vậy mau nói cho tôi biết! Người đàn ông kia găm lên trong lòng về phía chiếc điện thoại đã bị cúp máy.

Người đó không thay đổi, còn nói là máy tính trong nhà anh đổi vào hôm qua, đương nhiên là cái bánh ú đơ như cây gỗ làm trứng chần nước sôi đổi rồi.

Quay trở lại phòng khách, anh nhìn thoáng qua chiếc chìa khóa dự phòng vừa được đặt trên bàn, nhét nó dưới đệm ghế dài.—

Mộc Thập kéo vali, thầm nhớ lại tất cả các tòa nhà đã đi qua giữa nhà ga và nhà Nguyễn Ngôn Hi, sau đó lần theo bản đồ hình thành trong đầu, cuối cùng cũng đến được ngôi nhà lớn một cách suôn sẻ.

Kéo cửa sắt, liền thấy một người đàn ông cao lớn đứng ở cửa,

hút điều thuốc trong tay, khi Mộc Thập đi tới, anh ta vừa hút xong một điều thuốc, sau đó anh ta dùng tay dập tắt điều thuốc rồi bỏ vào túi đựng cầm trong tay kia, Mộc Thập nhìn xem, trong đó đã có ba, bốn tàn thuốc.

Sau khi nhìn thấy quần áo của đối phương, Mộc Thập nhận ra đối phương, chiều cao của đối phương khiến cô chỉ có thể ngước đầu lên, “Xin chào, có phải anh Cao không?”

Cao Lăng Trần cũng nghe thấy giọng nói của cô: “Vâng, cô Mộc.”

Mộc Thập đã biết nguyên nhân khi nhìn thấy Cao Lăng Trần đứng ở cửa, cho nên cũng không hỏi mà bấm chuông cửa.

Sau khi đợi vài phút, không có ai ra mở cửa.

Mộc Thập ngồi xổm xuống, từ trong túi vali lấy ra hai sợi dây kềm.

Với tư cách là cảnh sát, đương nhiên Cao Lăng Trần biết tác dụng của công cụ này ngay lập tức, anh lên tiếng ngăn cô lại: “Cô Mộc, anh Nguyễn đang ở bên trong.”

“Tôi biết, nhưng bây giờ anh ấy sẽ không mở cửa đâu.”

Mộc Thập trực tiếp hai tay cầm sợi dây kềm, xoay vào ổ khóa, bấm vào, cửa mở ra, cô cắt dây đi, chậm rãi nói: “Hóa ra rất tiện lợi, ồ, đúng rồi, thật ra đây là lần đầu tiên tôi làm vậy.”

“...”

Cao Lăng Trần đã bắt được đủ loại trộm cắp tràn lan, nhưng đây là lần đầu tiên anh gặp phải một người cạy khóa trước mặt anh.

Mộc Thập mở cửa, dẫn Cao Lăng Trần vào trong.

Lúc đi đến phòng khách, nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi đang dựa vào ghế sofa, khoanh tay trước ngực, nhìn cô hồi lâu, “Thật sự ngoài dự đoán của tôi, cô lại đi cạy khóa để vào.”

“Anh Nguyễn, đây là đội trưởng đội hình sự.”

Nguyễn Ngôn Hi coi như không thấy cô, tiếp tục nói: “Điều khiến tôi ngạc nhiên hơn nữa là một người cảnh sát như anh mà lại để cô ấy cạy khóa vào sao?”

Mộc Thập nói: “Bởi vì anh Cao đã ở bên ngoài gần một tiếng đồng hồ rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Nên não bị đông cứng rồi sao? Còn cô nữa, vì sao lại sửa trang web của tôi?”

Mộc Thập đẩy mắt kính, “Ồ, vậy lý do anh giận dữ là vì tôi sửa trang web của anh. Sửa trang web sẽ có công việc, anh xem, công việc đến rồi này.”

Nguyễn Ngôn Hi nói rất nhanh: “Vậy là đã đưa đến một cảnh sát có não không bằng chiều cao, hơn nữa còn toàn mùi khói thuốc sao?”

“...”

Cao Lăng Trần thấy bọn họ càng nói càng thái quá, vội vàng lên tiếng giải thích nguyên nhân: “Anh Nguyễn, lần này tôi đến là là muốn nhờ anh làm cố vấn cho chúng tôi trong vụ án này, là giáo sư Lý đề cử anh cho tôi.”

Nghe thấy tên giáo sư Lý, Nguyễn Ngôn Hi lập tức mất đi dáng vẻ kiêu ngạo trước đó, thái độ trở nên nghiêm túc, “Tôi sẽ nhận, đội trưởng Cao, anh ở ngoài chờ tôi, tôi đi chuẩn bị một chút.”

Nói xong, anh lập tức đứng dậy khỏi ghế sofa.

Cao Lăng Trần không ngờ thái độ của anh lại thay đổi nhanh như vậy, sững sờ một lúc rồi gật đầu: “Được.”

Cao Lăng Trần đi ra khỏi nhà, sau khi đóng cửa lại, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đi lên lầu hai, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên bật cười, lại nhìn Mộc Thập vẫn đang quán mình như cái bánh ú, nói: “Cô cố ý, cô sớm biết tôi sẽ không để anh ta vào cửa, nên mới đặc biệt chọn thời gian cô không ở nhà để mời anh ta tới, để anh ta chịu lạnh một giờ đồng hồ.”

Bị nhìn ra, Mộc Thập không có gì phải giấu diếm, “Bởi vì anh ta cũng theo dõi tooi, bây giờ tôi vẫn chưa biết mục đích của anh ấy.”

Nói là bảo vệ nhưng thật ra là theo dõi.

Nguyễn Ngôn Hi nhú mày, “Vậy là để tôi chịu oan ức thay cô sao.”

“Thật ra, những gì anh vừa nói đều là lời từ trong lòng anh mà.”

Nguyễn Ngôn Hi dừng dừng nói: “Vậy thì sao, ai bảo anh ta đến ngay lúc tâm trạng tôi không tốt.”

Vẻ mặt Mộc Thập tỏ vẻ đã hiểu: “Ồ, tôi hiểu rồi, thì ra nguyên nhân thứ 2 anh giận là vì anh ta quá cao.”

Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp quay người lên phòng.

Mười lăm phút sau, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài, ngay khi bọn họ ngồi vào xe của Cao Lăng Trần, Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp ngả người ra sau, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi, Mộc Thập tự nhiên chơi điện thoại.

Cao Lăng Trần liếc nhìn bọn họ từ gương chiếu hậu trong xe,

sau đó tập trung lái xe.

Hơn nửa giờ sau, Cao Lăng Trần đưa họ đến hiện trường vụ án, một khu dân cư cao cấp.

Cao Lăng Trần đỗ xe, nói với bọn họ: “Đến rồi.”

Mộc Thập nghe vậy thì trực tiếp xuống xe, Nguyễn Ngôn Hi mở mắt ra một lúc rồi lười biếng bước ra khỏi xe.

Đi thang máy lên tầng mười sáu, Cao Lăng Trần đưa bọn họ đến phòng 1602, cửa đang đóng, anh gõ cửa, một lúc sau, cửa mở ra, đó là một cảnh sát trẻ tuổi tóc hơi xoăn, nhìn thấy Cao Lăng Trần, lập tức nói: “A, đội trưởng, anh đến rồi.”

Cao Lăng Trần gật đầu, hơi tránh sang một bên, “Tưởng Tề, để tôi giới thiệu một chút, vị này là cố vấn của vụ án này.”

Trước khi Cao Lăng Trần giới thiệu xong, Nguyễn Ngôn Hi đã vênh vào bước vào từ khe hở của cánh cửa, hoàn toàn không để ý đến Tưởng Tề.

“Anh Nguyễn.”

“Đội trưởng, cái này...”

Hành động của Nguyễn Ngôn Hi hiển nhiên khiến Tưởng Tề cảm thấy không vui, vẻ mặt lập tức lộ ra cảm xúc như vậy.

Cao Lăng Trần liếc mắt nhìn anh, ra hiệu cho anh đừng so đo nữa, lại giới thiệu Mộc Thập: “Cô gái này là trợ lý của anh Nguyễn, cô Mộc.”

Tưởng Tề nể mặt đội trưởng, bĩu môi, không nói gì nữa, khi thấy đối phương là con gái, thái độ cũng kiềm chế hơn, “Cô Mộc, xin chào.”

Mộc Thập gật đầu: “Xin chào.”

Sau đó, theo vào trong.

Căn phòng hỗn loạn, rất nhiều thứ đã bị ném xuống sàn nhà, rõ ràng là ai đó đã lục lọi xung quanh.

Nguyễn Ngôn Hi đi vòng quanh nhà, Mộc Thập đi theo anh, cuối cùng đi tới phòng làm việc, nơi tìm thấy thi thể của người chết, tư thế và vị trí của thi thể được khoanh lại trên mặt đất, thi thể đã được gửi đến phòng pháp y.

Tưởng Tề thấy anh nhìn lướt qua ngôi nhà, vì vậy hỏi: “Anh Nguyễn, anh nhìn thấy gì? Ngoại trừ trộm cắp và giết người.”

Rõ ràng muốn xem anh có bản lĩnh gì mà kiêu ngạo như vậy.

Nguyễn Ngôn Hi liếc mắt nhìn anh ta: “Theo ý anh, đây là vào nhà trộm cướp sao? Vậy nhất định anh nghĩ là khi tên trộm đang trộm gì đó, lúc này chủ nhà đột nhiên quay về, dưới tình thế cấp bách, tên trộm đã giết chủ nhà, sau đó đem thứ có giá trị trong nhà đi rồi.”

“Đúng vậy.”

Nếu không thì sao?

“Nếu đội các anh đã nhận định đây là vụ án trộm cắp giết người thì sao lại còn muốn mời tôi đến? Đến tham quan căn nhà này sao? Thì ra cảnh sát mấy người còn kiêm thêm việc bán nhà à?”

“Anh!”

Đôi mắt anh mở to, vẻ mặt tức giận, cảm giác như giây tiếp theo, mình sẽ lao sang đó.

Cao Lăng Trần đi đến trước mặt Tưởng Tề, ánh mắt ngăn cách họ, “Anh Nguyễn, vì tôi thấy đây không chỉ đơn giản là đột nhập vào nhà để trộm cướp, cảnh sát phát hiện, đoạn băng ghi hình vào khoảng thời gian người chết bị hại đã bị chỉnh sửa.”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu, hình như cũng cảm nhận được, “Trong mắt tôi, không giống như một vụ đột nhập vào nhà trộm cắp.”

Giang Tề lập tức hỏi: “Sao anh nhìn ra được?”

Nguyễn Ngôn Hi đi vài bước trong phòng sách, “Nếu là vụ trộm cắp, thì mục tiêu của hắn phải là thứ gì đó quý giá, ngay cả tử chén bát cũng bị hắn lật tung nhưng mục tiêu của hắn không phải là tiền.”

“Không phải tiền? Nhưng tất cả tiền mặt, máy tính và điện thoại di động đã bị lấy đi rồi.”

“Vậy đây là cái gì?”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào bàn, “Đồng hồ hàng hiệu, đúng rồi, trong phòng ngủ có một sợi dây chuyền vàng.”

Tưởng Tề cảm thấy có lý, “Có lẽ quá vội vàng nên quên lấy.”

“Vội vàng? Hắn còn hack được camera, rõ ràng là có chuẩn bị mới tới, đội của anh còn thấy manh mối gì khác về vụ trộm này không? Không có đúng không, có nên hắn không hề vội vàng, lấy đi mấy thứ đáng giá chỉ để che dấu mục đích thật sự để đến đây thôi, giống như hắn muốn tìm gì đó, đồng thời giết người luôn.”

Sau khi Nguyễn Ngôn Hi nói xong, anh nhìn xuống sàn nhà, ánh mắt trở về vị trí của thi thể đến cửa, sau đó anh đột nhiên ngả

xuống đất, dựa vào bên cạnh vách trắng, đặt thân thể vào tư thế giống như thi thể.

“Anh làm gì vậy?”

“Rất rõ ràng, giả vờ là một thi thể.”

Giọng nói bị bóp nghẹt của Nguyễn Ngôn Hi truyền đến từ sàn nhà.

Tưởng Tề cảm thấy không thể giải thích được, thầm nghĩ đây đúng là người kỳ lạ.

Cao Lăng Trần không nói gì về hành động của Nguyễn Ngôn Hi, “Vết máu trên sàn nhà từ phòng khách đến phòng sách cho thấy anh ta tự bò qua sau khi bị thương.”

“Không sai, vấn đề là, anh ấy bị thương nặng, tại sao phải tốn nhiều sức để bò qua đây?”

Tưởng Tề nói: “Bởi vì lúc đó anh ta muốn gọi điện cầu cứu.”

Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp phủ nhận lời nói của anh ta: “Điện thoại ở trên bàn, anh ta không có đủ sức để đứng lên, anh không thấy anh ta bò ra cửa kêu cứu sẽ nhanh hơn sao? Nguyên nhân khiến anh ta vào phòng sách chỉ có một, hung thủ muốn thứ gì đó trong phòng sách, mà anh ta muốn biết thứ đó có bị cầm đi hay không.”

“Cho nên, chúng ta phải tìm xem có thứ nào bị cầm đi hay không.”

Nói là chúng ta, nhưng Nguyễn Ngôn Hi vẫn nằm trên mặt đất, không ngồi dậy.

Cao Lăng Trần và Tưởng Tề tìm kiếm trong phòng khách, trong

khi Mộc Thập ngồi xổm bên cạnh Nguyễn Ngôn Hi.

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn về phía Mộc Thập, “Đố vui có thưởng, cô cảm thấy thứ đó sẽ được đặt ở đâu?”

“Trên giá sách.”

“Ồ? Tại sao?”

Mộc Thập đẩy mắt kính, không vội vàng giải thích lý do, “Thứ duy nhất trong phòng sách không bị lật tung lên chính là giá sách, không phải tên trộm không động vào nó mà cố tình làm cho nó trông như chưa bị lật tung hoặc là thứ đó để ở vị trí rất dễ thấy trên giá sách.”

Nói xong, Mộc Thập hỏi: “Phần thưởng là gì?”

“Chìa khóa nhà.”

Mộc Thập nghĩ thầm, có thể đổi phần thưởng không?

Sau khi Nguyễn Ngôn Hi nói xong, anh quay đầu nhìn về phía vị trí giá sách, nói với Cao Lăng Trần: “Cách đây không lâu, vị giáo sư này đã được phỏng vấn trong phòng sách này, số thứ 206 của “Tuần Báo Học Thuật”, bên trong có ảnh chụp phòng sách này, mọi người so sánh thử có thể tìm thấy thứ đó là gì.”

Nghe xong lời này, Cao Lăng Trần lập tức nói: “Tưởng Tề, gọi Mã Minh Kiệt, nhờ cậu ta đi tìm.”

Sau đó, anh ta cúi đầu, nói với Nguyễn Ngôn Hi: “Anh Nguyễn, tôi sẽ đưa anh đến phòng pháp y.”

Lúc này Nguyễn Ngôn Hi bò dậy khỏi mặt đất, Cao Lăng Trần đã bước ra khỏi cửa, Nguyễn Ngôn Hi đi theo phía sau, lúc đi đến bên cạnh Tưởng Tề đột nhiên lên tiếng: “Có phải bây giờ anh rất

ghét tôi.”

Tưởng Tề không ngờ trước khi rời đi, anh ta sẽ nói chuyện với mình, còn hỏi câu như vậy, anh sống sờ một lát, sau đó gượng gạo nói: “Không có.”

“Ghét tôi là chuyện bình thường, bởi vì ngay từ đầu tôi đã dùng từ ngữ để chọc giận anh, nhưng nhắc nhở nhỏ, nếu muốn sớm thăng chức như bạn gái anh hy vọng thì đừng thể hiện cảm xúc của mình quá nhiều, đặc biệt khi không nên, rất dễ đắc tội với người khác.”

Nguyễn Ngôn Hi bước ra khỏi phòng, Tưởng Tề vẫn còn sống sờ khi nghĩ đến những gì anh nói.

Mộc Thập nhìn thoáng qua biểu cảm của anh ta, sau đó nói với Nguyễn Ngôn Hi: “Anh còn rất thích anh ấy.”

Hai tay Nguyễn Ngôn Hi đút trong túi, vẻ mặt bình tĩnh, “Bởi vì những người dễ nhìn thấu như vậy thì không cần lãng phí trí não của tôi, tôi ghét nhất là phải nghiên cứu con người, ngược lại, tôi thích nghiên cứu mật mã và câu đố, nhưng không còn cách nào, thứ phức tạp nhất trên thế gian này chính là lòng người.”

Chương 4

Xe chạy đến cục cảnh sát, Nguyễn Ngôn Hi vẫn còn trong trạng thái uể oải như khi nãy, sau khi xuống xe, anh và Mộc Thập đi theo Cao Lăng Trần lên thang máy.

Những con số trên màn hình trong thang máy lần lượt nhảy lên, Cao Lăng Trần quay sang Mộc Thập nói: “Nếu cô Mộc không muốn vào phòng pháp y, tôi có thể đưa cô đến phòng nghỉ bên cạnh.” “

Mộc Thập lắc đầu: “Không sao, trước đây tôi cũng đã từng mổ thi thể.”

Cao Lăng Trần và Nguyễn Ngôn Hi đồng thời nhìn cô, Nguyễn Ngôn Hi hỏi: “Lần đầu tiên là khi nào?”

“Lần mổ đầu tiên là con chó trong nhà tôi, khi tôi 16 tuổi. “

“Tại sao cô lại mổ nó?”

Cao Lăng Trần nghĩ rất kỳ lạ, cô học sinh 16 tuổi lại mổ con chó mà mình nuôi, anh tưởng tượng ra hình ảnh này trong đầu, nó quá kỳ lạ, điều kỳ lạ hơn nữa là giọng điệu trong lời nói của cô quá bình tĩnh.

“Nó đã chết rồi, tôi giải phẫu nó để biết được nó chết vì bệnh hay bị người ta đầu độc chết.”

Cao Lăng Trần thuận miệng nói: “Kết quả như thế nào?”

Mộc Thập đẩy mắt kính, “Bị trúng độc, sau đó tôi tìm được người hạ độc, đó là hàng xóm của tôi, tôi đã báo cảnh sát, cảnh sát cũng tìm thấy chất độc trong nhà anh ta, cuối cùng, anh ta thú nhận, anh ta mua những chất độc này để đầu độc vợ mình, vì vậy anh ta đã dùng con chó của tôi để thử nghiệm trước.”

Thang máy ding một tiếng, đã đến.

Hành động giải phẫu của một cô gái can đảm có thể ngăn được một âm mưu giết người. thật sự khiến người ta hoàn toàn bất ngờ.

“Cô Mộc thật to gan.”

Cửa thang máy mở ra, Cao Lăng Trần dẫn đầu đi ra ngoài.

Mộc Thập nhún vai, không nghĩ gì về điều đó, bởi vì nếu sinh nhật mỗi năm đều nhận được thi thể động vật thì không có gì phải sợ nữa.

Nhưng điều mà Nguyễn Ngôn Hi nghĩ lúc này chính là, trong tương lai, những chuyện như giết cá, cắt thịt có thể giao cho Mộc Thập làm.

Chủ đề khám nghiệm tử thi kết thúc ở đây, Cao Lăng Trần đưa bọn họ đến phòng pháp y, vừa bước vào phòng pháp y, Nguyễn Ngôn Hi bịt mũi, nhúu mày, tỏ vẻ không thích mùi bên trong.

Hình Tĩnh nhìn thấy Cao Lăng Trần trước, liền dừng lại việc cô đang làm, “Đội trưởng tới rồi.”

Trong khi nói, cô ấy tháo găng tay và rửa tay.

Cao Lăng Trần giới thiệu với cô: “Hình Tĩnh, giới thiệu cô, đây là cố vấn của chúng ta trong vụ án này, anh Nguyễn, đây là trợ lý

của anh ấy, cô Mộc.”

Hình Tĩnh gật đầu với bọn họ, giống như chào hỏi, sau đó nhìn thấy động tác và biểu cảm của Nguyễn Ngôn Hi, “Thế nào, không quen mùi thi thể? Ồ, anh là đàn ông mà vậy sao.”

Mặc dù câu sau nói rất nhỏ, nhưng Nguyễn Ngôn Hi vẫn nghe thấy.

“Không phải là tôi không quen với mùi thi thể, mà là mùi thi thể cộng với mùi thức ăn nhanh và mùi nước hoa trên người cô thật sự rất tệ, tôi đề nghị cô nên cân nhắc xem lần sau chọn nước hoa có hợp với mùi thi thể hay không.”

Nguyễn Ngôn Hi bịt mũi nói chuyện, giọng nói nghe có vẻ rất buồn cười.

Sắc mặt Hình Tĩnh đột nhiên nhăn lại, cô bực bội gỡ tóc, “Sao câu này nghe quen vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi khẽ nhếch khóe miệng, “Bạn trai cô từng nói?”

Khi nhắc đến điều này, Hình Tĩnh lập tức nghĩ: “Chẳng trách nó quen như vậy, anh cũng giống như bạn trai cũ của tôi, cách nói chuyện rất “gợi đòn”.”

“Tôi rất vui vì như vậy.”

Hình Tĩnh cười: “Này, anh so với anh ta mà còn...”

Thấy bọn họ càng lúc đi càng xa, Cao Lăng Trần nói: “Hình Tĩnh, chúng ta nói về kết quả khám nghiệm tử thi đi.”

Hình Tĩnh nhún nhún vai, lập tức kiểm chế lại, “Đội trưởng, vết thương ở bụng, do vật sắc nhọn đâm vào khoang bụng, gây tổn thương màng ruột và tổn thương gan, dẫn đến suy giảm lượng

máu toàn thân và tử vong do mất máu nhiều. Thời điểm tử vong là từ 9 giờ tối đến 10 giờ tối hôm qua. Người chết cũng đã uống rượu trong vòng hai giờ trước khi chết, ngoài ra, trên quần áo và móng tay của người chết còn phát hiện tàng thuốc.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Nhưng phổi của ông ấy không có vẻ là người hút thuốc là lâu năm.”

“Đúng vậy, làm sao anh biết?”

Nguyễn Ngôn Hi thản nhiên đáp: “Gạt tàn, gần đây ông ấy mới bắt đầu hút thuốc và uống rượu, nguyên nhân là vì lo lắng quá mức.”

Hình Tĩnh không hoàn toàn hiểu lời giải thích của anh, nhưng cô cũng không muốn đào sâu, “Ồ, đúng rồi, một trong những điều kỳ lạ nhất về người chết là ông ta có một hình xăm trên gót chân, đã bị người ta dùng dao cạo trầy.”

Hình Tĩnh đeo găng tay sạch, cho họ xem gót chân phải của người chết, và sau khi làm sạch vết máu, để lộ một vết dao lộn xộn trên da, một số trong đó che đi hình xăm ban đầu.

Bởi vì ai đó quá cao, Cao Lăng Trần chỉ ngồi xổm xuống nhìn gót chân người chết, sau đó nói: “Tôi đã nhờ bộ phận kỹ thuật xem có thể khôi phục lại không, nhìn có thể thấy rõ là hình xăm, hung thủ cố tình phá hủy nó, có nghĩa là hình xăm này hẳn là có ý nghĩa gì đó.”

Nếu có thể nghiên cứu được hình xăm này, nó có thể là một manh mối chính để giải quyết vụ án.

Nguyễn Ngôn Hi không để ý lắm đến hình xăm, sau khi nhìn xong thì không nhìn nữa, mà ngẩng đầu lên hỏi Hình Tĩnh: “Còn những thứ trên người ông ta khi chết thì sao?”

Hình Tĩnh chỉ vào cái bàn bên cạnh, “Đều ở đó.”

Nguyễn Ngôn Hi đến đó nhìn thoáng qua, sau đó nhìn ngón tay của người chết nói: “Ông ta có một tình nhân trẻ tuổi, tốt hơn hết là anh nên tìm và nói chuyện với cô ấy.”

Cao Lăng Trần đang ngồi xổm nhìn anh: “Sao anh Nguyễn biết được?”

Nguyễn Ngôn Hi hơi cúi đầu nhìn anh, chiều cao như vậy khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, “Chiếc nhẫn, chiếc nhẫn ông ta mang khi chết là nhẫn mới mua, trên ngón tay ông ấy để lại dấu vết đeo nhẫn, rất sâu, nhưng không khớp với chiếc nhẫn mới này, cho nên chiếc nhẫn cũ là nhẫn cưới, còn chiếc mới là nhẫn mua với tình nhân. Tìm cửa hàng của thương hiệu nhẫn này, xem camera giám sát, anh có thể tìm thấy người phụ nữ đó.”

Sau đó, Cao Lăng Trần sai người đưa Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập về nhà, khi bọn họ chuẩn bị đến siêu thị, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên mở mắt ra, “Dừng xe.”

Anh cảnh sát nhìn anh qua gương chiếu hậu của xe, “Anh Nguyễn, có chuyện gì vậy?”

“Mua đồ ăn.”

“...”

Anh cảnh sát đỗ xe, Mộc Thập đi theo Nguyễn Ngôn Hi ra khỏi xe.

Sau khi mua đồ xong, bọn họ lại lên xe, anh cảnh sát chở bọn họ về nhà, sau khi xuống xe, Mộc Thập phát hiện trước cổng sắt có một chiếc xe đang đậu, hoàn toàn chặn cửa.

Nguyễn Ngôn Hi đi đến trước đầu xe, đá thẳng vào đầu xe.

Mộc Thập đi tới, phát hiện một người đàn ông ngồi ở ghế lái, sau đó người đàn ông bước ra khỏi xe với sắc mặt tái mét, “Này, Nguyễn Ngôn Hi, cậu biết tôi chờ bao lâu rồi không, một tiếng, cả tiếng đồng hồ!”

Nguyễn Ngôn Hi chen vào qua khe hở giữa xe và cửa, đẩy mở cửa sắt, đi thẳng vào trong, “Tôi ra ngoài, cậu không gọi điện thì trách được ai.”

Người đàn ông theo sau anh khua tay múa chân, “Tôi gọi cho cậu nhưng cậu tắt máy rồi.”

“Ừm, do sợ cậu gọi nên tôi mới tắt máy đó.”

Nguyễn Ngôn Hi dùng tay xoay chìa khóa, giọng điệu rất “gọi đòn”.

Người đàn ông bĩu môi, quay đầu, lúc này mới nhìn thấy người có rất ít cảm giác tồn tại, Mộc Thập, “Cái bánh ú này là ai đây?”

Nguyễn Ngôn Hi mở cửa, “Trợ lý mới của tôi.”

Người đàn ông ngấm lại hỏi: “Nguyên Tình thì sao?”

“Sinh em bé.”

Vẻ mặt của người đàn ông có chút khoa trương, “Thật sự chúc mừng cô ấy, cuối cùng cũng thoát khỏi tên quái thai này, đáng tiếc là tôi không thể gặp cô ấy thường xuyên rồi.”

“Ừm, cô ấy không có ở đây, nên Tần Lỗi cậu có thể đi rồi.”

Ngay khi Tần Lỗi muốn thay dép, Nguyễn Ngôn Hi đá dép lê sang một bên, như muốn đuổi người đi.

Tần Lỗi giật lại dép lê rồi lập tức xỏ vào, “Tôi phát hiện cậu bị rối loạn nhân cách né tránh, sao cứ luôn tránh mặt mọi người vậy.”

Mộc Thập còn chưa lên tiếng, đột nhiên nói: “Thật ra anh ấy không thể bị rối loạn nhân cách né tránh, vì rối loạn nhân cách né tránh là vì tâm lý tự ti, nhưng anh ấy lại kiêu ngạo; rối loạn nhân cách né tránh sẽ không có bạn bè, không muốn tiếp xúc với người khác vì sợ hãi, ngại ngùng, mà anh ấy là vì khinh thường; rối loạn nhân cách né tránh rất dễ vì lời phê bình của người khác mà thấy tổn thương, nhưng anh ấy thì không như vậy, anh ấy sẽ phản bác lại cho đến khi người khác không còn đường lui.”

Tần Lỗi cứng đờ tại chỗ, há miệng, một lúc sau mới phát ra âm thanh, “...Tôi nghĩ cuối cùng tôi cũng biết tại sao cô ấy trở thành trợ lý của cậu rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi cởi khăn quàng cổ, cởi áo khoác, lấy chìa khóa dự phòng từ đệm sofa ra ném cho Mộc Thập, đồng thời nói với Tần Lỗi: “Đúng rồi, hôm nay tôi gặp bạn gái cũ cậu ở cục cảnh sát.”

Anh ta quay mặt đi, khẽ lẩm bẩm: “Vậy sao?”

“Xem ra cậu vẫn còn lưu luyến cô ấy.”

Câu này trực tiếp khiến người đàn ông tức giận, anh ta nháy mắt lên uy hiếp: “Nguyễn Ngôn Hi, tôi cảnh cáo cậu, đừng nhắc đến cô ấy với tôi nữa, nếu không tôi sẽ trực tiếp hack máy tính của cậu.”

Sau khi Mộc Thập lau xong kính rồi đeo lại, vô cảm nói: “Anh có thể thử.”

“? ”

Nguyễn Ngôn Hi xắn tay áo lên, đi vào phòng bếp, “Địa chỉ trên trang web của tôi là do cô ấy đổi.”

Người đàn ông nhìn Mộc Thập vẫn còn quẩn như bánh ú, khóe miệng hơi giật, “Bây giờ tôi đã biết nguyên nhân thứ hai.”

Sau bữa tối, cuối cùng Tần Lỗi cũng thỏa mãn rời đi.

Nguyễn Ngôn Hi thoải mái ngồi trên ghế sofa, dọn dò Mộc Thập mang cho mình một quyển sách.

Mộc Thập đặt quyển sách lên bàn, sau đó ngồi bên cạnh nhìn anh.

Sau khi bị nhìn chăm chăm một lúc, Nguyễn Ngôn Hi đặt quyển sách xuống, “Làm gì vậy? Có gì muốn hỏi à?”

“Tại sao lúc đó anh biết mình sắp đến siêu thị?”

Trên đường đi anh đều nhắm mắt, sao biết được mình sắp đến siêu thị? Lẽ nào là đã canh thời gian?

Khóe miệng Nguyễn Ngôn Hi hơi giật, “Đừng nói với tôi từ khi về nhà, cô đều đang nghĩ đến chuyện này.”

Mộc Thập nhìn anh bằng ánh mắt chân thành.

“Vì cửa hàng trước siêu thị rất ồn.”

“Ồ.”

Thì ra là như vậy.

Nguyễn Ngôn Hi đặt cuốn sách lên bàn trà, dứt khoát ngồi dậy, “Mọi người thường quen suy nghĩ theo hướng phức tạp khi nghĩ

về mọi thứ, nhưng trên thực tế, sự thật đôi khi rất đơn giản, giống như vụ án hôm nay, lấy tiền để che giấu, lấy đi thứ gì đó để che giấu, giết người để che giấu, gạch bỏ hình xăm là để che giấu, cô cảm thấy hắn đang che giấu cái gì?”

“Lấy tiền là để che giấu mục đích thật sự của một người, lấy thứ gì đó là che giấu những gì không tốt cho bản thân, giết người là vì diệt khẩu, gạch bỏ hình xăm có thể là để che giấu đặc thù của hình xăm.”

“Cô thấy điểm mâu thuẫn chưa?”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêng người về phía trước, nhìn thẳng vào cô.

Mộc Thập sắp xếp trong đầu, sau đó khẽ nhếch miệng.

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu, biết cô đã nghĩ ra rồi.

Chương 5

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Ngôn Hi xuống giường với chiếc gối mới đến, mở cửa và bước ra khỏi phòng, toàn thân gần như dựa vào tay vịn cầu thang, loạng choạng xuống lầu một.

Cuối cùng cũng đi đến bàn ăn, ngay khi anh ngồi xuống, nằm trực tiếp trên bàn, với khuôn mặt u ám.

Sau khi nằm sấp một lúc, anh yếu ớt nói: “Ăn sáng món gì vậy?”

Bụp. Câu trả lời cho anh là tiếng trứng trong chảo.

“Trứng chần nước sôi với bánh mì.”

Giọng nói chín chắn của một người đàn ông xuất hiện ở phía đối diện.

Ánh mắt Nguyễn Ngôn Hi không mở, miệng mở ra rồi đóng, anh nhanh chóng nói rõ từng chữ một, “Có phải tôi nghe nhầm rồi không? Sao tôi lại nghe được giọng đàn ông vậy, Mộc Thập, cô đổi giọng rồi sao?”

Giọng nói của người đàn ông lại vang lên, “Anh Nguyễn, là tôi, Cao Lăng Trần.”

Nguyễn Ngôn Hi ngáp, giọng nói bị bóp nghẹt, “Đội trưởng Cao, sao sáng sớm anh lại đến nhà tôi? Ăn ké sao? Mộc Thập, chúc mừng cô, xem ra trứng luộc chần nước sôi của cô có chỗ tiêu thụ rồi.”

Tất nhiên, giọng điệu không có vẻ chúc mừng chút nào.

“À, tôi đến đây vì vụ án này, cô Mộc nói ở nhà không có sữa nên tôi tiện đường đi mua sữa rồi.”

Ở đằng kia, Mộc Thập làm trứng chần nước sôi, đặt lên đĩa rồi mang ra ngoài, Cao Lăng Trần nhìn thấy thì lập tức đứng dậy, đĩa được đặt trên bàn, Mộc Thập quay đầu lại rót ba cốc sữa.

Cuối cùng Nguyễn Ngôn Hi cũng ngẩng đầu lên, tóc vẫn còn rối bời, anh mở mắt ra thì thấy ba cốc sữa được để trên bàn, nghiêng đầu nhìn cô, “Sao cô lại rót ba ly? Chẳng lẽ cho gối ôm sao?”

Cao Lăng Trần ngượng ngùng nói: “Tôi uống ly này.”

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn anh ta, “Vậy là anh đến ăn sáng ké à?”

Cao Lăng Trần im lặng một giây, “...Đúng vậy.”

Mộc Thập ăn sáng xong, kéo ghế ngồi xuống, nhìn trạng thái của Nguyễn Ngôn Hi, nói: “Anh Nguyễn, bây giờ tâm trạng của anh không tốt sao?”

Nếu không thì sao vừa ngủ dậy đã giận dỗi rồi.

Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt lại, vẻ mặt u ám, “Ừm, bởi vì tôi nghĩ đến mấy ngày sau này, bữa sáng của tôi chỉ có thể ăn trứng chần nước sôi thôi.”

Mộc Thập: “Tối qua, khi tôi đi ngang qua phòng của anh hai lần, tôi nghe thấy âm thanh của thứ gì đó rơi xuống sàn nhà.”

Sau một giây dừng lại, sắc mặt Nguyễn Ngôn Hi trở nên u ám

hơn, “Đó là tiếng gối rơi xuống.”

Anh ta nói rất nhanh, như thể đang che giấu điều gì đó, sau đó lập tức thay đổi chủ đề, “Tại sao nửa đêm cô lại đi qua đó hai lần?”

Mộc Thập cắn một miếng bánh mì, nhai mấy cái, nuốt xuống, đáp: “Tôi không ngủ được, tôi đi lấy sách để đọc.” “

“Ồ, tôi tưởng cô thường đi tiểu.”

Mộc Thập mím môi, biết tâm trạng hiện tại của anh không tốt, cũng không phản bác, cho nên dứt khoát để anh nói, còn mình thì từ từ uống sữa trên bàn.

“Khụ khụ.”

Cách nói không kiêng kỵ của Nguyễn Ngôn Hi khiến Cao Lăng Trần bị sặc sữa, nhỏ tiếng ho.

Nguyễn Ngôn Hi dường như đã tìm được thời cơ tốt để làm tổn thương người ta lần nữa, “Ho khan à, ai bảo anh hít thuốc, tôi đoán trước được sau này, khi anh ở trên bàn giải phẫu phổi, nhất định nó sẽ đen như than.”

Cao Lăng Trần lẳng lặng uống sữa.

Nguyễn Ngôn Hi trút giận lên người khác, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, ăn sáng xong, dựa vào lưng ghế, ôm gối, chủ động đề cập đến vụ án, “Bây giờ, vụ án tiến triển thế nào?”

Nói đến vụ án, Cao Lăng Trần đột nhiên ngồi thẳng dậy, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Qua chiếc nhẫn đó, chúng tôi tìm được cửa hàng, sau khi xem camera, chúng tôi tìm thấy người phụ nữ đi mua chiếc nhẫn với người chết, cô ấy tên là Thẩm Ngọc Lâm, hai mươi sáu tuổi, là sinh viên của viện nghiên cứu của người chết.

Cô cũng thừa nhận mối quan hệ của mình với người chết, nhưng cô có đủ bằng chứng ngoại phạm, tối ngày hôm trước, 8 giờ cô ấy vào hộp đêm, đến rạng sáng mới ra ngoài, trong camera cũng chứng nhận lời khai của cô ấy, hơn nữa, còn có người đi cùng cô ấy chứng minh.”

Nguyễn Ngôn Hi nói chắc chắn: “Đó là đàn ông.”

Cao Lăng Trần không phủ nhận, đó là bạn trai của cô của Thẩm Ngọc Lâm, cuộc sống cá nhân của cô gái này có thể nói là rất hỗn loạn, có bạn trai, cô ấy còn có mối quan hệ không đúng đắn với giáo sư của mình, nhưng dường như cô không cảm thấy có gì không ổn, khi bị hỏi cũng không có một chút cảm giác xấu hổ nào.

“Ngoài ra còn có một hình xăm trên gót chân của người chết, tôi đã nhờ một người từ bộ phận kỹ thuật khôi phục lại, là hình xăm này.”

Cao Lăng Trần đặt bức ảnh lên bàn, “Hai chữ cái tiếng Anh, S.M.”

“Phốc.”

Ngậm sữa của Mộc Thập Nhất suýt nữa phun ra, khó khăn lắm mới nuốt xuống thì bị sặc, ho khan.

“Có chuyện gì?”

Cao Lăng Trần khó hiểu nhìn cô.

Nguyễn Ngôn Hi liếc mắt nhìn cô, “Cô yên tâm đi, giáo sư này không có đam mê trên phương diện đó.”

Mộc Thập nhìn lên trần nhà.

Cao Lăng Trần vẫn không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng

vẫn tiếp tục nói ra suy luận của chính mình về hình xăm: “Tôi nghĩ đó có thể là chữ viết tắt của tên một người.”

Nguyễn Ngôn Hi cũng đồng ý: “Xem ra giáo sư của chúng ta còn có một tình yêu đích thực khác.”

“Đúng rồi, theo những gì anh Nguyễn nói, chúng tôi đã so sánh những bức ảnh của cuộc phỏng vấn trước đó, đúng là có một thứ còn thiếu trên giá sách, đó là con thiên nga này, ban đầu nó được đặt ở vị trí này, nhưng bây giờ nó đã biến mất.”

Mộc Thập nghiêng người nhìn một cái, “Trong này có camera, tôi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của ống kính.”

Ngón tay Nguyễn Ngôn Hi gõ nhịp nhàn lên bàn, sau khi dừng lại, anh nói: “Máy tính của ông ấy đã bị lấy đi.”

Cao Lăng Trần: “Ý của anh là camera này đang quay máy tính của ông ấy?”

“Bởi vì con thiên nga đang đối mặt với máy tính.”

“Người lắp đặt camera này là để ăn cắp nghiên cứu của người chết, hay hẳn đang nhìn trộm chuyện riêng tư của ông ta?”

“Hút thuốc và uống rượu, đây là những dấu hiệu cho thấy người chết gần đây có khá nhiều lo lắng.”

Nguyễn Ngôn Hi dùng tay đỡ đầu, chậm rãi nói “Anh cảm thấy nguyên nhân người chết lo lắng và thứ bị camera này quay được có liên quan gì đến nhau không?”

Lo lắng cùng với camera, Cao Lăng Trần nghĩ đến khả năng lớn nhất, “Có thể người chết bị ai đó uy hiếp, người uy hiếp ông ta rất có thể chính là người lắp đặt camera, cũng chính là hung thủ.”

Nguyễn Ngôn Hi chậm rãi lắc đầu, “Không nhất định là cùng một người.”

“Anh có ý gì?”

Chẳng lẽ có hai người sao?

Nguyễn Thanh Hi: “Trước khi thi thể người chết được tìm thấy, có hai người đã vào căn phòng này, một người trước khi người chết chết, hẳn là hung thủ, người kia vào sau khi người chết chết, hẳn là người đã gạch bỏ hình xăm.”

Cao Lăng Trần nhíu mày, cố gắng suy nghĩ về lời nói của Nguyễn Ngôn Hi.

“Mâu thuẫn, có một mâu thuẫn rất rõ ràng trong tất cả các manh mối hiện có, Mộc Thập, cô nói xem.”

Có vẻ như anh không muốn lãng phí nước miếng của mình vào vấn đề giải thích.

Đột nhiên được gọi tên, Mộc Thập sửng sốt một giây, sau đó đẩy kính lên, chậm rãi nói: “Hiện trường thoát nhìn giống như một vụ án trộm cắp giết người, bởi vì hung thủ cố tình tạo ra tình cảnh này, vì vậy tất cả sự sắp xếp tại hiện trường đều được trình bày cho chúng ta có cảm giác này, nhưng có một nơi hoàn toàn trái ngược với những gì hung thủ muốn đạt được, đó là hình xăm, tại sao một tên trộm lại gạch bỏ hình xăm trên chân của người chết, điều này hoàn toàn không hợp lý. Vì vậy, hai người trước và sau khi vào nhà của người chết, một người là hung thủ và người kia gạch bỏ hình xăm.”

Nguyễn Ngôn Hi đứng dậy, ôm gối đi đến ghế sofa, “Anh không cần suy nghĩ đến vấn đề người thứ hai, tìm một nữ sinh viên trong viện nghiên cứu của người chết có tên viết tắt là S.M là

được, người thứ hai đó có thể là bạn trai hoặc người yêu thầm cô ấy, tất nhiên, tôi thiên về khả năng là người yêu thầm hơn.”

Chương 6

Cao Lăng Trần nhanh chóng rời đi, Nguyễn Ngôn Hi nằm trên ghế sofa ôm gối, đắp chăn lên người, nhắm mắt lại ngủ bù.

Mộc Thập dọn dẹp phòng bếp rồi đi tới, nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi, giống như lần đầu tiên đến đây, vẻ mặt bình tĩnh, không một tiếng động, lúc ngủ thiếp đi và khi này như hai thái cực hoàn toàn khác nhau, mặc dù một là đứa trẻ yên tĩnh, một là đứa trẻ giận dữ.

Mộc Thập đứng tại chỗ một lúc, xoay người đi lên lầu hai chọn một quyển sách, sau đó đi xuống ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Nguyễn Ngôn Hi đang ngủ, mở sách ra bắt đầu đọc.

Mười lăm phút sau, Mộc Thập đã đọc xong một nửa, cô đặt sách xuống rồi đi lấy cốc nước trên bàn, chỉ thấy Nguyễn Ngôn Hi vốn đang nằm trên ghế sofa đã ngồi dậy ôm gối nhìn chăm chăm cô với vẻ u ám, đôi mắt hầu như không chớp.

Mộc Thập không biết anh tỉnh lại hồi nào, khi thấy anh nhìn chăm chăm vào mình như vậy, liền hỏi: “Có chuyện gì vậy Anh muốn uống nước sao?”

Nguyễn Ngôn Hi yên lặng chút mới lên tiếng: “Tôi nhìn cô từ khi cô lật sang trang thứ 10, không ngờ cô lại phản ứng chậm như vậy.”

Mộc Thập nghe thấy lời phàn nàn trong lời nói của anh: “Làm ồn đến anh sao?”

“Không chỉ làm phiền tôi, trung bình mỗi 5 giây lại lật một trang sách, điều tôi ghét nhất là khi tôi đang ngủ có người bên cạnh lật sách, không phải để hỏi tôi câu hỏi mà chỉ cười một mình một cách ngớ ngẩn.”

Lời nói của Nguyễn Ngôn Hi xoay quanh đầu óc Mộc Thập, đáp án là: “Ám ảnh tuổi thơ?”

Rõ ràng câu trả lời của Mộc Thập là chính xác, “Khi tôi còn nhỏ, mẹ tôi cứ quần lấy tôi để kể chuyện, nhưng sau năm phút, từ việc vừa giảng giải vừa cười thì cuối cùng đổi thành vừa nhìn vừa cười. Mà ba tôi, mỗi lần lúc tôi sắp ngủ thì lại hỏi chuyện tôi, có trời mới biết tôi muốn ngủ nhiều như thế nào.”

Nghe xong lời này, Mộc Thập tỏ vẻ đã hiểu, trạng thái lúc đó rõ ràng là buồn ngủ, nhưng đầu óc vẫn chạy không ngừng sau khi nghe câu hỏi, cho nên không ngủ được.

Một người ba nghiêm khắc và một người mẹ vui vẻ, đây là môi trường phát triển của Nguyễn Ngôn Hi.

Mà Mộc Thập, “Khi tôi còn nhỏ, mỗi khi kể xong một câu chuyện, viện trưởng sẽ đặt câu hỏi, mỗi lần tôi giơ tay trả lời đúng, sau đó tôi sẽ nhận được kẹo, vì vậy mỗi ngày tôi đều mong đợi thời gian hỏi đáp.”

“Vì vài viên kẹo thôi sao?”

“Ừm, đó là món quà duy nhất tôi có thể nhận được cho đến khi tôi năm tuổi.”

Mộc Thập nói điều này với giọng điệu bình tĩnh.

Nguyễn Ngôn Hi suy nghĩ một lát, sau đó ngồi thẳng người lên, khoanh chân, dịch về phía Mộc Thập, “Đố vui có thưởng, cô đọc

quyển sách này, hung thủ có bao nhiêu nhân cách?”

Mộc Thập gần như không nghĩ, “Bốn.”

Nguyễn Ngôn Hi tiếp tục hỏi: “Khi giết người là nhân cách thứ mấy?”

Mộc Thập không suy nghĩ lâu, hiển nhiên đã nhận được đáp án khi đọc sách, “Nhân cách thứ hai, hẳn bị ảo tưởng nghiêm trọng, biểu hiện tâm lý bệnh hoạn, tất cả các cuộc tấn công đều đột ngột và không được tính toán trước, hiện trường lộn xộn và mất trật tự, nhưng đánh giá từ hiện trường vụ giết người thứ hai, hiện trường đã được xử lý, đó là nhân cách thứ ba xử lý hiện trường, để bảo vệ nhân cách chính, nhân cách thứ tư đã báo cảnh sát với tư cách là nhân chứng.”

“Ừ, cô muốn được thưởng...”

Trước khi Nguyễn Ngôn Hi nói xong, chuông cửa lại vang lên.

Anh thấy bàn tay đang cầm sách của Mộc Thập siết chặt, anh nhìn thoáng qua khuôn mặt cô, có chút khó hiểu, sau đó nói: “Sẽ không còn là cảnh sát đó nữa chứ.”

“Tôi sẽ mở cửa.” Mộc Thập vẫn cầm quyển sách trong tay, đứng dậy đi thẳng ra cửa.

Ngoài cửa là một thanh niên giao hàng chuyển phát nhanh, trái tim Mộc Thập thắt lại, khi người chuyển phát nhanh nhìn thấy Mộc Thập thì nói: “Nhà của ông Nguyễn Ngôn Hi đúng không? Chuyển phát của anh ấy.”

“Ừm, đúng vậy.”

Mộc Thập thở phào nhẹ nhõm, sau khi ký tên thì nhận lấy gói hàng, đóng cửa lại, trở lại ghế sofa, đưa cho Nguyễn Ngôn Hi,

“Đồ của anh. “

Nguyễn Ngôn Hi nhận lấy, thấy người gửi là Nguyên Tình.

Khi tháo ra, bên trong là hai chiếc khăn quàng cổ, một ca rô và một màu đỏ, còn có một tấm thiệp.

“Ngôn Hi thân mến: Mỗi ngày ở nhà thật nhàm chán, có nhớ chị không~(^__^), chị đan hai chiếc khăn quàng cổ, cái ca rô là dành cho cậu, cái màu đỏ là dành cho Mộc Thập, thế nào, lần đầu tiên tôi đan cũng không tệ đúng không, tôi không ở đó, cậu nhớ giữ ấm cơ thể nha!”

Nguyễn Ngôn Hi đặt tấm thiệp xuống, lấy chiếc khăn ca rô ra nhìn, bởi vì đây là lần đầu tiên đan nên có một số chỗ không tốt lắm, anh hơi ghét bỏ nhìn một lúc, vẫn quàng lên cổ, sau đó đưa cái màu đỏ cho Mộc Thập, “Nguyên Tình đan cho cô.”

Mộc Thập nhận lấy chiếc khăn quàng cổ, quấn quanh cổ cô, quấn một vòng, khăn quàng cổ dính vào da cô, mềm mại, ấm áp, rất dễ chịu.

Sau bữa trưa, sách của Nguyễn Ngôn Hi đặt mua trực tuyến đã đến, có mấy chục cuốn sách, thuộc nhiều lĩnh vực khác nhau. Nguyễn Ngôn Hi nhờ Mộc Thập giúp anh sắp xếp lên các giá sách.

Nguyễn Ngôn Hi bước lên một cái thang nhỏ, Mộc Thập đứng bên dưới đưa sách cho anh.

Nguyễn Ngôn Hi lấy vài quyển sách lần lượt cất vào, đặt tay xuống chuẩn bị nhặt lên lần nữa, sau khi đợi một lúc thì không có động tĩnh gì, Nguyễn Ngôn Hi nhìn xuống, Mộc Thập đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm quyển sách trong tay không nhúc nhích, cả người dường như sống sờ, “Mộc Thập, bánh ú, trứng chần nước sôi, khúc gỗ, đồ ngốc.”

Vẫn không có phản ứng, Nguyễn Ngôn Hi chỉ có thể hô lên: “Có người bấm chuông cửa.”

Mộc Thập nghe thấy dường như đột nhiên tỉnh lại, lập tức quay đầu nhìn về hướng cửa.

“Cô bị sao vậy?”

Nguyễn Yến Hi cảm thấy từ sáng hôm nay cô có chút kỳ lạ, bây giờ càng lúc càng bất thường.

Như thể vừa nghe thấy Nguyễn Ngôn Hi gọi mình, Mộc Thập ngược lên nhìn anh, sau đó lập tức cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: “Không sao, vừa nãy tôi hơi thất thần.”

Rõ ràng không phải thất thần đơn giản, nhưng Nguyễn Ngôn Hi lại không muốn phân tích những người xung quanh, Mộc Thập không nói nên anh cũng coi như không biết, trong lòng vẫn còn nghi ngờ, thỉnh thoảng lại nhìn cô.

Thời gian còn lại, hai người bọn họ không nói lời nào, sau đó Mộc Thập ngồi trên ghế sofa trong phòng khách tiếp tục đọc sách, còn Nguyễn Ngôn Hi ngồi cạnh giá sách trên lầu hai, nhanh chóng đọc hết đồng sách mới.

Sau khi đọc xong một quyển sách, Nguyễn Ngôn Hi khép sách lại, thò đầu nhìn xuống, quyển sách trong tay Mộc Thập vẫn là trang sách đó, cô chỉ thất thần ngồi đó cầm quyển sách.

Nguyễn Ngôn Hi dựa vào lan can nhìn một lúc, đặt sách trở lại trên kệ, đứng dậy đi xuống, vừa bước xuống bậc thang cuối cùng thì chuông cửa lại vang lên.

“Sao hôm nay chuông cửa này cứ vang lên vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi liếc nhìn Mộc Thập, hiển nhiên đã có phản ứng, bước nhanh ra cửa.

Người chuyển phát nhanh lại xuất hiện ngoài cửa, khi nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi, anh ta nói: “Đây là hoa và gói hàng của cô Mộc, xin hãy ký tên.”

Nguyễn Ngôn Hi nhận lấy hoa, lúc chuẩn bị nhận gói hàng thì một bàn tay vươn qua từ bên cạnh lấy cầm lấy thùng giấy, sau khi ký tên xong, người chuyển phát nhanh rời đi.

Hoa hồng đỏ đẹp vô cùng, Nguyễn Ngôn Hi nhanh chóng đếm, được 99 bông, trong số những bông hoa có một tấm thiệp ghi: Gửi đến tình yêu của đời tôi, sinh nhật vui vẻ.

Hôm nay là sinh nhật của cô, ánh mắt của Nguyễn Ngôn Hi chuyển từ bông hoa sang mặt Mộc Thập, khăn quàng đỏ càng khiến khuôn mặt cô trắng hơn, sau khi nhận gói hàng, vẻ mặt của cô đã trở lại trạng thái bình thường trước đây, sự lo lắng của cô đã biến thành bình tĩnh.

Nguyễn Ngôn Hi dường như hiểu ra điều gì đó, “Hằng năm, sinh nhật nào cô cũng nhận được những thứ này sao?”

“Ừm, từ năm 5 tuổi.”

Năm tới sẽ là năm thứ hai mươi.

Anh quan sát khuôn mặt cô rồi nói: “Cô có biết ai đã gửi không?”

“Biết, tôi sẽ xử lý nó.”

Sau khi Mộc Thập nói xong, cô cầm chiếc hộp đi ra ngoài.

Nửa tiếng sau, Mộc Thập quay lại, đi vào nhà thì thấy Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi trên ghế sofa, không thấy bó hoa hồng đâu

cả, “Anh Nguyễn, hoa đâu rồi?”

“Hoa? Tôi vứt rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi xem như đó là chuyện đương nhiên.

“...”

Cô còn muốn dùng nó để trang trí.

Sau khi nhận thấy vẻ mặt buồn bực của Mộc Thập, anh bĩu môi, đứng dậy đi về phòng.

Một giờ sau, chuông cửa lại vang lên, Nguyễn Ngôn Hi nằm trên ghế sofa phòng sách hét lên với Mộc Thập đang mày mò máy tính: “Mộc Thập, đi mở cửa.”

Mộc Thập thu hồi ánh mắt tập trung, nhanh chóng gõ bàn phím vài cái, sau đó đeo kính lên, đi ra khỏi phòng, đi ra cửa, vừa mở cửa thì nhìn thấy một bó hoa hồng lớn lơ lửng giữa không trung.

“...”

Khuôn mặt của người chuyển phát nhanh bị hoa hồng che khuất hoàn toàn, giọng nói của anh ta truyền đến từ phía sau những bông hồng, “Là nhà cô Mộc ạ, xin hãy nhận hoa.”

Mộc Thập nhận lấy bông hoa, kết quả là khuôn mặt của cô bị che khuất, cô đặt hoa xuống đất, Mộc Thập thấy người chuyển phát nhanh lấy ra một cái túi trong suốt từ trong túi chứa đầy kẹo, đầy màu sắc và rất đẹp.

Mộc Thập hơi ngẩn người, nhận lấy, sau đó quay đầu nhìn Nguyễn Ngôn Hi ở bên trong.

Bị người ta nhìn chăm chăm có chút khó chịu, Nguyễn Ngôn Hi quay mặt đi, thản nhiên nói: “Đừng quá cảm động, đây là phần thưởng cho cậu đấy.”

Mộc Thập đi đến ghế sofa, cầm hoa và kẹo, đặt hoa hồng lên bàn trà, sau đó ngồi lên ghế sofa mở túi ra, “Ăn kẹo không?”

“Ừm.”

Bên trong là nhiều loại kẹo trái cây, Mộc Thập lấy ra một viên kẹo vị dâu.

Khi Nguyễn Ngôn Hi nhìn thấy thì lập tức nói: “Không muốn vị dâu.”

Phản ứng rất dữ dội.

Mộc Thập cảm thấy tiếc nuối, “Tôi cũng không thích vị dâu.”

Khóe miệng anh hơi giật, sau đó anh nói: “Không phải tất cả các cô gái đều thích vị dâu sao?”

Nguyễn Ngôn Hi cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ.

Mộc Thập nghiêm mặt nói: “Anh Nguyễn, hai chuyện này không hề liên quan.”

Nguyễn Ngôn Hi vươn tay, “Tôi muốn vị dưa gang.”

Mộc Thập đưa cho anh một viên kẹo dưa gang, lấy ra một viên vị dâu, mở gói rồi cho vào miệng, hương dâu nhanh chóng tràn ngập cả miệng cô.

Mộc Thập nghĩ thầm, haiz, quả nhiên ăn không ngon.

Chương 7

Buổi tối, Cao Lăng Trần lại đến nhà Nguyễn Ngôn Hi, lúc Mộc Thập mở cửa cho anh ta, trong miệng vẫn còn ngậm kẹo, chào hỏi anh ta: “Đội trưởng Cao.”

Cao Lăng Trần khẽ mỉm cười: “Xin chào cô Mộc.”

Sau khi đi vào bên trong phòng khách, anh ta nói với Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi trên ghế sofa: “Anh Nguyễn, lại xảy ra một vụ án mạng khác.”

Nguyễn Ngôn Hi đặt sách xuống, ngẩng đầu nhìn anh ta, ý bảo anh ta nói tiếp.

Giọng nói của Cao Lăng Trần trầm thấp, giọng điệu nghiêm túc, “Cùng với vụ án vừa rồi, chúng tôi nghi ngờ đây là một vụ án giết người hàng loạt.”

Câu này hiển nhiên đã thuyết phục được Nguyễn Ngôn Hi, anh khép sách lại, ngồi dậy, “Mộc Thập, đem áo khoác xuống trùm tôi.”

Nói cách khác, anh muốn đến hiện trường.

Vẻ mặt Cao Lăng Trần rõ ràng nặng nề hơn buổi sáng, Mộc Thập liếc mắt nhìn, lấy ra một viên kẹo đưa cho anh ta, “Đội trưởng Cao, anh có muốn ăn kẹo không?”

“Ồ, cảm ơn.”

Cao Lăng Trần đưa tay ra nhận lấy, khi thấy vị dâu, anh thuận miệng nói: “Còn vị nào khác không?”

Mộc Thập nghĩ một lúc, chắc chắn trả lời: “Không có.”

Sau đó xoay người đi lấy áo khoác cho Nguyễn Ngôn Hi.

Khi chiếc xe lái đến hiện trường vụ án đã hơn 11 giờ đêm, đứng dưới lầu của một tòa chung cư, nhìn lên, chỉ có một vài nhà vẫn còn sáng đèn, lần này, hiện trường hiển nhiên ở trong một trong các nhà đó, giờ này, hầu như mọi người đều đã chìm vào mộng đẹp, lại có một người đã ngủ thiếp đi mãi mãi.

Thang máy chậm rãi đi lên, cuối cùng dừng lại ở tầng mười hai.

Cửa 1201 mở ra, ở cửa có một tuyến phân cách, Cao Lăng Trần đi ở phía trước, kéo dây lên, xoay người sang một bên để cho Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đi trước.

“Cảm ơn.”

Mộc Thập lễ phép nói, tiện thể bù qua phần của Nguyễn Ngôn Hi.

Các nhân viên pháp chứng của cục đã hoàn thành việc thu thập chứng cứ ở hiện trường, thu dọn đồ đạc và bàn giao hiện trường cho đội hình sự.

“Đội trưởng.”

Tưởng Tề đứng dậy đi về phía anh khi nhìn thấy Cao Lăng Trần, sau khi nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi, anh ta mím môi, hiển nhiên khi nhìn thấy anh thì không vui lắm.

Đương nhiên Nguyễn Ngôn Hi sẽ không để bụng mấy chuyện

này, chưa kể sau khi vào cửa, anh cũng không nhìn những người khác, trực tiếp đi quanh nhà như lần trước, đi rồi dừng lại một lúc, quan sát đồ vật trong mỗi phòng và tìm hiểu những gì anh muốn biết, Mộc Thập đi theo phía sau anh, cũng quan sát.

Đi vào phòng ngủ, Nguyễn Ngôn Hi lắc đầu, quay đầu nhìn Mộc Thập, “Mộc Thập, nói cho tôi biết, cô phát hiện được gì rồi?”

Mộc Thập thấy Nguyễn Ngôn Hi rất thích đồ cô như vậy, lần này cô không trả lời anh ngay mà hỏi ngược lại: “Trước đó, anh đều hỏi chị Nguyễn Tình như vậy sao?”

“Cô ấy chịu trách nhiệm giúp tôi đối phó với khách hàng.”

Nguyễn Ngôn Hi quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, “Tôi thấy cô không am hiểu chuyện đó, cho nên cũng khá nhàn rồi, không bằng cô động não xem, nếu không sẽ bị buồn ngủ.”

Anh giơ tay lên chỉ vào đầu mình.

“Được rồi.”

Mộc Thập vô tư nhún vai, sắp xếp lại một số chi tiết mà mình đã quan sát trong đầu, sau vài giây lên tiếng, “Người chết là chủ nhân của ngôi nhà này, anh ấy sống một mình, ba mẹ là giáo sư, trong tử quần áo, trang phục được chia theo màu sắc, có thể từ nhỏ anh ấy đã mắc bệnh sạch sẽ và OCD. Trong phòng khách có rượu và đồ uống, trong phòng bếp có chén và đĩa chưa rửa, chắc tối nay, nhà người chết có tổ chức tiệc, không thấy bánh ngọt và quà nên không phải là sinh nhật, có thể trước đây, anh ta vừa được thăng chức, có lẽ đây là buổi tiệc chúc mừng anh ta thăng chức, khách dự tiệc chắc là đồng nghiệp, có nam có nữ, nhưng nam chiếm số nhiều hơn. Chắc 1 tiếng sau khi đồng nghiệp anh ấy đi, anh ấy mới bị hại, anh ta bị hại khi đang thu dọn trong phòng bếp. Cửa không bị cạy, trong phòng không có dấu vết giãy giụa, chắc người chết bị ai đó tấn công từ phía sau, có khả năng

cao hung thủ là người quen, có thể chính là đồng nghiệp của anh ấy.”

Giọng nói trôi chảy, với một chút tự tin.

Sau khi Mộc Thập nói xong, hai người đứng lúc trở lại phòng khách, Cao Lăng Trần thấy bọn họ quay lại, liền nói với Nguyễn Ngôn Hi: “Tên của người chết là Lưu Tước, cũng là người làm trong viện nghiên cứu giống như người chết trước đó, đoạn băng ghi hình trong thời gian người chết chết cũng bị hack, cho nên tôi đoán có thể hung thủ của hai vụ án này là cùng một người, nhưng vẫn chưa chắc chắn liệu hung thủ có lắp camera trong nhà người chết như trước hay không.”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu lại liếc nhìn phòng bếp, giống như không nghe thấy Cao Lăng Trần nói gì, nhưng lại nói với Mộc Thập: “Mộc Thập, những gì cô nói vừa rồi đều đúng, nhưng lại thiếu một điểm, một điểm rất quan trọng.”

Mộc Thập ngẩng đầu nhìn anh, chờ anh nói tiếp.

Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào bàn nước trong phòng bếp nói: “Lúc đó, trong bếp không chỉ có một mình người chết, mà còn có một người khác.”

“Hung thủ?”

Tưởng Tề lập tức nghĩ.

Nguyễn Ngôn Hi cười khẽ, nhú mày nhìn anh ta, “Anh cảm thấy trước khi hấn giết người còn giúp anh ta rửa bát sao?”

Tưởng Tề không phục, “Cũng có thể hấn đang chờ cơ hội, khi rửa bát, có lẽ người chết sẽ nghe điện thoại, sau đó hung thủ sẽ nhân cơ hội tấn công anh ta từ phía sau, đây cũng là một tình huống hợp lý.”

Nguyễn Ngôn Hi lắc ngón tay, tiếc nuối nói: “Ngược lại, câu nói của anh không hợp lý chút nào, đoạn băng ghi hình quay thời gian người chết bị hại đã bị hack, nhưng trước đó không bị, như vậy có thể xem ai đến đây ai rời đi, cho nên chỉ cần xem những người còn ở lại thì biết đó là ai rồi? Huống hồ không xem camera, chỉ cần hỏi đồng nghiệp cũng biết được, nếu người đó là hung thủ, thì hack camera đâu còn ý nghĩa gì nữa? Mục đích của hung thủ đơn giản chính là khiến mọi người hiểu lầm như vậy, nếu người về muộn tình cờ mất tích, càng chắc chắn rằng chính người đó là hung thủ, vậy có phải anh đã thả hung thủ thật sự đi rồi không.”

“Vậy hung thủ không chỉ giết người, mà còn bắt cóc một người?”

“Không may là...đúng vậy. “

“Tưởng Tề, để Vương Phong mau tìm xem người đó là ai.”

Hai người, một chết, một chưa biết sống chết thế nào, lòng mày Cao Lăng Trần nhúu chặt hơn.

Sau khi Nguyễn Ngôn Hi phân tích xong, anh chuyển sự chú ý sang thi thể của người chết, “Gót chân của anh ấy bị thương.”

“Vâng, có một phi tiêu cắm ở đây.”

Cao Lăng Trần giờ túi chứng cứ trong suốt lên cho anh xem, trong đó có một phi tiêu đâm máu, trên một bức tường của phòng khách treo một tấm phi tiêu có cắm năm phi tiêu, rõ ràng phi tiêu đâm chết người chết đã bị lấy xuống.

Nguyễn Ngôn Hi sờ cằm, khoe miệng cong lên một chút, “Có chút thú vị.”

“Thú vị?”

Đây là lần đầu tiên Tưởng Tề nghe có người nói có chuyện thú vị ở hiện trường một vụ án mạng, thật nực cười.

Nguyễn Ngôn Hi ngược mắt lên nhìn anh, “Anh không thấy vậy sao? Cái phi tiêu này bị đâm vào người chết sau khi chết, rất có ý nghĩa.”

Mộc Thạch ở bên cạnh, nói: “Gót chân Achilles.”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu, không biết lấy ở đâu ra một quả quýt, đưa cho Mộc Thạch.

Mộc Thạch nhận lấy quả quýt, xem trên bàn trà, quả nhiên trong rổ trái cây có vài quả quýt.

Cao Lăng Trần biết câu chuyện thần thoại này, nhưng Tưởng Tề vẫn còn mơ hồ, hiển nhiên chưa từng nghe nói.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn Tưởng Tề rồi thở dài, trong giọng điệu có cảm giác giảng dạy, “Vậy anh phải đọc nhiều sách hơn.”

Mặc dù Tưởng Tề bị khinh thường, không hài lòng với giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi, nhưng dù sao anh vẫn muốn biết, vì vậy thấp giọng hỏi Cao Lăng Trần: “Đội trưởng, cái gót chân A gì đó nghĩa là gì?”

Cao Lăng Trần kiên nhẫn giải thích với đội viên của mình: “Bởi vì mẹ của Achilles đã xé chân anh ta để ngâm anh ta xuống sông Styx khi anh ấy còn nhỏ, vì vậy ngoại trừ gót chân, những chỗ khác anh ấy đều không thể bị thương, nhưng điểm yếu duy nhất mẹ anh ta để lại chính là gót chân, cho nên đó là tử huyệt duy nhất trên người anh ta. Về sau, trong chiến tranh, Achilles bị bắn vào gót chân bởi một mũi tên nên chết đi.”

Tưởng Tề gãi đầu, “Ồ, thì ra là như vậy.”

Cao Lăng Trần nói tiếp: “Lưu Tước vừa mới được thăng chức giáo sư, anh ấy là giáo sư trẻ nhất trong viện của họ, anh ấy rất xuất sắc về mọi mặt.”

“Theo một cách nào đó, anh ta được coi là một người mạnh mẽ, sau khi hung thủ giết anh ta rồi đâm phi tiêu vào gót chân anh ta, hành vi này chắc chắn đang châm biếm anh ta, như thể muốn nói, dù anh mạnh mẽ thế nào, cũng có thể dễ dàng bị người như tôi giết đi. Chính là như vậy.”

Nguyễn Ngôn Hi thở dài, bây giờ đã gần 12 giờ, hiếm khi anh ngủ muộn như vậy, Nguyễn Ngôn Hi có chút buồn ngủ, nói xong, anh trực tiếp gục đầu lên vai Mộc Thập, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tưởng Tề trả lời điện thoại, nói với Cao Lăng Trần: “Đội trưởng, tôi đã xác nhận tên của người đó, đó là một người phụ nữ, tên là Vương Giai Băng, là đồng nghiệp của người chết, hôm nay có tổng cộng bảy người đến nhà người chết, tổng cộng có sáu người bị camera quay lại, ngoại trừ phụ nữ, tổng cộng có năm người.”

Sau khi Nguyễn Ngôn Hi nghe xong, liền mở mắt ra, đầu rời khỏi vai Mộc Thập, “Tại sao phụ nữ lại bị loại trừ?”

Tưởng Tề nói: “Liên tiếp giết chết hai người đàn ông cao lớn, còn bắt cóc một người phụ nữ, phụ nữ không thể làm được.”

Nguyễn Ngôn Hi bình tĩnh nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Mặc dù không chắc hung thủ là phụ nữ, nhưng cũng có một khả năng, bởi vì đàn ông sẽ ít cảnh giác với phụ nữ hơn những người cùng giới, đừng coi đó là điều hiển nhiên, mọi khả năng sẽ bị loại trừ, bởi vì rất có khả năng anh sẽ loại bỏ cả hung thủ nữa.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên anh nghe Nguyễn Ngôn Hi nói nghiêm

túc như vậy, Tưởng Tề nghe như vậy hồi lâu không lên tiếng.

Nguyễn Ngôn Hi nói tiếp: “Đề nghị của tôi là cho đến khi anh xác nhận được hung thủ là ai, bây giờ đừng có hành động vội vã, sáng sớm ngày mai tôi sẽ cùng anh đến viện nghiên cứu.”

Anh dừng một chút, “Đi bắt hung thủ.”

Cao Lăng Trần cau mày, có chút khó hiểu, “Ý của anh là, ngày mai hung thủ sẽ đi làm như bình thường sao?”

“Đương nhiên.”

Nguyễn Ngôn Hi khẳng định nói.

Chương 8

Trở lại nhà từ hiện trường vụ án, đã gần một giờ sáng, xuống xe, Nguyễn Ngôn Hi đi theo phía sau Mộc Thập, nửa nhắm mắt về nhà, Mộc Thập lấy chìa khóa mở cửa, bật đèn đi vào trong, không đi lên cầu thang, trực tiếp đi vào phòng bếp.

Nguyễn Ngôn Hi đi theo, lúc nghĩ đến đi sai hướng thì đã đi vào phòng bếp rồi, lúc mở mắt ra thì thấy Mộc Thập lấy ra một cái nồi rồi đổ nước vào.

“Cô làm gì vậy?”

Anh nhớ khi Mộc Thập làm mấy thứ vậy, không phải là trứng thì chính là mì, anh hỏi: “Cô muốn ăn mì sao?”

“Đói bụng.”

Mộc Thập bật lửa đun nước, thuận miệng hỏi: “Anh Nguyễn, anh có muốn ăn không?”

Giữa ngủ và no bụng, đương nhiên với anh giấc ngủ quan trọng hơn, Nguyễn Ngôn Hi lắc đầu không chút nghĩ ngợi, xoay người đi ra ngoài, nhưng vừa bước ra ngoài đột nhiên dừng lại, anh nhú mày nhìn lại phòng bếp.

Mộc Thập đứng sang một bên, nhìn nước trong nồi, chờ nước sôi.

Nhìn thấy cảnh này, anh nhớ năm nào vào ngày sinh nhật của

mình, mặc dù anh không thích ăn mì lắm, nhưng mẹ anh sẽ nấu một bát mì cho anh ăn, năm nào cũng vậy. Mặc dù thời gian đã trôi qua mười hai giờ, nhưng hôm qua Mộc Thập không ăn mì, bây giờ nhìn cô tự nấu mì rồi tự mình ăn khiến cô có vẻ...Đáng thương.

Nguyễn Ngôn Hi bĩu môi, nghĩ thầm mình không phải là người dễ đồng cảm, mà do mình đói bụng thôi.

“Cho tôi một bát nữa.”

Giọng nói ung dung vang lên trong bếp.

Mộc Thập cho một gói mì vào nồi, lại nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang dựa vào cửa bếp, “Ừ.”

Cô quay lại, lấy thêm một gói mì khác cho vào.

Ngay sau đó, sau khi mì được nấu chín, Mộc Thập vớt ra, cho vào hai cái bát và bưng ra ngoài.

Nguyễn Ngôn Hi đã nằm sẵn trên bàn, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn như đang ngủ. Mộc Thập đặt mì lên bàn, ngồi đối diện anh, dùng đũa gấp mì lên thổi, cho vào miệng nhai vài lần, mì đã nấu hơi lâu, hơi nhũn, hương vị không ngon, nhưng Mộc Thập vẫn cho vào miệng từng miếng một.

Có lẽ người thấy một chút mùi mì nên Nguyễn Ngôn Hi mở mắt ra, nhìn thấy một bát mì đặt trước mặt mình, Mộc Thập đã bắt đầu ăn rồi, anh lười biếng ngồi dậy, nhìn bát mì quá đơn giản, mặt khó coi, đột nhiên hồi hận, đây là cái gì! Gắp một đũa cho vào miệng, quả nhiên là y như bẻ ngoài, không ngon còn hơi nhũn, “Không phải cô biết nấu mì sao, làm sao có thể nấu thành như thế này?”

Mộc Thập nuốt một miếng mì nói: “Buổi tối ăn mềm chút sẽ dễ

tiêu hơn.”

Dường như Nguyễn Ngôn Hi hiểu ra điều gì đó, cúi đầu đảo mì rồi thản nhiên nói: “Anh trai cô nấu cho cô bát mì như vậy à.”

Bởi vì anh ta sợ nấu không ngon, Mộc Thập còn chưa lên tiếng, Nguyễn Ngôn Hi mỉm cười, giọng điệu có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, mang theo sự tự tin của bản thân, “Tôi biết anh trai cô không thể nấu ngon hơn tôi.”

Mộc Thập: “...”

Hóa ra anh vẫn luôn nhớ câu này.—

Ngày hôm sau, kết quả của việc ngủ lúc hai giờ sáng là khi Cao Lăng Trần đến đón bọn họ vào buổi sáng, Nguyễn Ngôn Hi vẫn đang trằm đầu ngủ.

Trước kia, Mộc Thập cũng thường thức khuya nên cũng không ảnh hưởng đến cô, để Cao Lăng Trần đợi trong xe một lát, cô đi lên lầu hai, vào phòng Nguyễn Ngôn Hi đánh thức anh.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Nguyễn Ngôn Hi bất mãn lắm lắm, lật người ngủ tiếp.

Trước tiên, Mộc Thập đi tới bên cửa sổ, mở rèm cửa nặng trĩu, ánh mặt trời ban mai chiếu sáng cả căn phòng, sau đó xoay người lại, Nguyễn Ngôn Hi đã trằm đầu vào chăn bông rồi, ngay cả tóc cũng không lộ ra ngoài.

Mộc Thập đi đến bên giường, không thương tiếc vén chăn bông lên, sau đó, cô sững sờ một lát.

Nguyễn Ngôn Hi nằm trên giường trong bộ dạng cúi đầu, trong tay cầm một cái gối, không mặc gì ngoài quần lót.

Mộc Thập sững sờ hai giây, sau đó kéo gối ra, mất đi đồ để ngủ, Nguyễn Ngôn Hi hoàn toàn tỉnh lại, mở mắt trực tiếp ngồi dậy, nhìn chăm chăm thủ phạm quấy rầy giấc ngủ trước mặt.

Với cách này, thân thể Nguyễn Ngôn Hi hoàn toàn lộ ra trước mắt Mộc Thập, Mộc Thập bắt đầu từ cổ quét xuống, quét đến chân quét lên, không ngờ mặc dù Nguyễn Ngôn Hi hơi gầy, nhưng thân hình rất đẹp, theo ý kiến của Mộc Thập, nó giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo, nhưng đáng tiếc có một mảnh vải chặn lại.

Mộc Thập cảm thấy có chút hối hận, lúc ngẩng đầu lên thì nhận được ánh mắt tức giận của Nguyễn Ngôn Hi.

“Cô lại dám vén chần của tôi lên?”

Mộc Thập vốn tưởng rằng Nguyễn Ngôn Hi không hài lòng với việc cô nhìn trộm cơ thể của anh ta, vừa muốn mở miệng khen thân hình của anh, liền nghe Nguyễn Ngôn Hi phản nộ nói: “Vào một ngày lạnh như vậy, tôi sẽ bị cảm lạnh đó!”

“...”

Mộc Thập cảm thấy thần kinh của anh ta nhất định có vấn đề.

Mãi cho đến khi ngồi vào trong xe của Cao Lăng Trần, Mộc Thập mới có thể cảm nhận được hào quang thức tỉnh mãnh liệt phát ra từ Nguyễn Ngôn Hi, Mộc Thập quần khăn choàng quanh cổ ba lần, mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Một lúc sau, Nguyễn Ngôn Hi lại ngủ thiếp đi, Mộc Thập quay đầu lại nhìn, quần thâm mờ nhạt xuất hiện dưới mắt, trông thật sự rất mệt mỏi.

Cao Lăng Trần liếc nhìn bọn họ từ gương chiếu hậu trong xe, nói: “Cô Mộc, hôm qua cô ngủ rất muộn đúng không?”

Giọng nói cố ý hạ xuống, hiển nhiên là không muốn đánh thức Nguyễn Ngôn Hi đang ngủ.

Mộc Thập ngược mắt lên đáp: “Ừm, nhưng tôi quen rồi.” “

Cao Lăng Trần im lặng hai giây, tựa như đang cân nhắc nên nói câu tiếp theo như thế nào, sau khi suy nghĩ xong, anh chú ý đến biểu cảm của Mộc Thập rồi nói: “Cô Mộc, cô là em gái của Tần Thiên Dương sao? Trước đó thì cảm thấy rất quen, trước đó chúng ta có gặp nhau một lần.”

Cô không ngạc nhiên khi Cao Lăng Trần hỏi câu này, ngược lại, cô đang đợi xem khi nào anh sẽ hỏi, họ đã gặp nhau trước đó, tại tang lễ của anh trai cô, Tần Thiên Dương, vì vậy cô bình tĩnh nói: “Ừm, tôi là em gái của anh ấy.”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Cao Lăng Trần lại nói: “Tôi nghe nói cô Mộc chỉ mới trở thành trợ lý của anh Nguyễn.”

Anh muốn hỏi cô có phải lý do làm trợ lý của Nguyễn Ngôn Hi là vì nghi ngờ nguyên nhân cái chết của Tần Thiên Dương không, nhưng khi lời ra khỏi miệng, Cao Lăng Trần không biết nên nói như thế nào, đây chỉ là phỏng đoán của anh.

“Đúng vậy.”

Mộc Thập liếc nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang ngủ say, nhân cơ hội này nói đại một lý do: “Bởi vì tôi sùng bái anh ấy.”

“Ừm, cảm ơn.”

Nguyễn Ngôn Hi, “ngủ rất say” mở miệng nói.

Mộc Thập: “...”

Sau đó trên đường, Cao Lăng Trần cũng không nhắc tới chủ đề này nữa, Mộc Thập cũng không.—

Lúc 9:35 sáng, chiếc xe chạy đến viện nghiên cứu.

Hai giáo sư trong viện lần lượt chết, toàn bộ bầu không khí trong viện dường như có chút ngột ngạt, đặc biệt là khi cảnh sát đến lần nữa.

Cao Lăng Trần dẫn Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đến phòng làm việc của giáo sư Điền và Lưu Tước, bởi vì vừa đến giờ đi làm, tất cả mọi người trong văn phòng đều chưa đến phòng thí nghiệm.

Sau khi nhìn thấy cảnh sát, những người bên trong không phản ứng nhiều, bởi sau khi xảy ra chuyện của hai giáo sư, mọi người đều bị cảnh sát thẩm vấn.

Mặc dù vậy, Nguyễn Ngôn Hi vẫn nhìn thấy những thay đổi tinh tế trên khuôn mặt của những người đó khi họ nhìn thấy cảnh sát.

Trong lúc Tưởng Tề giải thích cho bọn họ lý do đến đây, Cao Lăng Trần hạ thấp giọng nói với Nguyễn Ngôn Hi: " Cô gái ngồi trong góc là Tôn Mai, giáo sư Điền đã xăm tên viết tắt của cô ấy lên gót chân, chuyện này cô ấy cũng biết, với lại giáo sư Điền đã theo đuổi cô ấy, người dùng dao gạch bỏ hình xăm trên gót chân giáo sư Điền là người yêu thầm Tôn Mai, hẳn thường xuyên thấy giáo sư Điền đợi Tôn Mai ở gần nhà cô ấy, cho nên biết giáo sư Điền luôn quấy rầy cô, hôm đó đã chuẩn bị đi uy hiếp ông ta, không ngờ đến nơi đã thấy giáo sư Điền chết rồi, liền dùng dao gạch bỏ hình xăm, bởi vì hẳn muốn bảo vệ Tôn Mai."

Có lẽ nhận thấy ánh mắt của bọn họ, Tôn Mai cúi đầu nhìn bản báo cáo trên bàn, có vẻ hồi hộp.

Cao Lăng Trần nói tiếp: “Hôm đó, mọi người trong văn phòng này đều đến nhà Lưu Tước để ăn mừng việc anh ta được thăng chức giáo sư.”

Ánh mắt của Nguyễn Ngôn Hi quét qua khuôn mặt của mọi người, một số cúi đầu xuống, một số nhìn anh ta rồi tránh đi, một số bận rộn với công việc riêng của họ, một số người mỉm cười với anh ta, biểu cảm của sáu người đều khác nhau, Nguyễn Ngôn Hi chậm rãi nhìn xung quanh, sau đó nói với Cao Lăng Trần: “Giúp tôi chuẩn bị một phòng, tôi muốn nói chuyện riêng với mỗi người, hung thủ nằm trong số sáu người họ.”

Chương 9

Nguyễn Ngôn Hi ngồi trong phòng làm việc độc lập của Điền Khắc Nghĩa, thoải mái dựa vào chiếc ghế mềm mại, hai tay khoanh trước ngực, nhìn người phụ nữ tóc dài với khăn choàng trên mặt mở cửa bước vào.

“Thắm Ngọc Lâm.”

Anh phát âm tên cô từng chữ một.

Thắm Ngọc Lâm kéo ghế ra ngồi xuống, bắt chéo chân, vẻ mặt không chút lo lắng, “Ừm, đúng là tôi, nhưng tôi nhớ trước đây tôi đã nói hết mọi chuyện với cảnh sát rồi, anh muốn hỏi tôi chuyện gì nữa?”

Ngón tay Nguyễn Ngôn Hi lắc qua lắc lại xuống, giọng điệu hơi tùy tiện, “Điền Khắc Nghĩa chết rồi, hình như cô không buồn chút nào?”

Thắm Ngọc Lâm cười nhẹ, bình tĩnh nói: “Chỉ là một lão già háo sắc, có gì đáng buồn chứ.”

Cô vuốt tóc, nước hoa trên người tỏa ra, Mộc Thập hít mũi ngửi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

Nguyễn Ngôn Hi xua tay trước mũi xua tan mùi nước hoa, sau đó nói: “Vây là cô biết hình xăm trên chân Điền Khắc Nghĩa.”

Cô vươn tay sờ ngón tay, tặc lưỡi hai tiếng: “Tôi đã nhìn thấy từ

lâu rồi, lớn tuổi vậy mà còn ghê tởm như vậy, làm đàn ông si tình gì chứ, tôi biết ông ấy đang theo đuổi Tôn Mai, nhưng Tôn Mai luôn tỏ ra thanh cao, nhưng tôi không như vậy, cho nên tôi không được hợp ý ông ấy.”

Khi cô ấy nói về Tôn Mai, giọng điệu của cô ấy có chút mỉa mai, sau đó cô ấy lập tức thay đổi chủ đề, “Đúng rồi, tại sao người không hỏi tôi có giết họ không?”

Nguyễn Ngôn Hi nhíu mày, cong khóe miệng, “Đương nhiên không, ai lại đi đập cây ATM của mình chứ.”

Thẩm Ngọc Lâm lấy tay che miệng, thấp giọng cười.

Nguyễn Ngôn Hi lập tức mỉm cười, nhíu mày, giơ tay che tai lại.

Nhìn thấy động tác của anh, nụ cười của Thẩm Ngọc Lâm lập tức cứng đờ, cô liếc mắt nhìn anh, đứng dậy đi ra ngoài.

Mấy người tiếp theo, Nguyễn Ngôn Hi chỉ thản nhiên tán gẫu với bọn họ, căn bản không liên quan gì đến vụ án, giống như bọn họ chỉ đang tán gẫu, trong lòng vài người cảm thấy kỳ lạ, nhưng Nguyễn Ngôn Hi lại nói vài lời rồi không nói nữa, nhưng anh không để họ ra ngoài, cứ mắt to mắt nhỏ mà nhìn chăm chăm bọn họ, sau vài phút, anh vẫy tay để họ ra ngoài.

Sau khi người thứ tư đi ra khỏi phòng, Nguyễn Ngôn Hi thấy Mộc Thập đang nhìn mình, vì vậy anh quay đầu nhìn cô, “Ừm? Có vấn đề gì không?”

“Anh đã biết hung thủ là ai rồi.”

Mộc Thập sử dụng câu khẳng định thay vì câu hỏi nghi vấn.

Nguyễn Ngôn Hi nghe vậy thì mỉm cười, không phủ nhận, nhưng lúc này cánh cửa được mở ra, ngắt ngang cuộc trò

chuyện giữa họ, Nguyễn Ngôn Hi nhìn người phụ nữ bước vào, mỉm cười, sau khi cô ngồi xuống, anh lên tiếng: “Tôn Mai.”

Tôn Mai ngược mắt lên nhìn anh, sau đó hạ mắt xuống, gật đầu, nhìn có chút thận trọng.

Nguyễn Ngôn Hi hỏi: “Sau khi biết tin Điền Khắc Nghĩa bị giết thì cảm thấy thế nào?”

Tôn Mai sững sờ một giây, sau đó mở miệng nói với giọng điệu bình tĩnh: “Tôi bị sốc.”

Nguyễn Ngôn Hi khoanh tay, chuyển động ngón tay, chậm rãi nói: “Trên gót chân ông ấy có hình xăm, cô biết không?”

Ánh mắt Tôn Mai hơi lóe lên, cô lập tức phủ nhận: “Làm sao tôi biết được chuyện này?”

“Ông ấy nói với cô, à không.”

Anh lắc đầu, nháy mắt, “Phải nói đúng là cô nhìn thấy chưa, tên viết tắt của cô, ông ấy đang theo đuổi cô, không, chính xác mà nói thì là đang quấy rầy cô.”

Tôn Mai im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng thả lỏng, ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nhìn thẳng vào Nguyễn Ngôn Hi, “Đúng vậy, ông ấy đã quấy rầy tôi từ khi tôi mới vào viện nghiên cứu, ông ấy đã có vợ con, hơn nữa còn có quan hệ với Thẩm Ngọc Lâm, cho nên tôi mới từ chối ông ấy, nhưng ông ấy cứ luôn quấy rầy tôi, thật ra ông ấy đã cho tôi xem hình xăm đó rồi.”

“Vì vậy, cô mới nói chuyện Điền Khắc Nghĩa quấy rầy cô cho người yêu thâm cô biết.”

Nguyễn Ngôn Hi dừng lại, quay đầu nhìn Mộc Thập.

Mộc Thập biết trước kia anh không quan tâm đến tên của người này, thấp giọng nhắc nhở anh: “Trần Nguyên.”

Nguyễn Ngôn Hi nói tiếp: “Trần Nguyên, cô nói với anh ta, Điền Khắc Nghĩa ghê tởm như thế nào, quấy rầy cô thế nào, à nhất định còn có hình xăm nữa.”

Nghe thấy tên người đàn ông này, ánh mắt Tôn Mai hơi liếc sang một bên, tránh ánh mắt của Nguyễn Ngôn Hi, nhẹ giọng nói: “Chỉ là hôm đó tôi ở quán cà phê, khi nhìn thấy tôi hơi buồn nên anh ấy đã hỏi tôi, tôi mới nói ra, nhưng không ngờ anh ấy lại đi tìm ông ta.”

Nguyễn Ngôn Hi cười khế, tốc độ nói chuyện càng lúc càng nhanh, “Không ngờ à, đúng rồi, không ngờ anh ta lại kích động đến mức cầm dao đến nhà Điền Khắc Nghĩa đúng không, nếu không phải có hung thủ đến trước anh ta, giết Điền Khắc Nghĩa đi thì cái người tên Trần Nguyên đáng thương kia đã trở thành hung thủ rồi.”

Sau một loạt câu, anh chậm lại, nói từng chữ một: “Vì lời nói dối của cô.”

Tôn Mai lộ ra vẻ mặt hơi hoảng sợ, nhưng cô lại bị kiềm chế, nụ cười hơi gượng gạo, “Ý, ý của anh là gì?”

Bàn tay khoanh lại của Nguyễn Ngôn Hi buông ra, anh gõ nhẹ lên bàn, nâng khóe miệng, “Cô nên biết tôi đang muốn nói gì đi, thật ra, ban đầu, Điền Khắc Nghĩa có quấy rầy cô, cô cự tuyệt, sau đó không phải như vậy nữa, cô đã đồng ý.”

Tôn Mai đột nhiên trở nên kích động, “Anh đang nói gì đó? Sao tôi có thể đồng ý? Sao anh biết tôi đồng ý với ông ta?”

“Hành động của cô nói với tôi, khi chúng tôi đến văn phòng, cô vô thức đặt chiếc túi xuống bàn, chiếc túi này rất đắt, nhưng

chiếc túi của cô, bao gồm cả những thứ cô mặc trên người cho thấy cô không có khả năng mua được chiếc túi đó, cho nên chiếc túi đó không phải do cô mua, mà được mua bởi người có liên quan đến việc chúng tôi đến đây, chính là Điền Khắc Nghĩa, nên khi thấy chúng tôi đến, cô mới làm ra hành động lộ liễu như vậy.

Một lần nữa, khi đề cập đến Điền Khắc Nghĩa, cô vô thức giữ cổ tay trái của mình, che đi sợi lắc trên tay cô, cũng là của Điền Khắc Nghĩa mua cho cô.

Sau đó, khi đề cập đến việc cô đã từ chối Điền Khắc Nghĩa và cô nói cô vô tình nói với Trần Nguyên, không ngờ anh ta sẽ cầm dao đi tìm Điền Khắc Nghĩa, cô cũng đã nói dối, cả hai lần cô đều đưa tay chạm vào tai phải của mình, bởi vì trong tiềm thức cô cũng không tin những gì mình nói, cô đang tự an ủi bản thân mình, sau đó chạy đến chỗ người đàn ông yêu thầm mình khóc lóc kể lể. Rõ ràng cô biết anh ta sẽ bị kích động mà đi gây chuyện nhưng cô không ngăn cản còn tự ám thị mình rằng, tất cả những chuyện này không phải là do cô sai.”

Tốc độ nói của Nguyễn Ngôn Hi rất nhanh, nguyên một câu dài dường như không có tạm dừng, trên mặt anh cũng tỏa ra sự tự tin sáng chói, dù tay tay chân anh vẫn thả lỏng nhưng khí thế lại hùng hổ đáng sợ, từng câu từng chữ đều đánh vào lòng đối phương.

Mộc Thập nhìn một bên mặt của anh, sau đó rót một ly nước cho anh.

Tôn Mai hoàn toàn bị anh áp chế, đôi mắt mở to, miệng khẽ nhếch lên, cô ấy sững sờ trong chốc lát, thừa dịp này, Nguyễn Ngôn Hi cầm ly nước lên uống mấy hớp, sau đó búng tay.

Thân thể Tôn Mai hơi chấn động, như là mới phản ứng lại, cảm xúc kích động khiến vẻ mặt cô ta hơi dữ tợn, không thể che giấu, “Chẳng lẽ tôi làm sai sao? Anh có biết mấy ngày qua tôi phải

chịu áp lực lớn thế nào không, Điền Khắc Nghĩa luôn lấy việc tôi có thể tiếp tục ở đây không để uy hiếp tôi, tôi không thể mất công việc này! Vất vả lắm tôi mới có thể đến được đây!”

Nguyễn Ngôn Hi khẽ cười, gật đầu đã hiểu, “Cho nên cuối cùng cô đã thỏa hiệp.”

Giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi đã kích thích cô, Tôn Mai đứng lên, chỉ vào mình quát, “Tôi là người bị hại!”

Ghế dựa phía sau dịch chuyển, phát ra âm thanh chói tai.

Nguyễn Ngôn Hi ngoáy lỗ tai, “Định nghĩa bị hại của tôi và cô quá khác nhau, Điền Khắc Nghĩa là người bị hại, bởi vì ông ta bị mưu sát, còn hành vi của ông ấy không đến mức phải trả giá bằng mạng sống của mình, từ góc độ nào đó, Trần Nguyên cũng là người bị hại, anh ta bị cô lừa gạt, xúi giục. Còn cô, cô đồng ý với Điền Khắc Nghĩa là chuyện anh tình tôi nguyện, ông ấy có được thứ mình muốn, cô cũng vậy, cô với Thẩm Ngọc Lâm chỉ khác nhau về thời gian thôi, một người không tốn thời gian, một người thì tốn chút thời gian. Nếu không, vì sao sau khi Điền Khắc Nghĩa bị hại, cô vẫn giữ lại đồ của ông ấy? Không bỏ được sao?”

Không còn kích động như trước đó nữa, Tôn Mai ngã trên ghế ngồi, cô cười khổ nói: “Đúng vậy! Tôi thừa nhận, sau đó tôi có đồng ý với ông ấy, nhưng vì tôi không còn cách nào khác.”

Nguyễn Ngôn Hi ngả người về phía trước, lạnh lùng nói: “Cô không còn cách nào khác, sau đó, cô cũng đã có được thứ mình muốn rồi, còn đi lợi dụng người đàn ông khác để thoát khỏi một người đàn ông mình đã lợi dụng xong.”

Giọng điệu lại thay đổi, “Mộc Thập, cô thấy đúng không?”

“Ừm.

Mộc Thập gật đầu, đúng rồi, có rất nhiều cách giải quyết nhưng tuyệt đối không thể vừa làm tổn thương vừa lợi dụng người khác.

Bị vạch trần hoàn toàn, lúc này Tôn Mai thấy không sao cả, nói: “VẬY là anh cảm thấy tôi không giết Điền Khắc Nghĩa đúng không?”

Nguyễn Ngôn Hi buông tay, “Không phải cô, nếu đã nghĩ đến việc nhờ Trần Nguyên đi giết Điền Khắc Nghĩa, vì sao phải làm chuyện dư thừa nữa?”

Tôn Mai hơi bực bội, “VẬY trước đó anh còn nói...”

Nguyễn Ngôn Hi thản nhiên nói: “Tôi chỉ không quen nhìn người khác nói dối thôi, được rồi, bây giờ cô có thể ra ngoài, vì để cô nói thật mà đã lãng phí quá nhiều thời gian với cô rồi.”

“Anh!”

Mặt Tôn Mai tái mét, đẩy cửa ra ngoài, không còn giống dáng vẻ khi bước vào.”

Nhìn cửa bị đóng mạnh, Nguyễn Ngôn Hi nhún vai, ngoắc tay với Mộc Thập bên cạnh.

Mộc Thập đến gần.

Nguyễn Ngôn Hi nói bên tai Mộc Thập mấy câu, sau đó, cười hỏi cô: “Thế nào?”

Mộc Thập nhìn hai mắt anh toả sáng, gật đầu, “Rất thú vị.”

Chương 10

Khi người cuối cùng vào văn phòng, Nguyễn Ngôn Hi ngáp một cái, dùng tay lau nước mắt, lười biếng nhìn người đàn ông trẻ tuổi đeo kính trước mặt, sau đó nói với Mộc Cửu: “Người cuối cùng rồi sao?”

Mộc Thập hơi cúi đầu, “Ừm, anh Nguyễn, đúng vậy.”

“Anh à, anh tên gì? Mộc Thập, anh ta tên gì?”

“Tiền Côn Minh, anh Tiền.”

Mộc Thập trả lời, sau đó nói với Tiền Côn Minh: “Anh Tiền, mời ngồi.”

“Được rồi, nắm bắt thời gian, tôi bắt đầu luôn.”

Nguyễn Ngôn Hi đặt tờ giấy lên bang, nhìn trên đó hỏi: “Anh Tiền, 8 đến 9 giờ tối ngày 20 tháng 11, anh đã ở đâu, làm gì?”

Mộc Thập nhỏ giọng nhắc nhở, sửa lại lỗi, “Anh Nguyễn, là từ 9 đến 10 giờ.”

Nguyễn Ngôn Hi nhú mày, bất mãn quay đầu nói với Mộc Thập: “Tôi đã bảo khi tôi hỏi chuyện thời gian thì đừng ngắt lời tôi mà.”

Mộc Thập cúi đầu, hơi căng thẳng, nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Nguyễn Ngôn Hi lại quay đầu, ho khan, sau đó tiếp tục nói: “9 đến 10 giờ ngày 20 tháng 11, anh đang ở đâu, làm gì?”

Tiền Côn Minh bình tĩnh trả lời: “Tôi ở trong nhà.”

“Tối qua, anh ăn tối ở nhà giáo sư Lưu sao?”

Nguyễn Ngôn Hi cầm lấy cây bút trên bàn để xoay, xoay vài vòng, bút rơi xuống bàn, phát ra tiếng vang không nhỏ.

Nghe được âm thanh này, Tiền Côn Minh giương mắt nhìn qua, rồi sau đó đẩy mắt kính, “Đúng vậy, người trong văn phòng đều đi mà.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Cơm nước xong thì sao?”

“Về nhà.”

“Mọi người cùng nhau về sao?”

Nguyễn Ngôn Hi thản nhiên hỏi, bàn tay vốn dĩ đang đặt trên đùi, vươn tới Mộc Thập, lập tức nắm lấy tay cô, ngón tay anh cọ xát lên da cô.

Mộc Thập muốn rút tay về, nhưng lại bị Nguyễn Ngôn Hi giữ chặt, không thể thoát ra, “Anh Nguyễn.”

Cô khẽ kháng nghị.

Tiền Côn Minh chú ý tới động tĩnh của bọn họ, ánh mắt liếc nhìn bàn tay của Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập, sau đó ngược lên nhìn vẻ mặt lo lắng và xấu hổ của Mộc Thập, anh ta vô thức nắm chặt tay.

Nguyễn Ngôn Hi thấy anh ta chưa trả lời, liền nhìn lại: “Anh

Tiền, trả lời câu hỏi.”

Tiền Côn Minh tỉnh táo lại, hơi hạ mắt xuống, vẫn nhìn bàn tay đang nắm của bọn họ, nói: “Ngoại trừ Vương Giai Bằng, những người khác đều về chung.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Sau khi rời khỏi nhà giáo sư Lưu thì sao? Anh đi đâu?”

Tiền Côn Minh: “Tôi trực tiếp về nhà.”

Nguyễn Ngôn Hi lại thở dài, mơ hồ hỏi: “Trong mắt anh, anh thấy giáo sư Điền và giáo sư Lưu là người thế nào?”

Tiền Côn Minh mím môi, cau mày, thở ra một hơi, nói: “Giống nhau, bọn họ đều là những người rất được tôn trọng, ai cũng có thực lực.”

Nguyễn Ngôn Hi ngả người ra sau, xoay ghế qua lại, thản nhiên hỏi: “Vậy anh nghĩ ai là người giết họ?”

“Không biết.”

“Sau khi biết họ bị giết, anh cảm thấy thế nào?”

Anh ta đẩy kính, nói nhanh hơn một chút, “Tôi bị sốc, cảm thấy không thể tin được, vô cùng thương tiếc.”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu đồng ý, “Đúng vậy, đúng là đáng thương tiếc, cách đây không lâu, giáo sư Điền có tiếp nhận phỏng vấn, tôi còn mua số báo đó của “Tuần Báo Học Thuật”, còn giáo sư Lưu mới lên chức giáo sư, trước đó tôi cũng từng xem qua luận văn của anh ấy, hai người đó thật sự rất tài năng.”

Sau khi nghe Nguyễn Ngôn Hi đánh giá hai người, anh ta dường như đột nhiên không kiềm chế được biểu cảm của mình, cười

lạnh: “Hừ, đúng vậy, tài năng.”

Nguyễn Ngôn Hi bắt gặp vẻ mặt của anh ta: “Hả? Giọng điệu của anh không đúng, sao vậy, anh Tiền, anh không nghĩ vậy à?”

Mắt Tiền Côn Minh mở to, cười có chút mỉa mai: “Đúng rồi, trong mắt mọi người, hai người họ đều rất tài năng, được nhiều người kính trọng, còn là chuyên gia trong lĩnh vực này, nhưng mấy người có biết, giáo, giáo sư Điền đã có vợ con, mà còn ngoại tình với phụ nữ ở đây, người mấy người mới hỏi tên Thẩm Ngọc Lâm chính là tình nhân của ông ấy, còn có Tôn Mai nữa, vẫn luôn bị ông ấy quấy rối.”

Giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi có chút không tán thành, “Ồ, có chuyện như vậy sao? Nhưng chuyện này không phải bình thường à, có tiền có thế, muốn tìm kiếm chút đam mê thể xác, nói không chừng chuyện này cũng có thể truyền cảm hứng cho ông ấy.”

Hai tay anh ta vẫy trong không trung, như muốn trút giận, “Nực cười, thật nực cười, đúng rồi, thời gian trước, Điền Khắc Nghĩa đã nhận phỏng vấn ở trong phòng sách của ông ấy, nhưng mấy người biết gì không? Ông ta ở trong đó làm gì? Làm những chuyện bất thiếu với sinh viên của mình, còn quay phim lại để trong máy tính xem, đây chính là giáo sư Điền được mọi người tôn trọng trong miệng mấy người đó!”

Giọng nói của anh ta cao hơn một chút, cơn giận của tăng lên mức cao hơn, “Còn có Lưu Tước nữa, luận văn anh ta phát biểu trước đây chính là thành quả của tôi, toàn bộ đều là tâm huyết của tôi, anh ta cứ vậy mà cướp đi, ký tên mình vào, vậy là trở thành của anh ta! Anh biết hôm đó anh ta gọi tôi đến nhà nói gì với tôi không? Anh ta nói nhờ anh ta ký tên lên luận văn nên nó mới có tầm ảnh hưởng như vậy. Anh ta còn...”

Nguyễn Ngôn Hi buông tay Mộc Thập ra, nghiêng người về phía

trước, hoàn toàn mất đi dáng vẻ lười biếng trước đó, chậm rãi nói: “Anh còn cướp người phụ nữ anh yêu, Vương Giai Băng. Thấy rất lạ đúng không, vì sao tôi lại biết? Nhắc tới Vương Giai Băng, thì tay anh luôn chạm vào túi bên phải, trong đó có một vật là Vương Giai Băng tặng cho anh.”

Tiền Côn Minh vươn tay lấy ra một chiếc khăn tay từ trong túi, anh ta vuốt ve chiếc khăn tay, tựa như đang vuốt ve Vương Giai Băng, động tác và ánh mắt tràn đầy yêu thương, “Lẽ ra cô ấy nên ở bên tôi, nhưng Lưu Tước đã lừa gạt cô ấy, anh ta đã cướp cô ấy đi. Đáng lẽ không nên như vậy, anh ta không nên cướp đi sự thành công và tình yêu của tôi, việc này không công bằng!”

Anh mắt yêu thương biến thành phần nộ, như dã thú gào thét.

“Vậy là anh thừa nhận anh đặt camera trong nhà bọn họ?”

Tiền Côn Minh thờ ơ nói: “Vậy thì sao? Chẳng qua tôi chỉ đang tìm chứng cứ, thế giới này quá bất công, không có chứng cứ, sẽ không có ai tin tôi, tin rằng hai giáo sư kia thật ra là cầm thú, vì vậy tôi phải thu thập chứng cứ.”

Nguyễn Ngôn Hi hiểu được, gật đầu: “Ừm, anh tìm được chứng cứ rồi phần nộ giết chết bọn họ, sau đó đưa Vương Giai Băng đi.”

“Tôi chỉ đặt camera thôi.”

Anh ta nhìn vào mắt Nguyễn Ngôn Hi, nói từng chữ một: “Tôi không giết bọn họ.”

Nguyễn Ngôn Hi đứng lên, hai tay mảnh khảnh đút trong túi quần, nhìn xuống anh, “Thật sao, vậy thì tôi rất mong chờ những gì chúng tôi có thể tìm thấy trong nhà anh.”

“Không có gì cả.”

Anh ta cười thành tiếng, đôi mắt dưới cặp kính tràn đầy tự tin và chắc chắn.

Chương 11

Cảnh sát vội vã đến nhà Tiền Côn Minh, nhưng đáng tiếc Tiền Côn Minh không ngu ngốc đến mức nhốt Vương Giai Băng ở nhà, sau khi lục soát toàn bộ ngôi nhà, không tìm thấy bất cứ thứ gì liên quan đến Vương Giai Băng, nhưng tìm thấy một số thiết bị giám sát trong phòng sách, trong đó còn có con thiên nga bị mất trên giá sách trong phòng sách của Điền Khắc Nghĩa.

Lần này, Nguyễn Ngôn Hi không đi quanh mọi phòng như thường lệ, mà đi thẳng đến phòng sách, dùng ngón tay gõ nhẹ vào laptop trên bàn, thản nhiên nói: “Chúng cứ ở đây.” “

Cao Lăng Trần nhìn anh, “Ý anh là Tiền Côn Minh đã lưu tất cả những đoạn băng ghi hình kia vào trong máy tính?”

Nguyễn Ngôn Hi đút hai tay vào túi quần, dựa vào bàn, nhanh chóng nói rõ từng chữ, “Bản thân Tiền Côn Minh là một người khá kiêu ngạo, nhưng ngoài đời anh ta khá thất bại, không được coi trọng trong viện nghiên cứu, gặp khó khăn trong tình cảm, vì vậy anh ta phải cố gắng tìm cảm giác tồn tại, sự tự tin và thành công ở các phương diện khác, vậy nên tôi cũng không ngạc nhiên khi anh ta sẽ giữ tất cả đoạn băng ghi hình theo dõi Điền Khắc Nghĩa, Lưu Tước và kể cả đoạn băng ghi hình khi giết họ lưu hết vào trong máy, sau đó mỗi ngày đi làm về, bật máy tính, xem đi xem lại những đoạn băng ghi hình này.”

Cao Lăng Trần mở nhật ký của Tiền Côn Minh ra, sau đó nhấn nút khởi động, màn hình sáng lên, ánh sáng xanh nhạt chiếu ra.

Tất nhiên, Tiền Côn Minh có thể to gan lưu mấy thứ như vậy trong máy tính thì tất nhiên anh ta phải đặt mật khẩu.”

Sau đó, Nguyễn Ngôn Hi nói thêm: “Dựa trên dáng vẻ tự tin kia của hắn, mã khẩu này rất khó giải.”

Cao Lăng Trần gật đầu: “Tôi có thể nhờ người của bộ phận kỹ thuật bẻ khóa mật khẩu.”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêng ngón tay chỉ sang một bên, “Hay là, anh để trợ lý của tôi thử đi.”

Ánh mắt của những người có mặt chuyển sang Mộc Thập đang đứng bên cạnh Nguyễn Ngôn Hi.

Mộc Thập vốn dĩ đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, không phát hiện trong nháy mắt, mình đã trở thành tâm điểm, nhưng bởi vì lời nói của Nguyễn Ngôn Hi khiến cô ngẩng đầu lên, cô nhận ra mọi người trong phòng đều đang nhìn mình.

Mộc Thập chớp mắt, cô không nói gì ngay, bởi vì dù sao đây cũng không phải là quyết định của Nguyễn Ngôn Hi, hơn nữa cô cũng không biết bây giờ máy tính được mã hóa như thế nào, cô cũng không hoàn toàn nắm chắc, cho nên sẽ không tùy tiện thể hiện.

Cao Lăng Trần tò mò hỏi: “Cô Mộc rất giỏi sao?”

Mộc Thập không trả lời, có chút mơ hồ: “Trước tiên, anh nên đưa nhân viên kỹ thuật xem trước đi.”

Cao Lăng Trần gật đầu, dường như nghĩ đây là cách thích hợp nhất, nhân viên kỹ thuật được gọi đến đang thao tác trên máy tính, Nguyễn Ngôn Hi khoanh tay nhìn Mộc Thập, “Tôi nghĩ cô rất giỏi máy tính?”

Mộc Thập: “Nhưng không thể làm loạn.”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn thấy biểu cảm của kỹ thuật viên, nhún vai, tiếc nuối nói: “Đáng tiếc bọn họ không giải quyết được.”

Quả nhiên, nhân viên kỹ thuật thu tay khỏi bàn phím, có chút bất đắc dĩ, ngẩng đầu lên nói với Cao Lăng Trần: “Đây là phương pháp mã hóa rất phức tạp, rất khó bẻ khóa.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Mộc Thập, cô mất bao lâu?”

Đối với Mộc Thập, phương pháp mã hóa này quả thực rất cao cấp, phức tạp, “Ít nhất một ngày”

Cũng không có gì đảm bảo cô sẽ có thể bẻ khóa nó.

“Không kịp rồi.”

Đối với Vương Giai Băng mà nói, đã hơn mười tiếng đồng hồ trôi qua, chờ đợi thêm nữa là một loại tra tấn về cả về thể xác lẫn tinh thần.

Nhân viên kỹ thuật bất lực nói: “Vậy thì chỉ có thể hỏi hẩn mật khẩu thôi.”

“Rõ ràng, Tiền Côn Minh sẽ không cho chúng ta biết mật khẩu.”

Mặc dù Nguyễn Ngôn Hi chắc chắn như vậy, nhưng Cao Lăng Trần vẫn bảo người tiếp tục thẩm vấn Tiền Côn Minh, Cao Lăng Trần bật loa ngoài, cho nên cuộc nói chuyện ở bên đó đã đến tai bọn họ.

“Tiền Côn Minh, chúng tôi đã tìm thấy bằng chứng phạm tội của anh.”

“Phụt.”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên phun ra, sau khi nhận được ánh mắt của mọi người trong phòng, anh nhún vai, vẻ mặt không thể trách tội, “Xin lỗi, đúng vậy, tôi chỉ nghĩ đến việc Tiền Côn Minh sẽ trả lời câu này như thế nào, mấy người không thể bẻ khóa mật khẩu, phải không, hỏi vậy đúng lúc theo ý hấn muốn.”

Quả nhiên, giây tiếp theo, giọng nói kiêu ngạo của Tề Côn Minh truyền đến từ điện thoại di động, “Hơ, tôi thấy là mấy người không thể bẻ khóa mật khẩu, cho nên mới vội vàng đến tìm tôi.”

“Còn người họ Nguyễn lúc trước thì sao? Anh ta không thể bẻ khóa mật khẩu của tôi sao? Hay để anh ấy đến tìm tôi, nói không chừng tôi sẽ nói cho anh ấy biết mật khẩu.”

Sau khi kiêu ngạo nói những lời này, một loạt tiếng cười lớn phát ra từ điện thoại, dường đặc biệt chói tai trong căn phòng yên tĩnh.

Nguyễn Ngôn Hi nhúu mày, nhăn mũi, dùng ngón tay ngoáy lỗ tai anh, sau đó hỏi: “Tôi có thể thử mật khẩu bao nhiêu lần?”

Dường như thái độ kiêu ngạo của Tiền Côn Minh đã kích thích anh.

Ngay khi nhân viên kỹ thuật muốn trả lời, Mộc Thập đã nói trước: “Hai lần.”

Nhân viên kỹ thuật nghe thấy câu trả lời rõ ràng là sai, muốn phản bác, nhưng bị ánh mắt đảo qua của Mộc Thập chặn lại, sau đó nhân viên kỹ thuật buồn bã phát hiện sự tự tin của mình đã bị đôi mắt của một cô gái nhỏ cuốn đi.

Nguyễn Ngôn Hi bắt đầu vội vã đuổi người, “Tôi sẽ bắt đầu tìm mật khẩu, xin hãy rời khỏi phòng này trước.”

Để lại phòng cho người đàn ông này, lỡ như không tìm được mật khẩu mà nhập sai mật khẩu thì sao, chứng cứ sẽ biến mất, về mặt Tưởng Tề không yên lòng, lập tức nhìn đội trưởng của mình.

Cao Lăng Trần tự nhiên suy nghĩ rất nhiều, mặc dù anh có chút lo lắng, nhưng hiện tại, cân nhắc mọi khía cạnh, hiện tại là cách tốt nhất là để cho Nguyễn Ngôn Hi tìm ra mật khẩu, không biết vì sao, mặc dù là lần đầu tiên hợp tác, nhưng Cao Lăng Trần cảm thấy dù người đàn ông này có chút kiêu ngạo, miệng lưỡi độc ác nhưng có thể tin tưởng ở phương diện này.

Vì thế anh dứt khoát dặn dò: “Mọi người đi ra ngoài trước đi.”

“Đội trưởng!”

Tưởng Tề thì thầm.

Cao Lăng Trần liếc mắt nhìn anh ta, lặp lại: “Mọi người đi ra ngoài.”

Tưởng Tề đương nhiên sẽ không phản kháng đội trưởng của mình, vì vậy anh bữu môi, vẫy tay gọi những người khác ra khỏi phòng.

Chẳng mấy chốc, trong phòng chỉ còn lại Cao Lăng Trần, Mộc Thập và Nguyễn Ngôn Hi.

“Có chuyện gì thì gọi tôi.”

Sau khi Cao Lăng Trần nói xong lời này liền đi ra ngoài.

Mộc Thập thấy mọi người đã đi hết, xoay người giơ chân lên chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng lại có người nắm lấy tay cô, kéo cô lại, “Ai bảo cô đi?”

Mộc Thập rất ân cần nói: “Không phải khi anh suy nghĩ cần tuyệt đối yên tĩnh sao, tôi ở đây sẽ ảnh hưởng đến anh.”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào máy tính, “Cô giúp tôi điền mật khẩu.”

Nói xong, anh đi đến giá sách, đi tới đi lui.

“Được rồi.”

Mộc Thập ngồi trước máy tính, im lặng, nhìn Nguyễn Ngôn Hi đi tới đi lui ở đó.

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên phanh lại, quay sang Mộc Thập: “Mật khẩu của máy tính cô là gì?”

Mộc Thập: “Lần nào cũng sẽ thay đổi, ví dụ như hôm nay tôi đọc một quyển sách mới, tôi sẽ dùng tiêu đề sách làm mật khẩu.”

Nguyễn Ngôn Hi giơ ngón trỏ lên, giống như có cảm hứng, quay đầu nhìn giá sách, “Ở đây có rất nhiều sách, giá sách ở phía sau bàn máy tính, nên sẽ dễ dàng lấy được sách. Hần cao 173 cm, vì vậy cuốn sách thuận tiện nhất mà hắn có thể lấy khi ngồi trên ghế là ở khu vực này.”

Tốc độ nói của anh rất nhanh, phân tích ra một câu dài, sau đó cúi đầu nhìn đồng sách trên giá, “À, qut nhiên, có mấy quyển sách bị lật xem khá nhiều, nhưng mà, là quyển nào đây?”

Trong đầu Nguyễn Ngôn Hi nhanh chóng sắp xếp lại tìn lh tiết vụ án, hai người bị giết, nguyên nhân tử vong của họ, vết nhơ của họ, sự phẫn nộ của Tiên Côn Minh, hắn muốn trút hết và kiên trì với thứ gì đó.

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên liếc nhìn một quyển sách, đôi mắt hơi mở to, sau đó anh rút quyển sách ra, “”Quốc Gia Lý Tưởng”, Mộc Thập, mật khẩu là “Quốc Gia Lý Tưởng”.”

Nghe xong lời này, Mộc Thập lập tức xoay người lại, nhanh chóng nhập mật khẩu, nhấn xác nhận.

Mật khẩu sai!

Mộc Thập: “...”

Nguyễn Ngôn Hi cũng bó tay rồi, “Đừng nói với tôi rằng hần ta chơi từ phiên âm nha.”

Sau đó anh nói đầy ẩn ý: “Nhưng cũng không sao, dù sao cũng còn hai cơ hội nữa.”

Hóa ra anh đều biết, Mộc Thập mím môi, gõ chữ “republic”.

Hình ảnh chuyển động, họ đã thành công đăng nhập vào, rồi Cao Lăng Trần và những người khác nhanh chóng bước vào phòng.

Sau đó, Mộc Thập dễ dàng tìm thấy những đoạn băng ghi hình đó, bao gồm cả camera nơi Vương Giai Băng bị giam giữ, trong đoạn băng, Vương Gia Băng bị trói vào giường, cô không ngừng giãy giụa, nhưng không thể thoát ra.

“Có thể tìm tới...”

Trước khi Cao Lăng Trần hỏi xong, Mộc Thập nhanh chóng gõ bàn phím, sau đó đẩy kính, chỉ vào màn hình máy tính nói: “Tìm được địa chỉ rồi, chính là ở đây.”

Cao Lăng Trần lập tức gọi cảnh sát gần nhất tới đó.

Ngay khi Cao Lăng Trần gọi điện thoại xong, điện thoại di động đã bị Nguyễn Ngôn Hi giật đi, “Anh Nguyễn?”

Hiển nhiên không hiểu ý đồ khi đột nhiên lấy điện thoại của anh.

Nguyễn Ngôn Hi trả lời ngắn gọn: “Gọi điện thoại.”

Cao Lăng Trần nhắc nhở: “Mật khẩu điện thoại di động.”

“0715.”

Nguyễn Ngôn Hi vừa nói vừa nhấn bốn con số.

Cao Lăng Trần: “...”

Nguyễn Ngôn Hi bấm số điện thoại áp chót trong cuộc gọi gần đây, ngay khi điện thoại được kết nối, trước khi người ở bên kia kịp lên tiếng, anh ta trực tiếp nói: “Bây giờ Tiền Côn Minh ở bên cạnh anh sao?”

Thành viên trong đội hơi bối rối khi nghe thấy giọng nói không phải của đội trưởng, nhưng anh ta vẫn trả lời: “Vâng, vâng.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Để hân nghe điện thoại.”

“Ồ, được.”

Đội viên kia nhấn loa ngoài, sau đó đặt lên bàn trước mặt Tiền Côn Minh, “Xong rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi đưa điện thoại lên miệng, khước miệng nở nụ cười, “Tiền Côn Minh, tôi là người họ Nguyễn, thật không may, vừa rồi tôi đã bẻ khóa mật khẩu của anh rồi, Quốc Gia Lý Tưởng sao? Hừ, vậy thì tôi chúc anh ở trong tù, à không, phải nói là trong địa ngục tự thành lập quốc gia lý tưởng của mình đi! Tất nhiên, nếu có địa ngục!”

Nói xong, anh trực tiếp cúp điện thoại, nghĩ đến Tiền Côn Minh

chắc chắn vẫn đang tức giận ở đầu bên kia điện thoại, sau đó hả giận ném điện thoại cho Cao Lăng Trần, “Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.”

Sau đó anh búng ngón tay, “Mộc Thập, về nhà đi, tôi muốn ngủ bù.”

Chương 12: Câu Chuyện Nhỏ 1

Câu Chuyện Nhỏ 1

Ngày 11 tháng 11.

Sáng sớm, Nguyễn Ngôn Hi mặc quần áo rồi từ lầu hai đi xuống, trên cầu thang đã nhìn thấy Tần Lỗi đang ngồi ở bàn ăn sáng.

Anh nhíu mày, bước nhanh xuống lầu, giọng điệu rất bất mãn, “Tần Lỗi, nói cho tôi biết tại sao cậu đã ở trong nhà tôi?”

Tần Lỗi uống sữa nóng, dáng vẻ vô cùng hưởng thụ, “Tôi bấm chuông cửa, sau đó Mộc Thập mở cửa.”

“Cậu tới đây làm gì?”

Nguyễn Ngôn Hi kéo ghế ra, ngồi xuống, từ trong đĩa lấy ra một miếng bánh mì.

“Hôm nay là ngày 11/11.”

Anh với lấy miếng hoa quả trét trên bánh mì, nghiêm túc và tập trung nói, “Thì sao? Sinh nhật cậu hay ngày giỗ của cậu?”

Tần Lỗi khinh bỉ anh, “Hôm nay là ngày lễ độc thân, cái đồ cách ly khỏi xã hội.”

Nguyễn Ngôn Hi liếc mắt nhìn anh ta: “Vậy chuyện này có liên quan gì đến việc cậu xuất hiện ở nhà tôi?”

“Đương nhiên, vào ngày lễ độc thân, phải cố gắng ‘thoát độc thân’, cậu xem, tôi độc thân, cậu độc thân, Mộc Thập cũng độc thân, cho nên, Nguyễn Ngôn Hi, sau khi ăn sáng xong thì đi cùng tôi!”—

Nguyễn Ngôn Hi đứng ở cửa, nhìn hình ảnh đôi nam nữ bên trong, “Đây là chỗ mà cậu muốn chúng tôi tới sao?”

Tần Lỗi: “Đúng vậy, cậu cũng không muốn sau đó sẽ để đầu óc trống rỗng mà, cậu xem, ở đây nhiều người như vậy, cậu có thể thỏa thích tìm hiểu họ, quan sát bọn họ.”

Nguyễn Ngôn Hi mím môi, “Cái này vốn không cần phải dùng nào.”

Anh quay đầu lại thì thấy Tần Lỗi đã đi vào tìm một cô gái, Mộc Thập đã đi lấy đồ ăn, anh thở dài rồi giơ chân bước vào.

Đây là một nơi bình thường để kết bạn, nơi mọi người có thể ăn uống và trò chuyện với người họ thích, xung quanh rất náo nhiệt.

Khi Nguyễn Ngôn Hi đi về phía Mộc Thập, một người đàn ông đi đến chỗ Mộc Thập với một cái ly rồi mỉm cười nói chuyện với Mộc Thập, “Cô ơi, xin chào.”

Mộc Thập ngẩng đầu nhìn anh ta, gật đầu một cái, sau đó tiếp tục ăn thêm một cái bánh mochi nữa.

Thấy thái độ của cô tương đối lạnh lùng, người đàn ông dường như không bận tâm, không từ bỏ, nói chuyện tiếp: “Tôi họ Quách, không biết nên xưng hô với cô thế nào?”

Nguyễn Ngôn Hi đang đi tới, chú ý người đàn ông này, nhìn tổng thể một chút, cau mày, bước nhanh về phía Mộc Thập.

Mộc Thập chớp mắt, “Tôi họ Tần.”

Nghe thấy câu trả lời của Mộc Thập, bước chân của Nguyễn Ngôn Hi dừng lại, khóe miệng cong thành một vòng cung xinh đẹp, hai chân xoay sang một bên, đi đến một nơi cách Mộc Thập không xa, cầm chiếc bánh sô-cô-la trên bàn lên ăn từng miếng một, nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn về phía Mộc Thập.

Người đàn ông: “Cô Tần, xin chào, cô có muốn uống gì không?”

“Nước lọc là được, ừm, còn phải nóng nữa.”

Người đàn ông lập tức đi rót một ly nước nóng cho Mộc Thập, “Cô Tần, chúng ta ngồi đó nói chuyện đi.”

Một hành động rất lịch thiệp.

Mộc Thập nhận lấy ly nước rồi gật đầu.

Sau đó, tay hơi nghiêng.

“A!”

Chiếc ly nghiêng khiến gần như toàn bộ nước nóng đổ trực tiếp lên quần của người đàn ông.

Tiếng kêu của người đàn ông ngay lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh, vết nước đen lớn xuất hiện trên chiếc quần màu xám, đặc biệt là trên ống quần.

Mộc Thập lấy lại ly nước, vẻ mặt vô cảm nói: “Ây da, tôi xin lỗi.”

“Cô!”

Người đàn ông nhìn thấy biểu cảm của Mộc Thập, không biết có

nên tức giận hay không.

Mộc Thập lấy ra vài tờ khăn giấy đưa cho anh ta, “Anh à, nên lau nước trước đi.”

Người đàn ông lấy khăn giấy từ tay cô và đi về phía nhà vệ sinh với khuôn mặt u ám.

“Nguyễn Ngôn Hi, có chuyện gì vậy?”

Tần Lỗi vừa rồi đang trò chuyện vui vẻ với người khác, chú ý tới động tĩnh ở đây liền đi tới.

“Không sao.”

Nguyễn Ngôn Hi đuổi chân về phía trước.

Người đàn ông vội vàng đi ngang qua, mất cảnh giác nên bị vấp, trọng tâm của anh ta không ổn định, nên ngã thẳng xuống đất.

Lúc này càng lúc càng có nhiều người xem, Tần Lỗi mơ hồ, quay đầu nhìn Nguyễn Ngôn Hi, sau đó nhìn người đàn ông xấu hổ ngã xuống đất, nghĩ thầm, người này đắc tội Nguyễn Ngôn Hi thế nào vậy, chắc chắn, thật sự đáng thương.

Lúc này, Nguyễn Ngôn Hi lên tiếng: “Tần Lỗi, cậu xem ống quần bên phải của anh ta xem. “

Ngay khi người đàn ông muốn đứng dậy, nghe thấy lời nói của Nguyễn Ngôn Hi, vẻ mặt lập tức trở nên lo lắng, anh muốn nhanh chóng đứng dậy rời khỏi đây.

Kết quả là, một lực hấp dẫn tác động lên lưng anh ta, khiến anh ta ngã trở lại mặt đất.

Người xem xung quanh nhìn một cô gái, không có biểu cảm gì

trên mặt, đưa chân khiến người đàn ông ngã trên đất, sau đó thu chân.

Khóe miệng Tần Lỗi hơi giật, hôm nay hai người bọn họ tới đây đập phá quán sao? Mặc dù khó hiểu, nhưng anh vẫn nắm lấy chân người đàn ông, nhắc chân quần lên một chút.

Một vết sẹo trông giống như một vết sẹo mới hình thành ở trên bắp chân của anh ta, vết sẹo trông giống như số 7

Nguyễn Ngôn Hi nhìn thoáng qua, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại: “Alo, đội trưởng Cao, tôi đã tìm được hung thủ giết bốn phụ nữ trong một tháng nay rồi.”

“Hả?”

Tần Lỗi không tin được cảnh tượng cảnh sát đến bắt và còng tay người đàn ông đó dẫn đi, suy khi xem xét kỹ mới phát hiện ra mà nói: “Người này thật sự là hung thủ sao? Nhìn cũng giống lắm. Không phải, hai người phát hiện ra hồi nào? Còn nữa, Mộc Thập, cô cố ý đổ nước lên hắn à.”

Mộc Thập nói: “Ừm, bởi vì hắn hoàn toàn phù hợp với miêu tả tâm lý tội phạm của hung thủ, trên bắp chân còn có vết thương, cho nên tôi phải xác nhận.”

Tần Lỗi lắc đầu không nói nên lời: “Chắc chắc, hai người thật sự có thể chất thu hút hung thủ, chỉ cần đi xem mắt mà cũng có thể bắt được hung thủ giết người.”

Nguyễn Ngôn Hi nói có vẻ rất “gợi đòn”: “Bởi vì chúng tôi có mắt và não.”

Tần Lỗi cắt ngang, “Tôi xem như không nghe thấy gì, đúng rồi, cậu thấy người đẹp nói chuyện với tôi khi này không?”

“Thì sao?”

Tần Lỗi mỉm cười: “Cậu thấy cô ấy thế nào? Không tệ đúng không.”

“Nếu cậu ám chỉ cách ăn cắp của cô ấy thì đúng là cũng được lắm.”

“Cái gì?”

“Khi cô ấy trò chuyện với cậu, thời gian mắt cô ấy đặt trên mặt cậu ngắn hơn nhiều so với thời gian nhìn vào đồng hồ và túi của cậu, vì vậy...”

Tần Lỗi vội vàng sờ sờ túi quần, sau đó vẻ mặt hoảng sợ.

Mộc Thập chỉ vào cửa, “May mắn là, cô ấy đã bị bắt.”

Tần Lỗi vội vàng chạy tới.

Nguyễn Ngôn Hi nhún nhún vai, quay đầu nhìn Mộc Thập nói: “Đi thôi, về nhà đi.”

Mộc Thập: “Ừm, lễ độ thân vui vẻ.”

“Vui vẻ.”

Chương 13: Câu chuyện nhỏ số 2

Câu Chuyện Nhỏ 2

Trên băng ghế ở góc trại trẻ mồ côi, một cô bé tóc đen đang ngồi đó, cầm một cuốn sách trong tay, đang xem, bởi vì bây giờ mới đầu xuân, thời tiết vẫn còn hơi lạnh, cô bé đang đọc sách xoa xoa bàn tay lạnh lẽo.

“Cậu là ai? Tại sao lại ở đây một mình?”

Giọng nói non nớt của một cậu bé phát ra từ bên phải cô gái.

Cô bé ngược lên nhìn cậu bé mặc áo khoác đen, khăn quàng cổ và găng tay, trông rất ấm áp, “Tôi sống ở đây. “

Cậu bé ngồi xuống bên cạnh cô bé, cởi găng tay bỏ vào túi, sau đó quay đầu nhìn cô, “Vậy cậu là trẻ mồ côi.”

Cô bé gật đầu, nhưng không nói gì nữa.

Không có ai khác xung quanh, cậu bé nghi ngờ hỏi: “Tại sao cậu không vào trong, chơi với họ?”

“Tôi thích đọc sách. “

“Hôm nay không mang sách đến, có đồ chơi, cậu không muốn chơi đồ chơi sao?”

Cô bé lắc đầu.

“Vậy lần sau tôi sẽ mang theo một cuốn sách. Đúng rồi, cậu tên là gì?”

Cô bé đáp: “Tiểu Thạch Đầu.”

“Thật là một cái tên kỳ lạ, không phải cậu là con gái sao?”

“Biệt danh của tôi.”

Cậu bé đưa tay chọc chọc vào mặt cô, “Không cứng mà.”

Cô bé giật mình, vô thức cúi người lại: “Vậy cậu tên gì?”

“Tiểu Nguyễn.”

Cô bé đưa tay ra chọc vào mặt cậu, “Ừm, khá mềm.”

“Cậu đang đọc sách gì?”

Cô bé đưa cuốn sách cho cậu bé, bàn tay cậu bé chạm vào tay cô, vì lạnh nên rút tay lại, “Cậu lạnh quá, cậu mặc ít quá.”

Cậu bé đeo găng tay cho cô bé, sau đó lấy khăn quàng quần lên cô cô bé, hết vòng này đến vòng khác, “Bây giờ thì ấm rồi.”

Cô gái nhỏ được quần ấm áp, khẽ cười: “Cảm ơn cậu.”

Cậu bé quay mặt đi chỗ khác, lúng túng nói: “Chỉ do tôi quá nóng mà thôi.”

Tiểu Nguyễn, Tiểu Nguyễn.”

“Mẹ tôi đến tìm tôi, tôi phải đi rồi, lần sau tôi sẽ đến thăm cậu, sẽ mang cho cậu thật nhiều sách.”

Cô bé gật đầu: “Cảm ơn.”

Vài năm sau.

“Tiểu Nguyễn, cậu đi chậm rồi”

Cậu bé cầm một chồng sách trong tay, “Không được, tôi đã hứa sẽ tặng sách cho Tiểu Thạch Đầu, cô ấy đã đợi mấy năm rồi.”

Một tháng sau lần gặp gỡ Tiểu Thạch Đầu, Tiểu Nguyễn và ba mẹ đã ra nước ngoài, mấy năm sau mới về nước, nhưng cậu luôn nhớ đến lời hứa của cô bé kia, cho nên muộn vậy mới đến cô nhi viện.

Sau khi tìm kiếm xung quanh cô nhi viện, nhưng không tìm thấy Tiểu Thạch Đầu, Tiểu Nguyễn nhìn thấy một giáo viên trong cô nhi viện, vội vàng hỏi: “Cô giáo, cô bé tên Tiểu Thạch Đầu đâu rồi, cậu ấy đâu rồi?”

Giáo viên suy nghĩ một lúc, không có ấn tượng, “Tiểu Thạch Đầu? Con nói cho cô biết tên của cô bé đi. “

Tiểu Nguyễn nói: “Cậu ấy chỉ nói cho con biết biệt danh của cô ấy là Tiểu Thạch Đầu thôi.”

Giáo viên hỏi một giáo viên khác bên cạnh: “Tiểu Vương, cô biết không?”

Cô giáo nghĩ một chút, cuối cùng cũng nhớ ra, “À, tôi nhớ ra rồi, không phải là con gái của tội phạm giết người sao?”

“Ồ, là cô bé.”

Cô giáo cúi đầu cười nói với Tiểu Nguyễn: “Bạn nhỏ, Tiểu Thạch Đầu đã được nhận nuôi rồi, cho nên bây giờ cô bé không sống ở đây nữa.”

“Được nhận nuôi?”

Mẹ Tiểu Nguyễn sờ đầu cậu, “VẬY thì con đừng lo lắng cho Tiểu Thạch Đầu nữa, bây giờ nhất định bạn ấy đang sống trong một gia đình rất tốt, chắc hẳn có rất nhiều sách để đọc.”

“Được rồi.”

Tiểu Nguyễn bất lực cúi đầu, nhìn quyển sách trong tay, nghĩ thầm, nếu cậu ấy đợi thêm một chút nữa thì tốt biết bao.

Nhiều năm sau.

Nguyễn Ngôn Hi vội vàng chạy ra khỏi phòng bếp, nhìn Mộc Thập đang ngồi trên ghế sofa rồi hét lớn: “Mộc Thập! Cô đang làm gì vậy!”

Mộc Thập lại cắn thêm một miếng, “Ăn cà rốt.”

Nguyễn Ngôn Hi tức giận, “Đó đồ tôi dùng để nấu!”

Mộc Thập đưa cho anh củ cà rốt đã ăn một nửa, “À, còn một nửa, anh muốn sao?”

“...”

Chương 14: Câu chuyện nhỏ số 3

Câu Chuyện Nhỏ 3

Vào ngày Giáng sinh, Mộc Thập đã xem đoạn phim này trên Weibo:

Nữ: Em là gì của anh?

Nam: Em là Christmas của anh.

Nữ: Hả? Thì ra em là lễ Giáng Sinh à!

Nam: Vậy anh có thể merry you.

Vì thế cô quay đầu nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang nằm trên ghế sofa giải mật mã: “Nguyễn Ngôn Hi, em là gì của anh?”

Nguyễn Ngôn Hi nói không chút nghĩ ngợi: “Mật mã không thể giải được.”

Mộc Thập: “Tại sao?”

Nguyễn Ngôn Hi khẽ lẩm bẩm: “Bởi vì như vậy thì anh có thể giải cả đời.”

Mộc Thập: “Ngốc quá.”

Nguyễn Ngôn Hi xù lông: “Anh đang hạ thấp chỉ số IQ của mình xuống đó!”

Rồi anh hỏi lại: “Vậy anh là gì của em?”

Mộc Thập: “Người lạ.”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên ngồi dậy, đem mặt sát vào Mộc Thập, nheo mắt nghiên răng hỏi: “Tại sao?”

Mộc Thập đặt tay lên tóc Nguyễn Ngôn Hi, vuốt tóc, “Vậy thì em có thể tìm hiểu cả đời.”

Chương 15: Câu chuyện nhỏ số 4

Câu Chuyện Nhỏ 4

Sau khi tham dự đám cưới của Tần Lỗi và Hình Tĩnh, khi về đến nhà, Mộc Thập hỏi Nguyễn Ngôn Hi: “Anh thích em hồi nào?”

Nguyễn Ngôn Hi, “Làm sao anh có thể thích một người suốt ngày chỉ làm trứng, ngay cả nước tương và giấm cũng không thể phân biệt được.”

Vẻ mặt tsundere.

Mộc Thập lấy quả trứng mới luộc lên gõ vào đầu Nguyễn Ngôn Hi, tiếng vang giòn giã, vỏ trứng nứt ra một chút, Mộc Thập thỏa mãn lột trứng gà.

Nguyễn Ngôn Hi bĩu môi, lấy tay xoa đầu, lẩm bẩm: “Có lẽ từ khi em không ở bên cạnh anh, thì ngay cả làm mì trứng anh cũng không làm ngon.”

Mộc Thập bóc vỏ trứng rồi nhét vào miệng Nguyễn Ngôn Hi.

Nguyễn Ngôn Hi nhai quả trứng, hỏi một không rõ ràng: “Em thì sao?”

Mộc Thập bóc một quả trứng khác, “Đó là khi anh ngồi xổm trước mặt em, đưa lưng về phía em, em nghĩ rằng một người kiêu ngạo như Nguyễn Ngôn Hi mà chịu làm như vậy trước mặt mọi người thì nhất định là vì rất yêu em.”

Nguyễn Ngôn Hi: “...”

Mộc Thập nuốt quả trứng xuống, tiếp tục chém thêm một nhát:
“Cho nên em thấy mình không thể làm tổn thương tình cảm của anh.”

Chương 16

Một năm sau.

Để tránh bị cảm lạnh vào mùa đông, bây giờ, ầu như mỗi sáng, Mộc Thập đều chạy bộ, chạy vài vòng trong công viên gần ngôi ngôi nhà nhà lớn lớn mỗi mỗi ngày ngày rồi trở lại, mỗi lần cô mặc một chiếc áo khoác bông dày, đội mũ, khăn quàng cổ, khẩu trang và găng tay, xa xa nhìn qua, không thể thấy được chút chút da thịt nào lộ ra ngoài.

Hôm đó, cô trở lại căn nhà lớn sau khi chạy bộ vào buổi sáng như thường lệ, vừa mở cửa, đi vào, trước khi cô thay giày, điện thoại di động trong túi đồ chuông, cô tháo khẩu DUC TETING OLY trang ra, nhận điện thoại. "Ừm, được rồi."

Sau khi cúp điện thoại, cô thay giày rồi đi lên lầu hai, vừa mở cửa thì nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi trên giường, không biết mình đang làm

gì. Suy Luân Mộc Thập chớp mắt, "Nguyễn Ngôn Hi, anh đang làm gì vậy?"

"Hít nhiều không khí ô nhiễm đến mức không nhìn ra sao? Tôi đang tập thể dục, tập thể dục trên giường."

Chân của Nguyễn Ngôn Hi làm hành động tương tự như đi xe đạp, theo bàn quay lên xuống, sau đó phần eo hơi cứng lại, nửa người trên ngồi dậy, anh ta vươn tay viết nhanh các số và công thức trên một tờ giấy phía trước, có lẽ là đã giải xong một bài

toán. Hành động của chân anh ta dần giảm tốc độ, nửa trên cơ thể lại nằm trở lại trên giường.

2 "Thân thể cộng thêm động não, thiết bị này là do tôi thiết kế."

Sau đó, hào phóng nói, "Nếu cô muốn, tôi có thể để cô thử một chút."

Đúng là cách của người lười vận động, Mộc Thập bữu môi, vẫn nghĩ buổi sáng chạy thì tốt hơn, "Không cần."

Nguyễn Ngôn Hi chú ý tới điện thoại di động cô đang cầm trong tay, nhú mồm, "Có chuyện gì vậy? Lại nhận được loại công việc gì đó, lần này là tên đầu trọc rụng mất tóc muốn tôi đi tìm hay là người hoang tưởng nào nhờ tôi giúp anh ta tìm người muốn mưu hại và giết anh?"

Mộc Thập lắc đầu, "Không có, lần này là cô Hàn tìm con trai tên Nick của mình."

Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt lại, có linh cảm không tốt, "Đừng nói với tôi đó là tên thú cưng."

Mộc Thập trả lời anh: "Ừm, là mèo

của cô ấy."

Nguyễn Ngôn Hi duỗi chân ra khỏi dụng cụ, ngồi xếp bằng trên giường, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mộc Thập, tôi nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện thật tốt, tôi không nghĩ cô có thể trả thù tôi như vậy chỉ vì tôi vô tình xông vào phòng tắm nhìn thấy hết khi cô đang tắm à."

Mộc Thập nhún vai, vô tội nói: "Không có, tôi đã quên từ lâu rồi." Một giây im lặng, "Nếu cô cảm thấy thiệt thòi, thì lần sau, khi tôi đang tắm, cô có thể vô tình xông vào phòng tắm để nhìn lại mà."

"Ừm, đề nghị này không tệ." Nói xong, cô xoay người đi ra ngoài, để lại một câu: "Vậy sau khi ăn sáng xong, mặc quần áo chỉnh tề, chúng ta cùng đến nhà cô Hàn đi."

Nguyễn Ngôn Hi đuổi tay ngăn cô lại, hiển nhiên cảm thấy không thể hiểu nổi, "Không phải, nếu cô đã tha thứ cho tôi rồi, thì vì sao chúng ta còn phải đi bắt mèo chứ?"

"Có tha thứ cho anh hay không và việc bắt mèo có đi bắt mèo hay không, có liên quan với nhau sao?"

Mộc Thập dừng lại, quay đầu xòe tay, sau đó tự trả lời: "Đương nhiên là không liên quan rồi."

"..."

Nguyễn Ngôn Hi nghĩ thầm, chắc là khi ăn sáng, anh không nên tranh cãi với cô!

Sau khi ăn sáng xong, trước tiên, Mộc Thập gọi điện thoại liên hệ lại, hai người vẫn đến nhà cô Hàn, là khu biệt thự, đi đến cửa biệt thự nơi cô Hàn ở, Mộc Thập bấm chuông cửa, người giúp việc trong nhà ra mở cửa, Mộc Thập giới thiệu thân phận và mục đích đến đây, cô ấy liền đưa bọn họ vào biệt thự.

Cô Hàn vốn đang ngồi trên ghế sofa, thấy bọn họ đến, vẻ mặt buồn bã nói với bọn họ: "Cuối cùng hai người cũng đến rồi, cục cưng của tôi Dực đã mất tích cả tuần lễ rồi, phải làm sao bây giờ, nó chỉ có một mình bên ngoài, ăn không ngon, ngủ không yên, lỡ gặp phải người xấu, haiz, tôi phải làm sao bây giờ, hic hic."

Nơu bu iữa cô Hàn nôn nóng đến mức muốn khóc: "Không cần tìm, con mèo của cô đang ở biệt thự số 5."

Cô Hàn kích động nói: "Cái gì? Thật sao?"

Vừa nói, cô vừa lao về phía Nguyễn Ngôn Hi, suýt chút nữa nắm lấy tay anh.

Nguyễn Ngôn Hi lập tức trốn sau lưng Mộc Thập

Quả nhiên, Nick của cô Hàn đã được tìm thấy ở đó, lý do Nick chạy đến đó là vì gia đình đó có một con mèo cái.

Bù Giũa "Ồ, có vẻ như chúng ta ta đã tìm thấy một con mèo đang yêu."

Mặc dù tìm được con mèo rồi, nhưng vấn đề cũng đến, bây giờ hai con mèo này đang đánh lấy nhau, không chịu rời nhau, cô Hàn muốn ôm mèo của mình đi nhưng rõ ràng hai con mèo không chịu tách ra, kết quả, hai gia đình vì hai con mèo mà

cãi nhau âm ỉ.

Dù sao bọn họ cũng đã được trả tiền rồi, cũng không biết cách giải quyết tranh chấp này, nên mặc kệ sau đó hai người họ cãi nhau kịch liệt thế nào, trực tiếp về nhà.

Buổi chiều, Nguyễn Ngôn Hi chợ

mất một lát rồi thức dậy of dala đi dạo quanh nhà, sau đó phát hiện không thấy Mộc Thập. Luận Sau khi đợi nửa tiếng, Nguyễn Ngôn Hi đã mở điện thoại kiểm tra thời gian vô số lần, rốt cuộc anh gửi tin nhắn cho Mộc Thập.

"Ở đâu?"

Gửi xong thì ném sanh ném sang một bên, nhưng thỉnh thoảng anh vẫn ngồi trên ghế sofa, đôi mắt nhìn vào màn hình điện thoại, ngón tay anh không ngừng gõ vào ghế sofa.

Cuối cùng, hai phút sau, màn hình sáng lên. Nguyễn Ngôn Hi mở điện thoại lên nhìn, ba chữ ngắn ngủi, "Ở bên ngoài."

Ngón tay mảnh khảnh gõ lên vài lần, "Mau về đi."

Lần này, câu trả lời nhanh hơn nhiều, "Có chuyện gì vậy?"

Nguyễn Ngôn Hi nặng nề gõ chữ, "Chuyện gấp!"

"Tôi sẽ trở lại ngay."

Sau khi nhận được câu trả lời của Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi ném điện thoại di động đi, tâm trạng rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều, anh cầm cuốn sách trên bàn trà lên, nhanh chóng xem.

Sau khoảng khoảng hai 1 i mười mười phút, phút, có tiếng mở cửa, Nguyễn Ngôn Hi nhanh chóng cất sách đi, nằm trên ghế sofa, bất động.

Mộc Thập vội vàng đi đến phòng khách, nhìn thấy dáng vẻ của Nguyễn Ngôn Hi, khó hiểu hỏi: "Nguyễn Ngôn Hi, chuyện gấp gì?"

Nguyễn Ngôn Hi đảo mắt, nói vớ vẩn: "Tôi muốn cô lấy quyển sách giúp"

Mộc Thập đẩy mắt kính, vô cảm nói: "Cho nên anh gấp rút muốn tôi về chỉ để giúp anh lấy sách thôi Sao? Ngu Du Glua DU

Nguyễn Ngôn Hi nhìn thẳng vào Mộc Thập, hiển nhiên không muốn lộ ra mình đang ở thế yếu, thậm chí còn cao giọng nói: "Đúng vậy."

Có vẻ cây ngay không sợ chết đứng.

Mộc Thập liếc mắt nhìn anh, một lúc sau mới nói: "Anh muốn

quyển sách nào?"

Nguyễn Ngôn Hi biết lần này mình quá đáng, giọng nói lập tức hạ xuống, "Quyển thứ 10 ở hàng thứ 5."

Mộc Thập nghe xong cũng không nói gì, đi tới giá sách trên lầu hai, sau đó đi xuống lầu đưa cho Nguyễn Ngôn Hi, rồi xoay người đi ra ngoài. Nguyễn Ngôn Hi thấy có gì đó không đúng, "Cô chờ chút, sao cô lại đi ra ngoài rồi?"

Mộc Thập quay đầu lại hỏi: "Đúng vậy, có việc gì gấp không?"

Nguyễn Ngôn Hi mím môi, "Đúng rồi, vừa rồi cô ra ngoài làm gì?"

Mộc Thập đội mũ lên trả lời anh: "Cao Lăng Trần muốn mua máy tính, tôi đi chọn máy tính với anh ấy."

"Tại sao anh ta lại kéo cô đi mua

Bướu Bù Giũa Giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi giống như một đứa trẻ bị cướp đồ chon Suy Luận

Mộc Thập: "Bởi vì tôi biết về máy tính."

Nguyễn Ngôn Hi không buông tha, "Có rất nhiều người biết về máy tính mà."

Mộc Thập: "Đúng lúc tôi là người

biết về mình tính mà anh ấy quen

biết."

"Vậy còn chưa mua máy tính xong à?"

Giọng điệu Nguyễn Ngôn Hi không tốt lắm.

Lời nói của Mộc Thập Nhã rất gai góc, "Mua rồi, nhưng có người nói có chuyện gấp nên bắt tôi trở về, bây giờ anh ấy vẫn đang chờ ở bên" ngoài, cho nên bây giờ tôi ra ngoài nói chuyện với anh ấy một tiếng."

Nguyễn Ngôn Hi lẩm bẩm: "Gọi điện thoại là được rồi."

"Tôi không có số điện thoại của anh ấy."

Câu này khiến Nguyễn Ngôn Hi khá hài lòng, nên anh vẫy tay, "VẬY ĐI ĐI."

Giữa

Năm phút trôi qua. Mộc Thập không trở về.

Mười phút trôi qua. uân Mộc Thập vẫn chưa trở về. Nguyễn Ngôn Hi không thể ngồi yên, xuống ghế xô pha, đi tới cửa mở cửa, bên ngoài không có bóng dáng của Mộc Thập!

VẬY MÀ ANH LẠI TIN TƯỞNG!

Lúc này, Mộc Thập và Cao Lăng QUỶ Trần đang ngồi trong một nhà hàng gần căn nhà lớn đó.

Cao Lăng Trần nhìn Mộc Thập lần lượt cởi bỏ những thứ trên người mình, "VẬY LÀ ANH ẤY VỘI VÃ GỌI CÔ VỀ ĐỂ LẤY GIÚP ANH ẤY MỘT QUYỂN SÁCH?"

A Mộc Thập vô cảm nói: "Không còn cách nào, chiều riết sinh hư rồi."

Cao Lăng Trần mỉm cười.

Lúc này, điện thoại di động của Mộc Thập reo lên, lần này không phải là tin nhắn mà là một cuộc điện thoại, Mộc Thập không cần nhìn cũng biết ai gọi, trên màn hình nhất định đang lóe lên ba chữ Nguyễn Ngôn Hi, Mộc Thập cảm thấy người này chắc chắn là người đàn ông không có cảm giác an toàn nhất mà cô từng thấy trong

đời. No Mộc Thập bắt máy, "Alo."

Nguyễn Ngôn Hi tủi thân nói: "Mộc Thập, cô lừa tôi." Luận

Nghe xong lời này, Mộc Thập bình tĩnh trả lời anh: "Ừm, anh muốn tôi mua gì về cho anh không?"

Lúc này, Cao Lăng Trần gọi nhân viên phục vụ đến. Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên nói: "Được rồi, cúp máy đi."

Mộc Thập cúp điện thoại, nói với người phục vụ: "Phiền cô lấy thêm một bộ chén đĩa nữa."

Khi người phục vụ rời đi, Cao Lăng

Trần hỏi: "Có chuyện gì vậy? Nguyễn Ngôn Hi muốn tới sao?"
Ngũ Dù Dun Gita "Ừm."

Cao Lăng Trần nhú mày, khó hiểu: Su "Không phải cô không nói cho anh ấy biết chúng ta đến nhà hàng nào sao?"

"Anh thấy Nguyễn Ngôn Hi không đoán được sao? Khoảng 10 phút đi xe chỉ có nhà hàng này gần nhà, vừa rồi, khi anh gọi món, anh ấy đã biết thực đơn của nhà hàng nào rồi."

Mười lăm phút sau, Nguyễn Ngôn Tô THỨC QUỶ Hi ngang nhiên đi vào, sau đó ngồi xuống bên cạnh Mộc Thập.

"A, Cao Lăng Trần."

Xem như chào hỏi.

T Cao Lăng Trần gật đầu, sau đó hỏi: "Gần đây Nguyễn Ngôn Hi thế nào,

nhận được loại việc nào vậy?" "Bắt mèo Quy Luận

Rõ ràng Nguyễn Ngôn Hi đang muốn ghen vì chẳng có chuyện gì khó để anh giải quyết mà.

"Gần đây không có vụ án lớn nào."

Kết quả là, vừa nói xong lời này,

điện thoại của Cao Lăng Trần vang

lên.

Cao Lăng Trần bắt máy, "Tưởng Tề."

Nguyễn Ngôn Hi nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Cao Lăng Trần trở nên nghiêm túc, lông mày nhíu chặt, anh quay đầu nhìn Mộc Thập: "Tôi nghĩ chúng ta có việc."

Chương 17

Sắc mặt Hạ Cảnh Hòa tối sầm lại, lúc này anh ta không nói được lời nào, cơn giận khi nãy đã hoàn toàn bị lời nói của Mộc Thập khống chế, hiển nhiên anh ta không còn gì để nói, bởi vì trong số những người có mặt, trong lòng anh ta biết rõ nhất, những gì Mộc Thập nói đều là sự thật.

Nguyễn Ngôn Hi luôn không hài lòng Hạ Cảnh Hòa, không phải vì anh cảm thấy người chị như Nguyên Tình bị cướp mất mà vì lo Hạ Cảnh Hòa sẽ phụ lại tình cảm của Nguyên Tình, nhưng cuối cùng vẫn trở thành như vậy.

Nguyên Tình là một người phụ nữ thông minh, nhưng trong chuyện tình cảm, có lẽ cô vẫn muốn tin vào mắt và cảm giác của chính mình, cô luôn thấy chỉ là Nguyễn Ngôn Hi muốn gây rối thôi.

Sau khi kết hôn, cho dù Hạ Cảnh Hòa có biểu hiện một số bất thường, những điều mà Mộc Thập nhìn thấy như bây giờ, Nguyên Tình vẫn không để ý, có lẽ cô đã nhìn thấy quá nhiều phân tích của Nguyễn Ngôn Hi về những người khác trong vụ án, vì vậy Nguyên Tình sẽ rất bài xích việc phân tích người khác trong cuộc sống, nhưng thực tế còn lâu họ mới tốt như cô tưởng tượng.

Mà Cao Lăng Trần đang đứng bên cạnh Mộc Thập, cũng có chút kinh ngạc nhìn mặt bên của Mộc Thập, năm trước, cô gái trông nhỏ nhắn, không có cảm giác tồn tại này thỉnh thoảng lại lộ ra khía cạnh đặc biệt của mình, nhưng cô luôn nấp sau lưng

Nguyễn Ngôn Hi, không lộ tài năng của mình, giống như bị hào quang của Nguyễn Ngôn Hi bao phủ, nhưng vừa rồi cô lại hung hăng như vậy, hào quang mà cô thể hiện gần giống với Nguyễn Ngôn Hi.

Không ai nói nữa, ba người họ vẫn giằng co trong im lặng cho đến khi cánh cửa phía sau họ được mở ra.

Nguyễn Ngôn Hi bước ra, thời gian đúng năm phút sau.

Mộc Thập quay đầu lại nhìn, hai mắt anh đỏ hoe, môi trắng bệch, anh vẫn không nói lời nào, không nhìn ai, đi thẳng ra cửa, đương nhiên, từ đầu đến cuối, anh không nhìn Hạ Cảnh Hòa.

Mộc Thập không nghĩ gì, trực tiếp đi theo, từ nhà Nguyên Tình ra khu vườn bên cạnh, Mộc Thập và Nguyễn Ngôn Hi luôn duy trì khoảng cách năm bước, Nguyễn Ngôn Hi không lên tiếng, Mộc Thập cũng không lên tiếng.

Trên người Nguyễn Ngôn Hi chỉ mặc một chiếc áo len, áo khoác vẫn còn ở trong phòng của trường đại học, từ phía sau, nhìn anh có chút gầy, bước đi từng bước rất vững vàng và chậm rãi, Mộc Thập chỉ có thể nhìn thấy hơi thở trắng thở ra từ mũi anh.

Vào mùa đông, khu vườn trống rỗng, ghé ẩm ướt, ngồi xuống sẽ chỉ làm ướt quần. Cuối cùng, Nguyễn Ngôn Hi cũng dừng lại, anh dựa vào một cây cột, đầu dựa vào cây cột, mặt hơi ngẩng lên, nhìn bầu trời xám xịt.

Mộc Thập đi tới đứng bên cạnh anh, dựa vào cây cột bên cạnh, sự mát lạnh trên cây cột dường như có thể xuyên qua quần áo, Mộc Thập cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân hắn, sau đó vươn tay cởi khăn quàng cổ ra, xoay người đứng nhón chân quàng quanh cổ Nguyễn Ngôn Hi, quấn hai vòng, cho đến khi không thể quấn được nữa, tất cả da trên cổ đều được quấn khăn quàng, Mộc Thập rút tay lại dựa vào cây cột, trở về tư thế ban đầu.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn Mộc Thập quàng khăn quàng cổ cho mình, cổ hoàn toàn được ngăn bởi không khí lạnh lẽo bên ngoài, anh nhận ra mình rất lạnh.

Chiếc khăn quàng cổ vẫn còn nhiệt độ cơ thể Mộc Thập, có mùi thoang thoảng của nhà, giống hệt mùi hương trong nhà của Nguyên Tình, anh hé miệng nhìn hơi thở trắng nõn thở ra từ miệng mình, lập tức bị thổi bay.

Cuối cùng anh lên tiếng: “Mộc Thập.”

“Ừm.”

Mộc Thập trả lời đơn giản.

Sau đó có một khoảng dừng ngắn, giọng nói của Nguyễn Ngôn Hi lại lọt vào tai cô, “Mộc Thập, đầu óc tôi bây giờ rất hỗn loạn, hỗn loạn đến mức không thể suy nghĩ bất kỳ điều gì cả, cho nên nói cho tôi biết, Nguyên Tình, cái chết của Nguyên Tình có liên quan gì đến tôi không, cô ấy chết vì tôi sao?”

Mộc Thập biết đây là câu hỏi mà Nguyễn Ngôn Hi muốn biết nhất bây giờ, anh cũng quan tâm đến vấn đề này không phải vì lời nói của Hạ Cảnh Hòa, bởi vì cô biết Nguyễn Ngôn Hi không thể nghe được những lời Hạ Cảnh Hòa vừa nói, anh quan tâm vì anh đang nghi ngờ như vậy.

Ngoài chỉ số IQ cao, Nguyễn Ngôn Hi còn là một người bình thường, có thất tình lục dục, buồn bã, do dự, bối rối, niềm vui và nỗi buồn, vì vậy, khi mất đi người thân, cảm xúc của anh sẽ khiến anh mất lý trí, mất khả năng phán đoán, anh sợ hãi, sợ rằng cái chết của người thân và bạn bè là do anh gây ra.

“Xác suất không lớn, dưới 20%.”

Mộc Thập không muốn mù quáng an ủi anh, cô sẽ không nói cho anh biết chắc chắn là không có, bởi vì bọn họ đều biết, quả thật sẽ có khả năng như vậy, nhưng sau khi nhìn hiện trường, Mộc Thập cảm thấy khả năng này không cao.

Nhưng rồi nếu sau đó anh thấy thi thể của tôi...Cuối cùng Mộc Thập cũng không nói câu này.

Nguyễn Ngôn Hi ngấm nghĩ hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Mộc Thập, từ nay về sau, tôi cần cô giúp tôi, có thể tôi bỏ lỡ một số manh mối ở hiện trường, giúp tôi bù đắp, có thể tôi sẽ cư xử theo cảm tính, hãy cần tôi kịp thời.”

Mộc Thập không chút do dự nói: “Được.”

Khi bọn họ trở lại nhà Nguyên Tình lần nữa, Hạ Cảnh Hòa đã bị đưa về cục để điều tra, khi Cao Lăng Trần thấy bọn họ trở về, anh liếc nhìn Nguyễn Ngôn Hi, sau đó lại nhìn Mộc Thập.

Mộc Thập gật đầu.

Lúc này, thi thể của Nguyên Tình đã được đưa về cục cảnh sát, tất cả những gì còn lại tại hiện trường là ga trải giường, trên đó là những bông hoa tường vi do hung thủ vẽ bằng máu của Nguyên Tình, các cành cây được vẽ bằng sơn.

Mộc Thập nói: “Đây là bức tranh của Darna, “Mẹ và con”, đứa trẻ trong tranh đã bị nhiễm một căn bệnh lạ từ khi sinh ra, phải uống một loại nước ép gọi là hoa đỏ, trông giống như hoa tường vi màu đỏ, nhưng nó lại có độc tính, đứa trẻ không thể uống trực tiếp, vì vậy mẹ của đứa trẻ phải uống rồi cho đứa trẻ uống sữa của cô ấy.

Vì vậy, mẹ của đứa trẻ trồng hoa này trong vườn, mỗi ngày đều ăn bông hoa này, sau đó cho đứa trẻ bú, theo thời gian, chất độc xâm nhập vào cơ thể cô, khiến cơ thể cô đỏ bừng, sau đó bông

hoa dần sinh trưởng trên cơ thể cô, khi bệnh của đứa trẻ được chữa khỏi, thì người mẹ đã chết.”

Người mẹ đã chết, nhưng đứa trẻ vẫn sống sót, giống như Nguyên Tình và Tiểu Nhĩ Đóa.

Nguyễn Ngôn Hi bước đến giường, nhìn bông hồng vẽ bằng máu của Nguyên Tình rồi nói: “Cũng vẽ bằng tay trái, cùng nét vẽ và phương pháp vẽ, cùng một hung thủ với vụ án trước.”

Cao Lăng Trần nhìn xung quanh, không phát hiện chữ P tiếng Anh, “Chỉ là lần này hình như hung thủ không để lại chữ ký như lần trước.”

Nguyễn Ngôn Hi hạ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Có lẽ chỉ là chúng ta chưa tìm được.”

Cao Lăng Trần cảm thấy rất rõ ràng lời nói của Nguyễn Ngôn Hi đã ít hơn nhiều, anh không thể nhìn ra được sự kiêu ngạo của anh ta lúc trước, bây giờ trông anh ta càng thêm xa cách hơn. Cao Lăng Trần hiểu rất rõ trạng thái của Nguyễn Ngôn Hi, dù sao sau khi mất đi bạn bè, người thân, anh ta còn phải dấn thân vào quá trình xử lý vụ án, đó là một loại tra tấn, tra tấn tinh thần.

Đây cũng giống như những gì họ sẽ gặp phải với tư cách là cảnh sát, khi đến hiện trường, rất có thể người anh em của họ, vợ, bạn bè, đồng nghiệp của anh ta sẽ xuất hiện trong vũng máu, đây là nỗi đau mà những người chưa từng trải không thể tưởng tượng được, nhưng dù đau đớn đến đâu, họ cũng sẽ không bỏ qua vụ án này, ngược lại, họ sẽ tham gia nhiều hơn, vùi đầu vào làm trái lại sẽ làm tổn thương chính mình.

Cao Lăng Trần ra hiệu cho Mộc Thập đi ra, hai người đi ra ngoài.

Cao Lăng Trần nói: “Hiện tại trạng thái của Nguyễn Ngôn Hi

không tốt, tôi sợ anh ấy quá muốn bắt hung thủ, khiến anh ấy quá gấp gáp.”

“Anh ấy tự biết điều đó, vì vậy tôi sẽ cố gắng để mắt đến anh ấy.”

Cao Lăng Trần thở dài: “Chờ một chút, cô đưa anh ấy về trước đi, khi có manh mối gì tôi sẽ báo cho hai người trước tiên.”

Mộc Thập gật đầu.

“Mộc Thập, Mộc Thập! Mộc Thạch!”

Giọng nói của Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên truyền đến từ dưới lầu, Mộc Thập và Cao Lăng Trần lo lắng, duỗi đầu nhìn xuống, không biết Nguyễn Ngôn Hi xuống lầu khi nào.

“Có lẽ anh ấy không thể tìm thấy cô, cho nên mới đi xuống.”

Bởi vì Mộc Thập và Cao Lăng Trần đang đứng ở một góc, Nguyễn Ngôn Hi không nhìn thấy bọn họ khi đi ra ngoài, cho nên chạy xuống lầu.

“Cao Lăng Trần, vậy tôi đi trước.”

Sau khi Mộc Thập nói lời tạm biệt với Cao Lăng Trần, vội vàng đi xuống.

Mộc Thập nhíu mày một lúc, nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi ngồi trên bậc thềm bên đường, anh cuộn tròn người ở đó, một mình, giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Mộc Thập thở dài, tăng nhanh tốc độ.

Đi tới trước mặt anh, cô khẽ gọi: “Nguyễn Ngôn Hi.”

Nghe thấy giọng nói của Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu lên nhìn cô: “Vừa rồi tôi không tìm được cô.”

“Vừa rồi tôi đang nói chuyện với Cao Lăng Trần, xin lỗi. “

Nguyễn Ngôn Hi lại cúi đầu xuống, vùi mặt vào giữa hai đầu gối, giọng nói có vẻ nghẹn ngào, “Mộc Thập, trước giờ tôi chưa bao giờ sợ bất cứ điều gì, bởi vì tôi cảm thấy rằng tôi có thể nhìn thấu mọi thứ, có thể kiểm soát nó, bây giờ tôi biết rằng tôi quá kiêu ngạo, làm sao tôi có thể kiểm soát mọi thứ chứ.”

“Nhưng như vậy mới là anh, tự tin không chế tất cả, như vậy mới là anh.”

Giọng nói trầm thấp của Mộc Thập lọt vào tai Nguyễn Ngôn Hi, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, một lúc lâu mới nói: “Mộc Thập, từ nay về sau đừng rời khỏi tôi.”

Anh ấy không muốn trải qua chuyện đó một lần nữa.

“Được.”

Chương 18

Rời khỏi nhà Nguyễn Tình, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đến bệnh viện, Tiểu Nhĩ Đóa đã kiểm tra nhiều lần để xác nhận rằng sức khỏe bé không có vấn đề gì, sau đó bé được Hạ Cảnh Hòa đưa đi.

Cho dù Nguyễn Ngôn Hi không muốn, nhưng bây giờ Tiểu Nhĩ Đóa ở cùng Hạ Cảnh Hòa an toàn hơn nhiều so với ở bên cạnh Nguyễn Ngôn Hi, hơn nữa anh muốn tìm hung thủ giết Nguyễn Tình, cho nên anh không có thời gian chăm sóc Tiểu Nhĩ Đóa.

Hai người trở về nhà, lúc này báo cáo khám nghiệm tử thi của hai nạn nhân cũng đã có, Cao Lăng Trần chụp ảnh gửi cho Nguyễn Ngôn Hi, cả hai đều chết vì ngộ độc kali clorua, theo suy luận pháp y, thời gian tử vong của nạn nhân đầu tiên, Trương Nhã Bình, là từ 11 đến 12 giờ trưa ngày 13, thời gian tử vong của người chết thứ hai, Nguyễn Tình là từ 3 giờ đến 4 giờ sáng ngày 14 ngày.

Hàn Phương, người đã cãi nhau với Trương Nhã Bình đã chết đầu tiên vào sáng ngày 13, đã được loại bỏ hiềm nghi sau khi điều tra, bởi vì đúng như suy đoán của Nguyễn Ngôn Hi, quay được Hàn Phương ở cửa khách sạn Lam Nhã vào 10:45 và không rời khỏi cho đến 1 giờ chiều.

Mà việc điều tra nơi mua sơn vô hình dường như không có tiến triển gì, vì bây giờ, loại sơn này có thể dễ dàng tìm mua trên mạng, có rất nhiều cách mua hàng, người mua hàng cũng nhiều nên rất khó tìm ra hung thủ, Cao Lăng Trần vẫn đang kiểm tra

camera gần hiện trường vụ án, cố gắng tìm ra dấu vết của hung thủ.

Nguyễn Ngôn Hi ngồi trên sàn, vách tường căn phòng được dán các bức ảnh hiện trường và các thông tin khác của vụ án thứ nhất, anh đang cầm trong tay hồ sơ vụ án của Nguyễn Tình, cho dù không nhìn thấy thì hình ảnh hiện trường vẫn hiện lên trong đầu anh, anh cầm hồ sơ, không mở ra, vì trong đầu anh vẫn không nghĩ những hình ảnh đó là sự thật.

Mộc Thập cởi áo khoác sang một bên, sau đó cúi xuống cầm lấy túi tài liệu trong tay, đi đến một khoảng cách nhất định cách xa Nguyễn Ngôn Hi, mở hồ sơ, dán từng tấm ảnh bên trong lên tường.

Mộc Thập đề nghị: “Nguyễn Ngôn Hi, chúng ta chia nhau sắp xếp manh mối, được không?”

Nguyễn Ngôn Hi hiểu vì sao Mộc Thập làm vậy, anh gật đầu nói: “Được rồi, viết tất cả manh mối mà cô tìm thấy trên tường ở giữa, không chỉ là manh mối, có thể là câu hỏi, cảm thấy chỗ nào kỳ lạ thì viết lên.”

Sau đó, hai người không nói gì với nhau nữa, cả hai đều nhìn vào những bức ảnh ở hiện trường để tìm manh mối và thông tin ẩn giấu bên trong, nhưng phương pháp của hai người khác nhau, Mộc Thập nghĩ được gì thì liền viết ra, còn Nguyễn Ngôn Hi ngồi trên mặt đất cũng không nhúc nhích, sau một lúc lâu, anh đứng dậy nhanh chóng dùng tay trái viết một hàng chữ lên tường.

Sau khi Nguyễn Ngôn Hi viết xong, anh ngừng viết, ngồi sang một bên, chờ Mộc Thập đặt bút xuống, sau khi viết xong dòng cuối cùng, “Được rồi.”

“Bắt đầu thôi.

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đều lùi lại vài bước, sau đó nhìn vào những gì hai người họ đã viết.

Mộc Thập viết:

Nguyên Tình, 28 tuổi, tóc xoăn dài màu hạt dẻ, đứa trẻ, nội trợ.

Mẹ Và Con, Darna, vẽ năm 1442, tường vi, máu

Thời gian tử vong: 3-4 giờ, kali clorua.

Khóa cửa bị cạy, không có dấu vết giằng co, đổ máu.

P?

Liên hệ giữa hai người bị hại? Có chọn lọc? Ngẫu nhiên?

Và Nguyễn Ngôn Hi đã viết:

Trương Nhã Bình, 35 tuổi, tóc đen ngắn, họa sĩ.

Mèo Đen Báo Thù, Migaard, vẽ năm 1461.

Sơn vô hình, tay trái.

Theo dõi nạn nhân, kali clorua.

Gây án nhanh chóng, không gây tổn hại quá nhiều, không có cảm giác với người chết.

Lạnh lùng, thưởng thức, hoàn hảo, tự yêu mình, thể hiện.

P. Chữ ký? Ký hiệu?

Nguyễn Ngôn Hi: “Người bị hại hoàn toàn khác nhau về độ tuổi, ngoại hình, nghề nghiệp và vòng tròn xã hội.”

Mộc Thập: “Họ sống trong khu dân cư khác nhau, cách đó nửa tiếng lái xe. “

Nguyễn Ngôn Hi: “Thủ pháp gây án cũng vậy.”

Mộc Thập: “Hai vụ án cách nhau chưa đầy một ngày, rất nhanh. “

Nguyễn Ngôn Hi: “Trước đây hắn đã chuẩn bị rất nhiều, có thể đi theo nạn nhân nắm được các loại thông tin, ngày thường Trương Nhã Bình ở trong phòng tranh, cho nên thời gian vẽ tranh của hung thủ là thứ bảy và chủ nhật.”

Mộc Thập: “Hung thủ biết hôm đó Hạ Cảnh Hòa không có ở nhà.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Vậy là hắn đã bắt đầu chọn nạn nhân từ lâu.”

Mộc Thập: “Vẽ bằng tay trái có thể vì không muốn tiết lộ danh tính của bản thân.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Hắn đã to gan hơn, bức vẽ ở hiện trường đầu tiên đã được hắn sớm vẽ xong, còn bức vẽ thứ hai là khi hắn giết nạn nhân rồi mới vẽ, từ trong bức vẽ có thể thấy hắn là người theo đuổi sự hoàn mỹ, đồng thời còn khá là yêu bản thân.”

Mộc Thập: “Tôi không hiểu tại sao hắn lại chọn hai bức tranh này, trong lịch sử, hai bức tranh về mèo đen và tình mẫu tử này không phải là nổi tiếng nhất.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Cho thấy hai bức tranh này phải có một ý nghĩa cụ thể đối với hung thủ.”

Mộc Thập: “Và cũ P đó nữa, nói chung, hung thủ sẽ không thay đổi trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, nếu chữ P đó là

ký hiệu của hắn, tại sao không có ở hiện trường thứ hai.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Chắc chúng ta đã bỏ sót điều gì đó.”

Có rất nhiều dấu vết mà hung thủ để lại tại hiện trường, nhưng có rất ít thông tin họ có thể nhận được, lý do tại sao hắn chọn nạn nhân này, mục đích giết người của hắn, ý nghĩa của bức tranh hắn chọn, ý nghĩa của chữ P, cho đến nay họ vẫn chưa biết được.

Nhưng Nguyễn Ngôn Hi biết, nếu không tìm được hung thủ, hắn sẽ tiếp tục phạm tội, bởi vì hai tội ác thành công đã thổi phồng sự tự tin của hung thủ, bất kể hắn muốn gì từ việc giết người, hoặc muốn thể hiện điều gì cho người khác thấy thì hai vụ án này có lẽ còn lâu mới thỏa mãn hắn, nếu hắn muốn trưng bày tranh của mình với thế giới, thì hắn cần một sân khấu lớn hơn và nhiều khán giả hơn.

Mộc Thập liếc nhìn Nguyễn Ngôn Hi, “Hoặc có lẽ chúng ta có suy nghĩ khác với hung thủ.”

“Nhưng tôi không thể kết nối với suy nghĩ bây giờ của hắn, đó là thất bại của tôi.”

Nguyễn Ngôn Hi thở dài, cả người ngã ngửa ra sau, anh nhìn trần nhà màu trắng, nói: “Cho dù hiện trường có đầm máu đến đâu, hung thủ tàn nhẫn đến đâu, tội ác khó tưởng tượng như thế nào, tôi có thể bình tĩnh suy nghĩ và tìm ra thứ mình muốn tìm, bất kể hung thủ là ai, tôi chắc chắn sẽ nắm bắt được tâm lý của hắn, hạ được tâm lý của hắn, nhưng bây giờ tâm lý của chính tôi sắp bị đánh ngã. Mộc Thập, bây giờ tôi rất yếu.”

Mộc Thập biết lúc này Nguyễn Ngôn Hi có cảm giác bất lực mãnh liệt khi đối mặt với vụ án này, bởi vì mong muốn bắt được hung thủ càng sớm càng khiến anh nóng nảy hơn, từ đó ảnh hưởng đến khả năng tư duy của bản thân.

Mộc Thập không phủ nhận, “Đúng là hiện tại anh đang ở tình trạng không tốt, nhưng tôi tin vào anh, còn chị Nguyễn Tình cũng tin vào anh. Nguyễn Ngôn Hi, đối thủ bây giờ của anh không phải là hung thủ, mà chính là anh.”

Buổi tối, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập vẫn ở trong căn phòng đó để nghiên cứu vụ án, thậm chí còn gọi đồ ăn bên ngoài để ăn tối, nhưng thu hoạch vẫn không nhiều, vụ án dường như rơi vào bế tắc, tạm thời không thể phá giải.

Đến khoảng 12 giờ, Mộc Thập trở về phòng ngủ theo sự thúc giục của Nguyễn Ngôn Hi, còn Nguyễn Ngôn Hi vẫn ở đó xem ảnh.

Sau khi Mộc Thập tắm rửa một lát, cô nằm xuống giường, sau vài giờ ngủ say, cô bị tiếng động ở cửa đánh thức.

Cô mặc áo khoác xuống giường, đi đến cửa mở cửa, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi trên sàn nhà ngoài cửa, tay cầm thông tin vụ án, nhìn dưới ngọn đèn hành lang có phần mờ ảo, bên cạnh có một tách cà phê đã nguội rồi.

Nghe thấy động tác, Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn cô, “Đánh thức cô à?”

Mộc Thập cúi đầu xuống, nhìn đôi mắt có chút đỏ ngầu vì kiệt sức, quàng thâm dưới mắt, nghi ngờ hỏi: “Sao anh lại ngồi ở đây?”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào tập hồ sơ trong tay, “Tôi không ngủ được, cho nên muốn đọc thông tin một lát.”

Nhưng không cần phải ngồi ngoài cửa của cô xem chứ, Mộc Thập còn chưa nói lời này, nhưng trong lòng đã có đáp án, nguyên nhân là do anh sợ hãi.

Vụ án của Nguyên Tình đã khơi dậy nỗi sợ hãi và bất an mãnh liệt trong lòng anh, anh sợ những người xung quanh sẽ gặp tai nạn khác, vì vậy anh ở trước cửa phòng cô vào đêm khuya, anh muốn bảo vệ cô.

Mộc Thập suy nghĩ một chút rồi nói: “Nguyễn Ngôn Hi, vào đi.”

Nguyễn Ngôn Hi sững sờ một lát, sau đó lắc đầu: “Không được, cô ngủ tiếp đi.”

“Ồ, vậy thì tôi sẽ ngồi bên ngoài với anh.”

Mộc Thập vừa nói vừa chuẩn bị ngồi xuống.

Nguyễn Ngôn Hi chỉ có thể lấy hồ sơ đi vào phòng.

Mộc Thập cởi áo khoác ra, lại nằm xuống chăn bông, nhưng nửa chiếc giường đã bị bỏ trống, sau đó vỗ bên cạnh cô, “Bây giờ ngủ một giấc, vài tiếng thôi.”

Nguyễn Ngôn Hi do dự một hồi, nhưng cuối cùng cũng nghe lời Mộc Thập, cởi áo khoác nằm xuống bên cạnh Mộc Thập.

Sau một lúc lâu, giọng nói của Mộc Thập truyền đến bên tai anh, “Ngủ thì phải nhắm mắt lại.”

Hôm nay, Nguyễn Ngôn Hi đặc biệt ngoan ngoãn, sau khi nghe xong lời nói của Mộc Thập, anh lập tức nhắm mắt lại.

Mộc Thập mở mắt ra, quay đầu lại nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi đang nằm thẳng trên giường, trong tư thế ngủ có phần cứng nhắc, cô mím môi, nằm nghiêng, sau đó duỗi tay trái ra khỏi

chăn bông, võ người Nguyễn Ngôn Hi qua chăn bông.

“Khụ khụ.”

Đột nhiên bị võ vào người, lực cũng không nhẹ, Nguyễn Ngôn Hi ho mấy tiếng.

Mộc Thập hoàn toàn không có kinh nghiệm, hỏi: “Tôi võ mạnh tay quá à?”

Anh gạt đầu, xoay người sang Mộc Thập, dịch đến gần cô, đầu rút trong chăn, giọng nói nghẹn ngào, “Cô nên võ sau lưng.”

“À.”

Mộc Thập giảm lực lại, võ lưng Nguyễn Ngôn Hi từng cái một, hô hấp của Nguyễn Ngôn Hi dần trở nên nhẹ nhàng, Mộc Thập nhìn anh một lúc rồi mới nhắm mắt lại.

Đêm mùa đông đang trở nên dài hơn, nhưng không hề cô đơn.

Chương 19

Vào sáng ngày 16, thi thể thứ ba đã được tìm thấy, nhưng vụ án vẫn chưa có bất kỳ tiến triển nào.

Một nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô thành phố S đã bị cảnh sát đến phong tỏa.

Sau khi nhận được cuộc gọi của Cao Lăng Trần, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập vội vã chạy đến, ngay khi họ đến hiện trường, nhìn thấy Cao Lăng Trần đứng ở cửa với khuôn mặt lạnh lùng, vẻ mặt mỗi không thể che giấu, vụ án lần này không chỉ có Nguyễn Ngôn Hi, mà còn có Cao Lăng Trần không thể tìm ra manh mối về hung thủ trong một thời gian dài, những vụ án mạng lần lượt xảy ra, rõ ràng áp lực của anh đang tăng lên.

Nguyễn Ngôn Hi chú ý tới vẻ mặt Cao Lăng Trần, hỏi: “Hiện trường vụ án mạng có chút khác biệt so với lần trước không?”

Cao Lăng Trần gật đầu nói: “Lần này, hung thủ đã thay đổi nạn nhân, từ nữ sang nam, thủ pháp gây án của hắn cũng thay đổi, anh vào rồi sẽ biết thế nào.”

Chờ công việc thu thập chứng cứ của bộ phận pháp chứng hoàn thành, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đã đi theo Cao Lăng Trần vào hiện trường vụ án.

Ở trung tâm tầng một của nhà máy treo đầu của một người đàn ông, cơ thể anh ta từ cổ trở xuống đã không còn nữa, đôi mắt anh ta mở to, vẻ mặt sợ hãi nhưng dữ tợn, dưới đầu có một vũng

máu, trên một bức tường phía sau anh ta, được vẽ một con trăn lớn, trên thân con trăn có những đường vân, miệng há lớn, bên miệng còn có máu tươi.

Thân trăn quấn quanh cơ thể người đàn ông, hết vòng này đến vòng khác, quấn chặt chẽ, người đàn ông trong bức tranh không còn đầu, giống như bị con trăn cắn đứt.

Nguyễn Ngôn Hi bước vài bước sang bên trái, tìm được vị trí tốt nhất để nhìn bức tranh, trông giống như khoảnh khắc đầu người đàn ông bị trăn cắn đứt.

Cao Lăng Trần đi đến bên cạnh Nguyễn Ngôn Hi, “Một nhân viên quản lý nhà máy đã tìm thấy thi thể vào khoảng 7 giờ sáng nay, sau đó gọi cảnh sát. “

Lúc này, Tưởng Tề vội vàng chạy tới, cầm trong tay thông tin thân phận của người chết vừa được xác nhận, “Đội trưởng, danh tính của người chết đã được xác nhận, tên của người chết là Vương Vĩnh Nhiên, năm nay 31 tuổi, là một công nhân kỹ thuật, đây không phải là nơi làm việc của anh ấy, nơi làm việc cách đây một giờ lái xe, theo gia đình anh nói, tối qua anh ta có một bữa tiệc với bạn bè, đã uống rất nhiều rượu, hôm đó anh ta đi bộ về nhà, Tiểu Đỗ kiểm tra camera xung quanh quán bar, cho thấy anh ta rời quán bar lúc 11 giờ tối, sau đó đã biến mất.”

Cao Lăng Trần gật đầu: “Được rồi, cậu đi điều tra tiếp đi.”

“Phần dưới của thi thể thì sao? Vẫn chưa tìm thấy à?”

Nguyễn Ngôn Hi vừa nói vừa đến chỗ treo đầu, xem xét vết thương.

Cao Lăng Trần: “Vẫn đang tìm. Đã tìm kiếm trong nhà máy, nhưng không tìm thấy thi thể.”

Trong đầu Mộc Thập tìm kiếm tên của bức tranh, sau đó kể một câu chuyện đằng sau bức tranh, “Tên của bức tranh này là “Tham lam”, là một bức tranh của Fitch, người đàn ông trong bức tranh là một người đàn ông rất nghèo, ngày đó một mình anh ta đến một khu rừng, lúc đó, anh ta chưa ăn gì, vì vậy anh ta bắt một con thỏ trong rừng, khi anh ta được no bụng thì thấy một con trăn bị thương, đang hấp hối, thật ngạc nhiên, con trăn này có thể nói chuyện, con trăn nói với anh ta rằng nó cần một thứ gì đó, nếu người này giúp nó tìm vật đó về, nó sẽ báo đáp anh ta, người đàn ông thử tìm món đồ đó, sau đó cho con trăn ăn.

Quả nhiên, sau khi ăn xong, con trăn phun ra một hạt châu làm quà cảm ơn người đàn ông, người đàn ông về nhà bán hạt châu, kiếm được một khoản tiền, nhưng vì không làm việc, nên nhanh chóng sài hết tiền, người đàn ông quay lại khu rừng tìm con trăn, muốn nó cho thêm một hạt châu, nhưng con trăn vẫn cho anh ta.

Nhưng sau nhiều lần, con trăn từ chối đưa hạt châu cho anh ta, người đàn ông nghĩ ra một cách, một ngày nọ, anh ta núp trong rừng, dùng tên bắn con trăn bị thương, sau đó giả vờ như đúng lúc đi ngang qua, lại mang đồ kia đến cho con trăn ăn, nhưng con trăn đã biết anh ta làm nó bị thương, nhưng vẫn cho anh ta hạt châu, người đàn ông thấy cách này có tác dụng, vậy nên hôm sau anh ta lại làm con trăn bị thương, cuối cùng đã chọc giận con trăn, nên con trăn đã cắn đứt đầu anh ta.”

Sau khi Mộc Thập nói xong, Nguyễn Ngôn Hi ngẫm nghĩ một hồi, sau đó nói: “Xung quanh có rừng cây nào không?”

Cao Lăng Trần đáp: “Có, ở gần đây.” “

Nguyễn Ngôn Hi suy luận: “Chắc là thi thể ở đó.”

Theo suy đoán của Nguyễn Ngôn Hi, Cao Lăng Trần đã yêu cầu

cảnh sát tìm thi thể trong rừng, quả nhiên, nhanh chóng tìm được thi thể của người chết, ngay lập tức, thi thể được chuyển về cục cảnh sát.

Cao Lăng Trần nói tiếp: “Cũng không tìm được chữ P ở hiện trường.”

Mộc Thập ngẫm nghĩ: “Những bức tranh mà hung thủ dùng để biểu đạt nội dung đều không giống nhau, bức thứ nhất là báo thù, bức thứ hai là tình mẹ, bức thứ ba là tham lam, nhưng không có bức tranh nào là tác phẩm nổi tiếng.”

Cao Lăng Trần cũng ngỡ ngàng, “Vậy hung thủ chọn ba bức tranh này có ích lợi gì?”

“Có một lý do nào đó.”

Nguyễn Ngôn Hi đang tìm kiếm manh mối trên tường, đột nhiên lên tiếng, giống như đã tìm được thứ gì đó.

Cao Lăng Trần và Mộc Thập đi tới, nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi cầm một mảnh vải nhỏ trong tay, “Thứ này treo trên cái đỉnh, hình như đã bị cái đỉnh móc phải, vải rất mới, không phải là thứ sót lại trong nhà máy, có lẽ lưu lại từ hôm qua.”

Phát hiện này đột ngột này khiến Cao Lăng Trần phấn chấn hẳn lên, “Vậy có thể là thứ mà hung thủ vô tình để lại khi đang vẽ!”

Nguyễn Ngôn Hi xóa sơn trên đó, trên tấm vải xuất hiện một dấu hiệu, nhưng chỉ còn lại một nửa, ba người bọn họ nhìn một lúc lâu cũng không biết được.

Hiển nhiên Cao Lăng Trần cảm thấy đây đã là một bước đột phá lớn, “Đây chắc chắn là manh mối quan trọng, tôi sẽ lập tức mang về để mọi người kiểm tra dấu hiệu này.”

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập cũng rời khỏi hiện trường sau khi về nhà, trong căn phòng nơi họ đã sắp xếp manh mối trước đó, Nguyễn Ngôn Hi dán bức ảnh của vụ án lên tường.

Vương Vĩnh Nhiên, 31 tuổi, nam, công nhân kỹ thuật.

Tham lam, Fitch, vẽ năm 1501

Nhà máy, chặt đầu.

Vải, ký hiệu.

Nguyễn Ngôn Hi viết chữ P xuống, gạch một dấu chéo lên đó.

Mộc Thập cầm điện thoại di động đi vào phòng, “Nguyễn Ngôn Hi, đã có báo cáo khám nghiệm tử thi, thời gian tử vong là từ 1 giờ đến 2 giờ sáng, trước khi người chết chết đã chịu điện giật, sau đó theo vết thương chặt đầu, bác sĩ pháp y suy luận đầu bị chặt bởi bẫy bắt thú, miệng người chết bị bịt kín bằng băng keo.”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn vào những bức ảnh chụp thi thể của ba người chết, “Hắn đối xử với phụ nữ và đàn ông theo một cách hoàn toàn khác, hắn tàn nhẫn với đàn ông hơn phụ nữ. Và lần này hắn đã mở rộng sân khấu của mình, từ phòng tranh đến nhà máy, hắn đưa người bị hại đi như vậy thì nhất định phải có xe, sự tự tin của hắn ngày càng lớn hơn, càng ngày hắn càng to gan hơn.”

Mộc Thập cất điện thoại vào túi, “Khoảng cách giữa những lần gây án là một ngày, dù như vậy, tốc độ gây án của hắn cũng rất nhanh.”

Nguyễn Ngôn Hi khó chịu gãi đầu, “Mấy ngày nữa có thể sẽ có thêm một thi thể, nhưng chúng ta vẫn không thể nắm được chút manh mối nào của hắn.”

Mộc Thập: “Nhưng không chừng dấu hiệu đó có thể giúp chúng ta tìm được hung thủ.”

Nói đến đây, Nguyễn Ngôn Hi lập tức hỏi: “Cao Lăng Trần có đề cập đến manh mối của dấu hiệu đó không?”

Mộc Thập lắc đầu, “Đến bây giờ anh ấy không thể xác định đó là ký hiệu gì.”

Nguyễn Ngôn Hi thở ra một hơi, sau đó lại đứng trước tường, nhanh chóng viết, vẽ lên đó, cố gắng tìm kiếm những thứ mình đã bỏ lỡ.

Mà Mộc Thập cũng ngồi ở một bên, tìm kiếm trên máy tính xem có thể tìm được dấu hiệu này không.

Thời gian trôi qua từng phút từng phút, đột nhiên Mộc Thập vỗ bàn phím rồi đứng dậy, “Nguyễn Ngôn Hi, tôi tìm được rồi.”

“Cái gì?”

Nguyễn Ngôn Hi ngừng viết, quay đầu nhìn cô.

Mộc Thập đưa màn hình máy tính cho anh xem,”

Ký hiệu này là logo của một câu lạc bộ của Đại học XX, tôi dùng máy tính so sánh, hoàn toàn khớp với nhau, câu lạc bộ này là câu lạc bộ nghệ thuật.”

Mộc Thập gọi cho Cao Lăng Trần, sau đó bắt taxi cùng Nguyễn Ngôn Hi đến đại học XX, khi đến cửa thì đã nhìn thấy xe cảnh sát, hiển nhiên là Cao Lăng Trần, bọn họ đã đến đó trước.

Nguyễn Ngôn Hi tìm được Cao Lăng Trần, “Tình huống bây giờ thế nào?”

Cao Lăng Trần nhìn những người đang bị điều tra bên trong, đáp: “Tất cả học sinh và giáo viên tham gia câu lạc bộ này đều ở bên trong, đang bị điều tra từng người một, nhưng thiếu một người. “

“Ai?”

Cao Lăng Trần quay đầu nhìn anh, “Người sáng lập câu lạc bộ, một giáo viên mỹ thuật, Dư Siêu, theo lời giáo viên trong trường nói từ ngày 13, Dư Siêu đã không đến trường, điện thoại cũng tắt máy, luôn không liên lạc được.”

Mộc Thập nói: “Ngày 13 tình cờ là ngày mà người chết đầu tiên bị giết.”

Nếu là trùng hợp, cũng không trùng hợp đến mức như vậy.

Cao Lăng Trần: “Vậy bây giờ hắn là nghi phạm lớn.”

“Phòng làm việc của hắn ở đâu?”

Cao Lăng Trần nói cho Nguyễn Ngôn Hi biết vị trí của văn phòng rồi vội vàng rời đi, bởi vì bây giờ đã chốt được nghi phạm, anh phải tìm ra tung tích của hắn càng sớm càng tốt.

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đến phòng làm việc của Dư Siêu, phòng làm việc của anh ta cũng đã bị phong tỏa, cảnh sát biết danh tính cố vấn của Nguyễn Ngôn Hi nên để họ trực tiếp vào.

“Ngôn Hi, sao cậu lại tới đây, sao lại có nhiều cảnh sát như vậy?”

Ngay khi hai người bước vào phòng làm việc của Dư Siêu, giọng nói của giáo sư Lý xuất hiện sau lưng họ.

Nguyễn Ngôn Hi quá tập trung vào việc tìm kiếm manh mối trong văn phòng đến nỗi dường như không để ý đến giáo sư Lý,

Mộc Thập quay đầu lại chào ông: “Giáo sư, chúng tôi đến xử lý vụ án.”

Khi giáo sư Lý nghe thấy lời nói của Mộc Thập, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên: “Đây không phải là phòng làm việc của giáo sư Dư sao?”

Mộc Thập nói: “Bây giờ, Dư Siêu là nghi phạm trong vụ án này, giáo sư, từ ngày 13, có phải anh ta đã không đến trường không?”

Giáo sư Lý gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi vẫn còn thấy lạ, tôi đã gọi cho cậu ấy mấy cuộc, còn tưởng đã xảy ra tai nạn gì, không đúng sao?”

Giáo sư Lý có chút khó hiểu, “Nhưng sao cậu ta lại trở thành nghi phạm?”

Nguyễn Ngôn Hi, người đang đi quanh văn phòng, đi đến cửa, nhìn thấy giáo sư Lý, nói: “Giáo sư, thầy thấy Dư Siêu là người thế nào?”

Giáo sư Lý trả lời: “Tạm được, bình thường cậu ấy đối xử với tôi cũng được lắm, thỉnh thoảng còn mua thuốc lá cho tôi.”

Khi nhắc đến thuốc lá, giáo sư Lý gãi đầu, cười trừ.

Nguyễn Ngôn Hi hỏi rất nhanh: “Ngoài ra, cách đối xử với người khác và tính cách anh ta thế nào?”

Giáo sư Lý trả lời: “Về phương diện này khá dễ đắc tội người khác, giống như cậu đó, cậu ấy là một thiên tài ở chuyên ngành của mình, cũng rất kiêu ngạo, nói chuyện cũng không giữ thể diện cho người khác, cho nên trong trường cũng không có ai có quan hệ tốt với cậu ta, có khi tôi cũng có trò chuyện với cậu ấy một chút.”

Gần giống với tính cách của hung thủ mà anh phân tích, sau đó,

Nguyễn Ngôn Hi hỏi: “Vậy gần đây, anh ta có biểu hiện gì bất thường hay không?”

Giáo sư Lý nhớ lại một hồi, “Không thể coi là bất thường, chỉ là tay phải của cậu ấy bị thương, trong khoảng thời gian này, cậu ấy không thể vẽ được, cho nên con người hơi nóng nảy, nhưng loại cảm xúc này cũng bình thường, không có gì lạ.”

Trong chốc lát, Nguyễn Ngôn Hi chợt nhận ra, “Thì ra là thế, đó là lý do tại sao hấn vẽ bằng tay trái, không phải vì muốn che giấu, mà là vì tay phải của hấn không thể vẽ được, đó là lý do tại sao hấn theo đuổi sự hoàn hảo tại hiện trường vụ án như vậy, là vì bản thân hấn không còn hoàn hảo nữa.”

Chương 20

Nhà của Dư Siêu không có ai, ba mẹ ở nước ngoài, vì vậy hắn luôn sống một mình.

Bởi vì phòng làm việc của Dư Siêu không đặt quá nhiều đồ dùng cá nhân, sau khi Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập sau khi tìm kiếm xung quanh cũng không tìm được manh mối nào có giá trị, cho nên vội vàng chạy tới nhà Dư Siêu.

Lúc này, Cao Lăng Trần và cảnh sát đang lục soát nhà của Dư Siêu.

Hiển nhiên, cuộc điều tra này có một ít kết quả, Cao Lăng Trần đã tìm thấy sơn vô hình được sử dụng trong phòng tranh, tại hiện trường vụ án đầu tiên.

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập bước vào nhà Dư Siêu, đồ đạc trong nhà rất đặc biệt, từ chi tiết, có thể thấy Dư Siêu là một người cầu toàn, bởi vì dù mấy ngày rồi, trong nhà không có ai nhưng trên bề cửa sổ chỉ có một ít bụi.

Khi Cao Lăng Trần thấy bọn họ đến, liền đi tới, nói cho bọn họ biết mình đã tìm được cái gì: “Tôi tìm được sơn vô hình trong phòng tranh, đã đưa về cục để giám định.”

Nếu kết quả giám định cho thấy sơn vô hình này giống với sơn ở hiện trường vụ án, thì xem như là một bằng chứng để xác định hung thủ.

Nguyễn Ngôn Hi gạt đầu, không nói gì, mà đi đến phòng ngủ của Dư Siêu, mở tủ quần áo ra, có thể thấy một ít quần áo đã bị lấy đi. Nguyễn Ngôn Hi đóng cửa tủ quần áo lại, đi vòng quanh phòng ngủ, sau đó nằm xuống đất, nhấc giường lên nhìn gầm giường, sau đó vươn tay lau trên sàn dưới gầm giường, rút tay ra nhìn, một lúc sau, anh nằm trên mặt đất nói với bọn họ: “Ở đây có hai vết xước, có một chút bụi bẩn, cho nên đây là nơi Dư Siêu thường đặt vali, đương nhiên là hắn đã thu dọn hành lý rồi đi rồi.”

Đứng dậy khỏi mặt đất, Nguyễn Ngôn Hi rời khỏi phòng ngủ đi đến phòng sách, sau khi quan sát xung quanh, anh lên tiếng: “Hắn lấy quần áo, tiền và máy tính.”

Cuối cùng, anh đến phòng tranh của Dư Siêu, “Nhưng hắn không lấy cọ và màu vẽ.”

Cao Lăng Trần đi theo Nguyễn Ngôn Hi, “Có nghĩa là hắn vẫn còn một phòng tranh khác, bây giờ hắn đang trốn ở đó, chờ thời cơ gây án.”

“Hắn vẽ những bức tranh này bằng tay phải, trước khi hắn bị thương đã vẽ những bức tranh này.”

Nguyễn Ngôn Hi đi đến bên cạnh thùng rác, ngồi xổm xuống lấy ra vài tờ giấy đã bị vò nát, sau khi mở ra, anh xác nhận một số suy nghĩ trước đó của mình, “Hắn đã dùng tay phải bị thương để vẽ, vì tay bị thương nên hắn rất khó kiểm soát cường độ, hắn có dực vọng khống chế rất mạnh, không chấp nhận được việc mình không thể làm chủ được tay của mình nên rất bất lực, rất đau khổ.”

Mộc Thập: “Vậy là hắn bắt đầu vẽ bằng tay trái. Nhưng không có một bức tranh nào trong phòng tranh mà hắn vẽ bằng tay trái cả.”

Nguyễn Ngôn Hi nhíu mày, đi vòng quanh phòng tranh, đột nhiên dừng lại, giống như đang nghĩ đến điều gì đó, anh đi đến bức tranh trên mặt đất, ngồi xổm xuống, dùng tay sờ sờ giấy vài lần, sau đó nói: “Mộc Thập, dao.”

Sau đó đến trước mặt Cao Lăng Trần, Mộc Thập lấy ra một con dao như thủ đoạn đưa cho Nguyễn Ngôn Hi.

Nguyễn Ngôn Hi cầm con dao cắt trên giấy vẽ, lập tức rách nó ra.

Trước sự ngạc nhiên của Cao Lăng Trần, sau khi tờ giấy bị xé rách, một bức tranh khác được tiết lộ, một bức tranh thoát nhìn giống hệt bức tranh đầu tiên, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy sự khác biệt.

Nguyễn Ngôn Hi rách mấy bức tranh khác bên cạnh, cũng giống như vậy, “Đây là bức tranh hắn dùng tay trái vẽ, giấu sau bức tranh, phải nói đây là một cách rất tốt để che giấu.”

Chỉ đáng tiếc hắn gặp phải Nguyễn Ngôn Hi, cho dù che giấu thế nào, anh vẫn sẽ phát hiện, Cao Lăng Trần thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi lục soát nhà Dư Siêu một lúc, Cao Lăng Trần nói: “Dư Siêu có xe, không có ở khu dân cư, chắc đã bị hắn lái xe đi rồi, tôi về cục trước, để người của bộ phận kỹ thuật kiểm tra camera trong thành phố xem có tìm được tung tích của hắn không.”

Sau đó, anh sắp xếp cho cảnh sát tuần tra xung quanh nhà của Dư Siêu để đảm bảo rằng Dư Siêu có thể bị bắt khi hắn đến gần khu dân cư.

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu: “Tôi sẽ ở lại đây một lát.”

Sau khi Cao Lăng Trần rời đi, Nguyễn Ngôn Hi ngồi trên chiếc ghế bên cửa sổ, nơi Dư Siêu ngồi vẽ tranh, trên bảng vẽ còn có một bức tranh chưa hoàn thành, lúc rời đi, Dư Siêu không mang

theo, có lẽ là vì hắn không muốn vẽ nữa, hoặc có thể hắn cảm thấy nếu mang đến đó, mình sẽ không vẽ nữa.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn bức tranh không nói gì, cũng không nhúc nhích, ánh mắt của anh ta trong ngày đông lan tỏa từ bên ngoài cửa sổ, chiếu lên gò má của anh. Mái tóc đen như được nhuộm màu vàng bởi ánh nắng mặt trời.

Mộc Thập ngồi đối diện, giữa hai người có một tấm bảng vẽ, một lúc sau, Mộc Thập hỏi: “Nguyễn Ngôn Hi, có chuyện gì vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, nói: “Chủ nhân của ngôi nhà này có thể là hung thủ giết Nguyên Tình, cách đây không lâu hắn ngồi đây vẽ tranh, trong ngôi nhà này lên kế hoạch cho quá trình giết người, chọn nạn nhân, chọn một bức tranh tốt, chuẩn bị mọi thứ, bao gồm cả Nguyên Tình. Và bây giờ tôi đang ngồi ở đây, không tức giận, nhưng khá bình tĩnh.”

“Nguyễn Ngôn Hi.”

Mộc Thập gọi tên của anh.

“Hả?”

Mộc Thập nhìn anh không chớp mắt, “Nếu anh tìm được hung thủ trước cảnh sát, biết vị trí của hung thủ, nhất định phải nói cho tôi biết, đừng tự mình hành động.”

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn cô: “Cô cho rằng tôi sẽ giết hắn sao?”

“Anh sẽ làm vậy không?”

Mộc Thập hỏi lại.

Nguyễn Ngôn Hi không phủ nhận, “Đương nhiên sẽ có.”

“Vậy anh cảm thấy tôi sẽ ngăn anh lại sao?”

“Nhưng mà, điều kiện tiện quyết là anh phải tìm được hần trước.”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêm túc nói những lời này, Mộc Thập không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào trên mặt anh, giọng điệu thoải mái nhưng kiên quyết, như thể anh sẽ không thay đổi.

Mộc Thập cúi đầu không nhìn anh, hai người bọn họ không giao tiếp nữa như đang hờn dỗi, Nguyễn Ngôn Hi cầm cọ vẽ lên, lấy một ít sơn lên bảng màu, bắt đầu vẽ lên giấy. Chỉ có hai người họ trong phòng tranh, âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng cọ vẽ quét qua tờ giấy.

Sau một lúc lâu, Nguyễn Ngôn Hi đặt cọ vẽ sang một bên, đứng dậy khỏi ghế, đút hai tay vào túi quần, nhấc chân đi ra ngoài, khi đi tới cửa, Nguyễn Ngôn Hi không nghe thấy động tĩnh gì phía sau, dừng lại, quay đầu lại nhìn, Mộc Thập vẫn ngồi trên ghế, không có bất kỳ động tĩnh gì, Nguyễn Ngôn Hi không cần suy nghĩ cũng biết cô nhất định đang tức giận vì những gì anh vừa nói.

Anh mím môi nói: “Mộc Thập, chúng ta đi thôi.”

Mộc Thập vẫn cúi đầu không nhìn anh.

Nguyễn Ngôn Hi bất lực hỏi: “Cô đang giận sao?”

“Không có.”

Mộc Thập khẽ nói.

Một lúc sau, Nguyễn Ngôn Hi đã thỏa hiệp, “Đi thôi, chúng ta cùng nhau tìm ra hung thủ.”

Mộc Thập nghe vậy, cô mới hài lòng đứng dậy, trước khi rời khỏi phòng tranh, Mộc Thập đi đến chiếc ghế nơi Nguyễn Ngôn Hi vừa ngồi, nhìn bức tranh mà Nguyễn Ngôn Hi vừa vẽ.

Trong một bình hoa, một người phụ nữ tóc dài bế một đứa trẻ trên tay, mỉm cười dịu dàng.

Mộc Thập đứng đó một lúc, đi theo Nguyễn Ngôn Hi ra khỏi nhà Dư Siêu.

Chương 21

Mấy ngày kế tiếp, vẫn không có tin tức gì từ Dư Siêu, người này dường như đã bốc hơi khỏi thế giới, không để lại dấu vết nào ở thành phố.

Cục cảnh sát gần như đã phái phần lớn lực lượng cảnh sát đi tìm Dư Siêu, nhưng vẫn giống như mò kim đáy biển, không ai nhìn thấy Dư Siêu kể từ ngày 13.

Mộc Thập thở dài: “Chuyện này quá kỳ lạ, Dư Siêu giống như bị mất tích vậy.”

“Cộc, cộc, cộc. “

Nguyễn Ngôn Hi ngồi trên mặt đất, ném phi tiêu trong tay lên tường, nhưng khi phi tiêu va vào tường lại rơi thẳng xuống đất.

Mộc Thập cầm bản đồ thành phố S trong tay, dùng bút đánh dấu vị trí của ba hiện trường vụ án mạng và vị trí nhà của Dư Siêu, sau đó dán lên tường, quay lại nói với Nguyễn Ngôn Hi: “Anh dùng phi tiêu ném thử xem, xem có thể tìm thấy Dư Siêu không.”

Nguyễn Ngôn Hi vốn đã có chút điên cuồng, “Hôm nay là ngày 21, đã là ngày 21, có lẽ vẫn sẽ không tìm được hung thủ! Nếu dựa theo tiến độ hiện tại, giả sử hắn còn tiếp tục gây án, hai ngày tới sẽ có người bị hại tiếp theo.”

Ngay khi Nguyễn Ngôn Hi vừa nói xong thì điện thoại di động

reo lên, anh lấy điện thoại di động ra, thấy là Cao Lăng Trần đang gọi, anh lắc đầu điện thoại di động, nói: “Tôi hy vọng anh ấy nói với tôi rằng anh ấy đã tìm được Dư Siêu.”

Nguyễn Ngôn Hi nhắc điện thoại lên, “Alo.”

Cao Lăng Trần ở đầu bên kia điện thoại trực tiếp nói: “Nguyễn Ngôn Hi, lại có một vụ án mạng.”

—

Trong phòng ngủ, một người phụ nữ đeo mặt nạ đứng trên giường, một tay đóng cửa giữa không trung, một con dao dính máu được vẽ trên tường. Nhìn từ phía trước, trông giống như một người phụ nữ cầm dao, trên giường đặt đầu của một người đàn ông trẻ tuổi, đầu bị chặt đẫm máu.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn cảnh này, sửng sốt nói: “Lần này biến thành hai người rồi.”

Mộc Thập tìm được tên của bức tranh trong đầu, “”Satya”, được Monty vẽ, người phụ nữ đeo mặt nạ trong bức tranh tên là Satya, cô ấy chuyên giết những người đàn ông lừa dối, cắt đầu và đốt xác họ.”

Nguyễn Ngôn Hi tiến lên vài bước, cúi đầu nhìn đầu người đàn ông, dùng mũi ngửi, sau đó đi thêm vài bước, nghiêng người về phía trước, nhìn thi thể của người phụ nữ, sau đó đứng thẳng lên, nói với họ: “Người đàn ông này đã chết ít nhất hai ngày, có lẽ người phụ nữ này đã chết không quá 12 giờ.”

Cao Lăng Trần nói: “Thân phận của hai người chết đã được xác định, hai người không có bất kỳ quan hệ gì, đây là nhà của người phụ nữ đã chết, người nam tên là Uông Diệc Phàm, năm nay 29 tuổi, là nhân viên chuyển phát nhanh, nữ tên là Lâm Phỉ Nhi, 30 tuổi, sống một mình, nghề tự...”

Nguyễn Ngôn Hi lại nhìn đầu người đàn ông, đầu óc chạy rất nhanh, đột nhiên ngắt lời Cao Lăng Trần: “Khoan đã, anh phải khám nghiệm tử thi càng sớm càng tốt, tôi muốn biết chính xác thời gian tử vong của họ.”

Cao Lăng Trần lập tức hỏi: “Có chuyện gì, anh nghĩ ra chuyện gì?”

“Tôi chưa chắc chắn, tôi đang chờ kết quả khám nghiệm tử thi. Mộc Thập, chúng ta đi theo Cao Lăng Trần đến cục cảnh sát.”

Nguyễn Ngôn Hi, Mộc Thập và Cao Lăng Trần chờ báo cáo khám nghiệm tử thi ở cửa phòng pháp y.

Vẻ mặt Nguyễn Ngôn Hi rất lo lắng, ngồi trên ghế một lúc, sau đó đứng dậy đi tới đi lui trước mặt bọn họ, cho đến khi cửa phòng pháp y mở ra, cuối cùng Nguyễn Ngôn Hi cũng dừng lại, người nọ lập tức quay sang cửa phòng pháp y.

“Đội trưởng, báo cáo khám nghiệm tử thi đã có...”

Hình Tĩnh cầm báo cáo khám nghiệm tử thi trong tay, còn chưa nói xong thì biên bản khám nghiệm tử thi đã bị Nguyễn Ngôn Hi giật đi, “Anh!”

Hình Tĩnh cũng bất ngờ, Nguyễn Ngôn Hi đã xem nhanh báo cáo khám nghiệm tử thi, sau khi tìm được thông tin muốn biết, anh đã trả lại báo cáo khám nghiệm tử thi cho cô khi Hình Tĩnh vẫn còn tức giận.

Nguyễn Ngôn Hi đã tìm ra điều đó, nói rất nhanh: “Quả nhiên, lúc đầu tôi nghĩ rằng thời điểm gây án của hắn là ngẫu nhiên, nhưng hiện trường hôm nay đã truyền cảm hứng cho tôi, thi thể của người đàn ông chết vào ngày 18 xuất hiện trong nhà của người phụ nữ chết vào ngày 21, do hung thủ cố tình thực hiện.”

Anh ta dừng lại, sau đó hỏi: “Mọi người còn nhớ ngày chết của tất cả những người chết không?”

Cao Lăng Trần nhớ lại: “Ngày 13, ngày 14.”

Nguyễn Ngôn Hi cho rằng anh nói quá chậm, nên trực tiếp ngắt lời: “13, 14, 16, 18, 21.”

13 và 14 là liên tiếp, không có số nào khác ở giữa, là 0, 14 và 16 là một số ở giữa, nên là 1, cứ thế mà suy ra 0, 1, 1, 2, không nghi ngờ gì nữa, nếu vẫn chưa tìm được hung thủ thì sẽ có một thi thể khác vào ngày 25.”

Hai mắt Hình Tĩnh mở to, miệng hơi mở ra vì ngạc nhiên, lời nói của Nguyễn Ngôn Hi khiến cô hoàn toàn không hiểu, “Hả? Là sao?”

Mộc Thập giải thích: “Dãy số Fibonacci, còn được gọi là dãy số tỷ lệ vàng, 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8 ...”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào biên bản khám nghiệm tử thi trên tay Hình Tĩnh, “Hung thủ rất cố chấp với chuyện này, cho nên thời gian tử vong của mỗi người chết đều do hung thủ quy định trước đó.”

“Hừ.”

Hình Tĩnh nghe vậy thì hít một hơi lạnh, đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, “Trời ơi, không lẽ hung thủ đã lập danh sách tử vong trước khi phạm tội, những người trong danh sách đã bị giết theo ngày tuần tự.”

Vẻ mặt Nguyễn Ngôn Hi có chút chán ghét, “Đúng vậy, chính là như vậy, nếu suy luận của tôi không sai, người chết mà hấn hợn cũng có liên quan đến một mức độ nhất định, bởi vì hấn muốn

biến vụ án giết người của mình trở thành vụ án giết người hoàn hảo nhất, ghê tởm và khủng khiếp nhất!”

Chương 22

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập về nhà, Nguyễn Ngôn Hi cởi giày thậm chí còn không đi dép lê, vì vậy anh đi chân trần lên lầu hai, Mộc Thập nheo mắt nhìn lưng anh, sau đó ngồi xổm xuống lấy dép lê đi theo.

Nguyễn Ngôn Hi bước vào căn phòng nơi sắp xếp manh mối của vụ án, xé tất cả thông tin về Dư Siêu, lấy một cây bút đánh dấu chéo lớn trên tên của Dư Siêu.

Mộc Thập đặt đôi dép bên cạnh Nguyễn Ngôn Hi, khi nhìn thấy động tác của Nguyễn Ngôn Hi, cô có chút khó hiểu hỏi: “Nguyễn Ngôn Hi, sao anh lại gạch tên anh ta?”

Nguyễn Ngôn Hi vẫn không đi dép lê, mà đi đến đầu kia bức tường, đổi tài liệu của Dư Siêu thành của nạn nhân, “Rất đơn giản, bởi vì hắn không phải là hung thủ mà chúng ta đang tìm.”

Mộc Thập đá dép lê qua, “Anh nói Dư Siêu không phải là hung thủ, tại sao?”

Ngay khi Nguyễn Ngôn Hi quay lại, chân chạm vào đôi dép, anh đi vào, sau đó giải thích với Mộc Thập: “Phác họa tâm lý tội phạm của chúng tôi về hung thủ vốn dĩ là một người hoàn hảo, vì biến cố nào đó nên hắn không còn hoàn mỹ nữa, cho nên hắn mới thông qua cách thức mới để biểu đạt sự hoàn mỹ trong lòng hắn, vì vậy khi một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, đột ngột bị thương ở tay phải, xuất hiện trước mắt chúng ta, thì có sức hấp dẫn rất lớn, lớn đến mức chúng ta lầm tưởng rằng hắn là hung

thủ.”

Mộc Thập không lên tiếng, ra hiệu cho anh nói tiếp.

“Tôi vừa nhờ Cao Lăng Trần kiểm tra hồ sơ điều trị của Dư Siêu, phát hiện tay của Dư Siêu bị thương vào ngày 11, người chết đầu tiên bị sát hại vào ngày 13, trước đó bọn họ không có quen biết gì cả, có khả năng rất cao Dư Siêu giết người đầu tiên là người không hề quen biết.”

Mộc Thập gật đầu, sau đó nói tiếp: “Nhưng hung thủ lại biết rất rõ thời gian người chết đến phòng tranh, chứng tỏ hắn đã theo dõi người chết một thời gian.”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào vài bức ảnh trên tường, “Và những bức tranh vẽ bằng tay trái được giấu đằng sau bức tranh được ghi ngày 12, vì vậy nếu Dư Siêu là hung thủ, thì hắn bị thương vào ngày 11, vào ngày 12, hắn bắt đầu vẽ bằng tay trái, vào ngày 13, hắn đã nắm bắt được động tĩnh của người chết và thành công giết nạn nhân đầu tiên.”

Mộc Thập cũng phát hiện ra điểm khả nghi, “Và những bức tranh trong phòng tranh của người chết đầu tiên đều do hung thủ hoàn thành vào ngày hôm trước hoặc vài ngày trước.”

Nguyễn Ngôn Hi nhanh chóng gật đầu, “Đúng vậy, thời gian quá gấp gáp, một giáo viên mỹ thuật ở một trường đại học, từ khi bị thương đến khi hoàn thành việc gây án, từ một người bình thường trở thành một hung thủ, chỉ mất chưa đầy hai ngày.”

Mộc Thập: “Cho nên chúng ta suy nghĩ sai rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi đưa tay ra hiệu, “Một chút. Lúc đầu, chúng tôi nghĩ quá nông cạn về lý do tại sao hắn vẽ bằng tay trái, vẽ bằng tay trái không có nghĩa là tay phải của hắn bị thương, ung thủ hiện đang phải chịu đựng nhiều thứ hơn là vết thương.”

Mộc Thập suy luận: “Hắn bị bệnh.”

Và căn bệnh này sẽ làm cho hắn ngày càng không ổn, cho nên hắn cảm thấy trước khi bản thân trở thành “phế nhân”, nhất định hắn phải hoàn thành “tác phẩm nghệ thuật” hoàn mỹ. Hung thủ dùng một thời gian dài để phát triển và hoàn thiện kế hoạch của mình, hắn đã chọn các nạn nhân, những bức tranh sẽ được vẽ, khi nào và gây án ở đâu, bao gồm cả thủ pháp gây án.”

Anh dùng tay gõ lên tên Dư Siêu.

Mộc Thập nhìn anh: “Anh có nghĩ là Dư Siêu cũng bị hung thủ hãm hại không?”

“Có lẽ những bức tranh đó, được che giấu quá cẩn thận, ban đầu tôi cũng bị mê hoặc, tưởng rằng Dư Siêu thông minh cỡ nào cũng chỉ đến mức này, nhưng thực ra đây đều là hung thủ bố trí bẫy cho tôi, từng bước hướng dẫn chúng ta đến với thông tin của Dư Siêu, tin rằng hắn là tên hung thủ thông minh xảo quyệt. Ban đầu Dư Siêu cũng không nằm trong kế hoạch của hung thủ, nhưng vết thương ở tay của Dư Siêu đã khiến hung thủ biến hắn trở thành vật tế thần để hoàn thành kế hoạch hoàn hảo hơn. Hung thủ đã tạo ra một hung thủ có chỉ số IQ cao, tất nhiên hắn càng thông minh hơn, sau đó, hắn núp phía sau, xem chúng ta đi tìm hung thủ hắn tạo ra, hừ.”

Nguyễn Ngôn Hi vừa nói, trên mặt lại hiện lên vẻ chán ghét, cuối cùng là cười lạnh.

Mộc Thập đưa ra kết luận: “Nguyễn Ngôn Hi, cho nên hắn đang chơi anh sao.”

Nguyễn Ngôn Hi mất giọng, sau khi hít sâu một hơi, anh sửa lại lời nói của Mộc Thập: “Là chúng ta, đương nhiên, tôi không phủ nhận, tôi cũng là một trong số đó.”

Giọng nói phía sau càng lúc càng nhẹ nhàng, cuối cùng gần như lấm bầm.

Mộc Thập chấp tay ngẩng đầu nhìn anh: “Đã đoán ra Dư Siêu không phải hung thủ, vừa rồi, ở cục cảnh sát, sao không nói cho Cao Lăng Trần biết?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Bởi vì chúng ta còn phải đi tìm Dư Siêu.”

Mộc Thập cau mày: “Dư Siêu cũng là nạn nhân?”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào dãy số Fibonacci viết trên tường, nói với Mộc Thập: “Hoặc là sắp xảy ra, như tôi vừa nói, anh ta là một phần của kế hoạch, hoặc là ngày 27, hoặc muộn hơn, nếu không tìm thấy hung thủ, một ngày nào đó thi thể của anh ta sẽ xuất hiện.”

Vào ngày 25, cuối cùng họ cũng tìm thấy Dư Siêu, nhưng đúng như Nguyễn Ngôn Hi dự đoán, Dư Siêu mà họ tìm thấy đã là một thi thể lạnh lẽo.

Đầu Dư Siêu bị chặt đứt, chỉ còn lại thân thể quỳ ở đó, đầu nằm trên đất bên cạnh, đầu nghiêng nghiêng, như thể đang nhìn thân thể của chính mình, lần này trên tường không có bức tranh.

Tưởng Tề nhìn hiện trường, bày tỏ ý kiến: “Chỉ có thi thể, không có tranh, tôi nghĩ Dư Siêu còn có đồng phạm, Dư Siêu đã bị đồng bọn giết chết.”

Nguyễn Ngôn Hi lắc ngón tay, vòng quanh thi thể, “Sai rồi, Dư Siêu không phải là hung thủ giết người trong vụ án trước đây, bây giờ anh ta chỉ là một nạn nhân đáng thương, trên thực tế,

anh ta vẫn luôn như vậy.”

Tưởng Tề hiển nhiên không thể đồng ý với câu nói của Nguyễn Ngôn Hi, “Vậy anh giải thích thế nào về chuyện lần này không có tranh vẽ, theo tôi thấy, lần thứ nhất và lần thứ hai có thể là một mình Dư Siêu gây án, người chết đều là nữ, Dư Siêu thấy mình không phải là người khỏe mạnh, cho nên hắn chọn mục tiêu là phụ nữ, sau đó, có người gia nhập hội với hắn, gây án với hắn, nên có thể giải thích vì sao lại giết người đàn ông, đầu cũng bị đồng phạm chặt xuống, rõ ràng là thủ pháp giết người khác nhau, cho nên hiện trường phạm tội đều là Dư Siêu vẽ, cho nên việc này cũng giải thích được lý do tại sao lần này không có tranh vẽ.”

Nguyễn Ngôn Hi dừng lại, “Không, từ đầu đến cuối chỉ có một hung thủ.”

Để lại những lời này, anh rời khỏi hiện trường.

Trở lại căn nhà của mình, Nguyễn Ngôn Hi vẫn không đi dép lê, lại vội vàng chạy vào phòng, nhìn bản đồ thành phố S dán trên tường, sau đó dùng bút khoanh vài chỗ trên bản đồ.

Sau đó, Mộc Thập đi vào, mặc kệ việc Nguyễn Ngôn Hi không đi dép lê, “Anh đang làm gì vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi vừa trả lời Mộc Thập vừa khoanh tròn: “Vẽ.”

Mặc dù chỉ có một chữ, nhưng Mộc Thập vẫn hiểu: “Anh nói bức tranh xuất hiện ở hiện trường vụ án của Dư Siêu sao?”

Nguyễn Ngôn Hi trả lời cô: “Đúng vậy, hung thủ cố tình không vẽ nó ở hiện trường, nhưng chắc chắn hắn đã vẽ ở nơi khác.”

Mộc Thập đứng bên cạnh nhìn bản đồ, Nguyễn Ngôn Hi khoanh tròn mấy vòng trên bản đồ, bao gồm cả vị trí của năm vụ án, đại

học XX, nhà của Dư Siêu, anh dừng lại nhìn một lúc, sau đó lại giơ tay lên, trình trọng vẽ một vòng tròn ở một chỗ, “Ở đây.”

“Mộc Thập, gọi cho Cao Lăng Trần, bức vẽ ở đó.”

Sau đó, anh nhìn xuống chân mình, sau khi xem xét mới phát hiện ra: “Tại sao tôi không đi dép?”

Vừa nói, vừa đi ra ngoài.

Mộc Thập lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Cao Lăng Trần, sau khi kết nối: “Alo, Cao Lăng Trần, đường số XX, số XX, Nguyễn Ngôn Hi nói cậu có thể chỗ đó...”

Mộc Thập đang nói được một nửa, đột nhiên có tiếng cửa đóng dưới lầu, trái tim Mộc Thập thất lại, cô vội vàng chạy ra khỏi phòng, từ cầu thang nhìn xuống, Nguyễn Ngôn Hi đáng lẽ phải đi dép lê đã biến mất, tất nhiên là giày của anh cũng đã biến mất, hiển nhiên vừa rồi là Nguyễn Ngôn Hi đi ra ngoài!

“Alo, Mộc Thập, có chuyện gì vậy?”

Không nghe thấy giọng nói của Mộc Thập, Cao Lăng Trần ở đầu bên kia gọi lớn.

Lúc này, Mộc Thập lúc này không quan tâm đến việc trả lời anh, cô vội vàng chạy xuống cầu thang, chạy ra cửa, ấn tay cầm, nhưng cửa không mở được, Nguyễn Ngôn Hi đã khóa cửa từ bên ngoài.

Mộc Thập siết chặt nắm đấm, sau vài giây, cô lại thả lỏng, cô nhắc điện thoại lên, “Alo, Cao Lăng Trần.”

Cao Lăng Trần lo lắng hỏi: “Mộc Thập, vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Mộc Thập thở ra một hơi, nói với giọng điệu không cao không

thấp: “Có lẽ Nguyễn Ngôn Hi đã biết hung thủ là ai, bây giờ anh ta đã ra ngoài một mình.”

“Một mình? Không lẽ anh ta?”

Cao Lăng Trần hiển nhiên đã nghĩ ra nguyên nhân duy nhất khiến anh ta làm như vậy.

Mộc Thập đứng ở cửa, cầm điện thoại di động trong tay, có chút ngây người nhìn cửa, “Số XX Đường XX, hung thủ đã vẽ một bức tranh ở đó, anh có thể phái cảnh sát qua đó xem thử.”

Cao Lăng Trần: “Anh ta có mang điện thoại di động không?”

Mộc Thập đột nhiên cười lạnh: “Không phải, để tránh bị chúng ta theo dõi, anh ta để điện thoại ở nhà, ừm, thật sự rất chu toàn.”

Điều đó có nghĩa là, không ai biết bây giờ Nguyễn Ngôn Hi đi đâu, trừ khi họ tìm ra hung thủ là ai, hẳn hiện đang ở đâu.

“Chúng ta phải tìm được Nguyễn Ngôn Hi càng sớm càng tốt!”

Cao Lăng Trần cau mày, bước nhanh ra ngoài văn phòng.

Cho dù cửa bị khóa từ bên ngoài, Mộc Thập vẫn còn cách thoát ra, nhưng Mộc Thập đã bình tĩnh lại, biết bây giờ đi ra ngoài cũng vô dụng, không biết Nguyễn Ngôn Hi đã đi đâu.

Cúp điện thoại, Mộc Thập đi lên lầu hai rồi trở về phòng, cô đứng trước bản đồ, nhìn những vòng tròn mà Nguyễn Ngôn Hi khoanh.

“Ngăn cản tôi, nhưng điều kiện tiên quyết là cô tìm được hắn trước tôi.”

Mộc Thập nhớ tới những gì Nguyễn Ngôn Hi đã nói lúc trước,

sau đó cô cúi đầu nhìn điện thoại di động trên mặt đất, giờ chân giẫm lên, “Chết tiệt.”

Nguyễn Ngôn Hi xuống xe taxi, thuận lợi đi vào đại học XX, đi dạo quanh khuôn viên trường mười phút, anh bước vào một tòa nhà, mở cửa một căn phòng, trên tường đầy những bức tranh, anh đã dành cả đêm để vẽ.

Anh nhấc chân bước vào, chậm rãi đi dọc theo bức tường, vừa đi một vòng một hồi, anh đột nhiên dừng lại, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở phần tường, anh vươn tay vuốt ve, khóe miệng chậm rãi nâng lên.

“Thì ra là thế.”

Anh thì thầm, nụ cười trở nên lạnh lùng.

Chương 23

Nguyễn Ngôn Hi đứng trước nhà máy, vươn tay kéo cửa, chậm rãi đẩy cửa nhà máy ra.

Ánh sáng mặt trời dần chiếu sáng bên trong nhà máy dọc theo cánh cổng mở, cũng chiếu sáng bức tranh trên bức tường đối diện với cổng – “Kết thúc” là tên của bức tranh.

Hai chiếc ghế được đặt trước tường, đối diện với vị trí đặt ở trung tâm.

Nguyễn Ngôn Hi bước vào, giơ chân lên, đi đến chiếc ghế gần anh nhất rồi dừng lại, sau đó ngồi xuống, chiếc ghế lạnh lẽo, cái lạnh xuyên qua quần truyền đến cơ thể anh.

Anh bắt chéo chân, dựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nói: “Tôi nhớ hồi còn học đại học, thầy ghét nhất là người ta đến trễ mà, sao tôi đến rồi mà còn chưa xuất hiện nữa?”

“Xem ra cậu đã biết là tôi rồi.”

Giọng nói của người đàn ông truyền đến từ phía trên anh ta.

Nguyễn Ngôn Hi khẽ cười, “Nhưng tôi biết quá muộn đúng không?”

Giáo sư Lý từ lầu hai bước xuống, ông đi đến chỗ Nguyễn Ngôn Hi, cuối cùng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, trên mặt nở nụ cười, ung dung, bình tĩnh, không hồi hộp, không bất an.

“Nguyễn Ngôn Hi, đánh giá đi, tác phẩm của tôi đó.”

Nguyễn Ngôn Hi nói: “Dãy số Fibonacci không chỉ là ngày giết người, mà còn là bức tranh thầy chọn và số tuổi của người chết nữa, tất cả số cộng lại cũng là dãy số Fibonacci. Đúng rồi, còn có địa điểm vút thi thể cũng vậy, là một vòng xoáy, vì vậy tôi đã tìm thấy trường học, trong đó, nhìn thấy ký hiệu thầy để lại cho tôi, hai hình vẽ chồng lên nhau, điểm chúng giao nhau, là ở đây.”

Giáo sư Lý tán thưởng nhìn anh: “Nhưng tôi còn chưa nói hết.”

Nguyễn Ngôn Hi nói tiếp: “”Trương Nhã Bình, Hạ Mê Nhĩ, Vương Vĩnh Nhiên, Uông Diệc Phàm, Lâm Phỉ Nhi, Dư Siêu, và cuối cùng là thầy, Lý Ngọc Điền, tạo thành perfect! Vốn là thầy muốn giết cả con của Nguyên Tình đúng không?”

Lý Ngọc Điền nghiêng người về phía trước, cười nói: “Đúng vậy, vốn dĩ tôi muốn giết đứa bé đáng yêu kia, lúc đó, cô Nguyên cầu xin tôi như vậy, khuôn mặt cô ấy đầy nước mắt, cô ấy cầu xin tôi tha cho con mình, dùng mạng của cô ấy thay thế cho mạng của đứa bé, mặc dù điều này khiến tác phẩm của tôi có chút không trọn vẹn, nhưng ai bảo tôi quen biết cậu, cô ấy còn là trợ lý trước đây của cậu nữa, cho nên tôi đã đồng ý.”

Nguyễn Ngôn Hi siết chặt tay, kiềm chế cảm xúc, “Ngày hôm đó, sau khi thầy giết người thứ nhất, lúc tôi đến trường học tìm thầy, thầy còn hỏi tôi về Nguyên Tình, lúc đó thầy đã có kế hoạch giết con của cô ấy rồi.”

Lý Ngọc Điền bình tĩnh nói: “Đúng vậy.”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêng răng nói: “Lý Ngọc Điền, khi thấy tôi xuất hiện, chắc là ông rất hưng phấn, phấn khích đến mức muốn hút một liều thuốc để kiềm chế bản thân, thầy đang

đứng trước mặt tôi, tôi không biết thầy sẽ làm tổn thương Nguyên Tình, cảm giác này chắc là rất thú vị.”

Lý Ngọc Điền hơi nghiêng đầu, nheo mắt lại như thể vẫn đang hồi tưởng về tình trạng lúc đó, “Quả thật cũng được lắm, nhưng nếu cậu phát giác ra được tôi càng hài lòng hơn.”

“Lần thứ hai cảnh sát đến trường, khi thầy phát hiện ra họ đã nghi ngờ Dư Siêu như thầy đã lên kế hoạch, khi thầy nhìn thấy tôi trong văn phòng của Dư Siêu, thầy cũng rất phấn khích, nhìn tôi lục lọi thứ gì đó, bắt một hung thủ do thầy tạo ra.”

Lý Ngọc Điền lắc đầu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Cậu sai rồi, khi đó tôi không hề hưng phấn, ngược lại, tôi rất thất vọng về cậu, Nguyễn Ngôn Hi, tôi tuyệt đối không ngờ, cậu lại vì một trợ lý nhỏ nhỏ, mà không kiềm chế được cảm xúc của mình, không khống chế được lý trí, trối buộc đầu óc của cậu. Nguyễn Ngôn Hi, cậu là sinh viên khiến tôi tự hào nhất, cậu là thiên tài, không nên để những điều tầm thường như vậy ràng buộc cậu.”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn chăm chăm vào mặt hắn, lạnh lùng nói: “Cái chết của Nguyên Tình khiến tôi rất buồn và đau khổ, quả thật, chuyện đó khiến tôi mất đi lý trí, thậm chí còn khiến tôi suy sụp, nhưng đây mới là tôi, một tôi hoàn chỉnh. Khi tôi biết rằng thầy là hung thủ, tôi không cảm thấy tức giận vì thất bại, nhưng thầy đứng trước mặt tôi hai lần, tôi không suy luận ra ông là hung thủ, khiến nhiều người bị hại hơn, tôi rất hổ thẹn với họ.”

Anh gần từng chữ rất chậm, toàn bộ trạng thái của anh rất khác với vẻ ngoài bình thường của anh.

Lý Ngọc Điền mỉm cười: “Tôi thật sự không biết Nguyễn Ngôn Hi luôn kiêu ngạo, xem thường cảm nhận của người khác mà lại có lòng thương hại như vậy.”

Nguyễn Ngôn Hi trả lời: “Đó là do ông không hiểu tôi.”

“Đương nhiên là tôi hiểu cậu, tôi biết cậu đến một mình thôi, không phải sao?”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu: “Đúng là tôi không báo cảnh sát, chỉ vì tôi không muốn bây giờ bị người khác quấy rầy chúng ta.”

Lý Ngọc Điền chậm rãi nói: “Còn muốn tự tay báo thù cho Nguyên Tình sao.”

“Vậy thầy cố gắng khiêu khích tôi chỉ để tôi có thể giết thầy?”

Lý Ngọc Điền mỉm cười: “Tôi cũng chỉ muốn thỏa mãn cậu thôi.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Để hoàn thành tác phẩm cuối cùng của ông, là định nghĩa hoàn hảo trong, định nghĩa sai lầm về sự hoàn hảo.”

“Nhưng tôi tin rằng cậu cũng không phải tình nguyện.”

Vẻ mặt hắn kiên quyết lại tự tin.

“Đương nhiên.”

Nguyễn Ngôn Hi nâng khóe miệng.

Nhận được câu trả lời khẳng định, Lý Ngọc Điền đứng dậy, đặt lên ghế, đi về phía sau, trên mặt luôn nở nụ cười, như thể rất vui về tác phẩm hoàn hảo mà mình sắp hoàn thành trong giây phút cuối cùng của đời người. Lưng hắn dựa vào tường, hai tay dang rộng, chờ Nguyễn Ngôn Hi đâm một dao vào tim hắn.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn hắn một lúc, sau đó đứng lên, tiến lên vài bước, hơi cúi người xuống, tay phải cầm con dao lên, đang chơi đùa trong tay, đi về phía Lý Ngọc Điền.

Hành động của Nguyễn Ngôn Hi khiến nụ cười của Lý Ngọc Điền càng thêm sâu, hắn không sợ cái chết sắp xảy ra này chút nào, trước khi trở thành phế nhân, hắn muốn hoàn thành tác phẩm hoàn mỹ hắn hài lòng nhất, hắn cảm thấy cuộc sống như vậy đã trọn vẹn.

Từ xa, tiếng còi xe cảnh sát kêu vang, Lý Ngọc Điền nói với Nguyễn Ngôn Hi đang cầm dao: “Cậu phải nhanh lên, cảnh sát đang đến.”

“Ừm, đúng vậy.”

Nguyễn Ngôn Hi tán thành gật đầu với hắn, sau đó vung dao đâm về phía hắn.

“A!”

Một tiếng thét đau đớn phát ra từ miệng hắn.

“Lý Ngọc Điền, ông biết không?”

Nguyễn Ngôn Hi cúi người xuống, gần như kề sát tai hắn: “Đầu tiên, ông thật sự không hiểu tôi.”

Vừa nói, anh vừa rút con dao đã đâm vào tay trái Lý Ngọc Điền ra, sau đó lại đâm vào tay phải.

“A a!”

“Thứ hai.”

Anh ta lại giật dao ra, máu bắn tung tóe”, “Ông đánh giá thấp năng lực của trợ lý tôi.”

Anh cúi đầu nhìn Lý Ngọc Điền đang cuộn người trên mặt đất,

ôm tay gào thét đau đớn, nói: “Chẳng qua ông nên cảm ơn Mộc Thập, nếu cô ấy chậm hơn chút, đoán được ông ở đây, ông sẽ không chỉ chịu chút tra tấn này thôi đâu.”

Cửa nhà máy bị mở ra, cảnh sát xông vào, chính Cao Lăng Trần vội vàng chạy lên phía trước, sau đó nhìn thấy Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi ném con dao trong tay xuống đất, sau đó chỉ vào Lý Ngọc Điền trên mặt đất.

Cao Lăng Trần nhìn khuôn mặt tái xanh của hắn, cuối cùng cũng không nói lời nào, bảo các thành viên trong đội đỡ Lý Ngọc Điền từ dưới đất lên, chuẩn bị áp tải hắn ra ngoài.

Lý Ngọc Điền quay đầu lại, trừng mắt nhìn Nguyễn Ngôn Hi với khuôn mặt trắng bệch, thở hổn hển: “Nguyễn Ngôn Hi, một ngày nào đó, cậu sẽ giống như tôi, không thể kiềm chế được sự xúc động trong nội tâm!”

Nguyễn Ngôn Hi liếc nhìn Mộc Thập đang đứng một bên, không cảm xúc, nói: “Thật đáng tiếc khi trợ lý nhỏ đáng yêu của tôi không bỏ qua cho tôi.”

“Tôi sẽ đợi đến ngày đó! Cậu cũng sẽ như vậy!”

Lý Ngọc Điền vẫn đang hét lên cho đến khi bị áp giải ra ngoài.

Cuối cùng, trong nhà máy chỉ còn lại hai người, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi đối mặt với Mộc Thập, nhìn cô.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Mộc Thập cuối cùng cũng lên tiếng: “Trợ lý nhỏ đáng yêu?”

Nguyễn Ngôn Hi mím môi, không trả lời cô, mà chỉ nói: “Tôi để lại gợi ý cho cô trên bản đồ.”

Giọng điệu của Mộc Thập cũng mỉa mai, “Cho nên thám tử lợi

hại, trói gà không chặt mà lại đối mặt với một hung thủ phát điên đã giết chết sáu mạng người?”

Nguyễn Ngôn Hi nói thêm: “Hắn chỉ có một con dao.”

Mộc Thập thuận miệng đáp: “Đúng vậy, hắn còn có thêm một con dao nữa.”

“Hắn muốn tôi giết hắn để hoàn thành tác phẩm cuối cùng của hắn.”

Mộc Thập ngẩng đầu nhìn anh, giọng điệu có chút lo lắng, “Vậy hắn sẽ không làm tổn thương anh chứ?”

“Tôi mang theo rất nhiều thứ, dao, súng điện.”

Nguyễn Ngôn Hi lấy ra khỏi túi, “Mộc Thập, tôi chuẩn bị rồi mới đến.”

Mộc Thập không nói gì nữa, hiển nhiên còn đang giận vì anh tự ý quyết định, một mình đối mặt với hung thủ như vậy.

Nguyễn Ngôn Hi ngồi xuống đất, sau đó nói với Mộc Thập: “Mộc Thập, ngồi xuống đi.”

Mộc Thập ngồi xuống, nhưng lưng lại hướng về phía anh.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn bóng lưng của cô, bắt đầu nói: “Mộc Thập, lần này cô suy luận rất nhanh, tôi nghĩ sau này còn có thể huấn luyện cô tốt hơn nữa, vậy đi, về sau, để việc phá án nhanh hơn...”

Nguyễn Ngôn Hi một mình nói rất nhiều, phát hiện Mộc Thập vẫn không phản ứng nên nghiêng đầu qua.

Mộc Thập bị một đồng lời của Nguyễn Ngôn Hi làm phiền, vẫn

im lặng, muốn quay đầu ngăn anh lại.

Kết quả là điều bất ngờ đã xảy ra.

Môi của hai người vô tình chạm vào nhau.

Hai người mở to mắt nhìn nhau, đồng thời sửng sờ.

Trong giây tiếp theo, Mộc Thập gần như vô thức thực hiện một động tác.

“A!”

Nguyễn Ngôn Hi kêu lên một tiếng, cả người ngã về phía sau, sau đó che môi nói: “Sao cô lại cắn tôi!”

Mộc Thập đã lấy lại bình tĩnh, “Ai bảo anh sáp mặt lại.”

Nguyễn Ngôn Hi có chút tức giận, “Tôi sáp qua có phải để cô cắn không?”

Mộc Thập hỏi lại anh: “Vậy anh sáp lại làm gì?”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên không còn gì để nói.

Sau một hồi im lặng, Mộc Thập hỏi: “Nguyễn Ngôn Hi, tôi hỏi anh, nếu tôi không đến sớm như vậy, anh có giết Lý Ngọc Điền không?”

“Không đâu, thứ nhất, bây giờ đối với Lý Ngọc Điền, sống chắc chắn còn đau khổ hơn chết nhiều, trí nhớ của hắn đã suy yếu, hắn còn mắc bệnh Alzheimer, điều này khiến hắn tuyệt đối không thể chịu đựng được, vì vậy tôi sẽ để hắn sống một khoảng thời gian nữa. Thứ hai, vì Nguyên Tình, Tiểu Nhĩ Đóa.”

Nguyễn Ngôn Hi dừng lại, sau đó khẽ lẩm bẩm.

“Cái gì?”

Mộc Thập không nghe thấy.

“Còn cô nữa.”

Nguyễn Ngôn Hi hơi cao giọng, mơ hồ nói ra ba chữ này, sau đó lập tức lớn tiếng nói: “Tôi sẽ không làm gì khiến người bên cạnh đau lòng.”

Vẻ mặt Mộc Thập dịu đi rất nhiều, “Ồ.”

Nguyễn Ngôn Hi ngập ngừng hỏi cô: “Không tức giận nữa sao?”

Mộc Thập mím môi, “Ừm, hết giận rồi.”

Chương 24

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập ngồi trong nhà máy một lúc trước khi trở về nhà, Nguyễn Ngôn Hi bước vào căn phòng nơi sắp xếp manh mối của vụ án, thấy điện thoại di động của mình vẫn nằm một mình trên mặt đất, có một dấu chân mờ nhạt trên đó...

Mặc dù không cần nghĩ cũng biết ai làm, nhưng Nguyễn Ngôn Hi vẫn quay đầu lại nói với Mộc Thập đang đi vào: “Mộc Thập, sao điện thoại của tôi vẫn còn nằm trên mặt đất?”

Mộc Thập Nhất vô tội nói: “Có vấn đề gì không?”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức lẩm bẩm: “Lẽ nào, cô thấy điện thoại của tôi trên đất mà không nhặt lên sao?”

Mộc Thập nghiêm túc trả lời: “Tuy là nói như vậy, nhưng tôi không thể phá hủy hiện trường vụ án, bây giờ anh có thể thông qua dấu chân trên di động để tìm ra hung thủ, đương nhiên, còn cả người đem điện thoại để dưới đất nữa.”

“...”

Nguyễn Ngôn Hi biết mình đuối lý, chỉ có thể lẳng lặng cầm điện thoại di động lên, lau sạch dấu chân, sau đó cất lại vào túi.

Cũng giống như vụ án trước, sau khi phá án, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập phải gỡ bỏ tất cả thông tin của vụ án trên tường.

Mộc Thập đi đến trước tường thành, giơ tay gỡ mảnh giấy trên

đó xuống, Nguyễn Ngôn Hi cũng đi sang bên kia, cũng làm như vậy.

Trên tường càng ngày càng ít giấy, Nguyễn Ngôn Hi đi đến một bức tường, nhìn những bức ảnh và thông tin trên đó, giơ tay dừng lại giữa không trung, đó là thông tin của Nguyên Tình.

Mộc Thập đi tới trước mặt anh, cầm thông tin trong tay, cùng nhau nhìn những bức ảnh đau lòng, một lúc lâu mới nói: “Anh còn nhớ nét mặt cuối cùng của Nguyên Tình sao?”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn cô.

Mộc Thập cũng quay đầu nhìn anh, “Bây giờ anh đã làm được rồi.”

Sau một lúc lâu, Nguyễn Ngôn Hi thở phào nhẹ nhõm, duỗi tay lấy thông tin của Nguyên Tình xuống, Mộc Thập không giúp được gì, mà đứng sang một bên, để anh một mình hoàn thành.

Tất cả tài liệu trên tường đều đã được gỡ bỏ, Mộc Thập từ trong kho mang theo một thùng sơn trắng và hai cây chổi, hai người dùng cọ sơn lại dấu vết đánh dấu trên tường.

Chẳng mấy chốc, các bức tường, vốn đầy những dấu bút đánh dấu, lại chuyển sang màu trắng, điều đó có nghĩa là sự kết thúc của một vụ án. Mộc Thập mở cửa sổ trong phòng, sau đó cùng Nguyễn Ngôn Hi đi ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại, mùi sơn cách nhiệt bên trong, căn phòng đang chờ để sử dụng vào lần sau.

Tất cả thông tin của vụ án này đều được bỏ vào một sắp văn kiện, Nguyễn Ngôn Hi đi vào phòng ngủ, mở tủ ra, từ trong hộp lấy ra một cái hộp đen lớn, trong hộp có mấy chục văn kiện, chứa đầy ắp, tất cả đều là những vụ án anh đã giải quyết, từ khi

anh bỏ vào, anh chưa bao giờ xem lại thông tin của những vụ án này, hôm nay, vì một lý do nào đó, anh lấy ra những văn kiện này và xem qua từng cái một, trong đó có thông tin của người chết, những bức ảnh về hiện trường vụ án, những phân tích của anh và thông tin của hung thủ.

Sau khi Nguyễn Ngôn Hi đọc xong, anh đặt chúng vào theo thời gian, cuối cùng đặt văn kiện của vụ án này lên trên.

Sau khi cất chiếc hộp đi, anh mở cửa và đi ra ngoài, khi đến cầu thang, anh ngửi thấy mùi thịt, anh nhúm mày có chút ngạc nhiên.

Đi xuống cầu thang đến cửa phòng bếp, anh nhìn thấy Mộc Thập đang nấu ăn bên trong, lúc này cô đang đổ một chai gia vị vào nồi.

“Cô đang nấu gì vậy?”

Mộc Thập vừa trả lời vừa đổ: “Thịt kho tàu.”

Nguyễn Ngôn Hi ngửi thấy mùi lạ, liếc mắt nhìn nhãn hiệu trên chai, “Trên tay cô là dấm sao.”

Mộc Thập bình tĩnh đổi giọng: “Sườn chua ngọt.”

Chương 25

Sáng sớm, Mộc Thập cầm hai túi đồ trong tay, theo hướng gió lạnh vội vàng chạy về nhà.

“Meo ~ Meo ~”

Một con mèo trắng chậm rãi đi đến trước mặt Mộc Thập, với tư thế tao nhã và cái đuôi dài lủng lẳng, con mèo dường như nhìn thấy Mộc Thập, dừng lại và quay đầu nhìn cô.

Mộc Thập cũng dừng lại, nhìn xuống con mèo, sau khi bốn mắt giao nhau, con mèo lại bắt đầu cử động, chỉ có điều lần này nó đến gần Mộc Thập, tư thế đi lại vẫn tao nhã, một lúc sau, nó chạm đến chân Mộc Thập, sau đó mở to mắt nhìn đồ ăn trong tay cô.

Mộc Thập suy nghĩ một hồi, cảm thấy như đang xin cô ăn, vì vậy cô lấy ra một con cá nhỏ từ trong túi rồi ngồi xổm xuống đặt trước mặt con mèo.

Con mèo dùng mũi ngửi định lấy con cá đi, nhưng Mộc Thập rút tay lại, sau đó đưa tay sang phải, mắt mèo cũng nhìn sang phải, Mộc Thập đặt nó sang bên trái, mắt mèo cũng nhìn qua, trên chốc mấy lần, con mèo có chút không kiên nhẫn, đuổi chân ra như muốn uy hiếp Mộc Thập.

“Tin tin.”

Một tin nhắn được gửi đến điện thoại di động của Mộc Thập.

Mộc Thập không còn cách nào khác ngoài việc đặt con cá xuống đất, khi con mèo thấy rằng con cá nằm trên mặt đất, nó lập tức nhặt con cá lên, bỏ chạy.

Lấy điện thoại di động ra nhìn xem, hóa ra là do Nguyễn Ngôn Hi gửi tới, đầu tiên là vẽ mặt tức giận, sau đó là sáu chữ cộng thêm một chuỗi dấu chấm than, “Sao cô còn chưa về nữa!!!”

Mộc Thập lấy lại điện thoại, liếc nhìn con mèo đang ăn cá trong góc, sau đó cầm thức ăn lên rồi tiếp tục đi về nhà.

Mười phút sau, Mộc Thập đứng trước cửa nhà, lấy chìa khóa ra mở cửa, “Tôi về rồi.”

Mộc Thập vừa nói vừa thay giày.

Nhưng cô không nhận được bất kỳ phản hồi nào, cô cũng không để ý, tự mình đem đồ ăn vào bếp.

“...”

Mộc Thập thoáng nhìn thấy thứ gì đó, đột nhiên dừng lại, cô chớp mắt rồi lùi lại vài bước, quay đầu nhìn ghế sofa.

Trong khe hở giữa bàn trà và ghế sofa, có một người đang nằm trong khe hở, nhắm mắt lại, tay chân đung đưa thản nhiên, như thể đang ngủ, người này chính là Nguyễn Ngôn Hi, trên ghế sofa và mặt đất có một số chất lỏng kỳ lạ.

Anh thật sự có thể ngủ thiếp đi trên mặt đất, Mộc Thập thầm than thở trong lòng, sau đó tiếp tục đi vào phòng bếp.

“Mộc Thập!”

Mộc Thập đang bỏ cá vào tủ lạnh trong bếp, đột nhiên nghe thấy

tiếng gọi từ phòng khách, Mộc Thập dừng tay lại rồi tiếp tục rửa bát.

Sau khi Nguyễn Ngôn Hi hét lên thêm vài lần nữa, Mộc Thập Tam đã cất bát đĩa đi, từ trong phòng bếp đi ra phòng khách, nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi vốn dĩ đang nhắm mắt lại, lúc này đang mở to mắt nhìn Mộc Thập, nhưng vẫn duy trì tư thế nằm không nhúc nhích.

Nguyễn Ngôn Hi bất mãn phàn nàn: “Mộc Thập, vào một ngày lạnh như vậy, chẳng lẽ cô không quan tâm đến lý do vì sao tôi nằm trên đất sao?”

Mộc Thập Nhất nghĩ rằng việc Nguyễn Ngôn Hi nằm trên mặt đất là chuyện bình thường, bởi vì anh lười biếng, trong lòng cô luôn nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn hợp tác hỏi: “Ồ, Nguyễn Ngôn Hi, anh làm sao vậy?”

Mặc dù giọng điệu rõ ràng là hơi lấy lệ.

Nguyễn Ngôn Hi khẽ mở miệng, bình tĩnh nói: “Tôi chết rồi.”

“...”

Mộc Thập bị nghẹn một lát, sau khi dừng lại chút, cô bình tĩnh hỏi: “Ồ, chết thế nào?”

“Đó là câu đố cô phải giải.”

Nguyễn Ngôn Hi không nhúc nhích, nhưng miệng lại nói liên tiếp, “Mộc Thập, cô biết không? Tôi nằm ở đây nửa tiếng, thời gian cô đi mua đồ là khoảng từ 44 đến 47 phút, cho nên theo thông thường, lẽ ra cô phải về lúc 9:07 nhưng bây giờ đã là 9:39.”

Mộc Thập thành thật trả lời: “Bởi vì tôi ăn sáng bên ngoài xong

rồi trên đường về trêu chọc mèo một lúc.”

Nguyễn Ngôn Hi tiếp tục phàn nàn: “VẬY là cô vì đồ ăn và trò, ừm, trò chơi độc ác của cô nên cô đã bỏ qua thời gian phát hiện thi thể tốt nhất, để cho cỗ thi thể là tôi nằm trên mặt đất lạnh lẽo 32 phút.”

Mộc Thập vô cảm ngắt lời anh: “Không phải anh là xác chết sao?”

“...”

Mộc Thập đi quanh nhà, “Không có dấu vết cưỡng ép phá cửa, hoặc là dấu vết cửa sổ bị phá, khóa cửa cũng không bị cạy, cho nên anh là người mở cửa cho hung thủ vào nhà, không có dấu chân, hung thủ đã thay giày, cho nên không phải là nhân viên chuyển phát hay nhân viên thu phí, mà đó là người anh biết. Vết máu cho thấy anh bị giết khi đứng trước sofa, hung khí là dao gọt trái cây, hung thủ đã lấy trong bếp, đâm anh bị thương ngã trên đất, mà miệng vết thương...”

Nguyễn Ngôn Hi nhắc nhở lần nữa: “Kéo áo khoác ra cô có thể thấy.”

Mộc Thập ngồi xổm xuống, kéo áo khoác, nhìn Nguyễn Ngôn Hi cởi trần, “...Anh bị thích phô diễn cơ thể sao?”

Nguyễn Ngôn Hi không nói vì anh là một thi thể.

Mộc Thập nhìn vết thương trên người Nguyễn Ngôn Hi được đánh dấu bằng bút, “Trên người có vài vết dao, hẳn là bị đâm liên tục, độ nặng nhẹ khác nhau, theo vị trí vết thương, hung thủ là nam giới, cao hơn anh, có lẽ là từ 182-187 cm. Vì vậy, theo nhiều manh mối cho thấy hung thủ là Cao Lăng Trần.”

Nguyễn Ngôn Hi búng ngón tay, sau đó đứng lên trên ghế sofa, “Được rồi, Mộc Thập, bữa sáng là gì?”

“Vậy là anh sống lại rồi sao?”

Nguyễn Ngôn Hi xòe tay, “Ăn sáng.” “

Lúc này, điện thoại di động của Mộc Thập reo lên, cô ngồi trên ghế sofa lấy điện thoại di động ra nhìn màn hình, “A, “hung thủ” đang gọi.” “

Mộc Thập bắt máy, “Alo.”

Ngay khi Nguyễn Ngôn Hi nghe thấy Cao Lăng Trần gọi Mộc Thập, anh vô thức trở nên cảnh giác, ngồi bên cạnh Mộc Thập, nghiêng đầu lắng nghe.

“Ngày mai? Ừm, được.”

Mộc Tịch cảm thấy đầu của Nguyễn Ngôn Hi đang ở bên tai mình, lập tức đưa tay ra dùng tay phải đẩy đầu anh sang một bên, “Được rồi, vậy ngày mai tôi sẽ liên lạc với anh, được, tạm biệt.”

Khi Mộc Thập cúp điện thoại, Nguyễn Ngôn Hi ngồi khoanh chân trên ghế sofa hỏi cô: “Tại sao hung thủ lại gọi cho cô?”

Mộc Thập nói: “Trưa mai tôi sẽ ra ngoài ăn với Cao Lăng Trần, không cần chuẩn bị cơm trưa cho tôi.”

Nguyễn Ngôn Hi mím môi, “Sao ngày mai anh ta lại muốn ra ngoài ăn với cô?”

Mộc Thập: “Bởi vì anh ta muốn hẹn tôi.”

“Ngày mai là sinh nhật của cô, lẽ nào cô không muốn ra ngoài với người thân nhất sao?”

“Anh trai tôi mất tích rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt lại, lộ ra vẻ hung dữ, sau đó dùng ngón tay chỉ vào mình.

Mộc Thập nhìn anh một hồi, “Vậy là tôi phải ăn sinh nhật với thi thể sao?”

Nguyễn Ngôn Hi hỏi lại cô: “Vậy cô muốn ăn sinh nhật với hung thủ sao?”

Mộc Thập: “Dù gì cũng là người sống.”

Nguyễn Ngôn Hi: “...”

—

Sáng sớm hôm sau, sau khi Mộc Thập tắm rửa xong thì đi ra khỏi phòng, phát hiện phòng của Nguyễn Ngôn Hi bên cạnh đang mở, Mộc Thập nhìn vào, phát hiện trong phòng không có ai.

Nguyễn Ngôn Hi dậy sớm như vậy, Mộc Thập có chút kinh ngạc.

Mộc Thập đi đến cầu thang, nhìn xuống thì thấy Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi bất động trên ghế sofa, nhìn từ trên cao có chút kỳ lạ.

Lúc xuống lầu, Mộc Thập đi đến mép ghế sofa, “Nguyễn Ngôn Hi, anh ăn sáng chưa?”

Không ai trả lời cô, Nguyễn Ngôn Hi cúi đầu, tóc che kín mặt, không thể biết anh đã nhắm chặt mắt hay chưa.

Mộc Thập ngồi bên cạnh anh, vươn tay chọc vào vai hắn.

Động tác như vậy, Nguyễn Ngôn Hi run lên, nhảy nhẹ lên như một con nai sợ hãi, sau đó chậm rãi quay mặt về phía Mộc Thập, rụt rè nhìn Mộc Thập, thân thể vẫn còn run rẩy.

Mộc Thập: “...”

Mộc Thập nhìn Nguyễn Ngôn Hi đã hoàn toàn thay đổi, một lúc lâu mới nói: “Anh làm gì vậy?”

Giọng nói cao hơn một chút.

Dường như bị giọng nói của Mộc Thập làm cho sợ hãi, giọng nói của Nguyễn Ngôn Hi run rẩy: “Tôi, tôi sẽ ngoan ngoãn, đừng, đừng đánh tôi.” “

Khuôn mặt hoảng sợ, đáng vẻ sợ hãi.

“...”

Mộc Thập đột nhiên không còn gì để nói, nhưng vì tò mò, Mộc Thập vẫn nghe theo lời anh: “Anh tên là gì?”

Anh khẽ nói: “Tiểu, Tiểu Nguyễn.”

Mộc Thập gật đầu: “Ồ, Tiểu Nguyễn, ai đang bắt nạt anh?”

“Tôi, tôi không thể nói, anh ta sẽ đánh tôi. “

Mộc Thập hỏi: “Ai sẽ đánh anh?”

“Không thể nói, không thể nói.”

Tiểu Nguyễn lắc đầu dữ dội, cắn chặt môi, không nói gì.

Đúng lúc này, Tiểu Nguyễn đột nhiên run rẩy, trong chớp mắt, ánh mắt đã thay đổi, anh ngẩng đầu lên, ngay cả thân thể cũng

đứng thẳng, “Cô là Mộc Thập?”

Mộc Thập bình tĩnh nói: “Ừm, sao vậy?”

“Bình thường cô là người bắt nạt Tiểu Nguyễn.”

“Và anh là ai?”

Anh nheo mắt nhìn cô với vẻ khinh thường, “Tôi là anh trai của cậu ấy.”

Mộc Thập: “Ồ, Đại Nguyễn, tôi không bắt nạt Tiểu Nguyễn.”

“Đừng nói vậy, Tiểu Nguyễn trở nên như vậy là vì cô! Vì cô!”

Ánh mắt anh trở nên dữ tợn, đưa tay ra sờ cổ Mộc Thập, vừa mới chạm vào cổ cô, vẻ mặt dữ tợn ban đầu lập tức trở nên không nghiêm túc, nâng khóe miệng, trong mắt nở nụ cười, hành động vuốt ve Mộc Thập trở nên dịu dàng.

Mộc Thập bị vuốt ve đến mức nổi da gà, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nói: “Anh là ai?”

Bàn tay vốn đang vuốt ve cổ Mộc Thập di chuyển lên, anh nhẹ nhàng ấn một ngón trỏ lên môi Mộc Thập, nghiêng người về phía trước, về phía Mộc Thập, “Đừng quan tâm tôi là ai, bây giờ tôi là cô.”

Mộc Thập run rẩy vì lạnh.

Tay anh lướt nhẹ lên môi cô, sau đó xoa tay lên mặt cô, càng lúc càng dựa sát vào môi cô.

Mộc Thập tránh ra phía sau, người ngã xuống ghế sofa, tay phải chống lên ghế sofa, cả người đều ở trên người Mộc Thập, nhẹ nhàng ấn cô xuống, anh cúi đầu xuống, vùi mặt vào cổ cô, mở

miệng...

“Gâu! Gâu!”

Mộc Thập: “...”

Tiếng “nó” hôn ơát ra như tiếng chó sữa, hơi nóng phả vào cổ Mộc Thập.

Mộc Thập rụt cổ lại, sau đó duỗi tay để lên đầu “nó”, vuốt ve.

Một lát sau, Mộc Thập cảm thấy cảm xúc của anh đã bình tĩnh lại, anh buông bàn tay đỡ ghế sofa, sau đó cả người đè lên người Mộc Thập, tựa đầu vào ngực cô, vươn tay ôm lấy cô.

Căn phòng yên tĩnh.

Năm phút sau.

“Năm đủ chưa?”

“Chưa.”

“Tôi phải ra ngoài.”

“Cô muốn để người đa nhân cách phải ở nhà một mình sao?”

Mộc Thập đẩy anh ra, “Tôi thấy Tiểu Nguyễn, Đại Nguyễn, người không có tên còn có một chú chó hung dữ có thể chăm sóc anh rất tốt.”

Mười phút sau.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn Mộc Thập mặc đồ chỉnh tề, như một đứa bé bị bỏ rơi, vẻ mặt không vui, “Cô biết không, tôi có thể tìm ra chỗ hai người ăn cơm đó, biết không?”

Mộc Thập đi tới cửa, mở cửa, quay lại nói với Nguyễn Ngôn Hi nói: “Ừm, tôi đi đây, nếu nhàm chán thì anh tìm con mèo trắng nhỏ bên ngoài chơi đi, đúng rồi, nhớ mang theo cá.”

“...”

Chương 26

Sau khi Mộc Thập rời đi, Nguyễn Ngôn Hi ngồi trên ghế sofa thêm nửa tiếng nữa, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức nhảy xuống ghế sofa, sau đó lên lầu lấy điện thoại di động gọi điện.

Giọng nói bất mãn của Tần Lỗi truyền đến từ đầu bên kia, “Alo, tôi nói này Nguyễn Ngôn Hi, sao sáng sớm cuối tuần là cậu lại gọi cho tôi vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi thản nhiên nói: “Bây giờ Hình Tĩnh đang ở bên cạnh cậu sao?”

Tần Lỗi bị sặc ho khan, thậm chí còn lắp bắp: “Cậu, cậu, sao cậu biết được?”

Nguyễn Ngôn Hi giải thích: “Bởi vì giọng điệu của cậu cao hơn nhiều so với bình thường, còn mang theo giọng điệu vì chuyện riêng tư bị cắt ngang, đương nhiên, đầu tiên chúc mừng hai người tái hợp, ngoài ra, tôi muốn tìm Hình Tĩnh.”

Nửa tiếng sau, chuông cửa nhà Nguyễn Ngôn Hi vang lên.

Nguyễn Ngôn Hi vẫn đang loay hoay, bất đắc dĩ đứng dậy mở cửa, nhìn thấy Tần Lỗi vội vàng chạy vào nhà, Hình Tĩnh ở phía sau, hai người xoa vào nhau, lâm bầm: “Lạnh chết rồi, lạnh chết rồi.”

Nhìn thấy bọn họ, Nguyễn Ngôn Hi nhú mày, giọng điệu không tốt lắm, “Hai người đến đây làm gì?”

Tần Lỗi đóng cửa chặn gió lạnh bên ngoài, quay đầu lại nói: “Ồ, không phải cậu muốn tổ chức sinh nhật cho Mộc Thập sao?”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn bọn họ, khoanh tay, “Tôi nhớ là tôi gọi điện thoại cho hai người để hỏi về quà tặng thôi mà.”

Không chịu yếu thế, Tần Lỗi nhìn anh, nói bằng giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi: “Trong tai tôi nghe được là cậu ẩn ý mời chúng tôi đến tổ chức sinh nhật cho Mộc Thập, không phải sao?”

Hình Tĩnh ở bên cạnh nói: “Còn có miễn phí xe đưa đón mà, sao lại không đi.”

Tần Lỗi nhíu mày, sau đó đưa đầu nhìn vào bên trong, “Vậy Mộc Thập đâu? Không có ở nhà à?”

Nghe thấy Mộc Thập, sắc mặt Nguyễn Ngôn Hi lập tức trở nên u ám, “Ra ngoài rồi.”

Tần Lỗi sững sờ một lúc khi nhìn thấy biểu cảm của Nguyễn Ngôn Hi, sau đó cười nói: “Ồ, tôi biết rồi, người ta đi chơi với đàn ông, ha ha, nhìn vẻ mặt oán hận của cậu, ha ha ha.”

Anh ta ôm bụng cười điên cuồng, giống như đang hả hê.

Không để ý đến cơn cười như bị thần kinh của bạn trai mình, Hình Tĩnh hỏi: “Nhưng anh bí mật chuẩn bị quà như vậy cũng không tệ, anh đã nghĩ sẽ mua quà gì cho bí Mộc Thập chưa?”

Nguyễn Ngôn Hi nhún vai, “Vẫn chưa.”

Hình Tĩnh gật đầu, “Vậy chúng ta đi trung tâm thương mại trước đi, xem rồi quyết định.”

Ba người lên xe, Tần Lỗi và Hình Tĩnh ngồi ở phía trước, Nguyễn

Ngôn Hi ngồi ở ghế sau.

Sau khi xe khởi động, Hình Tĩnh quay đầu lại hỏi Nguyễn Ngôn Hi: “Mộc Thập thích gì nhất?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Kẹo và hoa hồng.”

“Cậu nói cái gì?”

Sở thích của Mộc Thập khiến Tần Lỗi ngạc nhiên, “Trông Mộc Thập có vẻ hơi ngốc mà lại thích mấy thứ ngọt ngào vậy sao? Đúng là không tưởng tượng được.”

Nguyễn Ngôn Hi vẫn luôn bao che khuyết điểm, nheo mắt lại, lập tức phản bác lại: “Ừm, tôi hiểu cảm giác của cậu thế nào, giống như tôi không hiểu được sao lúc 10 tuổi cậu lại thích sưu tầm búp bê vậy đó.”

Hình Tĩnh chưa từng nghe Tần Lỗi nói, cảm giác như khám phá ra một thế giới mới, “Phụt, cái gì? Hóa ra anh còn có sở thích này, sao không nói sớm, sớm biết vậy, lần trước sinh nhật anh, em đã tặng búp bê cho anh rồi.”

Bị hai người đùa giỡn, Tần Lỗi lập tức tối sầm mặt, giải thích: “Đó là lúc tôi còn nhỏ, có ai mà khi còn nhỏ không có lịch sử đen chứ, với lại ai bảo mẹ và chị tôi cũng thích búp bê chứ.”

Nguyễn Ngôn Hi tiếp tục rắc muối lên vết thương của Tần Lỗi, “Vậy nên Hình Tĩnh à, tôi nghĩ rằng sau này, khi cô đến nhà họ, cô có thể xin mẹ chồng xem hình hồi nhỏ của cậu ấy, chắc chắn cô có thể nhìn thấy Tần Lỗi phiên bản nữ thu nhỏ.”

Tần Lỗi: “...”

Thấy Tần Lỗi không phản bác, Hình Tĩnh nhíu mày nhìn anh: “Tần Lỗi, những gì anh ta nói là thật sao?”

Tần Lỗi im lặng một lát, "...Giả đó."

Khi đến trung tâm thương mại, ba người họ đi bộ từ tầng một lên tầng năm, sau đó từ tầng năm xuống tầng một, trong thời gian đó Tần Lỗi và Hình Tĩnh đưa ra một loạt đề nghị, ví dụ như:

Tần Lỗi: "Nếu không, cậu mua kẹp và hoa hồng là được rồi."

Nguyễn Ngôn Hi: "Lần trước tôi mua rồi."

Hình Tĩnh: "Anh biết số đo của Mặc Thập không? Nếu có thì mua quần áo là được rồi."

Nguyễn Ngôn Hi báo chính xác chiều cao, cân nặng và số đo ba vòng.

"?"

Sau khi Tần Lỗi nghe xong, hai mắt mở to, kích động nháy dưng lên: "Cậu còn nói không phải yêu đương, sao cậu lại biết mấy chuyện này?"

Nguyễn Ngôn Hi nhìn động tác giống khỉ của anh ta, đáp: "Biết thì lạ lắm sao? Ôm một chút là biết được rồi."

Tần Lỗi hiển nhiên không tin, xoay người ôm lấy Hình Tĩnh, sau đó đưa tay lên xuống, "Tôi ôm còn không biết được, nếu không bây giờ cậu ôm thử xem rồi nói cho tôi biết."

Vẻ mặt Nguyễn Ngôn Hi chán ghét, "Tại sao tôi phải ôm cô ấy?"

Đối mặt với những lời vô nghĩa của Tần Lỗi, Hình Tĩnh trực tiếp đánh vào đầu anh, nghiêng răng nói: "Nói nhảm, lần sau anh gặp tôi chính là ở trên bàn giải phẫu đó, tin không?"

Khúc nhạc đệm trôi qua, bộ ba tiếp tục thảo luận về món quà cho Mộc Thập.

Sau đó, đề nghị quà tặng của hai người đều bị Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp từ chối, không có ý tưởng gì mới.

Sau khi Tần Lỗi không nói nên lời, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, “Không có ý tưởng gì mới? Vậy cậu moi tìm ra bày trước mặt cô ấy, như vậy đủ sáng tạo rồi.”

Nghe được trái tim, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên nghĩ đến món quà sinh nhật hàng năm của Mộc Thập như đã định, sắc mặt có chút u ám, hạ mắt xuống, giống như đang suy nghĩ.

Tần Lỗi phát hiện Nguyễn Ngôn Hi nghe lời mình nói xong thì sắc mặt thay đổi, có chút lo lắng, “Này, không lẽ cậu định làm thật sao?”

“Làm sao có thể?”

Nguyễn Ngôn Hi thản nhiên trả lời.

Cuối cùng, anh nghe theo gợi ý của Hình Tĩnh, làm một chiếc bánh nhỏ cho Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi làm chiếc bánh hạt dẻ, hương vị yêu thích của Mộc Thập.

Sau đó, Tần Lỗi và Hình Tĩnh cũng mua quà cho Mộc Thập, mua một ít đồ ăn và nước uống, ba người lái xe trở về nhà.

Trên đường đi, Nguyễn Ngôn Hi đang suy nghĩ về món quà bí mật và đầm máu hằng năm, sự khó chịu mơ hồ trong lòng cuối cùng cũng được xác nhận khi anh nhìn thấy xe cảnh sát ở cửa.

Tần Lỗi và Hình Tĩnh nhìn thấy cũng giật mình: “Này, Nguyễn Ngôn Hi, sao lại có xe cảnh sát trước cửa nhà cậu!”

“Không lẽ là bị trộm.”

Khi Tần Lỗi dừng xe, Nguyễn Ngôn Hi mở cửa bước xuống xe, thậm chí còn không lấy bánh, lao thẳng về phía cửa, phát hiện cửa nhà mình đang mở, có cảnh sát ra vào.

Trái tim Nguyễn Ngôn Hi thất lại, đột nhiên cảm thấy khó thở.

Chương 27

Khi Nguyễn Ngôn Hi đi tới cửa, bị cảnh sát chặn lại, Nguyễn Ngôn Hi lo lắng hét lên bên trong: “Mộc Thập! Mộc Thập!”

Nghe thấy tiếng hét của Nguyễn Ngôn Hi, Tưởng Tề bước ra, “Nguyễn Ngôn Hi, anh...”

Nguyễn Ngôn Hi lo lắng hoàn toàn không có lòng dạ lắng nghe lời nói của anh ta, trực tiếp ngắt: “Mộc Thập thì sao?”

Tưởng Tề trả lời: “Bây giờ cô ấy đang ở cục cảnh sát. “

Sau khi biết Mộc Thập không sao, Nguyễn Ngôn Hi thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt tốt hơn nhiều, “Vậy nhà chúng tôi đã xảy ra chuyện gì? Bị cướp sao?”

Tưởng Tề khoanh tay nhìn anh, “Không biết bây giờ anh thấy sao, nhưng e là Mộc Thập không ổn rồi, cô ấy có liên quan đến một vụ án giết người.”

Lời nói của Tưởng Tề vừa dứt, sắc mặt Nguyễn Ngôn Hi thay đổi lớn, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh ta: “Anh vừa nói cái gì?”

“Tức là cô ấy đã giết người.”

Nguyễn Ngôn Hi nghe vậy nhưng lại im lặng, ánh mắt bỏ qua Tưởng Tề, vô cảm nhìn về phía nhà của mình, như thể bị giật mình, như thể anh đang suy nghĩ.

Lúc này, Tần Lỗi đi tới, tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của hai người, cũng sửng sốt: “Hả! Anh nói Mộc Thập sao? Sao có thể như vậy? Nếu anh nói là Nguyễn Ngôn Hi giết người, thì tôi còn tin một chút, còn một cô gái như cô ấy sao có thể giết người?”

Hình Tĩnh đang đi bên cạnh nghe thấy lời anh nói, túm lấy tay áo anh, nhỏ giọng mắng: “Anh nói cái gì vậy.”

Tần Lỗi và Nguyễn Ngôn Hi vẫn luôn không giữ miệng, quay đầu nói: “Anh vẫn luôn so sánh vậy mà, có sao đâu.”

Nguyễn Ngôn Hi chớp mắt, nhìn Tưởng Tề, nói với giọng bình tĩnh: “Tức là bây giờ Mộc Thập đang bị áp giải đến cục cảnh sát đúng không?”

“Đúng vậy.”

Tưởng Tề gật đầu.

Sau đó anh nói, “Vậy tôi về cục cảnh sát với cậu.”

Tưởng Tề đưa anh đến xe cảnh sát mở cửa, “E rằng cho dù anh không muốn thì cũng phải cùng tôi về cục để hỗ trợ điều tra.”

—

Cao Lăng Trần vừa bước ra khỏi phòng thẩm vấn, sắc mặt cũng không tốt lắm, anh xoa lông mày, trong lòng buồn bực, người mình quen biết bây giờ lại trở thành nghi phạm giết người, cho dù bản thân không tin, nhưng bây giờ tất cả bằng chứng đều hướng về Mộc Thập.

“Đội trưởng, Nguyễn Ngôn Hi đến rồi.”

Khi Cao Lăng Trần nghe thấy, anh ngược lên, thấy Tưởng Tề và Nguyễn Ngôn Hi đang đi về phía mình.

“Mộc Thập đâu?”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn thấy Cao Lăng Trần thì hỏi thẳng.

Cao Lăng Trần bình tĩnh trả lời anh: “Bây giờ đang ở trong phòng thẩm vấn.”

“Hừ.”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn biểu cảm của Cao Lăng Trần, giấu cợt, giống như đang kìm nén cơn giận, “Không phải cô ấy đi ăn với anh sao? Sao bây giờ lại vào cục?”

Cao Lăng Trần nghe thấy giọng điệu của anh không tốt, nhưng lúc này anh cũng không bận tâm, “Mộc Thập không ra ngoài ăn cơm với tôi, sáng nay, cô ấy gọi điện thoại cho tôi, nói hôm nay cô ấy có việc phải làm, không thể đến.”

Nghe nói Mộc Thập không đến hẹn, Nguyễn Ngôn Hi cau mày: “Vậy sao cô ấy lại dính líu đến vụ giết người?”

Tưởng Tề trả lời: “Chúng tôi tìm thấy dấu giày và dấu vân tay của cô ấy tại hiện trường, ngay cả hung khí giết người cũng có, camera cũng cho thấy cô ấy xuất hiện tại hiện trường vụ án.”

“Ha ha ha.”

Khuôn mặt căng thẳng ban đầu của Nguyễn Ngôn Hi bật cười sau khi nghe những gì Tưởng Tề nói.

Tưởng Tề không thể hiểu được, “Anh cười cái gì?”

Khóe miệng Nguyễn Ngôn Hi nâng lên, giấu cợt, “Anh nó là mọi người tìm được vân tay và dấu giày của Mộc Thập ở hiện trường, ngay cả camera cũng quay được cô ấy sao? Tôi nghĩ đó chắc

không phải là cảnh cô ấy giết người bỏ xác chứ.”

Cao Lăng Trần: “Không phải.”

Tưởng Tề nói thêm: “Nhưng việc cô ấy xuất hiện ở hiện trường vụ án, kết hợp với dấu vân tay và dấu giày, hoàn toàn có thể chứng minh rằng cô ấy đã giết ai đó.”

Nguyễn Ngôn Hi lại cười: “Ha ha, thật là buồn cười.”

Tưởng Tề nhìn trạng thái bất thường của Nguyễn Ngôn Hi, còn tưởng anh ta bị mình kích thích nên điên rồi.

Ngay sau đó, Nguyễn Ngôn Hi ngừng cười, “Nếu Mộc Thập thật sự giết người, cô ấy sẽ không để lại bất cứ dấu vết gì, sẽ không để cho mọi người dễ dàng tìm ra cô ấy như vậy, tôi có thể khẳng định, chỉ số IQ của Mộc Thập cao hơn nhiều so với tất cả mọi người ở đây, mấy người nghĩ cô ấy sẽ ngu ngốc để lại hiện trường tồi tệ như vậy sao?”

Tưởng Tề cười nói nổi nữa, hoàn toàn không đồng ý với logic của Nguyễn Ngôn Hi, “Chỉ số IQ cao và không để lại dấu vết cũng đâu liên quan với nhau.”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn anh ta, nhíu mày, “Sao lại không có, giống như vậy giờ ví tiền của cậu đang ở trong tay tôi mà cậu không hề biết gì hết đó, cậu có phát hiện ra dấu vết nào không?”

Tưởng Tề vội vàng tìm thử ví tiền, quả nhiên nó đã biến mất, khi ngẩng đầu nhìn lên lần nữa thì thấy chiếc ví trong tay Nguyễn Ngôn Hi, anh tức giận chỉ vào anh ta: “Anh!”

Nguyễn Ngôn Hi trả lại ví tiền cho anh ta.

Đối mặt với hành vi khác người của Nguyễn Ngôn Hi, Cao Lăng Trần lạnh lùng cảnh cáo: “Nguyễn Ngôn Hi, đây là cục cảnh sát.

“

Nguyễn Ngôn Hi nhún vai, “Tôi biết, nhưng bây giờ trợ lý của tôi đang bị xem là nghi phạm.”

Cao Lăng Trần thở dài: “Tôi biết về mặt cảm xúc, anh không thể chấp nhận được, nhưng...”

Giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi có chút kích động, “Đương nhiên tôi không thể chấp nhận, bởi vì mấy người bắt sai người rồi, hung thủ thật sự vẫn còn ở bên ngoài, có thể lên kế hoạch giết người tiếp theo.”

Cao Lăng Trần cũng hơi cao giọng, lạnh lùng nói: “Nhưng bây giờ chúng cứ trước mắt chỉ vào Mộc Thập.”

Nguyễn Ngôn Hi xòe tay, “Đây là điều mà hung thủ muốn.”

Cao Lăng Trần không lùi bước chút nào, “Nguyễn Ngôn Hi, anh không thể vì tình cảm cá nhân mà phủ nhận sự thật và bằng chứng.”

Anh nói rất nhanh: “Ừ, đương nhiên tôi sẽ không giống anh, xem đối tượng hẹn hò thành hung thủ giết người.”

Tưởng Tề bất mãn, “Sao anh có thể nói như vậy!”

Cao Lăng Trần ngăn hấn lại, ra hiệu cho anh đừng kích động, sau đó chỉ vào chính mình nói với Nguyễn Ngôn Hi: “Nguyễn Ngôn Hi, tôi là cảnh sát, tất cả những gì tôi tin là bằng chứng.”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, “Còn tôi tin người tôi quan tâm.”

“Đây là vụ án giết người, tất cả các vụ án trước đây anh đều có thể phân tích hợp lý, suy luận trên cơ sở chứng cứ, anh không

thể thêm cảm xúc của bản thân vào một vụ án, chuyện này sẽ khiến anh có cái nhìn phiến diện.”

Nguyễn Ngôn Hi cười nói: “Tại sao tôi phải đưa ra loại phân tích hợp lý để chứng minh Mộc Thập là hung thủ? Nếu mấy người muốn bằng chứng, thì tôi sẽ cho mấy người, nhưng tôi sẽ chỉ đưa cho mấy người bằng chứng chứng minh Mộc Thập không phải là hung thủ.”

Cao Lăng Trần lạnh lùng nói: “Anh có thể hỗ trợ chúng tôi điều tra vụ án này, điều kiện tiên quyết là anh không thể quấy nhiễu việc phá án của chúng tôi.”

“Được thôi.”

Về vấn đề này, anh sẽ không bao giờ vượt quá, “Vậy khi nào thì tôi có thể gặp Mộc Thập?”

Cao Lăng Trần: “Hôm nay không được, anh phải đợi sau khi tôi thẩm vấn cô ấy.”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu, không phản đối nữa.

Sau khi lập biên bản, Nguyễn Ngôn Hi một mình về nhà, lúc này, cảnh sát ở nhà đã rời đi, chỉ còn lại một căn nhà trống, Nguyễn Ngôn Hi mở cửa, vẫn còn chiếc bánh hạt dẻ anh vừa mua ở cửa.

Trên bàn trà trên ghế sofa trong phòng khách có một tấm bảng hình chữ nhật, Nguyễn Ngôn Hi cởi giày, thậm chí còn không đi dép lê, trực tiếp cầm bánh đi tới.

Tấm bảng hình chữ nhật được bọc trong giấy, Nguyễn Ngôn Hi mở giấy gói ra để lộ nội dung bên trong, một bức ghép hình có tổng cộng 1.000 mảnh.

Trên mặt đất cạnh bàn trà có một cái bánh, Nguyễn Ngôn Hi

nhặt lên đặt lên bàn trà rồi mở ra thì thấy đó là chiếc bánh có vị sô-cô-la yêu thích của mình.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn chăm chăm vào chiếc bánh một lúc lâu, sau đó, anh đóng hộp bánh lại rồi đứng dậy khỏi ghế sofa, đi vào phòng bếp với hai chiếc bánh trong tay, đặt chúng vào tủ lạnh.

Ra khỏi bếp, chân không đi dép nên lạnh run, anh đi đến lối vào, đi dép vào, chân phải rồi chân trái.

Nguyễn Ngôn Hi cau mày, đuổi chân trái ra khỏi dép, lập tức ngồi xổm xuống, thò tay vào trong dép sờ thử, sau đó lấy ra một tờ giấy bị gấp thành một khối nhỏ.

Chương 28

Cao Lăng Trần cầm ly đi vào phòng thẩm vấn, cô gái bên trong ngồi trên ghế với vẻ mặt bình tĩnh, khi nghe thấy anh đi vào, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ánh mắt họ chạm nhau, thẩm thở dài trong lòng, “Uống chút nước nóng đi.”

Anh đặt ly nước lên bàn trước mặt Mộc Thập.

“Cảm ơn.”

Mộc Thập một tay cầm ly lên, cầm trong tay, nước trong cốc bốc hơi nghi ngút, tròng kính dần mờ mịt, vì vậy Mộc Thập tháo kính để sang một bên, uống từng ngụm nhỏ.

Thật ra trong phòng thẩm vấn cũng không lạnh, Cao Lăng Trần đã tăng nhiệt độ điều hòa, anh ngồi trên ghế đối diện Mộc Thập, sau khi cô uống xong nước thì mở hồ sơ trong tay ra.

Cao Lăng Trần lấy ra một tấm ảnh rồi đặt trước mặt Mộc Thập, “Mộc Thập, cô có biết người đàn ông này không?”

Mộc Thập nhìn xuống người đàn ông trong ảnh, lắc đầu nói: “Tôi không biết, chưa từng gặp.”

Cao Lăng Trần vừa nói vừa chú ý đến biểu cảm của cô: “Người đàn ông này tên là Vương Viễn Long, thi thể của anh ta được người qua đường tìm thấy trên một con đường nhỏ phía sau

đường XX lúc 10:30 sáng nay, sau đó cảnh sát đến, kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy anh ta bị giết trong khoảng thời gian từ 8 giờ đến 8:30, lúc đó cô đang ở đâu?”

Mộc Thập vô cảm nói: “Tôi ở gần đó.”

Cao Lăng Trần lấy thêm hai tấm ảnh ra, hình ảnh có sự xuất hiện của Mộc Thập, “Camera quay được lúc 8:15, cô đã xuất hiện ở ngã tư đường này và rời khỏi con đường này lúc 8:24, khi đó cô có gặp anh ta không?”

Mộc Thập lắc đầu: “Tôi không nhìn thấy, lúc đến đó tôi không gặp ai cả.”

Cao Lăng Trần cho Mộc Thập xem những bức ảnh chụp hiện trường nơi tìm thấy thi thể, “Vậy cô không nhìn thấy người đàn ông này, hay thi thể của anh ta sao?”

“Không có.”

Cao Lăng Trần hỏi: “Cô đến chỗ vắng vẻ như vậy làm gì?”

Mộc Thập đáp: “Chờ một người.” “

“Cô chờ ai? Chờ người đàn ông này sao?”

Cao Lăng Trần chỉ vào ảnh của Vương Viễn Long.

“Không, lúc 7:58, một cậu bé nói với tôi rằng có ai đó đang đợi tôi ở đó và bảo tôi đến đó lúc 8:15.”

Cao Lăng Trần cau mày: “Cái cô biết cậu bé kia không?”

Mộc Thập khẽ lắc đầu, “Tôi không biết.”

“Vậy mà cô cũng tin nó?”

Cao Lăng Trần cảm thấy không hợp lý, bởi vì anh thật sự không tin Mộc Thập lại là một người cảnh giác yếu như vậy.

Mộc Thập nhún vai, “Đúng vậy, bởi vì nó không giống đang gạt tôi.”

Cao Lăng Trần: “Vậy nên cô đã đến đó?”

Mộc Thập: “Tôi đã đợi ở đó 5 phút nhưng không thấy ai, vì vậy lúc đó tôi nghĩ có lẽ mình đang bị gạt, nên tôi đã rời đi.”

Cao Lăng Trần hỏi: “Cô có nói với Nguyễn Ngôn Hi là sẽ đến đó không?”

“Không.”

Cao Lăng Trần: “Tại sao?”

Cô nhún nhún vai, nghe có vẻ bất đắc dĩ, “Bởi vì tôi không ngờ vì tôi đi đến đó, sau đó lại dính đến một vụ án giết người.”

Cao Lăng Trần kiên nhẫn hỏi: “Sau đó thì sao?”

Mộc Thập thành thật nói: “Tôi đi mua một bộ xếp hình và bánh ngọt, sau đó tôi quay về nhà của Nguyễn Ngôn Hi, một tiếng sau thì bị anh đưa đến cục cảnh sát.”

“Vương Viễn Long bị con dao này đâm chết.”

Cao Lăng Trần lấy ra một tấm ảnh khác đặt trước mặt Mộc Thập, “Hôm nay cô có nhìn thấy con dao này không, hay là có dùng con dao này không?”

Mộc Thập nhìn thoáng qua, lắc đầu.

“Nhưng chúng tôi đã tìm thấy dấu vân tay và DNA của cô trên con dao này, có máu của cô trên đó.”

Ánh mắt anh liếc nhìn bàn tay trái của Mộc Thập, rõ ràng trên đó có một vết sẹo, “Mộc Thập, sao tay trái của cô lại bị thương vậy?”

Mộc Thập cũng không giấu diếm vết thương, “Hôm nay tôi bị cắt vào tay.”

Cao Lăng Trần lạnh lùng nói: “Là do cô dùng dao tấn công Vương Viễn Long, anh ta phản kháng, nên mới làm ngón tay của cô bị thương, sau đó, cô giết anh ta, đúng không?”

Mộc Thập ngược mắt lên nhìn anh, không né tránh ánh mắt dò xét của anh, “Không phải, trên đường đi, tôi bị cắt phải, người làm tôi bị thương là người đàn ông cao khoảng 175 cm, hơi gầy, đội nón màu xanh, mặc áo khoác đen, quần jean, giày thể thao ZZ màu trắng, nhưng tôi không thấy được mặt của anh ta.”

Cao Lăng Trần thở dài hỏi: “Cô cảm thấy vì sao anh ta lại làm cô bị thương?”

Mộc Thập bình tĩnh nói: “Trước đó tôi không biết, nhưng bây giờ tôi đã biết, để hãm hại tôi.”

“Cô cho rằng có người làm cô bị thương, sau đó dùng con dao đó giết Vương Viễn Long, sau đó dụ cô đến con đường nhỏ kia, sau khi cô đi thì để thi thể ở đó, nhằm đổ tội giết người cho cô?”

Lúc này, trong lòng Cao Lăng Trần cũng rất rối, anh cũng hy vọng Mộc Thập vô tội, bị ai đó hãm hại, nhưng sao lại có nhiều chuyện trùng hợp như vậy.

Mộc Thập gật đầu: “Đúng vậy.”

Cao Lăng Trần cầm bút gõ nhẹ lên bàn, “Cô thấy ai chuyện này do ai làm?”

Ánh mắt Mộc Thập khẽ chớp, “Tôi không biết.”

Cao Lăng Trần hỏi: “Có phải là người làm cô bị thương không?”

Cô bình tĩnh nói: “Chưa chắc.”

Cao Lăng Trần mím môi, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Mộc Thập, để tôi hỏi lại cô lần nữa, cô là người giết Vương Viễn Long đúng không?”

Mộc Thập kiên định nói: “Không phải.”

Nói xong hai chữ này, cô cúi đầu uống một ngụm nước nóng.

Cao Lăng Trần bước ra khỏi phòng thẩm vấn, vẫn cau mày.

Tưởng Tề thấy Cao Lăng Trần mở cửa liền đi ra ngoài, khi nhìn thấy biểu cảm của Cao Lăng Trần thì nói: “Đội trưởng, có chuyện gì vậy, cô ta không chịu nhận tội sao?”

Cao Lăng Trần không trả lời anh ta, coi như thâm chấp nhận, “Cậu có tìm được Vương Viễn Long đến con đường đó bằng cách nào không?”

Tưởng Tề lắc đầu: “Tôi không tìm được, bởi vì nơi đó tương đối hẻo lánh, cho nên chỉ có một camera, đường khác cũng không có, có lẽ Vương Viễn Long đi bộ từ nơi khác đến con đường đó.”

Cao Lăng Trần khẽ gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh: “Còn Nguyễn Ngôn Hi đâu rồi?”

“Đã về nhà rồi, anh ta nói lát nữa sẽ đến đây.”

Cao Lăng Trần nói với Tưởng Tề: “Nhớ phái cảnh sát theo dõi Nguyễn Ngôn Hi, đừng để anh làm chuyện gì khác thường.”

Tưởng Tề liên tục gật đầu: “Tôi biết rồi.”

—

Một giờ sau, Nguyễn Ngôn Hi trở lại cục cảnh sát, đi đến cầu thang, nhìn thấy Cao Lăng Trần đang dựa vào tường hút thuốc, anh hít mũi, đi tới, “Thẩm vấn sao rồi?”

Cao Lăng Trần thấy Nguyễn Ngôn Hi đến, dập tắt điếu thuốc trong tay, đứng thẳng dậy, “Cô ấy nói không giết người, nhưng tôi có thể thấy cô ấy có điều gì đó giấu diếm.”

Nguyễn Ngôn Hi không ngạc nhiên chút nào, lúc này Mộc Thập không tin tưởng bất cứ ai ở cục cảnh sát. Anh đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, mở miệng, lại hỏi một chuyện dường như không liên quan đến vụ án, “Cao Lăng Trần, anh có biết mỗi dịp sinh nhật Mộc Thập đều nhận được một món quà từ khi cô ấy 5 tuổi không?”

Mặc dù hôm nay là sinh nhật Mộc Thập, nhưng Cao Lăng Trần không hiểu tại sao Nguyễn Ngôn Hi lại nhắc đến món quà sinh nhật, “Nhận quà thì có gì kỳ lạ sao?”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn anh, “Nhận quà cũng không có gì lạ, mấu chốt là bên trong món quà, chính là thi thể của một con vật.”

Cao Lăng Trần bị câu cuối cùng làm cho sửng sốt: “Thi thể của một con vật?”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu: “Đúng vậy, năm nào cũng vậy, ngoại trừ hôm nay, cô ấy không nhận được thi thể động vật, nhưng có vẻ như người gửi quà đã tặng cô ấy một thi thể người.”

Khóe miệng anh hiện lên một nụ cười lạnh.

Cao Lăng Trần lập tức hỏi: “Biết ai gửi cho cô ấy không?”

Nguyễn Ngôn Hi nhún vai, “Cô ấy không nói rõ ràng, nhưng tôi thấy chắc là do người thân gửi cho cô ấy, theo thời gian, người phù hợp nhất chính là ba của cô ấy, đúng rồi, chắc anh biết ba cô ấy là ai, đúng không?”

“Mộc Cửu Lâm.”

Đương nhiên Cao Lăng Trần biết.

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu.

Cao Lăng Trần ngạc nhiên, “Nhưng 20 năm trước ông ta đã chết rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu lên, thân thể khẽ lắc qua lắc lại, “Đúng vậy, khi Mộc Thập chưa đến ba tuổi, Mộc Cửu Lâm đã giết vợ mình, cũng là mẹ của Mộc Thập, sau đó cảnh sát tìm được 8 thi thể nữ trong nhà hắn, vụ án đó cũng đã chấn động một thời, bởi vì không ai nghĩ một giáo viên trung học lành lịch sự mà lại là một tên hung thủ tàn nhẫn như vậy.”

Một năm sau khi Mộc Cửu Lâm bị bắt rồi bị kết án tử hình.”

Mặc dù là vụ án hơn 20 năm trước, nhưng Cao Lăng Trần cũng rất có ấn tượng, “Hắn đã chết rồi, làm sao có thể gửi quà cho Mộc Thập, hắn đã gửi 20 năm rồi?”

“Lúc đó tôi đã xem qua hồ sơ, lý do tại sao cảnh sát phải mất một năm mới bắt được Mộc Cửu Lâm là vì hắn đã trốn trong khu vực mà cảnh sát đã tìm kiếm ngay từ đầu, điều thú vị là hắn vẫn luôn không bị phát hiện.”

Cao Lăng Trần cau mày: “Ý anh là gì? Anh nghĩ nội bộ cảnh sát có nội gián? Là đồng phạm của Mộc Cửu Lâm sao?”

“Tôi không nói như vậy, lúc đó Mộc Cửu Lâm nhanh chóng bị tử hình, nếu vẫn còn đồng phạm thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, đúng không?”

Anh nhíu mày nhìn Cao Lăng Trần.

“Mộc Cửu Lâm bị đánh tráo, hắn chưa chết sao? Việc này hơi quá rồi.”

Cao Lăng Trần không biết biểu hiện của mình bây giờ là gì.

“Đó chỉ là một khả năng.”

Nguyễn Ngôn Hi cúi đầu dùng chân đá vào tường, sau đó ngẩng đầu lên nói với Cao Lăng Trần: “Bây giờ tôi có thể gặp Mộc Thập không?”

Chương 29

Khi Nguyễn Ngôn Hi mở cửa đi vào phòng thẩm vấn, Mộc Thập đang nhắm mắt, cô không ngủ, cô nghe thấy động tĩnh thì mở mắt ra, nhìn về hướng cửa.

Mộc Thập phát hiện đó là Nguyễn Ngôn Hi, chỉ trừng mắt nhìn, vẫn bình tĩnh.

Nguyễn Ngôn Hi nhấc chân đi vào, kéo ghế ra, ngồi đối diện Mộc Thập, nói: “Mộc Thập, dép của tôi hỏng rồi.”

Ánh mắt Mộc Thập khẽ lóe lên, giây tiếp theo anh nói: “Là sao? Sao lại bị hỏng rồi?”

“Có một cái lỗ, tôi nghi ngờ mấy lúc mấy cảnh sát vào nhà đã làm hỏng nó.”

Giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi tràn ngập sự bất mãn, còn có chút oán hận.

Mộc Thập gật đầu: “Ồ, vậy thì anh phải nói với Cao Lăng Trần, yêu cầu họ trả tiền mua dép cho anh.”

“Chuyện này không vội, tôi muốn đưa cô ra ngoài trước.”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêng người về phía trước, tiến lại gần Mộc Thập, “Mộc Thập, cô biết không? Họ nói cô đã giết người.”

Giọng điệu của Mộc Thập rất nhẹ, “Ừm, đúng rồi, anh tin

không?”

“Đó là chuyện cười hài hước nhất mà tôi từng nghe.”

Nguyễn Ngôn Hi nói vậy, nhưng trên mặt lại không có nụ cười.

Mộc Thập ngược mắt lên, ánh mắt nhìn anh chăm chú, cô nói từng chữ một: “Nguyễn Ngôn Hi, đừng tin tưởng bất cứ ai.”

“Tôi biết.”

Nguyễn Ngôn Hi vừa đứng dậy vừa nói, anh bước nhanh đến bên cạnh Mộc Thập, vươn tay ôm lấy cô, sau đó anh cúi xuống tựa đầu vào tai Mộc Thập, khẽ nói: “Mộc Thập, sinh nhật vui vẻ.”

Mộc Thập mím môi, “Cảm ơn.”

Giây tiếp theo, anh buông tay ra, thẳng người lên để giữ khoảng cách giữa hai người, rồi lại cúi đầu xuống, để lại một nụ hôn lên trán Mộc Thập, một nụ hôn mờ nhạt, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Khi sự đụng chạm trên trán cô biến mất, Mộc Thập ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt của Nguyễn Ngôn Hi cách cô không xa, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Quà sinh nhật.”

Nguyễn Ngôn Hi đứng thẳng dậy, cuối cùng anh nói thêm: “Không cần cảm ơn.”

Nguyễn Ngôn Hi bước ra khỏi phòng thẩm vấn, nhìn thấy Cao Lăng Trần đang đứng ở bên ngoài.

“Thế nào, cô ấy nói cái gì?”

“Không nói gì, tôi nói gì anh đều nghe được mà.”

Khi tâm trạng của Nguyễn Ngôn Hi không tốt, cách nói chuyện của anh khá khó chịu, Cao Lăng Trần đã sớm quen với chuyện này, không để bụng, “Báo cáo khám nghiệm tử thi vẫn chưa có, chúng tôi đang tìm người đàn ông mà Mộc Thập nhắc đến, bây giờ anh có muốn đến hiện trường xem không?”

Điều khiến Cao Lăng Trần cảm thấy kỳ lạ là Nguyễn Ngôn Hi từ chối, anh xua tay với Cao Lăng Trần: “Không, trước khi có báo cáo khám nghiệm tử thi, tôi sẽ về nhà trước.”

Nói xong, anh dứt hai tay vào túi, bước ra ngoài.

—

Nguyễn Ngôn Hi về nhà, ngay khi mở cửa ra, anh cởi giày rồi đóng cửa lại, một lần nữa bước vào nhanh chóng mà không mang dép, anh đi đến giá sách trên lầu hai, sau đó đi đến vị trí của cuốn sách mà anh đang tìm, anh đưa tay ra lấy ra một cuốn sách, “Đừng Tin Tưởng Bất Cứ Ai”.

Trong trường hợp cảnh sát tìm thấy tin nhắn mà Mộc Thập bỏ vào dép của Nguyễn Ngôn Hi, nên cô đã viết nó bằng một mật mã, trừ khi tìm thấy cuốn sách chính xác, không ai ngoại trừ Mộc Thập có thể giải mã nó.

Nguyễn Ngôn Hi lấy tờ giấy ra, bắt đầu lật nhanh cuốn sách, chẳng mấy chốc anh đã giải mã được tin nhắn đã mã hóa.

Số 56 đường Hướng Dương, đây là một địa chỉ, một địa chỉ xa lạ với Nguyễn Ngôn Hi.

Nguyễn Ngôn Hi đặt cuốn sách trở lại trên giá, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một cảnh sát đang đi bên ngoài nhà mình, anh cong khóe miệng cười, năm phút sau, anh mở cửa

bước ra ngoài.

Tổng Khải Lượng phát hiện Nguyễn Ngôn Hi lại đi ra khỏi nhà, nghĩ đến nhiệm vụ mà anh Tưởng giao cho lúc trước, sau khi Nguyễn Ngôn Hi đi ra ngoài một lúc, anh cũng đi theo.

Nguyễn Ngôn Hi không bắt taxi, cứ đi bộ, dường như không đi quá xa, mười phút sau, anh ta thấy Nguyễn Ngôn Hi đi vào một hiệu sách, sau khoảng mười lăm phút, anh ta bước ra khỏi hiệu sách, không có thứ gì trong tay, tiếp tục đi về phía trước, Tổng Khải Lượng đi theo anh ta về phía trước.

Một lúc sau, Nguyễn Ngôn Hi lại bước vào siêu thị, sau đó mua một chai nước rồi lại đi ra ngoài.

Tổng Kỳ Lương đi theo gần một tiếng, Nguyễn Ngôn Hi giống như đang đi mua sắm, không có biểu hiện bất thường nào cả, trong lòng Tổng Khải Lượng rất khó hiểu vì sao lý của anh ta trở thành nghi phạm giết người, bị giam trong cục cảnh sát, nhưng đột nhiên Nguyễn Ngôn Hi không lo lắng như trước đó, mà bắt đầu đi mua sắm như không có chuyện gì?

Lúc này, Nguyễn Ngôn Hi lại bước vào một nhà hàng, Tổng Khải Lượng thấy đã đến giờ ăn tối rồi, vì vậy anh lấy bánh mì ra, vừa ăn vừa đợi Nguyễn Ngôn Hi đi ra.

Kết quả là sau hơn nửa tiếng đồng hồ, anh ta vẫn không đi ra, Tổng Khải Lượng nhìn vào bên trong qua tấm kính, nhưng không thấy Nguyễn Ngôn Hi đâu, anh nhanh chóng mở cửa nhà hàng rồi lao vào, đi vòng quanh nhà hàng, không thấy bóng dáng của Nguyễn Ngôn Hi đâu!

Tổng Khải Lượng toát mồ hôi lạnh, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tưởng Tề: “Anh Tưởng, em mất dấu của Nguyễn Ngôn Hi rồi!”

Giọng Tưởng Tề đột nhiên cao lên: “Cái gì? Không phải đã bảo cậu theo sát rồi sao!”

Tống Khải Lượng vội vàng nói: “Tôi vẫn luôn đi theo, anh ta đã đi mua sắm, nửa giờ trước anh ta vào một nhà hàng, sau đó tôi đợi bên ngoài, nhưng bây giờ tôi đi vào thì không thấy anh ta đâu, tôi có thể đảm bảo rằng anh ta không hề đi ra ngoài, nhưng tôi không biết anh ta đã đi đâu.”

Tưởng Tề trầm mắng: “Nhất định anh ta đã đi bằng cửa sau của nhà hàng, cậu mau đi tìm đi.”

Tưởng Tề cúp điện thoại, vội vàng báo cáo với Cao Lăng Trần: “Đội trưởng, tôi bảo Tống Khải Lượng đi theo Nguyễn Ngôn Hi, nhưng anh ta đã biến mất khi vào một nhà hàng, có lẽ là đi từ cửa sau, bây giờ không tìm được anh ta.”

Cao Lăng Trần cũng không ngạc nhiên với kết quả này, mà bất đắc dĩ nhiều hơn, “Xem ra từ lâu anh ta đã biết có người theo dõi, thoát khỏi người theo dõi đối với cậu ta xem như dễ như bàn tay.”

Tưởng Tề: “Làm sao bây giờ? Nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Cao Lăng Trần lạnh lùng nói: “Kiểm tra camera xung quanh để tìm ra anh ta càng sớm càng tốt, nếu anh ta làm chuyện gì ảnh hưởng đến vụ án thì trực tiếp đưa đến cục cảnh sát.”

—

Sau khi thoát khỏi cảnh sát, Nguyễn Thành đi bộ ra đường phụ, tránh các camera trên đường đi, anh biết vị trí của các camera xung quanh mình. Sau đó, anh bắt taxi đến địa chỉ mà Mộc Thập để lại.

Khoảng nửa tiếng sau, chiếc taxi dừng lại trong một con hẻm,

Nguyễn Ngôn Hi xuống xe rồi chậm rãi đi vào bên trong, đó là một con hẻm kiểu cũ, hẻo lánh, trông rất vắng vẻ, trên đường đi không hề thấy ai.

Chẳng mấy chốc, anh ta đã đứng ở cửa nhà số 56, không một chút do dự, anh bước về phía trước, gõ cửa.

Cánh cửa được mở ra, đó là một thanh niên tóc rối bời, làn da rất trắng nhưng trên cằm có chút râu, trên người có một cái chần bông, anh ta thấy Nguyễn Ngôn Hi nhìn mình, sau đó nói: “Anh là Nguyễn Ngôn Hi.”

Nguyễn Ngôn Hi nhú mày, “Anh biết tôi?”

“Mộc Thập đã nói về anh với tôi, tôi biết bây giờ cô ấy là trợ lý của anh.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Anh là ai?”

“Bạn của cô ấy.”

Người đàn ông liếc nhìn phía sau, phát hiện chỉ có Nguyễn Ngôn Hi đến, cau mày: “Có phải Mộc Thập xảy ra chuyện gì không?”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức hỏi: “Làm sao anh biết?”

“Mộc Thập có nói với tôi, nếu có ngày anh một mình đến tìm tôi, thì chúng tôi cô ấy đã xảy ra chuyện.”

Chương 30

“Đúng rồi, tôi tên là Tần Dục.”

Chàng trai trẻ nghiêng người sang một bên, để Nguyễn Ngôn Hi vào nhà mình, sau đó đưa tay ra, đóng cửa lại.

Nhà của Tần Dục trông rất bình thường, không sạch sẽ lắm nhưng cũng không bừa bộn, Nguyễn Ngôn Hi đi theo Tần Dục vào phòng sách, nhìn Tần Dục đi đến giá sách, lấy đi một quyển sách trên đó, sau đó đẩy một tấm gỗ lên, lộ ra thiết bị nhập mật khẩu, anh nhấn bốn số, sau đó giá sách mở ra, lộ ra một căn phòng ẩn giấu bên trong.

Tần Dục vừa đi vào trong vừa nói với Nguyễn Ngôn Hi: “Trước đây, căn phòng này chỉ có Mộc Thập biết, nhưng bây giờ anh cũng biết rồi, vào đi.”

Nguyễn Ngôn Hi bước vào, nhìn thấy màn hình máy tính trên toàn bộ bức tường, một số được đặt trên bàn, còn nhiều hơn số được treo trên tường, mỗi màn hình hiển thị một cái gì đó khác nhau, Nguyễn Ngôn Hi nhìn xung quanh.

Tần Dục đi đến bên bàn, hai tay đặt trên bàn phím, ngón tay gõ rất nhanh, sau đó một màn hình xuất hiện hình ảnh nhà Nguyễn Ngôn Hi, Tần Dục dời thời gian về trước đó, điều chỉnh thời gian camera về lúc 11 giờ trưa, nhìn thấy xe cảnh sát xuất hiện, ngay sau đó, Mộc Thập được đưa ra khỏi biệt thự, bị áp giải lên xe cảnh sát.

Tần Dực nhìn thấy hình ảnh này thì rất kích động, anh ta ném chần bông vốn dĩ đang che thân thể xuống đất, “Vậy mà lại bắt Mộc Thập? Cô ấy đã làm gì chứ?”

Đây cũng là lần đầu tiên Nguyễn Ngôn Hi nhìn thấy cảnh Mộc Thập bị bắt đi, anh hạ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Cảnh sát nghi ngờ cô ấy giết người.”

Tần Dực quay đầu nhìn anh, cảm thấy khó tin, “Cái gì? Chuyện này sao có thể chứ?”

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn anh, “Đương nhiên là không thể, có người muốn hãm hại cô ấy, cho nên tôi sẽ tìm ra người hãm hại cô ấy, anh có thể xem được camera của toàn bộ thành phố sao?”

“Đương nhiên.”

Tần Dực rất tự tin về chuyện này.

Nguyễn Ngôn Hi lập tức nói: “Giúp tôi tìm hai người, trước tiên xem camera bên ngoài trung tâm thương mại A từ 7:30 đến 7:45 được không?”

“Được thôi.”

Tần Dực cúi đầu gõ vài lần trên bàn phím, thời gian trên màn hình hiển thị là 7:30, bắt đầu phát, lúc 7:36, Mộc Thập xuất hiện trên màn hình, khuôn mặt hướng về phía camera, lúc 7:38, một người đàn ông giống như mô tả của Mộc Thập xuất hiện trên màn hình, hắn đưa lưng về phía camera, theo sát bên Mộc Thập, sau đó Mộc Thập dừng lại nhìn xuống tay mình, rồi lại liếc nhìn người đàn ông, người đàn ông nhanh chóng đi vào con đường bên cạnh, từ đầu đến cuối không để camera quay được chính diện.

Nguyễn Ngôn Hi yêu cầu Tần Dực tua lại băng ghi hình trong hai phút, sau đó chỉ vào người đàn ông đội mũ trên màn hình, nói: “Là người đàn ông này, tôi cần phải tìm hắn càng sớm càng tốt.”

Nguyễn Ngôn Hi lấy ra một tấm ảnh đưa cho Tần Dực xem, “Còn có một người khác, tên là Vương Viễn Long, đã chết.” “

Nghe thấy Nguyễn Ngôn Hi nói như vậy, Tần Dực lập tức đoán ra: “Cảnh sát nghi ngờ Mộc Thập giết người này sao?”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu: “Tôi muốn biết động tĩnh của họ trong mấy ngày qua.”

Tần Dực nhìn màn hình, mím môi, “Việc này sẽ mất một chút thời gian.”

Sau đó anh mở ngăn kéo, trong đó có hơn chục điện thoại di động, anh lấy một cái từ trong ngăn ra đưa cho Nguyễn Ngôn Hi, “Anh giữ chiếc điện thoại này đi, khi có tin tức, tôi sẽ liên lạc với anh qua điện thoại này.”

Nguyễn Ngôn Hi nhận lấy điện thoại cất vào túi, “Được.”

—

Nguyễn Ngôn Hi đi ra khỏi nhà Tần Dực, trực tiếp đến cục cảnh sát, lúc này Cao Lăng Trần vẫn đang đi tìm Nguyễn Ngôn Hi, cho nên khi nhìn thấy anh xuất hiện ở cục cảnh sát, nhất thời hơi bất ngờ.

Nguyễn Ngôn Hi nhú mày, khóe miệng nâng lên một vòng cung, “Có chuyện gì? Thấy tôi xuất hiện thì bất ngờ lắm à.”

Cao Lăng Trần bước lên phía trước nhìn anh: “Vừa rồi anh về nhà sao? Sao liên lạc được với anh?”

“Đúng vậy, sau khi về nhà, tôi đến trung tâm thương mại mua một số thứ, tôi để điện thoại ở nhà, không mang theo.”

Nguyễn Ngôn Hi lắc cái túi trước mặt Cao Lăng Trần, “Những thứ này cho Mộc Thập.”

Cao Lăng Trần biết Nguyễn Ngôn Hi nhất định đã làm nhiều chuyện hơn trong khoảng thời gian anh biến mất, nhưng Nguyễn Ngôn Hi không chịu nói ra, cũng không còn cách gì với anh ta, huống hồ xem ra, Nguyễn Ngôn Hi cũng không làm gì cản trở vụ án, ít nhất anh vẫn chưa phát hiện ra.

Nguyễn Ngôn Hi biết Cao Lăng Trần không nắm được manh mối gì từ anh, vì vậy anh ta nói: “Vội vã tìm tôi có chuyện gì không?”

“Báo cáo khám nghiệm tử thi của Vương Viễn Long đã có rồi.”

Cao Lăng Trần mở túi hồ sơ ra, đưa báo cáo cho Nguyễn Ngôn Hi, “Có hai vết đâm sắc nhọn ở bụng, nguyên nhân tử vong là do mất máu quá nhiều, hình dạng vết thương phù hợp với hình dáng của con dao được tìm thấy ở hiện trường.”

Nguyễn Ngôn Hi cúi đầu xuống, thản nhiên lật xem báo cáo: “Vậy thì?”

Cao Lăng Trần trầm giọng nói: “Về thời gian tử vong và hung khí giết người đã được xác nhận, không có nghi ngờ gì, Vương Viễn Long bị giết từ 8 giờ đến 8:30, con dao này có vết máu của Mộc Thập.”

Mỗi một chữ đều nói lên một sự thật: Mộc Thập đã giết người.

Lời nói của Cao Lăng Trần không có tác dụng gì đối với Nguyễn Ngôn Hi, “Vậy anh đã tìm được người làm Mộc Thập bị thương chưa?”

Cao Lăng Trần lắc đầu, nói cho anh biết kết quả điều tra: “Không có, nhân viên kỹ thuật viên đã tìm băng ghi hình từ camera, thấy được Mộc Thập có xuất hiện ở đó trong khoảng thời gian mà cô ấy nói, còn có một người đàn ông đội mũ đi ngang qua cô ấy, nhưng bây giờ không có cách nào xác nhận người đàn ông này đã dùng dao quệt trúng Mộc Thập, camera cũng không quay được khuôn mặt của người đàn ông nên rất khó xác nhận thân phận của hắn.”

Những gì Cao Lăng Trần nói đều là tin tức mà Nguyễn Ngôn Hi đã có, anh nhún vai, ngẩng đầu nhìn Cao Lăng Trần, thản nhiên nói: “Tức là vẫn còn nghi ngờ, anh không thể khẳng định người đàn ông này dùng dao quệt trúng Mộc Thập, tức là anh cũng không thể khẳng định hắn không dùng dao quệt trúng tay cô ấy.”

Lời này nghe có vẻ ngụy biện, Cao Lăng Trần trầm thở dài, khoanh tay, nhìn Nguyễn Ngôn Hi nói: “Anh vẫn tin chắc Mộc Thập không giết người.”

Cao Lăng Trần dùng câu khẳng định.

Nguyễn Ngôn Hi hơi nâng cằm lên, ánh mắt kiên định, “Đương nhiên, tôi luôn tin tưởng cô ấy vì tôi tin vào bản thân mình, còn anh thì sao?”

Cao Lăng Trần trả lời: “Lúc trước tôi đã nói rồi, không có chuyện tôi không tin Mộc Thập, là cảnh sát, tôi chỉ tin vào chứng cứ.”

Nguyễn Ngôn Hi nói tiếp: “Nếu bằng chứng mà anh nhìn thấy là do có người tạo ra thì sao?”

Đối với giả thiết này, Cao Lăng Trần im lặng.

—

Ngày hôm sau, chưa đến 5 giờ sáng, Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi trong phòng xem lại vụ án, nhận được cuộc gọi của Tần Dực cũng cả đêm cũng không ngủ.

Sau khi điện thoại được kết nối, giọng nói hơi mệt mỏi của Tần Dực phát ra từ điện thoại, “Nguyễn Ngôn Hi, tôi tìm thấy người đàn ông đội mũ, hắt tên là Trịnh Chân, tôi đã gửi địa chỉ của hắn và nơi cuối cùng hắn được camera quay lại đến điện thoại di động của anh rồi.”

“Cảm ơn.”

Nguyễn Ngôn Hi cúp điện thoại, nhận được tin nhắn của Tần Dực, trên đó có hai địa chỉ, một là địa chỉ của một khu dân cư kiểu cũ, có lẽ là nhà của Trịnh Chân, địa chỉ còn lại ở gần nơi tìm thấy thi thể Vương Viễn Long.

Anh để điện thoại di động mà Tần Dực xuống, sau đó cầm điện thoại di động lên gọi cho Cao Lăng Trần, đây là quyết định của Nguyễn Ngôn Hi đưa ra trong khoảng thời gian rất ngắn.

Xác suất Trịnh Chân còn sống gần như là rất nhỏ, vì để hãm hại Mộc Thập, người này chắc chắn sẽ không còn sống để mà cảnh sát tìm thấy.

Nguyễn Ngôn Hi không biết liệu khi cảnh sát tìm thấy Trịnh Chân thì Mộc Thập có thoát khỏi hiểm nghi hay không nhưng bây giờ báo cho Cao Lăng Trần là sự lựa chọn sáng suốt nhất, bởi vì bây giờ anh không thể một mình đi đâu cả, nếu không, anh cũng có thể bị hãm hại, vậy sẽ đẩy anh và Mộc Thập vào tình cảnh tồi tệ hơn, cho nên thời điểm này, anh càng phải bình tĩnh, phải đưa ra quyết định lý trí nhất.

Sau khi Nguyễn Ngôn Hi gọi điện thoại cho Cao Lăng Trần xong, anh cũng mặc áo khoác vào, đi đến nơi cuối cùng Trịnh Chân bị

camera quay lại, sau khi xuống xe, anh thấy xe cảnh sát đã bao vây nơi này, Nguyễn Ngôn Hi đi về phía trước, nhìn thấy Cao Lăng Trần đang bận rộn.

Cao Lăng Trần nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi thì không nói gì, mà chỉ dẫn anh đến bên cạnh thùng rác, dưới ánh đèn chiếu, Nguyễn Ngôn Hi nhận ra người đàn ông bị ném vào thùng rác chính là Trịnh Chân.

Chương 31

Cao Lăng Trần khoanh tay, nhìn anh hồi lâu, “Nguyễn Ngôn Hi, làm sao anh biết thân phận của người này?”

Vẻ mặt Nguyễn Ngôn Hi bình tĩnh, “Thông qua một người bạn, tôi đã mô tả cho anh ta dáng vẻ của người đàn ông này, hôm qua anh ta tình cờ nhìn thấy người đàn ông này quanh đây, vì vậy đã giúp tôi kiểm tra và tìm ra tên của anh ta, anh ta tên là Trịnh Chân.” “

“Thật là trùng hợp.”

Trên mặt Cao Lăng Trần không có dấu vết của nụ cười.

“Đúng vậy.”

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt không hề né tránh một chút nào.

“Đội trưởng, hình như Trịnh Chân đã bị siết cổ đến chết.”

Tưởng Tề cẩn thận lấy rác bao phủ thi thể, tìm thấy dấu vết siết cổ rõ ràng trên cổ Trịnh Chân, lập tức báo cáo phát hiện này cho đội trưởng, lời nói vang lên cũng cắt ngang tình hình căng thẳng giữa hai người.

Cao Lăng Trần liếc nhìn Nguyễn Ngôn Hi, sau đó quay đầu qua, Nguyễn Ngôn Hi cũng nghiêng người nhìn dấu vết trên cổ thi thể, sau đó suy luận: “Xem ra hẳn bị dây thừng dày siết cổ.”

Trong khi nói, anh ra hiệu bằng tay.

Sau đó, Tưởng Tề tìm thấy một sợi dây thừng có độ dày tương đương với Nguyễn Ngôn Hi suy luận trong thùng rác này, “Đội trưởng, tôi đã tìm thấy sợi dây thừng ở đây.”

Nguyễn Ngôn Hi liếc nhìn sợi dây thừng rồi đi vài bước sang một bên, sau đó lấy đèn pin chiếu xuống mặt đất bên cạnh thùng rác, ngồi xổm xuống kiểm tra mặt đất, “Ở đây có dấu vết bị kéo.”

Anh lần theo dấu vết rồi đi thêm vài bước nữa, tìm được vị trí đầu tiên của thi thể, anh vặn đèn pin chiếu lên thùng rác bên cạnh, bởi vì đã lâu không được lau chùi, một lớp bụi bẩn đã tích tụ trên đó, cho nên có thể thấy rõ vài vết trầy xước trên đó, “Trịnh Chân bị siết cổ bằng dây thừng ở vị trí này, trong lúc đó hấn giằng co, móng tay để lại dấu vết trên thùng rác, cho nên trong móng tay chắc chắn có bụi bẩn.”

Hai cảnh sát phối hợp với nhau cẩn thận khiêng thi thể Trịnh Trấn ra khỏi thùng rác rồi đặt lên cáng cứu thương, Cao Lăng Trần ngồi xổm xuống kiểm tra ngón tay của Trịnh Chân, quả nhiên, đã tìm thấy bụi bẩn trong móng tay phải của hắn.

Lúc này, Hình Tĩnh cũng đến hiện trường, đeo găng tay bắt đầu khám nghiệm tử thi sơ bộ, một lúc sau, cô đứng dậy cởi găng tay, nói với Cao Lăng Trần: “Đội trưởng Cao, quả nhiên người chết bị siết cổ đến chết, hắn đã chết từ lâu rồi.”

Cô liếc nhìn Nguyễn Ngôn Hi, do dự nói: “Cũng gần với lúc Vương Viễn Long chết, có lẽ hắn đã bị giết vào lúc 8:30 đến 9:30.”

Cao Lăng Trần hạ mắt xuống, suy nghĩ một chút: “Vậy là không lâu sau khi Vương Viễn Long chết.”

“Ồ~”

Nguyễn Ngôn Hi kéo dài ra, gật đầu như đã hiểu, “Xem ra Trịnh Chân đã đưa con dao cho hung thủ thật sau khi quẹt trúng Mộc Thập, sau khi hung thủ giết chết Vương Viễn Long, hẳn đã siết cổ Trịnh Chân ở đây.”

“VẬY anh nói cho tôi biết đây là cái gì?”

Cao Lăng Trần đột nhiên cầm lấy một túi chứng cứ vật lý đặt trước mặt Nguyễn Ngôn Hi, “Anh không thể không biết.”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức ngậm miệng lại, cắn môi dưới, nhìn vật chứng bên trong túi, làm sao có thể không nhận ra, chính là đồ anh mua cho Mộc Thập ở quầy hàng ven đường khi bọn họ đi mua sắm, một cái kẹp nơ, khi không sử dụng, Mộc Thập bỏ vào túi.

Kẹp nơ cũng rất phổ biến, nhưng Nguyễn Ngôn Hi không thể nói câu này, bởi vì Nguyễn Ngôn Hi cố ý viết chữ M lên cái kẹp này, đó là chữ viết tay của anh, không thể phủ nhận.

Sau khi im lặng vài giây, Nguyễn Ngôn Hi bình tĩnh nói: “Tôi không phủ nhận đây là của Mộc Thập, nhưng vì hung thủ đã muốn hãm hại Mộc Thập, tất nhiên hẳn sẽ trộm đồ của cô ấy, điều này cũng hợp lý thôi.”

Sau đó, anh chỉ vào xác chết của Trịnh Chân trên cang và nói: “Anh ta cao 175 cm, còn Mộc Thập chỉ 160 cm, anh nghĩ cô ấy có thể ném Trịnh Chân vào thùng rác một mình không?”

Tưởng Tề nghe xong, thản nhiên nói: “Nếu cô ta có thể giết người, tôi thấy không có gì là không thể.”

Nguyễn Ngôn Hi mím môi, nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh

lùng, “Tuởng Tề, tôi không thích những gì anh vừa nói cho lắm, xin đừng nghi ngờ người đã từng giúp anh phá án!”

Tuởng Tề mím môi, tránh ánh mắt của anh, “Bây giờ chúng tôi chỉ nghi ngờ thôi mà.”

Nguyễn Ngôn Hi kiên định nói: “Vậy tôi mong ngày cả nghi ngờ mọi người cũng đừng có.”

Đối mặt với lời nói của Nguyễn Ngôn Hi, Cao Lăng Trần không nói lời nào, chỉ cất túi chứng cứ đi, xoay người sắp xếp cho đội viên tiếp tục điều tra hiện trường.

Tất cả cảnh sát đều đang làm việc, Nguyễn Ngôn Hi đứng sang một bên, hai tay đút trong túi quần, nhìn cảnh tượng náo nhiệt, hồi lâu, anh lùi lại một bước, xoay người chậm rãi đi về phía trước.

6 giờ, trời còn chưa sáng, trên đường gần như không có người đi bộ, Nguyễn Ngôn Hi đi một mình, đầu dựa vào tường bên đường, tất cả những gì anh nghe được bên tai là tiếng bước chân và tiếng gió. Trong tâm trí anh, từng hình ảnh và chi tiết của hình ảnh hiện lên trong tâm trí anh, khuôn mặt của hai người chết, con dao đâm máu, dây thừng, thùng rác, những món quà được gửi hàng năm, những tấm thiệp, cuối cùng là khuôn mặt của Mộc Thập xuất hiện trong tâm trí anh.

Anh đột ngột dừng lại, xoay người đi về phía đường chính, gọi một chiếc taxi, ngồi vào ghế sau, nói cho tài xế địa chỉ biệt thự của mình, sau đó ngả người ra sau nhắm mắt lại.

Khi xe chuẩn bị đến biệt thự, Nguyễn Ngôn Hi mở mắt ra, vừa rồi anh vẫn chưa ngủ thiếp đi, cho dù cả đêm không ngủ, anh cũng không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Khi anh mở cửa và bước vào nhà, ngôi nhà không có ai, anh

không bật đèn, nường theo chút ánh sáng đi vào bếp, mở tủ lạnh, chỉ còn lại mì và một tá trứng, anh lấy mì và hai quả trứng ra, quay lại, đóng tủ lạnh.

Đun sôi nước, anh ném mì vào nồi, đồng thời bật lửa cho chảo dầu bên cạnh, đập vỡ quả trứng và cho vào, ngay khi trứng ở trong chảo dầu, xèo xèo, mì đã chín, anh đặt trứng lên đó, bước ra khỏi bếp, đặt nó lên bàn.

Nguyễn Ngôn Hi kéo ghế ra ngồi xuống, nhưng sau khi ăn một miếng mì, anh nhận ra thậm chí mình còn không cho bột nêm vào, cuối cùng anh chỉ ăn trứng rồi ném mì vào thùng rác.

Nhìn sợi mì trong thùng rác, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên nghĩ đến hôm qua Mộc Thập còn chưa ăn mì, anh mím môi, trong lòng cảm thấy rất không vui.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại di động cắt ngang suy nghĩ của anh, anh lấy điện thoại di động ra, nhìn màn hình, là Tần Dực gọi.

Nguyễn Ngôn Hi nhắc điện thoại lên: “Alo.”

Tần Dực ở đầu bên kia điện thoại không biết đã uống bao nhiêu tách cà phê, nói với anh: “Nguyễn Ngôn Hi, tôi đã gửi thông tin của Vương Viễn Long và Trịnh Chân cho anh, tôi vẫn đang theo dõi động thái gần đây của hai người này, tôi sẽ sắp xếp càng sớm càng tốt và gửi cho anh sau.”

“Cảm ơn.”

Cúp điện thoại, Nguyễn Ngôn Hi nhìn thông tin do Tần Dực gửi đến, đọc lại từ đầu, đi đến kết luận, hai người có thân phận hoàn toàn khác nhau, môi trường gia đình, công việc và vòng tròn xã hội, không có sự tương đồng hay liên kết nào, đây hẳn là hai người không liên quan đến nhau, nhưng bây giờ hai người này

có liên quan, còn có liên quan với Mộc Thập, họ đã trở thành hai thi thể lạnh lẽo, còn Mộc Thập đã trở thành nghi phạm giết họ.

Nguyễn Ngôn Hi ngồi trên ghế sofa, lấy một tờ giấy viết tên hai người lên đó. Trịnh Chân đã dùng dao quẹt trúng Mộc Thập để hãm hại Mộc Thập và giết Vương Viễn Long, vì vậy người đã giết Vương Viễn Long, là Trịnh Chân hoặc người đã bóp cổ Trịnh Chân sau đó.

Người lên kế hoạch cho những chuyện này có lẽ không phải là người ba gửi thi thể động vật cho Mộc Thập mỗi năm, mục đích của hắn là gì, đơn thuần để hãm hại Mộc Thập hay để dụ anh trai của Mộc Thập..."anh trai của Mộc Thập".

Nguyễn Ngôn Hi lẩm bẩm, anh đột nhiên nghĩ đến Mộc Thập nói sáng hôm qua cô ở trên con đường nhỏ vì có một đứa bé nói có người chờ cô ở đó, Nguyễn Ngôn Hi biết Mộc Thập rất cảnh giác, đứa bé này nhất định là do cô bịa đặt để lừa cảnh sát, cho nên cô một mình đến đó là vì anh trai của cô.

Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt lại, đột nhiên đứng dậy đi về phía cửa.

—

Buổi sáng, Mộc Thập lại bị đưa đến phòng thẩm vấn, cô ngồi trên ghế, đầu óc cũng đang suy nghĩ, lúc này cô không biết Trịnh Chân đã chết, nhưng cô biết khả năng Trịnh Chân còn sống là rất nhỏ.

Sáng hôm đó, cô đã đi đến con đường nhỏ, không phải vì một đứa bé nói với cô có người đợi cô, mà vì cô đã nhận được một ghi chú với mật mã mà cô và anh trai cô đã sử dụng, nhưng khi cô đến đó, anh trai cô không xuất hiện, sau đó cô bị bắt đến cục cảnh sát, điều này không thể là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, vì vậy đó là người đã giải được mật mã trên tờ giấy đó...

“Tạch. “

Cửa phòng thẩm vấn được mở ra, nghe thấy âm thanh, Mộc Thập ngẩng đầu lên, một người bước vào.

Chương 32

“Rầm!”

Người đàn ông trung niên mặc đồng phục cảnh sát ngã ra sau, khoảng khắc ngã xuống, ông ta buông lỏng tay, đôi mắt mở to, trong mắt có sự đau đớn và bất lực, có thể là một sự giải thoát, cuối cùng từ từ không còn tiêu cự nữa.

Âm thanh nặng nề rơi xuống đất và tiếng cửa bị đóng sầm lại chồng lên nhau, Mộc Thập buông tay ra, khẩu súng lạnh lẽo rơi thẳng xuống đất, âm thanh này khiến Mộc Thập tỉnh táo lại, cô nhìn xuống người nằm trên mặt đất, máu lan ra từ vết thương lan ra, nhuộm đỏ mặt đất dưới người ông ấy, lập tức nhuộm đỏ một mảng.

Rất nhiều cảnh sát xông vào, một vài bàn tay ấn chặt vào vết thương trên cơ thể người đàn ông trung niên.

“Mau tới đây! Cảnh sát Hàn đã bị bắn!”

“Mọi người mau đến đây! Nhanh lên! Đưa đến bệnh viện!”

Tiếng kêu cứu xuyên qua tai Mộc Thập, hai mắt cô không chớp, chỉ bất động nhìn cảnh tượng hỗn loạn này, khoảng khắc tiếp theo, thứ trước mặt biến thành một cái bàn trắng, mặt cô bị ép lên đó, cơ thể cô bị cảnh sát đè lên, hai tay chấp sau lưng.

Cô nhắm mắt lại trước cái chạm lạnh lẽo trên khuôn mặt mình, rồi ngay lập tức mở mắt ra lần nữa, lúc này cô mới nhận ra rằng

mình đã không thở được, cô từ từ thở ra, khi cô rời khỏi bàn một lần nữa, biểu cảm của cô đã chuyển từ sốc sang tê dại.

Nhìn ánh mắt phần nộ của cảnh sát xung quanh, khóe miệng hơi nhếch lên, khóe miệng tràn ra một nụ cười cay đắng.

—

Sau khi điều tra hiện trường vụ giết người của Trịnh Chân, Cao Lăng Trần để lại vài người tiếp tục tìm kiếm manh mối xung quanh, sau đó đưa đội trở về cục.

Khi còn cách cục cảnh sát mười phút thì điện thoại di động reo lên, Cao Lăng Trần nhắc điện thoại lên: “Alo.”

“Đội trưởng! Cảnh sát Hàn đã bị bắn!”

Bởi vì kinh ngạc, Cao Lăng Trần hơi nghiêng người về phía trước, giọng nói đột nhiên cao lên: “Cái gì! Có chuyện gì?”

“Mộc Thập là người nổ súng, hiện tại anh ấy vẫn đang được cấp cứu, tính mạng đang trong tình trạng nguy kịch.”

Nghe thấy hai chữ Mộc Thập, Cao Lăng Trần dừng lại vài giây, sau đó nói: “Tôi biết, tôi sẽ quay lại ngay.” “

Nguyễn Ngôn Hi bắt xe đến cục cảnh sát, ngay khi xuống xe, anh đã bước nhanh đến cửa cục cảnh sát, tình cờ gặp bọn người Cao Lăng Trần.

Nhìn thấy vẻ mặt của Cao Lăng Trần và Tưởng Tế, Nguyễn Ngôn Hi cảm thấy có thể linh cảm của mình đã trở thành sự thật, anh tăng nhanh tốc độ để đuổi kịp Cao Lăng Trần, hỏi: “Mộc Thập đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, Cao Lăng Trần không có thời gian hay tâm trạng để trả

lời, thậm chí liếc nhìn Nguyễn Ngôn Hi nên không nói gì mà tiếp tục xông vào.

Lúc này, sự lo lắng của Nguyễn Ngôn Hi không kém gì Cao Lăng Trần, nếu không nhận được đáp án, anh đương nhiên sẽ không từ bỏ, “Mộc Thập đã xảy ra chuyện gì?”

Anh hỏi lại.

Lần này Tưởng Tề quay đầu lại trả lời: “Cô ta bắn một cảnh sát của chúng tôi!”

Trên mặt lộ ra vẻ tức giận không kìm nén được.

Nguyễn Ngôn Hi dừng lại, đầu óc không ngừng chạy qua câu này, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, sau đó tiếp tục đi theo.

—

Cao Lăng Trần lại đưa Mộc Thập vào phòng thẩm vấn, không sắp xếp cho Mộc Thập đi đến các phòng thẩm vấn khác, vẫn là phòng cũ, vẫn còn máu của cảnh sát Mjanh bị thương do súng bắn, Mộc Thập bỏ qua vết máu rồi ngồi lên ghế, Cao Lăng Trần đeo còng vào tay phải của cô, sau đó còng tay ghế.

Nói xong, anh đi đến chiếc ghế cạnh cửa ngồi xuống, mở túi hồ sơ trong tay ra, ngẩng đầu nhìn Mộc Thập: “Mộc Thập, lúc 8:04, cô bắn bị cảnh sát Hàn bị thương, sao cô lại làm như vậy?”

Giọng nói không cao không thấp.

Mộc Thập hạ mắt xuống, thản nhiên trả lời: “Ta không nổ súng.”

Cao Lăng Trần lấy ra một bản báo cáo rồi đặt trước mặt cô, “Cô đã làm xét nghiệm thuốc súng, kết quả chứng minh cô là người nổ súng ở khoảng cách gần, cô giải thích chuyện này thế nào?”

Mộc Thập vô cảm ngẩng đầu nhìn Cao Lăng Trần: “Nếu tôi nói ông ta tự nổ súng thì anh có tin không?”

Cao Lăng Trần mím môi, trong lòng anh vẫn có thể chấp nhận Mộc Thập vô tội trong hai vụ án mạng trước, anh vẫn có khuynh hướng tin Mộc Thập hơn, nhưng bây giờ, “Cô nói cảnh sát Hàn quan tự bắn mình tự sát sao? Tại sao? Để hãm hại cô à?”

Mộc Thập: “Đó là tất cả những gì tôi có thể nói.”

Cao Lăng Trần chỉ vào vết máu trên mặt đất cách đó không xa, lạnh giọng hỏi: “Cảnh sát Hàn vẫn còn ở trong phòng cấp cứu, tính mạng đang gặp nguy hiểm. Mộc Thập, cô thành thật trả lời tôi, cô có phải là hung thủ không?”

Mộc Thập quay đầu nhìn vũng máu trên mặt đất, nhưng giọng nói của Cao Lăng Trần bên tai lại trở thành giọng nói của người khác, cô đã nghe thấy, khi còn nhỏ.

Lần đầu tiên là khi tôi ở trong cô nhi viện.

“Mộc Thập, con đánh bạn sao?”

Mộc Thập lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không phải, là bạn ấy đánh con.”

Cậu bé khóc, nói: “Cô ơi, bạn ấy nói dối, rõ ràng là bạn ấy đánh con trước.”

Giáo viên nói với Mộc Thập: “Mộc Thập, xin lỗi bạn đi.”

Giọng nói lạnh lùng.

Một giọng nói ân cần truyền đến từ phía sau Mộc Thập, “Có chuyện gì? Có chuyện gì sao?”

“Viện trưởng cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là Mộc Thập và, không phải chuyện gì to tát, chỉ là Mộc Thập đánh Đinh Lôi trước, rồi hai đứa đánh nhau.”

“Đến đây, tôi xem một chút.”

Viện trưởng cúi xuống lần lượt kiểm tra vết thương trên mặt Mộc Thập và Đinh Lôi, “Thoa thuốc là được rồi, trẻ con như thế này, đánh nhau là chuyện bình thường, ông biết hai đứa không ai cố ý đánh nhau, ăn hai viên kẹo này, sau này hai đứa vẫn sẽ là bạn tốt.”

Viện trưởng lấy ra hai viên kẹo, nhét vào tay mỗi đứa một viên.

Mộc Thập vẫn luôn nhớ cảnh đó, viện trưởng nửa ngồi xổm, sờ đầu cô, mỉm cười nói với cô: “Mộc Thập, ông tin con, con không đánh bạn.”

Lần thứ hai là khi tôi học tiểu học.

“Mộc Thập, nói cho cô biết, có phải em ăn cắp không?”

Mộc Thập lắc đầu: “Không, không phải em.”

“Thưa cô, chắc chắn bạn ấy ăn cắp, bạn ấy là người duy nhất không chơi với chúng em. “

Cô giáo lắng nghe lời cậu bé nói, nghiêm túc nói với Mộc Thập: “Mộc Thập, cô đã nói với các bạn, trẻ con không thể ăn cắp, huống chi là nói dối, cô sẽ không trách em nếu em thừa nhận sai lầm của mình.”

Cuối cùng Mộc Thập cũng không tiếp tục giải thích, bị buộc viết bảng kiểm điểm, sau khi cô gọi về nhà, điện thoại do anh trai cô nhận. Hôm sau, anh trai không đi học, dẫn Mộc Thập đến

trường học, nắm tay Mộc Thập đứng trước cửa lớp lớn tiếng nói với cô giáo: “Em gái tôi sẽ không ăn cắp, trong nhà có đồ gì ngon thì em ấy là người ăn cuối cùng, luôn luôn để người khác ăn trước. Mọi người nói em ấy ăn cắp, có bằng chứng không, dựa vào cái gì mà nói xấu em ấy, em ấy là cục cưng, là em gái tôi yêu quý nhất, bất kể em ấy muốn gì, tôi cũng sẽ cho em ấy, tôi không để người khác bắt nạt em ấy! Mọi người nhất định phải làm rõ ràng việc ăn cắp này!”

Hôm đó anh trai cô ở lại trường, không rời đi, cho đến khi có một người bạn đến thừa nhận vì trên đường đến trường lỡ làm mất đồ, sợ ba mẹ mắng nên mới nói là Mộc Thập ăn cắp đồ của bạn đó.

Mộc Thập vẫn luôn nhớ cảnh tượng đó, anh trai đứng trước mình, lớn tiếng nói với cả lớp: Tôi tin em gái mình.

Từ nhỏ đến lớn, danh xưng “con gái của tội phạm giết người” luôn gắn liền với cô, người khác vì danh xưng này nên chuyện gì cũng nghi ngờ cô đầu tiên, cô biết cả đời này mình cũng không xóa được, người khác nghi ngờ cô đánh người, ăn cắp, cuối cùng có một ngày có người nghi ngờ cô giết người, vì cô là con gái của tội phạm giết người, có di truyền gen giết người, họ luôn nghĩ như vậy.

Mộc Thập từng nghĩ rằng mình đã quen với sự nghi ngờ của người khác từ lâu, nhưng hôm nay cô nhận ra rằng mình vẫn không có cách nào chịu đựng được.

“Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi vẫn luôn tin tưởng cô không giết ai, chỉ e là đến giờ anh ta vẫn nghĩ vậy, đừng khiến anh ấy thất vọng về cô.”

Nghe thấy tên của Nguyễn Ngôn Hi, Mộc Thập tỉnh táo lại, cô nhìn Cao Lăng Trần, nói: “Tôi muốn gặp Nguyễn Ngôn Hi.”

Cô ấy chưa bao giờ muốn nhìn thấy anh ấy nhiều như lúc này.

“Bây giờ cảnh sát Hàn thế nào? Vẫn còn trong phòng cấp cứu? Được rồi, nếu có tin tức gì anh gọi cho tôi ngay lập tức!”

Tưởng Tề cúp điện thoại, vẫn còn lo lắng, khi quay đầu lại thì thấy Nguyễn Ngôn Hi đang dựa vào tường.

Tưởng Tề nhìn anh với vẻ mặt lạnh lùng, “Anh vẫn cho rằng Mộc Thập không giết người sao?”

Nguyễn Ngôn Hi không trực tiếp trả lời, mà hỏi: “Camera thì sao?”

“Sáng nay, camera phòng thẩm vấn không được bật.”

Tưởng Tề thản nhiên trả lời, sau khi nghĩ xong, anh lập tức mở to mắt, tức giận mắng Nguyễn Ngôn Hi: “Thế nào? Bây giờ cảnh sát Hàn còn đang ở trong phòng cấp cứu, tính mạng vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm đó! Mộc Thập nổ súng, đây là chuyện ván đã đóng thuyền rồi.”

Giọng nói của Nguyễn Ngôn Hi vẫn không cao, “Tôi biết hiện tại tâm trạng anh đang rất tệ.”

Tưởng Tề đâm vào tường, như thể trút hết cảm xúc, “Đương nhiên tâm trạng tôi không tốt, cảnh sát Hàn là người tôi ngưỡng mộ nhất ở cục cảnh sát ngoài đội trưởng!”

Nguyễn Ngôn Hi quay mặt sang một bên, không tranh cãi với anh ta nữa, bởi vì anh không muốn khiêu khích Tưởng Tề.

Cao Lăng Trần đi ra khỏi phòng thẩm vấn, nhìn thấy Tưởng Tề và Nguyễn Ngôn Hi, anh đi tới, liền biết Tưởng Tề lo lắng cho cảnh sát Hàn nên nói: “Tưởng Tề, cậu đi đến bệnh viện đi.”

“Đội trưởng, vậy tôi đi trước.”

Ngay khi Tưởng Tề nghe vậy, anh ta nói xong lập tức đi ra ngoài.

Sau khi Tưởng Tề rời đi, Cao Lăng Trần quay lại nói với Nguyễn Ngôn Hi: “Nguyễn Ngôn Hi, Mộc Thập muốn gặp anh.”

—

Lần thứ hai Nguyễn Ngôn Hi bước vào phòng thẩm vấn trong hai ngày, trong không khí vẫn còn mùi máu thoang thoảng, Nguyễn Ngôn Hi liếc nhìn vết máu trên mặt đất, đi thẳng đến chỗ Mộc Thập.

Mộc Thập nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn anh, trong mắt hiện lên sự bất lực và cô đơn.

Anh nhanh chóng tăng tốc độ đến chỗ cô, duỗi tay ra ấn đầu cô vào lòng mình, vòng tay ôm lấy cô, cúi đầu, ấn nhẹ cằm lên đỉnh đầu cô, không nói một lời.

Nhưng Mộc Thập có thể nghe thấy giọng nói thể hiện qua hành động của anh.

Mộc Thập, tôi tin cô.

Đối với cô, thế là đủ.

Chương 33

Sau vài giờ cấp cứu, cuối cùng cảnh sát Hàn đã thoát khỏi nguy hiểm và được chuyển từ phòng phẫu thuật đến phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng ông vẫn hôn mê.

Tưởng Tề và những người khác đã lo lắng chờ đợi bên ngoài phòng phẫu thuật, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, Tưởng Tề lập tức gọi điện thoại cho Cao Lăng Trần để nói với về tình hình của cảnh sát Hàn.

“Đội trưởng, cảnh sát Hàn đã thoát khỏi nguy hiểm, bác sĩ nói sẽ không có vấn đề gì, bây giờ chỉ cần đợi anh ấy tỉnh lại, bây giờ tôi sẽ quay lại cục cảnh sát.”

Cao Lăng Trần đáp: “Không cần, cậu ở đó đi, nếu cảnh sát Hàn tỉnh thì lập tức nói cho tôi biết.”

Tưởng Tề nói: “Tôi biết rồi, đội trưởng.”

Cao Lăng Trần cúp điện thoại, nói với Nguyễn Ngôn Hi đang đi ra khỏi phòng thăm vấn: “Cảnh sát Hàn đã thoát khỏi nguy hiểm.”

“Vây là tốt rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi nghĩ thầm: Nếu ông ta chết thì không còn chứng cứ rồi, tất nhiên dưới tình huống này, anh không nói ra miệng.

Cao Lăng Trần liếc nhìn lại phòng thẩm vấn, im lặng.

Nguyễn Ngôn Hi dựa vào tường, duỗi chân về phía trước một chút, nhìn về phía trước nói: “Bây giờ anh phải chịu áp lực rất lớn.”

“Khi cảnh sát Hàn tỉnh lại, chỉ cần lấy lời khai của anh ta, về cơ bản, vụ án này sẽ được quyết định.”

Cao Lăng Trần đứng thẳng người lên, đi đến trước mặt Nguyễn Ngôn Hi, để lại một câu: “Nếu anh muốn thay đổi thì phải nhanh lên.”

Ngụ ý là anh không thể trì hoãn lâu.

Nguyễn Ngôn Hi hạ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Đương nhiên.”

Một mình Cao Lăng Trần đi đến cầu thang, đứng ở cửa sổ nhìn cây cối trên đường, với dòng xe cộ đông đúc bên ngoài, lấy ra một bao thuốc lá từ trong túi, đặt tay lên điều thuốc, khi đi được nửa đường, tay anh dừng lại, thở dài, lại để điều thuốc lại.

—

Bởi vì nhận được điện thoại của Tần Dực, khi đi ra khỏi cục cảnh sát, sau khi đi được một lúc, Nguyễn Ngôn Hi bắt taxi đến nhà Tần Dực, vừa mở cửa, Nguyễn Ngôn Hi phát hiện trang phục của Tần Dực vẫn giống hệt như trước, nhưng quần thâm dưới mắt càng sâu, râu trên cằm càng lúc càng nhiều.

Nguyễn Ngôn Hi vừa bước vào cửa đưa một tách cà phê.

Tần Dực nhìn thấy cà phê thì bóp mũi, “Trời ơi, đừng cho tôi uống cà phê nữa, bây giờ tôi ngửi thấy mùi cà phê, bây giờ cứ ngửi thấy mùi cà phê là tôi thấy chán ghét, có trời mới biết mấy ngày nay tôi đã uống bao nhiêu lon cà phê rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi tỏ vẻ hiểu rồi, cúi xuống đặt cà phê ở cửa.

Sau khi Tần Dực phàn nàn xong, rồi nhắc đến chuyện chính, dẫn Nguyễn Ngôn Hi đến căn phòng bí mật, “Cuối cùng tôi phát hiện được một chuyện, ban đầu tôi cũng lo lắng không thấy họ xuất hiện cùng nhau, sau đó tôi phát hiện quả thật họ không gặp nhau nhưng họ thường xuất hiện ở cùng một nơi, nhưng cách nhau khoảng 1 giờ.”

Nguyễn Ngôn Hi hỏi: “Lần nào cũng cùng một nơi sao?”

Tần Dực lắc đầu, lần lượt đưa tất cả đoạn băng ghi hình cho Nguyễn Ngôn Hi xem, “Mỗi lần đều khác nhau, nhưng trùng hợp thay, tất cả đều ở gần hiện trường vụ án nơi tìm thấy thi thể của hai người này, đều là những nơi khá hẻo lánh, tôi đã tìm hiểu những nơi đó, đó là một số sòng bạc ẩn, cửa hàng nhỏ và phòng đánh bài, tôi nghĩ họ dường như đang bí mật thực hiện một số giao dịch bất hợp pháp.”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêng người về phía trước nhìn màn hình, đầu óc chạy rất nhanh, ngay sau đó, anh nói hai chữ: “Ma túy.”

Tần Dực lại nhìn anh: “Làm sao anh biết đó là ma túy?”

“Trước đây Hàn Nghĩa Đức là cảnh sát chống ma túy.”

Nguyễn Ngôn Hi nói một câu này.

Tần Dực suy nghĩ một lát: “Ý của anh là ba người này có liên quan đến nhau, nếu họ là người buôn bán ma túy vậy chẳng phải Hàn Nghĩa Đức có quan hệ đối lập với họ sao?”

Một sự giễu cợt tràn ra từ khóe miệng Nguyễn Ngôn Hi, “Nhưng nếu một ngày cảnh sát chống ma túy này không chống lại sự cám dỗ của tiền bạc thì sao?”

Tần Dực hoàn toàn hiểu ý của Nguyễn Ngôn Hi, “Nói như vậy, Hàn Nghĩa Đức không bắt bọn họ, mà là che chở cho bọn họ, thậm chí có thể gia nhập với bọn họ.”

Nguyễn Ngôn Hi chậm rãi đứng thẳng dậy, “Lúc trước tôi nghĩ vụ án này quá phức tạp, bởi vì tôi đã đưa Mộc Thập vào vụ án này, bây giờ tôi kéo Mộc Thập ra, tôi đưa ra giả thuyết, đầu tiên Trịnh Chân giết Vương Viễn Long, sau đó Hàn Nghĩa Đức giết Trịnh Chân, cuối cùng Hàn Nghĩa Đức tự sát, nhưng trong quá trình đó, Trịnh Chân và Hàn Nghĩa Đức đã dùng một số thủ đoạn để hãm hại Mộc Thập. “

Điều đó có nghĩa là, có thể Trịnh Chân đã giết Vương Viễn Long, Hàn Nghĩa Đức ban đầu muốn giết Trịnh Chân. Tần Dực cau mày nói: “Tôi vẫn không hiểu vì sao bọn họ lại muốn hãm hại Mộc Thập?”

Nguyễn Ngôn Hi dùng ngón tay nhẹ nhàng siết chặt bàn, “Bởi vì phía sau bọn họ còn có một người khác khống chế Trịnh Chân và Hàn Nghĩa Đức, thông qua bọn họ, hắn hoàn thành mục đích hãm hại Mộc Thập.”

Tần Dực nhìn Nguyễn Ngôn Hi nói: “Vậy bây giờ chúng ta phải tìm ra người đó, chúng ta phải gì đây?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Nếu là theo kế hoạch, bây giờ Hàn Nghĩa Đức hẳn là đã bị bắn chết, nhưng bây giờ hắn đã được cứu, đây là cơ hội của chúng ta, để lại con đường sống duy nhất, đây là đột phá.”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên đổi chủ đề, “Đúng rồi, những chỗ đó...”

Tần Dực lắc điện thoại, “Tôi đã tiện thể báo cảnh sát rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

“Bây giờ anh đi đâu? Bệnh viện sao? Hàn Nghĩ Đức còn chưa tỉnh đâu.”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn anh, Tần Dực chỉ vào máy tính, “Camera ở bệnh viện.”

Nguyễn Ngôn Hi xoay người tiếp tục đi ra ngoài, “Hàn Nghĩ Đức chưa chết, người anh cho rằng tên kia sẽ để mặc hắn như vậy sao?”

—

Tưởng Tề đang ngồi ở cửa phòng chăm sóc đặc biệt, sau khi nghe thấy tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên thì thấy Nguyễn Ngôn Hi đi tới, rất ngạc nhiên: “Anh ở đây làm gì?”

Nguyễn Ngôn Hi ngồi cách anh hai ghế, “Yên tâm, tôi không ở đây để giết người.”

“Tôi không nói vậy.”

Tưởng Tề quay mặt đi, sau đó lập tức quay đầu lại nhìn anh, “Anh vẫn chưa trả lời tôi.”

Nguyễn Ngôn Hi dựa lưng vào bức tường phía sau, “Làm việc giống như anh.”

Sau đó hai người không nói gì nữa.

Đêm đó, cuối cùng Hàn Nghĩ Đức cũng tỉnh lại, được chuyển đến một phòng bệnh bình thường.

Tưởng Tề đợi bác sĩ kiểm tra tình trạng của Hàn Nghĩ Đức rồi chặn anh ở cửa, “Xin lỗi, bác sĩ, tình hình bệnh nhân bên trong

thế nào?”

Bác sĩ trả lời: “Không còn vấn đề gì nữa, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được.”

Nguyễn Ngôn Hi xen vào: “Vậy bây giờ có thể nói chuyện được không?”

Bác sĩ: “Chuyện này không thành vấn đề, nhưng không nên nói chuyện trong một thời gian dài, vì bệnh nhân vẫn còn tương đối yếu, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến sự phục hồi của anh ấy.”

Tưởng Tề mỉm cười với bác sĩ rồi gật đầu: “Cảm ơn bác sĩ.”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn lại Hàn Nghĩa Đức đang nằm trên giường bệnh, khi ông ta mở mắt ra, trong mắt không thể che giấu sự căng thẳng và sợ hãi.

Chương 34

Đêm đó, Hàn Nghĩa Đức nằm trên giường bệnh, hai mắt mở to, không cảm thấy buồn ngủ.

Hắn giơ tay sờ chỗ bị thương, tim đập thành thịch, chứng tỏ bản thân chưa chết, thời điểm hắn nổ súng, dù sao hắn cũng không có can đảm nhắm vào tim mình, nòng súng di chuyển xuống, nhắm vào vị trí không gây tử vong.

Nhưng bây giờ, hắn nên làm gì đây?

Nếu hắn không chết, có nghĩa là hắn không hoàn thành theo yêu cầu của người đó, trong lòng hắn có chút hoảng hốt, nhưng nghĩ đến đây, cho dù như vậy, dựa theo tình hình hiện tại, chỉ cần hắn khẳng định nói Mộc Thập giết súng rồi bắn mình, vụ án sẽ không thay đổi, hắn không phải chết, nhiệm vụ vẫn hoàn thành, xem ra đây là kết quả tốt nhất.

Cô gái Mộc Thập này thật đáng thương, Hàn Nghĩa Đức nghĩ xong thì nhanh chóng lắc đầu, gạt suy nghĩ này sang một bên, ánh mắt dần lạnh lùng, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến người khác, vì hắn đã đi bước đầu tiên, thì phải đi bước thứ hai, những gì hắn đang làm bây giờ không thể để lại bất kỳ sơ hở nào, dù sao bây giờ Mộc Thập có biện hộ thì cũng không có chứng cứ chứng minh hắn đã nổ súng, không có camera, không có nhân chứng, không có chứng cứ, ai lại tin hắn tự nổ súng bắn mình.

Hàn Nghĩa Đức buộc mình phải nhắm mắt lại, nghĩ rằng chỉ cần

ngày mai hẳn cho lời khai thì mọi thứ sẽ kết thúc.

Không lâu sau khi nhắm mắt lại, ngoài cửa có tiếng bước chân, tiếng bước chân dần trở nên rõ ràng.

Hàn Nghĩa Đức mở mắt ra, lẳng lặng lắng nghe, cố gắng xác định xem người đó đi ngang qua hay như thế nào.

Tiếng bước chân đột nhiên biến mất khi họ đến phòng bệnh nơi hắn đang nằm.

Người ngoài cửa định vào phòng sao? Hàn Nghĩa Đức nín thở, bàn tay vươn ra đặt lên nút khẩn cấp trên bàn cạnh giường, ngay khi người đó muốn đi vào, hắn lập tức nhấn nút.

Giây tiếp theo, hắn nghe âm thanh tay nắm ấn xuống, nhưng không nghe thấy tiếng mở cửa.

Hắn thở ra một hơi, thở hỗn hển, mặc dù không biết người bên ngoài là ai, nhưng đêm đã khuya, lúc này ai lại đến tìm hắn, đáp án sắp lộ ra.

Hắn lo lắng siết chặt nắm đấm, nghĩ đến theo kế hoạch lúc trước của người kia, mình đã bị súng bắn chết trong phòng thẩm vấn, như vậy sẽ không ai biết có người hãm hại Mộc Thập, nếu người đó sợ hắn sẽ khiến người đó đó bại lộ, vậy thì hắn phải tự sát trước khi bị điều tra.

Người đó sẽ không đợi đến ngày mai, tối nay là cơ hội tốt nhất.

Đúng lúc Hàn Nghĩa Đức đang suy nghĩ, tay cầm bị đè xuống, như thể đang kiểm tra xem có ai phát giác ra tiếng mở cửa khi này hay không.

Lần này, cánh cửa được cẩn thận mở ra.

Hàn Nghĩa Đức không nghĩ gì mà lập tức nhấn nút khẩn cấp mà, sau đó nghe thấy tiếng bước chân vội vã rời đi.

Viên cảnh sát ở cùng hần trong phòng bệnh qua đêm cũng tỉnh dậy, nhanh chóng ngồi dậy, chạy đến bên giường, và lo lắng hỏi: “Có chuyện gì với người của cảnh sát Hàn?”

Hàn Nghĩa Đức chỉ vào cửa, nói: “Vừa rồi tôi nghe thấy tiếng mở cửa.”

Lúc này, bệnh viện nghe thấy tiếng chuông vội vàng chạy tới, bật đèn, kiểm tra tình trạng của Hàn Nghĩa Đức, “Có chuyện gì vậy? Có chỗ nào không khỏe sao?”

Hàn Nhất Đức lắc đầu xin lỗi, viên cảnh sát nói với bác sĩ: “Bác sĩ, tôi xin lỗi, anh ấy không sao, vừa rồi hình như anh ấy thấy có người ở hành lang, bác sĩ có thấy không?”

Bác sĩ lắc đầu, “Tôi vội vàng chạy tới, hình như không nhìn thấy ai, nhưng cửa phòng bệnh đã mở.”

Viên cảnh sát canh gác ban đêm cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, vì vậy anh ta nói: “Cảnh sát Hàn, tôi sẽ ra ngoài xem thử.”

Hàn Nhất Đức gật đầu nói: “Được rồi, cậu mau đi đi.”

Bệnh viện kiểm tra vết thương của Hàn Nghĩa Đức rồi đóng cửa lại rời đi, cảnh sát đi ra ngoài vẫn chưa quay lại, phòng bệnh lại yên tĩnh, lúc này Hàn Nghĩa Đức không dám buông lỏng cảnh giác, chậm rãi chống đỡ thân thể, dựa vào tường phía sau, vì sợ người vừa đến cửa sẽ quay lại.

Đúng lúc này, trên chần bông của hần xuất hiện một chấm đỏ, chậm rãi di chuyển lên, đó chính là chấm đỏ của súng bắn tỉa!

Hàn Nghĩa Đức lăn qua lăn lại ngã xuống đất, hần nghiêng rằng

che lại vết thương đau đớn vì hành động này, chậm rãi đứng dậy dùng giường làm vỏ bọc nhìn cửa sổ, rèm cửa sổ không đóng, nhìn qua cửa sổ, các cửa sổ của tòa nhà đối diện trông giống như các hố đen. Giống như một con thú săn đang ẩn mình trong bóng tối, chờ đợi thời cơ để bắt mỗi mình nhắm được, con mồi đó chính là hắn.

Chăm đỏ trên chân bông biển mất nhanh chóng, nhưng Hàn Nghĩa Đức không dám nhúc nhích, cơ thể lạnh lẽo, cứng đờ không thể cử động chút nào, trán đầy mồ hôi lạnh, bởi vì vết thương đau đớn vì căng thẳng, trước mặt có một khẩu súng bắn tỉa, có người có thể xông vào bất cứ lúc nào, bất kể là ai, bây giờ hắn đều có thể dễ dàng lấy đi mạng sống của mình.

Nhưng bây giờ hắn không muốn chết, hắn đã bước qua quỷ môn quan một lần, ý chí sinh tồn của hắn đã được tăng thêm, hắn không còn can đảm để trải nghiệm nó nữa.

“Tạch tạch.”

Tiếng mở cửa truyền đến tai Hàn Nghĩa Đức, hắn quay đầu nhìn về hướng cửa với đôi mắt mở to, tiếng bước chân càng lúc càng gần, hắn kinh hãi chờ đợi người sắp xuất hiện ở góc rẽ.

Lúc này, hắn giống như một con mồi chờ bị làm thịt, hắn chỉ có thể yếu ớt chấp nhận, hắn không thể chống cự, không thể giãy giụa.

“Cảnh sát Hàn, sao anh lại ngồi trên đất vậy?”

Ngay khi viên cảnh sát trở về nhìn thấy Hàn Nghĩa Đức ngồi trên mặt đất, anh ta vội vàng đi tới, đỡ hắn dậy, để hắn nằm trên giường bệnh, “Xảy ra chuyện gì, có ai vào sao?”

Hàn Nghĩa Đức nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài, lúc này vẫn còn hơi sửng sốt, “Không, tôi không sao.”

Hàn Nghĩa Đức chịu đựng vết thương đau đớn, nằm ngửa trên giường, so với vết thương của chính mình, lúc này hắn càng quan tâm đến người bên ngoài hơn, “Sao rồi, tìm được người đó chưa?”

Viên cảnh sát lắc đầu, “Chưa, tôi đã tìm kiếm xung quanh, nhưng không tìm thấy bất kỳ người khả nghi nào.”

“Vậy sao? Chắc là người đó đi nhầm phòng thôi.”

Hàn Nghĩa Đức nói vậy, nhưng trong lòng hắn biết mục tiêu của người ngoài cửa chính là mình, chẳng qua hôm nay hắn may mắn thôi.

Tần Lỗi thở hỗn hển đi vào một căn phòng, hai tay chống cửa sổ, đưa lưng về phía Nguyễn Ngôn Hi nói: “Haiz, mẹ ơi, mệt chết tôi rồi, lâu rồi tôi không chạy như vậy.”

Nguyễn Ngôn Hi thản nhiên trả lời: “Ừm, đúng lúc cho cậu cơ hội rèn luyện sức khỏe.”

Tần Lỗi mím môi, ngồi xuống, phàn nàn: “Ngược lại là rèn luyện tố chất tâm lý thì có, làm tôi sợ muốn chết, tôi sợ có người nhìn thấy. Nhưng mà chiêu giả bộ này của cậu có tác dụng sao?”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn cửa sổ đã kéo rèm cửa, cất ống nhòm đi, bình tĩnh, khẳng định: “Ngày mai sẽ biết.”

Chương 35

Nguyễn Ngôn Hi đến phòng vào sáng sớm, không ngạc nhiên khi thấy Tưởng Tề hỏi các cảnh sát gác đêm về những gì đã xảy ra tối qua.

Tưởng Tề đứng ở cửa phòng bệnh, cau mày, hỏi: “Cậu nói cảnh sát Hàn nghe thấy tiếng mở cửa nửa đêm qua?”

Nam cảnh sát đứng đối diện Tưởng Tề gật đầu đáp: “Đúng vậy, cảnh sát Hàn nhấn nút khẩn cấp, lúc bác sĩ trực đến cũng nói thấy cửa mở, tôi chắc chắn buổi tối đã đóng cửa lại, sau đó ra ngoài xem thử, cũng không thấy người nào khả nghi.”

Điều này có chút kỳ lạ, anh nhanh chóng hỏi: “Anh đã kiểm tra camera trong bệnh viện chưa?”

Nam cảnh sát lắc đầu, “Vẫn chưa, tôi muốn đợi anh Tưởng đến xem nên giải quyết chuyện này như thế nào.”

Tưởng Tề trợn tròn mắt không nói nên lời: “Còn giải quyết thế nào nữa, đương nhiên phải đến xem camera trước.”

“À, ừ.”

Nam cảnh sát nghe rồi đáp, chuẩn bị rời đi, Tưởng Tề nghĩ mà vẫn không yên lòng, nên gọi anh ta quay lại, “Quên đi, cậu ở lại trông chừng đi, tôi đi xem camera.”

Tưởng Tề nói xong, thì đi về hướng phòng giám sát, ngay khi

anh ta rời đi, Nguyễn Ngôn Hi đã đi ra khỏi ngã rẽ, khi đến cửa phòng bệnh, nam cảnh sát đương nhiên biết Nguyễn Ngôn Hi, biết anh là cố vấn của đội hình sự, vì vậy cảnh sát không dám ngăn cản, Nguyễn Ngôn Hi mở cửa và đi thẳng vào phòng bệnh.

Hàn Nghĩa Đức dựa vào tường ngồi trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, trông già hơn trước một chút, không biết là do vết thương đạn bắn hay là do đêm qua sợ hãi.

Nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi đi vào, trên mặt Hàn Nghĩa Đức có chút kháng cự, người này rất khó đối phó, hẳn nghĩ thầm.

Nguyễn Ngôn Hi đi thẳng vào trong, lấy một cái ghế đặt bên cạnh giường, sau khi ngồi xuống, anh mới nhìn Hàn Nghĩa Đức, “Sắc mặt cảnh sát Hàn không tốt lắm, vết thương không sao chứ?”

Đối với quan tâm của người khác, Hàn Nghĩa Đức vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, không nói lời nào, mặc dù Hàn Nghĩa Đức cảm thấy những người như Nguyễn Ngôn Hi sẽ không quan tâm đến người khác, nhưng hắn vẫn trả lời: “Không sao, không có vấn đề gì lớn.”

Nguyễn Ngôn Hi dựa lưng vào ghế, nhìn Hàn Nhất Đức với tư thế rất thản nhiên, “Vậy là tốt rồi, nghe nói vết thương do đạn bắn trên người cảnh sát Hàn là do trợ lý Mộc Thập của tôi bắn, hôm nay tôi đến để xác minh chuyện này với anh.”

Quả nhiên là tới hỏi chuyện này, Hàn Nghĩa Đức biết đây rất cuộc là chuyện không thể né tránh, cho nên hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh nói: “Cô ta giết súng của tôi rồi bắn tôi, cô ấy không chịu nhận tội sao?”

Nghe xong, Nguyễn Ngôn Hi liền lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, “Đương nhiên là không, cô ấy nói trái ngược với anh, cô ấy nói anh nắm lấy tay cô ấy và tự bắn mình.”

Hàn Nghĩa Đức hừ lạnh: “Sao có thể như vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi hừ nhẹ: “Đúng vậy, sao có thể? Ai có thể nghĩ đến chuyện một cảnh sát lại tự bắn mình trước mặt nghi phạm trong phòng thẩm vấn?”

Hàn Nhất Đức biết nếu hắn cứ tiếp tục nói chuyện thì sẽ gặp bất lợi, khó tránh khỏi cái bẫy của anh ta, vì vậy hắn lạnh giọng nói: “Những gì tôi nói đều là sự thật, chỉ vậy thôi, trước khi Tưởng Tề trở về, tôi không muốn nói gì với cậu nữa.”

Nói xong, hắn quay mặt đi chỗ khác, không nhìn Nguyễn Ngôn Hi nữa.

Nguyễn Ngôn Hi giễu cợt, làm sao có thể buông tha Hàn Nghĩa Đức, cho nên nói thẳng: “Thế nào? Sợ lộ tẩy sao? Sợ bị vạch trần sự thật là anh đã giết người sao?”

Hàn Nhất Đức quay mặt lại, vẻ mặt bức bối: “Cậu nói bảy bạ gì đó? Tôi là cảnh sát.”

Đối mặt với sự tức giận của Hàn Nghĩa Đức, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên vỗ đùi, sau đó lấy thứ gì đó từ trong túi ra, “Ồ, đúng rồi, tôi quên mất còn thứ này.”

Hàn Nghĩa Đức kinh ngạc nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi lấy ra chiếc nhẫn, trong tiềm thức nhìn tay trái của mình, trên ngón áp út có một dấu vết hằn so với làn da xung quanh, khuôn mặt không giấu nổi sự hoảng sợ.

Sao nhẫn của hắn lại ở trong tay anh ta? Có phải đã bị anh ta đánh cắp khi hắn hôn mê ay không, hay hắn vô tình làm rơi nó ở hiện trường vụ án?

Hắn hoảng hốt, nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt hơi bình

tĩnh lại, hắn giả vờ bình tĩnh hỏi: “Tại sao chiếc nhẫn của tôi lại nằm trong tay cậu?”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức làm ra vẻ khoa trương, chột nhận ra: “À, hóa ra đây là nhẫn của cảnh sát Hàn à.”

Sắc mặt Hàn Nhất Đức cứng đờ, biết mình đã trúng kế của Nguyễn Ngôn Hi rồi, lúc này hắn không còn cách phủ nhận nào khác nữa.

Quả nhiên, khoe miệng Nguyễn Ngôn Hi nở một nụ cười, nói tiếp: “Cảnh sát Hàn, nhưng tôi tìm thấy chiếc nhẫn này ở hiện trường nơi Trịnh Chân bị giết.” “

Hàn Nghĩa Đức đang suy nghĩ biện pháp đối phó, bởi vì hắn thật sự không chắc mình có làm rơi chiếc nhẫn ở đó hay không, nếu có thì hắn sẽ giải thích như thế nào đây.

“Bây giờ anh không cần vội giải thích.”

Nguyễn Ngôn Hi nghịch chiếc nhẫn trên tay, “Cảnh sát Hàn, tôi nghe cảnh sát bên ngoài nói nửa đêm hôm qua, có người mở cửa phòng bệnh từ bên ngoài đúng không?”

Hàn Nghĩa Đức không gật đầu hay phủ nhận, hắn chờ Nguyễn Ngôn Hi nói tiếp.

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, đi đến bên cửa sổ, nhìn thấy rèm cửa sổ đóng chặt. thản nhiên nói: “Tại sao ban ngày mà lại kéo rèm cửa lại vậy?”

Vừa nói, anh vừa kéo rèm ra sát mép, ánh sáng ngoài cửa sổ khiến căn phòng bừng sáng lên.

Hàn Nghĩa Đức lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn chăm chăm vào tòa nhà đối diện.

Nguyễn Ngôn Hi lại ngồi lên ghế, nhìn Hàn Nghĩa Đức, nhẹ giọng nói: “Cảnh sát Hàn, người trong cục có biết anh có liên quan đến buôn bán ma túy không?”

Hàn Nghĩa Đức lập tức phản bác: “Tôi là cảnh sát chống ma túy.”

Nguyễn Ngôn Hi nở nụ cười trên môi, “Cảnh sát Hàn, năm nay chắc anh đã 45 tuổi rồi, làm cảnh sát nhiều năm vậy rồi mà không làm được đội trưởng hay đội phó chống ma túy, anh cam tâm sao?”

Vẻ mặt Hàn Nghĩa Đức căng thẳng, “Đây đều là cấp trên sắp xếp, đội trưởng Sử và đội phó Trương đều...”

Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp ngắt lời hắn: “Bọn họ đều là cảnh sát xuất sắc sao? Nhưng tôi xem hồ sơ thấy cảnh sát Hàn cũng khá giỏi, anh cũng lập công vô số, thật ra trong lòng anh vẫn luôn bất mãn, oán hận đúng không.”

Hàn Nhất Đức chỉ nói: “Tôi làm tốt việc của mình là được rồi.”

“Chắc chắc.”

Nguyễn Ngôn Hi chậm rãi lắc đầu, “Tôi sợ là không phải vậy, khi những kẻ buôn bán ma túy đó cố gắng hết sức để lôi kéo anh, anh cũng rất hưởng thụ mà, tiền tài, quyền lực, anh có thể ngồi trên cao, anh không thể cưỡng lại được những cám dỗ này.”

Lời nói của Nguyễn Ngôn Hi khiến Hàn Nghĩa Đức suyt nửa mất lý trí, kích động nói: “Cậu nói nhảm gì vậy? Có bằng chứng nào không?”

“Ừ, hỏi rất hay, không tại sao vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi vừa nói vừa đứng dậy khỏi ghế lần nữa, lần

này anh đi về phía Hàn Nghĩa Đức, hạ người ép sát hẳn, “Bởi vì hai người duy nhất biết chuyện này đã bị anh lên kế hoạch giết chết rồi, anh khiến Trịnh Chân giết Vương Viễn Long, rồi sau đó, anh liền siết chết Trịnh Chân, anh thấy sẽ không ai biết được chuyện này đúng không?”

Anh khẽ cười: “Nhưng mà, cảnh sát đã đột kích vài nơi buôn bán ma túy, bắt giữ một đám người buôn bán ma túy, anh có nghĩ rằng trong số họ có ai đó biết anh đang bao che cho họ không?”

Hàn Nghĩa Đức mím chặt miệng, đỏ mặt siết chặt nắm đấm.

“Lúc đó anh giải thích thế nào đây? Vì sao anh lại có liên quan đến người bán ma túy, còn đúng lúc nhả của anh xuất hiện ở hiện trường vụ án, có nhiều sự trùng hợp như vậy sao?”

Nguyễn Ngôn Hi duỗi tay ra đặt trước mặt Hàn Nghĩa Đức, sau đó buông ngón tay ra, chiếc nhẫn rơi trên chần bông.

Nguyễn Ngôn Hi rút tay vào túi quần, lùi lại vài bước, “Tối hôm qua có người muốn giết anh đúng không? Người đứng sau màn này, người đã lên kế hoạch cho tất cả những điều này, bây giờ hẳn muốn giết anh và diệt khẩu, còn gia đình anh thì sao, không phải ngay từ đầu, anh đồng ý làm điều này chỉ để bảo vệ gia đình mình thôi sao, anh có bao giờ nghĩ rằng bây giờ có thể anh đã đặt người thân trong gia đình mình vào chỗ nguy hiểm rồi không.”

Nói về sau, giọng anh không cao mà trầm thấp, bình ổn.

Nhưng khi lời nói của anh truyền đến tai Hàn Nghĩa Đức lại gọi lên những gợn sóng, trước kia Hàn Nghĩa Đức hứa làm theo lời người đó để người nhà của hắn không bị đe dọa tính mạng, nhưng bây giờ, đêm qua đã có người lấy mạng của hắn, vậy còn người nhà của hắn thì...

Nguyễn Ngôn Hi chú ý đến sự thay đổi trong biểu cảm của Hàn Nghĩa Đức, anh nói tiếp: “Hôm nay, gia đình anh sẽ ra nước ngoài, bây giờ bạn tôi đang ở dưới lầu nhà người, bây giờ họ vẫn ổn, nhưng điều đó không có nghĩa là sau này họ sẽ ổn.”

Nguyễn Ngôn Hi để ghế lại bên cạnh giường, sau đó quay đầu nhìn hẳn, “Hàn Nghĩa Đức, anh chọn thế nào? Vì bản thân mà từ bỏ người nhà sao? Anh tự mình quyết định đi.”

Tiếng của Tưởng Tề và nam cảnh sát truyền đến từ ngoài cửa, Nguyễn Ngôn Hi nói: “Xem ra Tưởng Tề đã trở về.”

Ngụ ý là đã đến lúc Hàn Nghĩa Đức phải đưa ra quyết định rồi.

Hàn Nghĩa Đức đưa tay nắm chặt chiếc nhẫn, cắn môi dưới nhìn tay mình, sau đó ngẩng đầu lên thật mạnh như đã hạ quyết tâm: “Tôi phải đảm bảo an toàn của gia đình tôi trước!”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêm túc hứa, “Đây là chuyện đương nhiên.”

Hàn Nghĩa Đức thở dài, thân thể mềm nhũn, hẳn nhắm mắt lại, yếu ớt bất lực.

Cửa được mở ra, Nguyễn Ngôn Hi nhìn Hàn Nghĩa Đức lần cuối, đi về phía cửa.

“Anh đi sao?”

Nguyễn Ngôn Hi nhún vai, “Tôi nghĩ cảnh sát Hàn đã sẵn sàng nhận tội.”

Tưởng Tề nghe vậy thì nghi ngờ nhìn anh, nhưng Nguyễn Ngôn Hi không nghĩ vậy, bỏ qua Tưởng Tề rồi tiếp tục đi ra ngoài.

Nguyễn Ngôn Hi đi tới cửa, nghe thấy giọng nói của Hàn Nghĩa Đức: “Tưởng Tề, tôi muốn gặp gia đình mình trước.”

— — — — —
Anh ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại và thở ra một hơi.

“Mộc Thập.”

Anh từ từ mở mắt ra, tự nói với mình.

Chương 36

Sau khi gặp gia đình mình, Hàn Nghĩa Đức đã lựa chọn tự thú, hăn ra lệnh cho Trịnh Chân giết Vương Viễn Long sau khi dùng dao quẹt Mộc Thập, cũng như bóp cổ Trịnh Chân, tất nhiên, việc hăn đã tự bắn mình trong phòng thẩm vấn ngày hôm qua, tất cả đều nói với Cao Lăng Trần.

Cao Lăng Trần nghe vậy thì im lặng hai giây, như thể đang kiểm chế cảm xúc của mình, “Cảnh sát Hàn, tại sao anh lại làm như vậy?”

Hàn Nghĩa Đức cúi đầu xuống, siết chặt nắm đấm để lên trán, “Tôi không còn cách nào khác, người đó đã nắm được điểm yếu của tôi, còn dùng tính mạng của người nhà tôi uy hiếp tôi, tôi mới phải làm những chuyện này để hãm hại Mộc Thập.”

Cao Lăng Trần hỏi: “Người đó là ai?”

Hàn Nhất Đức lắc đầu, “Tôi cũng không biết thân phận của hăn, một ngày nọ khi về đến nhà, tôi nhận được một gói hàng chuyển phát nhanh, đó là điện thoại di động, thẻ sim và vài bức ảnh, tất cả đều là ảnh của tôi và mấy kẻ buôn ma túy, trong đó còn có một lời nhắn, yêu cầu tôi làm theo lời hăn nói, trước tiên nhét thẻ sim vào điện thoại di động trước.”

Hàn Nghĩa Đức nhớ lại tình huống lúc đó, lộ ra một nụ cười gượng gạo: “Lúc đó tôi không biết phải làm sao, nhưng tôi muốn biết người đó là ai và mục đích là gì, vì vậy tôi vẫn làm theo, ngay sau khi bật điện thoại lên, tôi nhận được một cuộc điện

thoại, đó là giọng nói của một người đàn ông.”

Nghe xong, Nguyễn Ngôn Hi xen vào: “Giọng nói có đặc điểm gì, có thể phán đoán tuổi tác không?”

Hàn Nghĩ Đức cẩn thận nhớ lại: “Nghe có vẻ như trạc tuổi tôi, giọng nói trầm trầm.”

Cao Lăng Trần liền hỏi: “Hắn nói gì qua điện thoại?”

Hàn Nghĩ Đức thở dài, trông già hơn trước, “Hắn biết tất cả mọi chuyện về tôi, những kế hoạch gây án đó đều do hắn nói cho tôi biết, những chi tiết gây án đó hắn đều nói qua cho tôi một lần, từng động tĩnh của tôi cũng được hắn nắm rõ, tôi không thể gọi điện cho hắn, mỗi lần đều là hắn gọi cho tôi.”

Cao Lăng Trần: “Điện thoại đâu rồi?”

“Tiêu hủy rồi, sau lần cuối cùng hắn gọi cho tôi vào đêm hôm trước.”

Cao Lăng Trần nhíu mày, “Vậy là anh chưa từng gặp người đó, cũng không biết tên của hắn sao?”

“Tôi không biết, điều duy nhất tôi biết là chữ ký cuối cùng trên tờ giấy hắn viết cho tôi là J.L., và ...”

Dường như Hàn Nghĩ Đức nghĩ đến một số thông tin quan trọng, “Có một điều rất kỳ lạ là toàn bộ kế hoạch của hắn là hãm hại Mộc Thập, nhưng hắn không cho phép tôi gọi thẳng tên Mộc Thập, yêu cầu tôi gọi cô ấy là cô Mộc.”

Nguyễn Ngôn Hi hỏi rất nhanh: “Vậy hắn gọi Mộc Thập là gì?”

Hàn Nhất Đức ngẩng đầu lên, “Thì gọi là Mộc Thập, đối với tôi mà nói giống như...”

Một tiếng cười lạnh phát ra từ khoe miệng Nguyễn Ngôn Hi, thay hẳn nói tiếp: “Chỉ có hẳn mới có thể gọi tên Mộc Thập.”

J.L. (Jiǔ Lín) là tên viết tắt của Mộc Cửu Lâm.

Mộc Thập bước ra khỏi phòng thẩm vấn, người đầu tiên cô gặp là Nguyễn Ngôn Hi đang đứng ở cửa, đứng thẳng trước mặt cô, trong tay cầm áo khoác, khăn quàng cổ và mũ.

Mộc Thập đứng tại chỗ như vậy, bảo Nguyễn Ngôn Hi giúp cô mặc từng cái một, một lúc sau, cả người lại quấn thành cái bánh ú.

Sau đó cô nhìn Nguyễn Ngôn Hi quay lưng lại với mình, cô còn tưởng rằng sẽ rời đi, chỉ muốn nhắc chân lên, nhưng Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên ngồi xổm xuống.

Nguyễn Ngôn Hi lên tiếng: “Mộc Thập, lên đi.”

Mộc Thập chớp mắt, “Anh đang làm gì vậy?”

“Cổng cô đó.”

Mộc Thập vẫn không hiểu được, “Chân tôi không bị thương mà.”

“Tôi biết, nhưng mà, Mộc Thập, cô bị bắt như nghi phạm, nên trạng thái rất kém, tôi không thích như vậy.”

Giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi rất bất mãn, anh lớn tiếng nói, giống như đang nói chuyện cho mấy cảnh sát có mặt nghe.

Sau đó, Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn Mộc Thập: “Nên bây giờ tôi sẽ cho cô ra ngoài theo cách đặc biệt nhất.”

Đầu tiên, Mộc Thập sững sờ, sau đó khước miệng hơi cong lên. Mặc dù hành động này thật ra có chút ngậy thơ, nhưng Mộc Thập vẫn rất cảm động, nhìn từ phía sau, bóng lưng của Nguyễn Ngôn Hi không rộng, nhưng cũng đủ để cô dựa vào.

Mộc Thập nằm sấp trên lưng anh, ước chừng, đây là lần đầu tiên Nguyễn Ngôn Hi cõng một người, anh không thành thực, điều chỉnh tư thế rất lâu mới có thể cõng Mộc Thập thật tốt, anh ôm lấy đùi của Mộc Thập, hai tay Mộc Thập vòng quanh cổ anh.

Nguyễn Ngôn Hi đi về phía trước, chậm rãi nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

Đầu Mộc Thập tựa vào lưng anh, gật đầu, cô thầm nghĩ: Khi còn nhỏ, cô có viện trưởng bảo vệ, lớn hơn một chút thì có anh trai thương cô, bây giờ cô có Nguyễn Ngôn Hi, cho dù sau này xảy ra chuyện gì, cô cũng không cần phải sợ.

Nguyễn Ngôn Hi cõng Mộc Thập bước ra khỏi cục cảnh sát, đây là lần tuyết rơi đầu tiên kể từ khi bắt đầu mùa đông ở thành phố S.

Mộc Thập ngẩng đầu lên, “Tuyết rơi rồi.”

Lúc này, Nguyễn Ngôn Hi chuẩn bị đặt Mộc Thập xuống.

“Nguyễn Ngôn Hi, không phải anh nói sẽ cõng tôi vào trong nhà sao?”

“...”

“Anh cõng không nổi sao?”

Đối mặt với chất vấn của Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi nghiêng răng đáp: “Nổi! Được rồi! Đi đây!”

“Ồ, đúng lúc tôi đói bụng rồi, chúng ta đến đường XX ăn cái gì đó đi.”

“...”

Thật sự không thể quá chiều chuộng phụ nữ! Nguyễn Ngôn Hi nghĩ thầm.

Chương 37

Sau lễ Giáng Sinh, Hạ Cảnh Hòa ra nước ngoài, Nguyễn Ngôn Hi đưa Tiểu Nhĩ Đóa trở về căn biệt thự của mình, ba mẹ Nguyễn Ngôn Hi cũng biết chuyện này, bởi vì không lo lắng cho đứa trẻ, nên vội vã về nhà.

Sau bữa trưa hôm đó, mẹ Nguyễn đưa Mộc Thập đến cửa hàng để mua các sản phẩm cho trẻ em, quần áo và sữa bột, để lại ba Nguyễn và Nguyễn Ngôn Hi ở nhà chăm sóc đứa bé.

Mẹ Nguyễn và Mộc Thập rời đi, ba Nguyễn và Nguyễn Ngôn Hi liền trêu chọc Tiểu Nhĩ Đóa trong nôi, Tiểu Nhĩ Đóa cũng không sợ người lạ, cười khúc khích, hai người đàn ông cao lớn nhìn bé mỉm cười, Nguyễn Ngôn Hi nghĩ Tiểu Nhĩ Đóa khá dễ nuôi, anh và Mộc Thập hoàn toàn có khả năng nuôi bé.

Nhưng thời gian tốt đẹp không kéo dài lâu, không lâu sao Tiểu Nhĩ Đóa bắt khóc lớn.

Ngay khi Tiểu Nhĩ Đóa khóc lên, cả hai đều lo lắng, ba Nguyễn lập tức khiển trách con trai mình: “Nguyễn Ngôn Hi, con đừng có dùng tay chọc vô mặt bé, nhất định bé bị con chọc đau rồi.”

“Không thể nào, con rất nhẹ tay mà.”

Nguyễn Ngôn Hi lắc cái nôi, dùng đồ chơi trêu chọc bé, cũng vô dụng, anh đã nghĩ đến trước đây, khi ở nhà Nguyên Tình, ngay khi Tiểu Nhĩ Đóa vừa khóc, Nguyên Tình đã cho bé bú, cho nên anh đoán: “Không lẽ bé đói rồi.”

Ba Nguyễn nghe vậy thì vội vàng thúc giục: “Con đứng đó thất thần làm gì, nhanh chóng pha sữa bột cho bé đi.”

Nguyễn Ngôn Hi xấu hổ, “Con chưa từng làm.”

Sau đó, anh nghĩ, “Ba, ba phải làm rồi chứ.”

“Khụ.”

Ba Nguyễn hắng giọng, “Còn cần phải hỏi sao, đương nhiên ba biết làm, nhưng sau này con phải nuôi bé mà, không lẽ mỗi lần đều để ba mẹ con làm sao.”

Nguyễn Ngôn Hi nói: “Vậy ba làm mẫu cho con coi một lần đi.”

“Được thôi, để ba làm, con ở bên cạnh nhìn là được rồi.”

Ba Nguyễn nói rồi đứng dậy đi vào bếp, xắn tay áo lên, lấy sữa bột và bình sữa, trông có vẻ rất thạo việc.

Ba Nguyễn đã hứa hẹn như vậy, đương nhiên Nguyễn Ngôn Hi cho là ông biết làm, nhưng kết quả là...

“Ba, có phải ba cho nhiều sữa quá rồi không?”

“...”

“Ba, nhiều nước quá rồi!”

“...”

Sau một thời gian luống cuống, cuối cùng cũng pha sữa xong, ba Nguyễn chuẩn bị cho Tiểu Nhĩ Đóa uống, Nguyễn Ngôn Hi nghĩ không đúng, giật lấy bình sữa, “Không phải nên thử nhiệt độ trước sao, lỡ quá nóng thì sao.”

Cuối cùng, cho uống sữa xong, Tiểu Nhĩ Đóa cũng ngừng khóc, Nguyễn Ngôn Hi bĩu môi, không nói nên lời: “Ba à, thì ra ba cũng chưa từng pha sữa bột.”

Ba Nguyễn cũng không còn gì để nói, cho nên chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn chăm chăm Nguyễn Ngôn Hi, trong lòng nói hơn 20 năm rồi ba chưa làm loại chuyện này đó.

Sau khi ăn xong, Tiểu Nhĩ Đóa nhắm mắt ngủ thiếp đi, hai người cũng nằm trên ghế sofa, nhưng nửa tiếng sau, Tiểu Nhĩ Đóa lại khóc.

Hai người đàn ông nghe thấy tiếng khóc thì gần như nhảy dựng lên khỏi chiếc ghế sofa, lao thẳng đến cái nôi.

Nguyễn Ngôn Hi: “Bé bị làm sao vậy?”

“Lại đói bụng rồi sao?”

Kết quả sữa bột cũng không uống.

“Không lẽ là muốn thay tã sao, ba, ba biết thay không?”

Ba Nguyễn im lặng trong hai giây, cuối cùng thành thật nói: “Không biết.”

Cuối cùng, với sự nỗ lực của hai người, Tiểu Nhĩ Đóa đã được thay tã, hai ba con trực tiếp gục xuống ghế sofa.

Vì vậy, hơn một giờ sau, khi mẹ Nguyễn và Mộc Thập trở về nhà với một túi đồ lớn, họ nhìn thấy hai người vừa dỗ đứa bé vừa đọc sách hướng dẫn chăm sóc trẻ sơ sinh.

Sau khi nhìn thấy mẹ Nguyễn, hai người họ giống như nhìn thấy vị cứu tinh, la lớn với mẹ Nguyễn: “Vợ/Mẹ! Mau đến đây

xem bé bị sao đi!”

Kết quả là cuối cùng, vẫn là mẹ Nguyễn và ba Nguyễn đưa đứa trẻ về nhà, Nguyễn Ngôn Hi chán nản vứt bỏ tất cả sách hướng dẫn chăm trẻ, bực bội phàn nàn với Mộc Thập: “Mấy quyển sách này đều là lừa đảo!”

Sau khi nhận nuôi Tiểu Nhĩ Đóa, gần đây cũng không có vụ án nào, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập lại nhàn rỗi ở nhà, một ngày sau lễ Giáng sinh, hai người ngồi trên ghế sofa ăn bánh quy nướng và trà nóng của Nguyễn Ngôn Hi.

Ngay khi đang thư giãn, dường như ngoài cửa có âm thanh của một chiếc xe tải lớn đang đậu, một lúc sau, chuông cửa vang lên, Mộc Thập phúi vụn bánh quy trên tay, đứng dậy đi ra cửa, sau khi mở cửa, Mộc Thập ngẩng đầu nhìn lên, có một người đàn ông gầy gò đứng ngoài cửa, làn da trắng và mái tóc xoăn màu nâu, thấy Mộc Thập sững sờ trong chốc lát, sau đó nháy mắt với cô, nở nụ cười: “Ôi, cô gái trẻ đáng yêu, đây là nhà của Nguyễn Ngôn Hi sao?”

Mộc Thập gật đầu, quay lại nói với Nguyễn Ngôn Hi nói: “Nguyễn Ngôn Hi, có người đang tìm anh.”

Nguyễn Ngôn Hi miễn cưỡng đứng dậy đi ra cửa, trong miệng vẫn đang nhai bánh quy, trông có vẻ lười biếng, nhưng khi nhìn thấy người ngoài cửa, anh chỉ vào người đàn ông tóc xoăn, đôi mắt mở to, kích động nói: “Sao anh lại đến đây!”

Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp phun hết vụn bánh quy ra.

“Em họ, đã lâu không gặp.”

Người đàn ông tóc xoăn vẫn nở nụ cười trên môi, rất bình tĩnh

phủ vụn bánh quy trên quần áo, “Không mời anh vào sao?”

Nguyễn Ngôn Hi cắn ngón tay, nheo mắt nhìn anh ta một hồi, cuối cùng cũng cho vào.

Người đàn ông tóc xoăn bước vào, nhìn xung quanh, “Ngôi nhà không tệ.”

Sau đó ngồi trên ghế sofa, dáng vẻ rất thoải mái, hoàn toàn không giống như lần đầu tiên đến đây, cầm bánh quy trên bàn đưa lên miệng, sau khi ăn xong cũng không quên bình luận: “Ừm, mùi vị rất ngon.”

Nguyễn Ngôn Hi ngồi đối diện anh ta, sắc mặt tối sầm lại.

“Meo.”

Có tiếng mèo kêu, một con mèo lông ngắn từ từ chui ra khỏi cổ áo khoác của người đàn ông tóc xoăn, để lộ một cái đầu nhỏ, mở cái miệng nhỏ, khịt mũi, dường như nó vừa mới thức dậy, đôi mắt rất dễ thương.

Người đàn ông tóc xoăn đặt một ít bánh quy vào miệng mèo con, chú mèo con thè lưỡi ra liếm.

Người đàn ông tóc xoăn sờ đầu mèo con, ngược lên nói với Mộc Thập: “Tôi quên tự giới thiệu, tôi tên là Vưu Vu, tôi là anh họ của Nguyễn Ngôn Hi.”

Nguyễn Ngôn Hi bổ sung: “Ừm, gọi anh ta là vưu vật là được rồi.”

Phốc, Mộc Thập thầm cười trong lòng một hồi, nhưng vẻ mặt vẫn vô cảm, vẫn bình tĩnh.

Vưu Vu dường như đã quen rồi, không ngại tên mình bị chế

giấu, tiếp tục mỉm cười: “Cô gái đang yêu này tên gì vậy?”

Mộc Thập đáp: “Mộc Thập, tôi là trợ lý của Nguyễn Ngôn Hi.”

“Xin chào cô Mộc Thập, đúng rồi.”

Vưu Vu lấy mèo con ra khỏi áo rồi đưa cho Mộc Thập, “Đây là một món quà nhỏ, hy vọng cô sẽ thích.”

Mắt Mộc Thập nghe vậy thì nhất thời sáng lên, “Cảm ơn.”

Cô rất thích con mèo này, vì vậy cô lập tức bế con mèo con lên đùi, cho nó ăn một ít vụn bánh quy, mèo con dường như cũng thích chủ nhân mới của nó, liếm ngón tay của Mộc Thập, làm nũng với cô.

Nguyễn Ngôn Hi liếc nhìn con mèo con đang nằm trong vòng tay Mộc Thập, sau đó hỏi Vưu Vu: “Không phải anh ra nước ngoài rồi sao, sao lại về đây?”

“Ừm, chuẩn bị về nước phát triển, không ra nước ngoài nữa, à.”

Vưu Vu nghĩ đến điều gì đó rồi lại cười nhiều hơn: “Vừa rồi tôi đến nhà chú dì, không ngờ trong nhà còn có thêm một đứa bé, ban đầu, tôi còn tưởng cậu đã kết hôn sinh con rồi đó.”

Nguyễn Ngôn Hi cắt ngang, “Anh còn không vội tôi vội làm gì.”

Vưu Vu khẽ cười, trong mắt lóe lên một chút bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng lại bị nụ cười che khuất.

Lúc này, Mộc Thập đột nhiên hỏi: “Anh Vưu, nó tên là gì?”

Vưu Vu mỉm cười: “Simba.”

Mộc Thập: “...”

Nguyễn Ngôn Hi: “...”

Khóe miệng đồng thời hơi giật, dùng tên sư tử đặt cho con mèo cũng khá hợp!

Nhưng Vưu Vu còn nói: “Không thích hợp sao?”

Anh vừa nói vừa nhìn Mộc Thập, sững sờ, cẩn thận nhìn mặt cô, khẽ cau mày, đột nhiên hỏi: “Cô Mộc Thập, có phải trước đó chúng ta từng gặp nhau sao?”

Mộc Thập dời ánh mắt từ mèo con Simba đến mặt Vưu Vu, suy nghĩ rồi lắc đầu, không nhớ đã từng gặp anh ta bao giờ.

Nguyễn Ngôn Hi thấy Mộc Thập lắc đầu, cũng không quên chế nhạo Vưu Vu: “Tôi tưởng anh ra nước ngoài thì khả năng bắt chuyện sẽ cao siêu hơn chứ.”

Vưu Vu áy náy nói với Mộc Thập: “Cô Mộc Thập, xin thứ lỗi cho tôi, tôi chỉ thấy cô hơi quen.”

Vưu Vu cư xử khá lịch thiệp, đương nhiên Mộc Thập không để bụng, “Không sao, nhưng tôi thật sự không có ấn tượng gì.”

Nguyễn Ngôn Hi không thích người khác ở trong nhà lâu nên thúc giục Vưu Vu: “Được rồi, anh đã xem qua nhà tôi rồi, bánh quy cũng ăn rồi, quà cũng đưa rồi, mau trở về đi.”

Vưu Vu đặt tách trà xuống, “Hửm? Dì chưa nói với cậu sao, tôi muốn tạm thời ở đây.”

Lời nói của Vưu Vu đã thành công khiến Nguyễn Ngôn Hi xù lông, “Cái gì? Sao lại như vậy?”

“Bởi vì trước khi ra nước ngoài, tôi đã bán nhà, bây giờ tôi không

còn chỗ nào để đi.”

Vưu Vu xòe hai tay ra, vẻ mặt đáng thương, đúng lúc, con mèo Simba bên cạnh cũng meo meo theo.

Nguyễn Ngôn Hi cảm thấy không hiểu được, “Cho nên anh muốn tôi giữ anh lại sao?”

Vưu Vu: “Nhà cậu lớn như vậy, với lại tôi còn có thêm một người bạn nữa.”

Nguyễn Ngôn Hi hoàn toàn không nói nên lời, “Anh còn mang bạn đến nữa sao?”

Vưu Vu: “Chính xác là một người bạn động vật.”

“!”

Mười phút sau, Vưu Vu mang người bạn động vật của mình vào nhà Nguyễn Ngôn Hi, sau đó mỉm cười giới thiệu bọn họ: “Tên nó là Tiểu Khả Ái”

Nguyễn Ngôn Hi muốn lật bàn, một con hổ tên là Tiểu Khả Ái! Đúng là quá hợp mà!

Đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là bây giờ trong nhà anh đang có một con hổ!

Chương 38

Ba người bọn và hai con vật ngồi thành một vòng tròn, Nguyễn Ngôn Hi ngồi khoanh chân trên ghế sofa, mặt tối sầm, Mộc Thập ngồi bên cạnh với Simba trong tay, Vưu Vu ngồi trên ghế sofa đơn đối diện họ, bên cạnh là Tiểu Khả Ái đang nằm – một con hổ.

Bởi vì chưa bao giờ nhìn thấy một con hổ ở khoảng cách gần như vậy, Mộc Thập tò mò nhìn chăm chăm Tiểu Khả Ái, còn Nguyễn Ngôn Hi trừng mắt nhìn Vưu Vu, “Anh có thể giải thích tại sao lại muốn để một con hổ ở nhà tôi không?”

“Cậu cũng biết tôi là người huấn luyện động vật mà, mấy năm nay nó luôn làm bạn với tôi, nên khi về nước tôi cũng đưa nó theo. Tôi sẽ trả tiền thuê phòng, một ngày ba bữa, mọi người không cần lo cho Tiểu Khả Ái và tôi, tôi chỉ ở tạm một tháng thôi.”

Vưu Vu vuốt ve đầu Tiểu Khả Ái, Tiểu Khả Ái cũng nheo mắt hưởng thụ, nhìn giống như một con mèo lớn ngoan ngoãn, đương nhiên Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập thì không nghĩ như vậy, chỉ cần nhìn trạng thái khi nó ăn thịt, con liền biết thú dữ vẫn là thú dữ.

Nguyễn Ngôn Hi vẫn có chút nghi ngờ, “Anh thật sự không có nhà để về sao?”

Vưu Vu nhún vai, “Đúng vậy.”

Dù sao cũng là anh họ của mình, cuối cùng Nguyễn Ngôn Hi cũng mềm lòng, nhưng anh lại nói: “Quên đi, nể tình anh trả tiền thuê phòng, còn nấu cơm nữa, nên tôi để anh ở tạm.”

Vưu Vu mỉm cười: “Cảm ơn.”

Vưu Vu mang hành lý xuống xe, Mộc Thập giúp anh ta dọn dẹp phòng, lúc này Tiểu Khả Ái luôn ngồi ở cửa, bất động, giống như một pho tượng.

Mộc Thập giúp Vưu Vu đặt đồ xuống, sau đó quay đầu lại nhìn thấy Simba đang bò trên người Tiểu Khả Ái, nhảy lên một lúc, lại trượt xuống, hồi lâu cũng không leo lên, Mộc Thập vội vàng đến giúp đỡ, phát hiện Tiểu Khả Ái nằm xuống, đầu hạ thấp, lần này Simba cũng thành công leo lên, còn leo lên đầu Tiểu Khả Ái, sau đó tìm được tư thế thoải mái mà ngủ, sau đó, Tiểu Khả Ái không nhúc nhích, để mặc cho Simba nằm trên đầu nó.

Mộc Thập cảm thấy rất đáng yêu, nhưng quay đầu lại thì phát hiện Vưu Vu đã dừng lại, đứng đó nhìn cô.

“Anh Vưu, có chuyện gì vậy?”

Mộc Thập cảm thấy kỳ lạ, bị một người đàn ông nhìn lâu như vậy, Mộc Thập không tránh khỏi cảm thấy có chút khó chịu trong lòng, mặc dù dường như anh không có bất kỳ ý đồ xấu nào.

Bởi vì không chắc chắn, Vưu Vu do dự một lúc rồi mới lên tiếng: “Cô Mộc Thập, cô có biết Tần Thiên Dương không?”

“Anh ấy là anh trai tôi.”

Sắc mặt Mộc Thập hơi thay đổi, “Nhưng sao anh biết anh ấy?”

“Quả nhiên là cô, tôi chắc chắn mình không nhận lầm người

mà.”

Vưu Vu thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại mỉm cười, “Tôi gặp được anh ấy ở nước ngoài, bởi vì cả hai đều là người của thành phố S, nên trò chuyện khá vui, lúc đó anh ấy cũng có nói về cô, còn cho tôi xem hình cô và anh ấy chụp chung, cho nên cô thấy cô rất quen.”

Ngay khi nghe được tin tức của anh trai, Mộc Thập đi vài bước đến chỗ Vưu Vu, vội vàng hỏi: “Anh gặp anh ấy hồi nào?”

“Vào khoảng tháng 11, chắc khoảng giữa tháng.”

Tại sao anh trai lại ra nước ngoài, có liên quan gì đến chuyện anh muốn điều tra không, Mộc Thập suy nghĩ một hồi, lập tức nói: “Vậy anh ấy có nói anh ấy ở đó làm gì không?”

“Có vẻ như anh ấy ở đó để làm gì đó, nhưng tôi cũng không hỏi nhiều.”

Nhận thấy biểu cảm của Mộc Thập cùng giọng điệu chất vấn khác thường của cô, cuối cùng Vưu Vu cuối cùng cũng cảm nhận được có gì đó không đúng, “Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ cô không biết anh ấy ra nước ngoài sao?”

Mộc Thập lắc đầu, đầu óc hỗn loạn, “Anh Vưu, lần cuối anh gặp anh ấy là ở đâu?”

Vưu Vu nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Mộc Thập, cũng thu lại nụ cười, “Một quán bar, lúc đó anh ấy nói sẽ về nước vào tháng 1, cụ thể thì hình như anh ấy vẫn chưa xác định.”

Nếu như dựa theo những gì Vưu Vu nói, vậy thì lần trước sinh nhật cô, Tần Thiên Dương còn ở nước ngoài, sao tờ giấy đó lại đến tay cô được, hay là do Tần Thiên Dương đã về nước sớm hơn dự kiến giống như suy nghĩ trước đây của cô, hay là bức thư này

không phải do anh trai viết cho cô, rốt cuộc là tình huống nào đây?

Đã lâu không thấy Mộc Thập xuống, Nguyễn Ngôn Hi bấu môi, đi lên lầu hai, nhìn vào phòng dành cho khách, nói với giọng bất mãn: “Hai người còn chưa xong à.”

Không ai trả lời anh, Vưu Vu và Mộc Thập đang đứng trong phòng, mà trạng thái của Mộc Thập có vẻ không đúng, Nguyễn Ngôn Hi đi vào trong, “Mộc Thập, cô sao vậy?”

Mộc Thập quay sang nhìn Nguyễn Ngôn Hi, vẻ mặt mơ hồ, “Anh Vưu nói thảng trước gặp anh trai tôi ở nước ngoài. “

Nguyễn Ngôn Hi nghe vậy thì nhú mày, có chút ngạc nhiên, “Vưu Vu, sao anh biết anh trai cô ấy?”

Vưu Vu lại kể chuyện này với Nguyễn Ngôn Hi lần nữa.

Nguyễn Ngôn Hi ngồi xuống bên giường hỏi: “Khi anh tiếp xúc với anh ấy thì có thấy gì bất thường không?”

Vưu Vu không hiểu, “Bất thường sao? Ví dụ như?”

“Ví dụ như khi anh ấy vào nhà hàng thì sẽ nhìn trái nhìn phải một chút, hai người đang nói chuyện uống rượu thì anh ta ngồi thế nào, ung dung thả lỏng hay luôn trong trạng thái có thể rời đi bất kỳ lúc nào, còn có khi nào đang nói chuyện thì đột ngột rời đi không.”

Nguyễn Ngôn Hi nói rất nhiều.

Vưu Vu nghe vậy thì lắc đầu, “Không có, trông anh ấy rất thoải mái, không có biểu hiện giống cậu nói, Tần Thiên Dương có chuyện gì sao?”

Nguyễn Ngôn Hi không trả lời Vưu Vu, mà nói với Mộc Thập: “Điều này cho thấy bây giờ anh ấy không cần che giấu thân phận, hẳn là vẫn an toàn.”

Mộc Thập gật đầu, biết đây là chuyện tốt, Tần Thiên Dương về nước vào tháng 1, nếu mọi chuyện suôn sẻ, đồng nghĩa với việc còn chưa đầy 1 tháng nữa, cô sẽ gặp lại được người anh trai mất tích, bị tuyên bố tử vong.

Đã 1 năm 4 tháng, hơn 480 ngày cô chưa được gặp anh trai rồi.

Mộc Thập đột nhiên cảm thấy có chút bất an, cô không biết vì sao.

—

Gần đây Nguyễn Ngôn Hi có chút buồn chán, không có vụ án, không có câu đố, đầu óc sắp rỉ sét rồi, anh chưa bao giờ nghĩ rằng chỉ số IQ cao của mình sẽ được dùng để giành đồ ăn và tình cảm với con mèo tên Simba.

Mà thủ phạm gây ra tình trạng này đang ngồi trên ghế sofa nhàn nhã cho mèo ăn!

Sau khi Mộc Thập cho Simba ăn, ôm nó trong tay, xoa đầu nhỏ của nó, gỡ cằm, Simba nheo mắt hưởng thụ, đúng lúc này, nó đột nhiên cảm thấy ớn lạnh phía sau, quay đầu lại nhìn, thấy một khuôn mặt lớn xuất hiện trước mặt nó, ánh mắt giận dữ.

Simba sợ hãi, lập tức chạy ra phía sau Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi nhìn lại, trực tiếp nằm xuống, nằm trên đùi Mộc Thập, điều chỉnh cơ thể, cầm sách lên tiếp tục đọc.

Sau khi đọc một vài dòng chữ, mắt tối sầm, trên mặt lập tức có dáng vẻ xù lông.

Nguyễn Ngôn Hi: “...”

Đối với hành vi tranh giành tình cảm của Nguyễn Ngôn Hi, Mộc Thập: “Nguyễn Ngôn Hi, có phải anh quá rảnh rồi không?”

“Rảnh, phù phù phù.”

Nguyễn Ngôn Hi vừa mở miệng nói đã ăn phải một đồng lông.

Mộc Thập bế Simba lên, rời khỏi mặt Nguyễn Ngôn Hi, nhìn xuống Nguyễn Ngôn Hi đang lau miệng nói: “Nếu anh rảnh thì gọi điện cho Cao Lăng Trần, hỏi anh ấy có vụ án gì không đi.”

Nguyễn Ngôn Hi hừ lạnh, “Tại sao phải gọi điện thoại cho anh ta!”

Mộc Thập: “Bởi vì anh rảnh.”

Lúc này, Vưu Vu đã đi ra ngoài mua đồ xong quay lại, mở cửa, nói lớn vào bên trong: “Ngôn Hi, đội trưởng đội hình sự họ Cao đang ở ngoài cửa.”

Đúng là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, Cao Lăng Trần tìm đến cửa rồi.

Mộc Thập vỗ Nguyễn Ngôn Hi bảo anh ngồi dậy, Nguyễn Ngôn Hi vẫn tỏ vẻ bất đắc dĩ, ngồi dậy dựa vào vai Mộc Thập.

Cao Lăng Trần đi theo Vưu Vu đến phòng khách, trong tay vẫn cầm theo laptop.

“Cao Lăng Trần, sao anh lại đến đây, có phải có chuyện gì không?”

Nguyễn Ngôn Hi thở dài, giọng điệu vẫn “gợi đòn” như cũ.

Cao Lăng Trần không nói lời vô ích, trực tiếp nói ra lý do đến đây: “Có một vụ án, không biết anh có hứng thú hay không.”

Nguyễn Ngôn Hi nhíu mày, “Nói nghe thử.”

Cao Lăng Trần nói: “Một vụ án mất tích.”

Nguyễn Ngôn Hi nghe vậy thì lắc đầu: “Tôi không có hứng thú, kiểu vụ án tìm người như vậy mà cảnh sát cũng không biết cách xử lý sao?”

“Anh xem trước đoạn băng ghi hình trước khi người đó mất tích trước đi.”

Cao Lăng Trần đặt laptop lên bàn trà, lấy sổ ghi chép bên trong ra, sau đó phát đoạn băng ghi hình lúc đó.

Ba người ngoại trừ Cao Lăng Trần đều vây quanh máy tính để xem.

Một phút sau.

“Trời ơi!”

Sau khi xem xong đoạn băng ghi hình này, Vu Vu không khỏi thở dài, miệng khẽ nhếch lên, anh vẫn còn kinh ngạc.

Ngón tay Nguyễn Ngôn Hi nắm chặt lấy mặt bàn, nâng khóe miệng, “Thật là thú vị.”

Chương 39

Đoạn băng ghi hình rất ngắn, tổng cộng có 2 đoạn băng ghi hình, thời gian cộng lại chỉ khoảng 1 phút, camera được quay tại một khách sạn nhỏ.

Vào lúc 5:44:23 sang, một thanh niên xuất hiện trong băng ghi hình, đối mặt với camera, mặc áo khoác đen và quần jean, hít thật sâu bước về phía trước, cử chỉ không có gì bất thường.

Lúc 5:44:57, anh ta đi đến cuối hành lang này, sau đó quẹo cua, camera không thể quay được người thanh niên đó nữa.

Đoạn băng ghi hình thứ hai là lúc 5:44:50 sáng cho đến 5:46, không ai xuất hiện trong băng ghi hình.

Nếu chỉ nhìn vào băng ghi hình này thì cũng không có gì lạ, nhưng camera quay được hình ảnh người đàn ông quẹo cua, tức là khi anh ta quẹo rồi thì phải xuất hiện trong camera thứ hai nhưng kỳ lạ là theo băng ghi hình của camera thứ hai lại không thấy hình ảnh của anh ta, người thanh niên này giống như đã bị biến mất vào hư không vậy.

“Người đàn ông trong băng ghi hình tên là Chu Văn Bản, 26 tuổi, hôm qua đã rời khỏi nhà rồi không về nhà nữa, nhưng vì thỉnh thoảng anh ta thường xuyên tụ tập với bạn bè suốt đêm nên ba mẹ anh ta cũng không cảm thấy bất thường, sáng nay anh ta vẫn chưa về nhà nên ba mẹ anh ta đã gọi cho anh ta, một người bạn của anh ấy đã nghe máy, khuya hôm trước, họ ở chung với nhau nhưng sáng hôm nay không thấy anh ta ở trong phòng, ba

mẹ Chu Văn Bản liền đến khách sạn đó, xem xong camera rồi báo cảnh sát.”

Trên đường đến khách sạn, Cao Lăng Trần đã giải thích cho Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập thông tin về người mất tích và tình hình lúc đó.

Sau khi Mộc Thập nghe xong thì gật đầu, Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp tựa đầu vào vai Mộc Thập, nhắm mắt lại như đang ngủ, không biết có nghe thấy không.

Khi đến khách sạn, Nguyễn Ngôn Hi mở mắt ra, xuống xe cùng Mộc Thập, đầu tiên là liếc nhìn môi trường xung quanh, sau đó đi theo Cao Lăng Trần vào khách sạn nhỏ này.

Cao Lăng Trần trực tiếp dẫn bọn họ đến hành lang tầng một, Tưởng Tề đã ở đó rồi, phỏng chừng đã có tình hình mới cần báo cáo, anh ta nhìn thấy Cao Lăng Trần liền chào hỏi: “Đội trưởng, người của bộ phận kỹ thuật đã nghiên cứu băng ghi hình, không có dấu vết giả mạo hay thay thế, camera này cũng không có vấn đề gì, tôi đã tự mình thử nghiệm, từ hành lang này đi tới đó, camera có thể quay được tôi. Ngoài ra, chúng tôi đã tìm kiếm kỹ lưỡng khách sạn vẫn không tìm thấy Chu Văn Bản.”

Nguyễn Ngôn Hi khoa trương nói: “Ôi, đúng là ma quỷ làm rồi.”

Mộc Thập liếc mắt nhìn anh: “Anh cũng tin vào ma quỷ sao? Tôi tưởng anh chỉ tin khoa học.”

Nguyễn Ngôn Hi lại nhìn Mộc Thập, “Ma quỷ làm cũng là một hướng suy luận, tồn tại là hợp lý, theo tôi không có gì là không thể.”

Mộc Thập hỏi: “Vậy anh sẽ bắt ma như thế nào?”

Nguyễn Ngôn Hi bỏ tay ra khỏi túi, lắc ngón tay, “Không cần bắt

ma, bỏ cái băng ghi hình đi, kết quả cuối cùng là Chu Văn Bản biến mất khỏi khách sạn này, cho nên chúng ta chỉ cần biết anh ta ra khỏi khách sạn này bằng cách nào là được.”

Nguyễn Ngôn Hi vừa nói vừa đi một vòng khách sạn, lại mở cửa, ngẩng đầu nhìn vị trí camera, đồng thời cô yêu cầu Mộc Thập đến phòng giám sát để kiểm tra màn camera vào khoảng 5:44.

Nửa giờ sau, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập trở lại hành lang này.

Nguyễn Ngôn Hi đứng trước mặt viên cảnh sát, hai tay đút trong túi, “Bây giờ tôi suy Chu Văn Bản có thể ra khỏi khách sạn này bằng vài con đường.”

Anh lùi lại một bước nói: “Đầu tiên, Chu Văn Bản đi đến hành lang này, trước hết, camera này không thể quay anh ta, có một lỗ để đổ rác, từ đây có thể dẫn ra bên ngoài khách sạn, có một con đường bên ngoài, không có camera, vì vậy anh ta đã hoàn thành việc biến mất khỏi khách sạn.”

Anh ta tiếp tục đi về phía trước, Cao Lăng Trần và những người phía sau cũng đi theo, “Thứ hai, anh ta đi qua hành lang này rồi quay lại, camera ở đây bị hỏng, vì vậy anh ta có thể đi ra từ cửa sau này, sau khi anh ta ra ngoài vẫn không có camera.”

“Thứ ba, anh ta không đi cửa sau, có thể anh ta đã lên lầu, vì vậy anh ta đã lên tầng hai, nhưng camera ở đây hướng về phía cầu thang, tình huống thứ nhất, camera này có thể quay được anh ta, sau đó anh ta không thể lên tầng hai, tình huống thứ hai, camera này vẫn không thể quay anh ta, vì vậy anh ta có thể tiếp tục đi bộ, đi đến cửa sổ này, nhảy xuống, bên ngoài không có camera, anh ta lại thành công rời khỏi khách sạn.”

Suy luận của Nguyễn Ngôn Hi vẫn dựa trên một giả thiết rất kỳ lạ, Cao Lăng Trần và các thành viên khác trong đội rất lâu cũng không nói chuyện, bởi vì họ không biết phải nói gì cả, điều này

thật sự hơi kỳ lạ.

Cuối cùng anh ta nói thêm: “Đương nhiên, rõ ràng rằng camera đang hoạt động bình thường nhưng lại không thể quay được Chu Văn Bản, điều này là không bình thường, vì vậy, chắc chắn có người đã can thiệp. Vấn đề hiện tại là người đã can thiệp là chính Chu Văn Bản hay người khác. Nếu là anh ta, đó sẽ là một trò đùa thành công. Nếu không phải, đó sẽ là một vụ án bắt cóc thành công.”

Cao Lăng Trần để lại Tưởng Tề tiếp tục điều tra khách sạn, sau đó lái xe đưa Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đến nhà Chu Văn Bản.

Ba mẹ của Chu Văn Bản mở cửa và phát hiện đó là cảnh sát, vì vậy họ vội vàng cho họ vào nhà và lo lắng hỏi Cao Lăng Trần về tung tích của con trai mình.

Cao Lăng Trần chỉ có thể trả lời rằng đang tích cực điều tra, sẽ cố gắng tìm con trai họ.

Ba của Chu Văn Bản nghe vậy thì thở dài thất vọng, mẹ anh ta che mặt khóc, gọi tên con trai, Cao Lăng Trần chỉ có thể an ủi họ vài câu, đưa ra đề nghị kiểm tra phòng của Chu Văn Bản.

Ba của Chu Văn Bản gật đầu, dẫn bọn họ đến một căn phòng, mở cửa cho bọn họ vào, “Đây là phòng của Văn Bản.”

Ba người bọn họ đi vào, Nguyễn Ngôn Hi xoay người đi vào trong, lục lọi sơ các đồ vật, nhìn xuống máy tính trên bàn một lúc, sau đó nằm trên mặt đất nhìn xuống đáy giường, dù sao phạm vi động tác cũng cực kỳ lớn, Mộc Thập và Cao Lăng Trần đã quen từ lâu, nhưng ba của Chu Văn Bản bất ngờ, “Cậu ta đang làm gì vậy, làm gì vậy?”

“Anh ấy đang tìm kiếm manh mối về con trai ông, anh ấy được mời đến để giúp tìm con trai ông.”

Khi ba của Chu Văn Bản nghe nói ông đang tìm con trai, mặc dù cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng ông vẫn không nói gì nữa, không muốn quấy rầy Nguyễn Ngôn Hi.

Nguyễn Ngôn Hi vỗ tay, từ dưới đất đứng lên, không vội suy luận, mà hỏi lại Mộc Thập: “Mộc Thập, trong phòng này, cô thấy được gì?”

“Đời sống không trật tự, không có quy luật, thường thức đêm, anh ta vô cùng chú ý đến sự riêng tư, cửa phòng thường đóng, ba mẹ anh ấy không vào phòng khi anh ấy không ở nhà, anh ấy có một công việc, nhưng nó rất thoải mái, anh ấy ngồi trong phòng làm việc, chắc là ba mẹ anh ấy sắp xếp. Chính là như vậy.”

Ba của Chu Văn Bản hiển nhiên rất kinh ngạc, ánh mắt nhìn Mộc Thập lại khác, “Cô nói đều đúng.”

“Một điểm nữa.”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên nhìn ba của Chu Văn Bản đang đứng ở cửa, “Ông này, đối với sự mất tích của con trai ông, ngoại trừ lo lắng thì ông còn biểu hiện áy náy và tự trách nữa, đây là điểm mà tôi không nhìn thấy ở vợ ông.”

“Cái này...”

Nguyễn Ngôn Hi quan sát biểu cảm của ông ta: “Hôm qua hai người cãi nhau một trận trong phòng của anh ta, trong lúc tức giận ông nói ra mấy lời tàn nhẫn nên con trai ông mới bỏ ra ngoài, đúng không?”

Ba của Chu Văn Bản hít một hơi lạnh, “Làm sao cậu biết được?”

Nguyễn Ngôn Hi không trả lời, mà tiếp tục suy luận: “Tôi đoán là vì vấn đề hút thuốc, ông không muốn anh ấy hút thuốc, anh ấy đã đồng ý ông, nhưng hôm qua ông vẫn thấy anh ấy hút thuốc.”

“Đúng vậy, hôm qua khi nó tan làm, tôi tình cờ thấy nó hút thuốc trên đường, nên khi về nhà tôi có mắng nó, mắng hơi nặng lời, nên nó đã đi ra ngoài, nhưng sao cậu biết được những chuyện này?”

Nguyễn Ngôn Hi đi đến bên cửa sổ, lấy ra một bao thuốc lá từ phía sau tủ, “Anh ta giấu thuốc lá trong phòng, vị trí rất khuất, cửa sổ luôn mở, trong các vết nứt vẫn còn sót lại tàn thuốc lá, anh ta đang đứng trước cửa sổ hút thuốc, trong phòng cũng có mùi của bình xịt phòng, đó là để che đậy mùi khói, nhưng ở nhà không có gạt tàn, anh ta bị cấm hút thuốc, vì vậy nhất định là ông không cho anh ta hút thuốc. Dựa vào nét mặt có thể thấy hai người không phải cãi nhau vì chuyện gì lớn, nên tôi mới to gan suy đoán như vậy.”

“Cậu quá lợi hại.”

Ba của Chu Văn Bản suy nghĩ một chút rồi hưng phấn nói: “Có phải như vậy thì chắc chắn cậu sẽ tìm được con tôi không?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Vẫn còn quá ít manh mối...”

Mộc Thập Thịnh sợ Nguyễn Ngôn Hi sẽ nói điều gì đó kỳ lạ, nên lập tức ngắt lời anh, tiếp tục nói: “Nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Đi ra khỏi phòng của Chu Văn Bản, Nguyễn Ngôn Hi thoáng nhìn thấy một bức tường trong phòng khách, trên đó treo vài bức tranh, nó đã thu hút sự chú ý của anh, anh đi tới cẩn thận kiểm tra bức tường, sau đó quay lại nhìn ba mẹ Chu Văn Bản hỏi:

“Ở đây vốn được treo cái gì vậy?”

Mẹ Chu Văn Bản kinh ngạc, “À? Chỗ đó, chỗ đó trước đây treo hình từ nhỏ đến lớn của Văn Bản.”

Nguyễn Ngôn Hi tiếp tục hỏi: “Sao đột nhiên lại đổi thành tranh trang trí?”

“Văn bản nói nó lớn rồi, có bạn tới nhà thấy mấy tấm hình đó sẽ cười nhạo nó nên nó đã lấy xuống.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Gần đây có phải không?”

Ba của Chu Văn Bản khó hiểu, “Gần đây thôi, có vấn đề gì không?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Những bức ảnh đó vẫn còn đó chứ?”

Ba của Chu Văn Bản: “Chắc là Văn Bản cất hết rồi.”

“Có thể cho tôi xem không?”

Ba của Chu Văn Bản vội vàng nói: “Được, tôi sẽ tìm.”

Bây giờ miễn là ông có thể tìm thấy con trai mình, yêu cầu gì ông cũng đồng ý.

Khi ba của Chu Văn Bản đi tìm, Cao Lăng Trần đi tới trước mặt Nguyễn Ngôn Hi, thấp giọng hỏi: “Những bức ảnh đó có vấn đề gì sao?”

Nguyễn Ngôn Hi khoanh tay, “Tôi không rõ ảnh có vấn đề gì không, nhưng rõ ràng những bức ảnh này đã được thay thế gần đây, năm nay Chu Văn Bản 26 tuổi, nếu sợ bạn bè nhìn thấy thì trước kia anh ta đã thay ảnh rồi, nhưng tại sao gần đây anh ta

mới nghĩ đến chuyện này, còn là cách vài ngày trước khi mất tích nữa chứ.”

Chương 40

Sau khi tìm kiếm trong phòng một lúc lâu, ba của Chu Văn Bản đã tìm thấy những bức ảnh mà con trai mình đã cất, mỗi bức ảnh được đặt trong một khung hình, những bức ảnh này được Chu Văn Bản chụp ở các giai đoạn khác nhau từ khi sinh ra đến khi tốt nghiệp trung học.

Nguyễn Ngôn Hi trải ảnh xuống đất, sau đó ngồi xuống sắp xếp thành hình kim tự tháp, tổng cộng mười bảy bức ảnh, Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn bức tường phía sau, đột nhiên lại đứng lên, lấy hết những bức tranh trang trí trên tường xuống, nhanh chóng nhìn dấu vết trên tường, “Thiếu một cái.”

Cao Lăng Trần ngồi xổm xuống hỏi: “Cái gì.”

“Thiếu một bức ảnh.”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu lại, “Ông có chắc đây là tất cả các bức ảnh không?”

Ba của Chu Văn Bản gật đầu, khẳng định nói: “Đúng vậy, nó để trong hộp, cũng chỉ thấy những bức ảnh này.”

Nguyễn Ngôn Hi sờ cằm suy luận: “Vậy vấn đề nằm ở bức ảnh này, ông có nhớ đó là ảnh gì không?”

“Tôi xem lại chút.”

Ba của Chu Văn Bản cúi đầu nhìn kỹ những bức ảnh này, nhìn

qua nhìn lại một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu bất lực, “Bởi vì đã lâu không nhìn thấy những bức ảnh này nên tôi thật sự không nhớ được.”

Sau đó ông bảo mẹ Chu Văn Bản đến xem, bà cũng lắc đầu.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Mẹ của Chu Văn Bản lo lắng, cảm thấy mạnh mối tìm thấy con trai mình đã bị họ phá hư, nước không kiềm được lại chảy nước mắt.

Mộc Thập vội vàng an ủi bọn họ: “Cô chú, đừng nóng vội, khi sốt ruột thường không nhớ được chuyện gì, vậy đi, chúng ta đem hình treo lên tường lần nữa, như vậy sẽ giúp hai người dễ nhớ hơn.”

Ba mẹ Chu Văn Bản cảm thấy đề nghị của Mộc Thập rất tốt, vội vàng gật đầu: “Được, được.”

Mộc Thập hỏi: “Hai người sắp xếp theo độ tuổi sao?”

Mẹ của Chu Văn Bản chỉ vào bức tường, nói: “Đúng vậy, bức ảnh phía dưới cùng là hình kho nó mới sinh.”

Ba của Chu Văn Bản cũng cho biết: “Trên cùng là một bức ảnh chụp khi tốt nghiệp trung học. “

Mộc Thập treo ảnh lên, “Bây giờ sẽ xác nhận định hai tấm.”

“Rồi đến cái này, cái này...”

Cứ như vậy, ba mẹ của Chu Văn Bản đã treo mười bảy bức ảnh lên tường theo tuổi tác và kỷ ức của họ.

Hóa ra còn trống một chỗ.

Mẹ của Chu Văn Bản nhìn chỗ trống, bất lực lắc đầu: “Tôi vẫn không nhớ được bức ảnh này được chụp vào khoảng thời gian nào.”

“Mùa hè.”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên mở miệng.

Cao Lăng Trần: “Cái gì?”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào những hình này nói: “Những bức ảnh về đây được chụp quanh năm, mùa nào cũng có, lần đầu tiên để bò, đi bộ, đi xe đạp, chơi ngoài sân, thả diều, đọc sách, khi lá rụng, trượt băng, trượt tuyết... Mỗi bức ảnh đều có thể phản ánh mùa khi chụp, đó là một phần của sự trưởng thành của Chu Văn Bản, nhưng mùa hè là ít nổi bật nhất, hai người có đưa Chu Văn Bản đi bơi không?”

Sau một lúc ngập ngừng, ba của Chu Văn Bản đột nhiên hít một hơi lạnh: “A! Tôi nhớ rồi, là tấm hình đó, vốn là có một tấm hình nó mặc quần bơi trên bãi cát nữa!”

Lúc này, Mẹ Chu Văn Bản cũng nghĩ đến chuyện này, kích động nói: “Đúng vậy! Chính là tấm ảnh đó.”

Nguyễn Ngôn Hi hỏi: “Lúc đó anh ta mấy tuổi?”

Ba của Chu Văn Bản vội vàng nói: “Khi, khi nó 14 tuổi, trong kỳ nghỉ hè, chúng tôi đã chụp ảnh nó khi đưa nó đến bãi biển Lam Hải.”

—

Đi ra khỏi nhà Chu Văn Bản, ba người họ ngồi trong xe, Cao Lăng Trần lái xe, “Xem ra Chu Văn Bản vì bức ảnh này mà giấu hết

những bức ảnh còn lại, nhưng tại sao anh ấy lại vì bức ảnh chụp trên bãi biển đó?”

Mộc Thập nói với giọng điệu không cao không thấp: “Bởi vì mặc quá ít.”

Cao Lăng Trần nghe thì bị sặc.

Những gì Mộc Thập nói, Nguyễn Ngôn Hi cũng đồng ý vô điều kiện, “Mộc Thập nói đúng, đó là tấm hình Chu Văn Bản mặc ít nhất trong tất cả các bức khác.”

Cao Lăng Trần cau mày: “Tại sao lại như vậy? Chuyện này có liên quan gì đến sự biến mất của anh ta?”

Mộc Thập tiếp tục đoán: “Có lẽ dáng người anh ta quá đẹp, đàn ông có dáng người đẹp rất dễ thu hút người khác.”

“...”

Nguyễn Ngôn Hi cũng liếc nhìn cô.

Mộc Thập xoa dịu, “Nhất định không bằng dáng người của anh.”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức hài lòng.

Cao Lăng Trần đưa bọn họ về nhà, lúc xuống xe liền nói với bọn họ: “Người của phòng kỹ thuật đang kiểm tra camera xung quanh khách sạn, tôi sẽ thông báo cho hai người ngay khi có tin tức.”

Nguyễn Ngôn Hi xuống xe, đưa lưng vẫy tay với Cao Lăng Trần.

Mộc Thập đi bên cạnh, “Anh nghĩ gì về vụ án này?”

“Nhất định là Chu Văn Bản có chuyện gì đó.”

Nguyễn Ngôn Hi mở cửa bước vào, hít mũi, ngửi thấy mùi thịt, sờ bụng, “À, đói bụng.”

Mộc Thập đã đoán được đó là thịt gì, “Là thịt kho tàu.”

Nhìn thấy thức ăn, hai người lập tức quên hết vụ án.

Vưu Vu mang thịt kho tàu ra, vẫn đeo tạp dề, “Về thật đúng lúc, tôi chuẩn bị cơm trưa rồi.”

Trong lúc ăn, Vưu Vu nghĩ đến người đàn ông biến mất trong đoạn băng ghi hình mà anh ta xem vào buổi sáng, vì vậy hỏi họ: “Hai người đã tìm thấy người đàn ông đó chưa?”

Biết Nguyễn Ngôn Hi quá lười trả lời, Mộc Thập nói: “Chưa, quả nhiên là mất tích.”

Vưu Vu thở dài: “Giống như ảo thuật vậy.”

Mộc Thập gật đầu, tiếp tục ăn thịt.

—

Buổi tối, Chu Văn Bản vẫn không về nhà, không gọi điện thoại cho gia đình, ba mẹ Chu Văn Bản cũng không nhận được bất kỳ cuộc điện thoại tổng tiền nào, camera xung quanh khách sạn cũng không quay được Chu Văn Bản.

“Nếu đây là một vụ bắt cóc tổng tiền thông thường, thì tên bắt cóc thường sẽ gọi cho gia đình người bị bắt cóc trong vòng vài giờ sau khi thực hiện vụ bắt cóc để đòi tiền chuộc, bởi vì sau một thời gian dài, chắc chắn gia đình sẽ gọi cảnh sát, vì vậy xác suất thủ phạm bị cảnh sát bắt giữ sẽ rất cao. “

Nguyễn Ngôn Hi nghiêng đầu, “Vậy là lần này không phải”

Mộc Thập sờ lông Simba, “Nếu người bắt cóc anh ta không phải vì tiền, trong bức ảnh đó có thể giấu được thứ gì đó.”

“Ừm, có thể.”

Nguyễn Ngôn Hi nhắm mắt lại, đầu lắc lư, trông có vẻ buồn ngủ.

Mộc Thập không chịu nổi nữa, “Anh buồn ngủ sao?”

“Ừm, ngủ đi.”

Nguyễn Ngôn Hi lẩm bẩm, nghiêng đầu ra sau, nằm thẳng trên giường.

Mộc Thập nheo mắt lại, nói từng chữ một: “Trở về phòng của anh đi.”

Thứ trả lời cô là tiếng thở nhẹ nhàng của Nguyễn Ngôn Hi.

“...”

Muốn đem Nguyễn Ngôn Hi về phòng cũng không dễ, Mộc Thập nằm trên giường xem sách một chút thì tắt đèn đi ngủ.

Vào một giờ sáng, tất cả mọi người trong biệt thự, bao gồm cả hai con vật, đều đã ngủ.

“Grừ! Grừ!”

Tiếng gầm đột ngột của con hổ đánh thức Mộc Thập, cô mở mắt ra rồi nhanh chóng nhảy khỏi giường, thản nhiên cầm gậy bóng chày lên, bước nhanh ra cửa, chậm rãi xoay tay nắm cửa, chậm rãi mở cửa.

Một bóng đen ngoài cửa.

Mộc Thập vung gậy bóng chày đánh về phía bóng đen.

Bóng đen hét lên: “Mộc Thập.”

Mộc Thập đặt gậy bóng chày xuống, “Nguyễn Ngôn Hi?”

Đèn đột nhiên bật lên, Nguyễn Ngôn Hi đang cúi trần đứng trước mặt cô.

Mộc Thập trừng mắt nhìn, “Có chuyện gì vậy?”

Có tiếng bước chân càng lúc càng gần bên cạnh, lần này đến Vu Vu cúi trần xuất hiện.

Mộc Thập nhìn hai người, nghĩ rằng bọn họ đúng là anh em.

Vu Vu thở hổn hển, dường như vì lo lắng nên không cảm thấy lạnh, “Ai đó trốn rồi, vừa nãy có người leo vào cửa sổ phòng tôi, Tiểu Khả Ái nghe tiếng động thì gầm lên hai tiếng, nên dọa người đó sợ bỏ chạy, tôi đuổi theo một đoạn thì không thấy ai, nhưng mà, trên đất tôi tìm được cái này.”

Người trốn thoát, vừa rồi có người trèo cửa sổ vào phòng tôi, tiểu tử dễ thương nghe thấy động tĩnh liền gầm lên hai tiếng, nhưng người đó cũng sợ hãi, tôi đuổi theo một lúc, không thấy ai, nhưng, tôi tìm thấy thứ này trên mặt đất bên ngoài.”

Vu Vu mở tay ra, trong khăn tay có một con dao.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn con dao, khẽ cười: “Chắc, xem ra hẳn tới đây là để giết người, nhưng mục tiêu là ai đây?”

Chương 41

Sau khi nghe xong lời nói của Nguyễn Ngôn Hi, Vưu Vu phân tích khả năng cao nhất mình chính là mục tiêu, “Tôi vừa mới đến thì xảy ra chuyện này, với lại người đó còn đột nhập vào phòng tôi nên có thể mục tiêu chính là tôi.”

Nguyễn Ngôn Hi xua tay, trực tiếp phủ nhận: “Không phải, bởi vì anh mới đến, sao người đó biết được anh ở phòng này, hướng hồ, đến tấn công một người nuôi hổ nữa, nếu có người thật sự muốn giết anh, sao có thể không tìm hiểu tình hình một chút chứ. Rõ ràng người đó không biết trong phòng có con hổ, nếu lỡ người đó phản ứng chậm chút thì đã thành bữa khuya của Tiểu Khả Ái rồi.”

Vưu Vu vội vàng thanh minh cho Tiểu Khả Ái, “Nó không ăn thịt người. “

Anh ta nghĩ lại, “Nếu không phải tôi, vậy là hai người ai, hay là một trong hai người?”

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đồng thời gật đầu, không ngạc nhiên chút nào.

Vưu Vu nhìn bọn họ, khoanh tay, “Hai người chọc đến ai vậy?”

Hai người đồng thời chống cằm suy nghĩ, một lúc sau, Mộc Thập ngược mắt lên, như thể đã nghĩ ra.

Vưu Vu vội vàng hỏi: “Cô Mộc nghĩ đến ai à?”

Mộc Thập không lên tiếng, chỉ mở ngón tay ra, đầu tiên là năm, sau một lúc rút lại ba, rồi còn hai.

Vưu Vu tự mình đưa tay làm theo, không hiểu: “Năm, hai, nghĩa là gì?”

Mộc Thập vô cảm nói: “Hiện tại tôi cho rằng có năm người có thể muốn giết ta, nếu loại bỏ một số yếu tố thì có lẽ còn hai người.”

Giọng điệu bình tĩnh như thể cô đang nói về việc cô có bao nhiêu người cầu hôn.

“...”

Vưu Vu sửng sốt, trong lòng thầm nói, sao lại có người muốn giết một cô gái bình thường chứ!

Lúc này, Nguyễn Ngôn Hi cũng đặt tay xuống, hơi hột nói: “165 người, không tính những người đã bị xử tử và vẫn đang ở trong tù, thì có khoảng 40 người.”

“...”

Vưu Vu che trán, đột nhiên cảm thấy nơi này quá nguy hiểm.

Sau đó, Nguyễn Ngôn Hi nói thêm: “Tất nhiên, chưa bao gồm những người mà tôi lỡ đắc tội mà không biết.”

Vưu Vu nghe vậy thì lắc, “Nghề này của cậu sao lại nguy hiểm như cảnh sát vậy, tôi tưởng chỉ cần động não thôi chứ, không ngờ còn phải đề phòng khi bị tấn công nữa à.”

Nguyễn Ngôn Hi nhún nhún vai, không nghiêm túc nói: “Chỉ cần tìm ra người đó trước khi bị giết là được rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ đầu mình, “Đương nhiên, bây giờ tôi cũng lười động.”

Sau khi nói xong, anh trở về phòng, bước vào rồi đóng cửa lại, “Mộc Thập, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Mộc Thập trả lời, cô lại nhìn Vưu Vu: “Chúc ngủ ngon, anh Vưu.”

Mộc Thập nói với anh ta, xoay người đi vào phòng, đóng cửa lại.

Chẳng mấy chốc, chỉ còn một mình Vưu Vu ở hành lang, Tiểu Khả Ái đang cúi xuống bên cạnh anh, anh khẽ cười không nói gì, nhìn hai cánh cửa đóng chặt, thầm nghĩ người bị ám sát mà còn bình tĩnh hơn anh.

“Nhưng đêm này thật kích thích.”

Vưu Vu đã lâu không cảm nhận được, anh cười sờ lên Tiểu Khả Ái, “Mày thấy đúng không?”

Tiểu Khả Ái lắc đầu.

Kết quả là, gió làm cho Vưu Vu rùng mình, anh đưa tay xoa cánh tay, “A, lạnh quá.”

Vừa rồi anh không cảm thấy lạnh, bởi vì vội vàng đuổi theo người kia, nhưng bây giờ anh phát hiện mình chỉ mặc quần lót, nên vội đầu Tiểu Khả Ái rồi vội vàng trở về phòng.

Chiếc bật lửa bật lên, chiếu sáng một góc tường, lộ ra bóng dáng của một người, ngọn lửa đốt điếu thuốc trong tay, bật lửa được đóng lại, ánh sáng đỏ từ điếu thuốc chập chờn trong màn đêm.

Điếu thuốc nhẹ nhàng bị dập tắt khi nó đã cháy được một nửa,

bóng đèn nhìn vào biệt thự cách đó không xa, cuối cùng quay người rời đi.

Buổi trưa ngày hôm sau Cao Lăng Trần đến, khi bọn Nguyễn Ngôn Hi đang ăn trưa thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, Mộc Thập đứng dậy mở cửa.

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn Cao Lăng Trần đi sau lưng Mộc Thập, theo thói quen trêu chọc: “Cao Lăng Trần, lại đến ăn ké à?”

Cao Lăng Trần vừa muốn lên tiếng, Vưu Vu vừa nói vừa xới cơm: “Chắc sáng nay đội trưởng Cao đến điều tra vụ án à.”

Cao Lăng Trần lập tức cảm giác được nhất định có gì đó không đúng, anh nhăn mày, quay sang nhìn Nguyễn Ngôn Hi, “Mới sáng sớm có chuyện gì sao?”

Vưu Vu: “Vào 1 giờ sáng, một người đàn ông trèo qua cửa sổ đột nhập vào phòng tôi, tôi nghe thấy động tĩnh, đuổi theo ra ngoài, nhưng tôi không tìm được ai, nhưng tôi tìm thấy một con dao trên mặt đất.”

Anh đặt con dao vào túi trong suốt trên bàn, đưa cho Cao Lăng Trần xem.

Cao Lăng Trần cầm túi lên, liếc mắt nhìn: “Đã như vậy sao mọi người không báo cảnh sát?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Không ngờ.”

Mộc Thập: “Quá muộn rồi.”

“Mọi người có nghĩ lỡ như hắn quay lại lần nữa thì làm sao!”

Cao Lăng Trần cảm thấy bọn họ thật sự không có chút tính cảnh giác chút nào, đúng là xem mạng sống như trò đùa.

Có Tiểu Khả Ái mà, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đồng thời nghĩ như vậy.

Cũng may không có chuyện gì, Cao Lăng Trần thở dài trong lòng, sau đó hỏi bọn họ: “Vậy mọi người có nghi ngờ ai không?”

Nguyễn Ngôn Hi thản nhiên nói: “Có khoảng bốn mươi người.”

“Camera thì sao?”

Mộc Thập nuốt thức ăn trong miệng xuống, trả lời: “Xem rồi, chẳng nhưng người đó đã tính toán hết rồi, tránh toàn bộ camera, nên không quay được.”

Cao Lăng Trần cảm thấy người này rất có khả năng sẽ ra tay tiếp, “Có thể trước đây người đó đã đến đây rồi, hôm nay tôi để lại mấy người canh gác bên ngoài để đề phòng.”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức từ chối, “Đừng, bị một người theo dõi là tôi đã thấy khó chịu rồi, lần này còn một đám người theo dõi nữa.”

“Đó không phải là theo dõi, mà để bảo vệ cho mọi người.”

Về phương diện này, thái độ của Cao Lăng Trần rất cứng rắn.

Nguyễn Ngôn Hi bĩu môi, quyết định không tranh luận với anh về vấn đề này, vì vậy đổi chủ đề, “Anh còn chưa nói hôm nay đến đây làm gì đó, có manh mối về vụ án của Chu Văn Bản sao?”

“Không phải, vẫn không có manh mối, tôi tới đây vì một vụ mất tích khác, ngay sáng nay.”

Cao Lăng Trần bật máy tính lên, cho bọn họ xem băng ghi hình.

Vào lúc 5:24:32 sáng, trước thang máy tầng 15 của một tòa nhà dân cư, một người đàn ông đội mũ đi đến trước thang máy, nhấn nút thang máy, sau một lúc, cửa thang máy mở ra, người đàn ông bước vào, sau đó cửa thang máy đóng lại, con số phía trên nút bắt đầu nhảy xuống, không dừng lại ở giữa, cuối cùng dừng lại ở tầng một.

Cao Lăng Trần sau đó mở thêm một đoạn băng ghi hình nữa, đó chính là hình ảnh do camera quay bên ngoài thang máy ở tầng một.

Cửa thang máy từ từ mở ra, không có ai đi ra, lúc này thang máy trống rỗng.

Chương 42

Vưu Vu dựa lưng vào ghế sofa sau khi xem băng ghi hình, “Thật ra, mọi người có thể suy xét đến việc đây là một màn ảo thuật”

Tất nhiên, đây chỉ là một trò đùa, Cao Lăng Trần nói: “Chúng tôi đã kiểm tra thang máy, chỉ có một cách để rời khỏi thang máy trong quá trình hoạt động, đó là trèo ra khỏi trần thang máy, sau đó rời đi dọc theo lối đi bên trong.”

Vưu Vu không hiểu nổi, “Nhưng tại sao anh ta lại làm như vậy, chẳng lẽ cũng là một trò đùa sao?”

Cao Lăng Trần lắc đầu, cảm thấy khả năng này rất thấp, “Theo ba mẹ anh ấy, hôm đó anh ấy đi làm như bình thường, cũng không có hành động gì bất thường, bình thường anh ấy cũng không phải là người hay đùa giỡn.”

Mộc Thập phát lại đoạn băng ghi hình, sau đó chỉ vào thời gian hiển thị trên màn hình, nói: “Trong thời gian ngắn, muốn leo lên trần thang máy cũng không phải chuyện dễ.”

Cao Lăng Trần gật đầu với cô: “Xét theo tình hình hiện tại, tôi thiên về hướng bị bắt cóc hơn.”

Mộc Thập lại nhìn anh ta: “Giữa hai người lần lượt mất tích này có liên quan gì với nhau không?”

Cao Lăng Trần lắc đầu, “Tưởng Tề đã tiến hành điều tra sơ bộ rồi, không có liên quan, hai người không phải là đồng nghiệp,

cũng không phải bạn học, bạn bè, phạm vi cuộc sống của bọn họ từ nhỏ đến lớn đều khác nhau, không có điểm chung.”

Sau khi Cao Lăng Trần nói xong, anh đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, nhìn Nguyễn Ngôn Hi mới phát hiện ra vấn đề là gì, hoàn toàn khác với bình thường, sau khi xem băng ghi hình Nguyễn Ngôn Hi không nói lời nào, chỉ dùng ngón tay nắm chặt bàn trà, trong trạng thái suy nghĩ, Cao Lăng Trần không nhận được hỏi: “Anh không muốn nói gì sao?”

Nguyễn Ngôn Hi rút tay đặt lên đùi, nói câu đầu tiên về vụ án bắt cóc này, “Không phải vô cùng kỳ lạ sao?”

“Có gì kỳ lạ?”

Cao Lăng Trần biết Nguyễn Ngôn Hi nhất định đã tìm được thứ gì đó.

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên từ trên ghế sofa đứng dậy, đi vòng ra phía sau bàn trà, đối mặt với ba người bọn họ, sau đó dùng ngón tay so sánh hai người, “Giả thiết đây là hai vụ bắt cóc, vậy rõ ràng bọn bắt cóc đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, bởi vì không thể phủ nhận, vụ bắt cóc này khiến mọi người đều mơ hồ. Bọn bắt cóc không yêu cầu tiền chuộc, nên không phải vì tiền, mà chúng ta còn không biết mục đích của họ, như vậy, bọn bắt cóc có thể ở trong tình huống không ai phát hiện mà bắt cóc người bị hại, nhưng hiện trường của hai vụ bắt cóc này đều có camera, cảnh sát còn tận mắt thấy người bị hại biến mất, giống như là cố ý vậy.”

“Khoan đã, sao tôi còn chưa hiểu cậu nói gì vậy.”

Sau khi nghe một tràng dài của Nguyễn Ngôn Hi, Vương Vu đột nhiên cảm thấy chỉ số IQ của mình không đủ.

Mộc Thập hiển nhiên đã hiểu: “Tức là với khả năng của bọn bắt

cóc, vốn có thể bắt cóc người bị hại mà không để ai biết được được, đằng này là để lại hai đoạn băng ghi hình kỳ lạ, giống như bọn bắt cóc cố ý để cho cảnh sát phát hiện ra có người bị bắt cóc.”

Vưu Vu chớp mắt, vẫn còn mơ hồ, “Vậy mục đích là gì?”

Nguyễn Ngôn Hi lẩm bẩm: “Có lẽ bọn bắt cóc không chỉ muốn cảnh sát nhìn thấy, mà còn muốn người khác nhìn thấy.”

Cao Lăng Trần nghe xong liền hỏi: “Gây hoảng sợ?”

Nguyễn Ngôn Hi không trả lời, bước nhanh đến chỗ treo áo mặc áo khoác vào, “Tôi muốn đến nhà của người bị hại thứ hai, ngay bây giờ!”

—

Người mất tích thứ hai, Vương Khải, là một nhân viên bán hàng, 25 tuổi, hiện đang sống cùng ba mẹ.

Nguyễn Ngôn Hi đứng ở giữa phòng Vương Khải, nhìn quanh phòng, sau đó ánh mắt dời đến bàn làm việc.

Chưa đầy một phút sau, đột nhiên anh đi ra khỏi phòng, Mộc Thập thấy vậy liền đi theo sau.

Cao Lăng Trần đang ở trong phòng khách, tìm hiểu tình hình từ ba mẹ Vương Khải, không khỏi bất ngờ khi thấy Nguyễn Ngôn Hi đi ra nhanh như vậy, “Có chuyện gì vậy?”

Tưởng rằng anh ấy đã gặp phải vấn đề gì đó.

“Chúng ta có thể đi rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi bỏ lại một câu như vậy rồi đi thẳng ra cửa.

Cao Lăng Trần nhìn Mộc Thập tìm câu trả lời, anh lắc đầu, sau đó cũng rời khỏi nhà Vương Khải.

“Xin lỗi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để tìm ra tung tích của Vương Khải, nếu hai người nhận được điện thoại từ người lạ, xin thông báo cho chúng tôi ngay lập tức.”

Cao Lăng Trần chỉ có thể kết thúc cuộc điều tra, anh nghĩ từ khi Nguyễn Ngôn Hi nói như vậy, hẳn là anh đã tìm được manh mối nào đó.

Nhưng khi bọn họ đi ra ngoài cửa, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đã đi thang máy xuống, một thành viên trong đội nhìn thấy Cao Lăng Trần liền kể lại cho anh ta nghe những gì Nguyễn Ngôn Hi nói khi anh ta rời đi: “Đội trưởng Cao, Nguyễn Ngôn Hi nói anh ta về nhà trước, có một manh mối sẽ thông báo cho anh.”

Anh đã quen với hành động của Nguyễn Ngôn Hi nên Cao Lăng Trần gật đầu: “Cậu tiếp tục ở lại đây, nếu có chuyện gì bất thường, lập tức báo cáo với tôi.”

—

Nghe thấy tiếng mở cửa, Vương Vu đang xem tivi và ăn trái cây trên ghế sofa, ngẩng đầu lên thì thấy Nguyễn Ngôn Hi vội vã chạy vào trong, anh liếc nhìn thời gian, ngạc nhiên nói: “Sao hai người về sớm vậy?”

Dường như Nguyễn Ngôn Hi không nghe thấy, cởi áo khoác ra treo lên, đi lên cầu thang lên lầu hai, Mộc Thập đi vào sau, gật đầu, trả lời, Simba vốn đang ngủ, phát hiện Mộc Thập quay lại, nhảy xuống khỏi cái đầu của Tiểu Khả Ái, đi theo Mộc Thập.

Mộc Thập bế Simba từ dưới đất lên, đi lên lầu hai, đi vào căn phòng duy nhất có cửa mở, Nguyễn Ngôn Hi thật sự ở bên trong,

anh đặt tờ báo vừa lấy từ bàn làm việc trong phòng Vương Khải lên bàn, xem qua từng cái một.

Mộc Thập cũng nghiêng người nhìn, “Tờ báo này bị làm sao vậy?”

Simba đang ở trong vòng tay Mộc Thập ngẩng đầu lên phát hiện hai người bọn họ đang đọc báo trên bàn, cũng cúi đầu nhìn, sau khi nhìn một lúc, nó nghiêng đầu, suy nghĩ đây là cái gì.

Nguyễn Ngôn Hi nhanh chóng giải thích phát hiện của mình cho Mộc Thập, “Tôi thấy tờ báo này giống với cái trong phòng của Chu Văn Bản, tờ báo này không phát hành nhiều ở thành phố S, báo chí trên bàn đều là ngày hôm qua, chuyện này không thể là trùng hợp được.”

Mộc Thập cũng nhanh chóng tiêu hóa lời nói của Nguyễn Ngôn Hi, “Bọn họ đang đọc cùng một tờ báo được phát hành trong cùng một ngày, có nghĩa là có thể họ đang đọc cùng một thông tin.”

Nguyễn Ngôn Hi cong khóe miệng, “Tin nhắn ai đó gửi cho bọn họ đều ở trong tờ báo này, cho nên hai người bọn họ đương nhiên có quan hệ.”

Nguyễn Ngôn Hi đã tìm ra manh mối máu chốt, bây giờ tất cả những gì anh ta phải làm là tìm ra thông tin ẩn trong tờ báo này và giải mã nó.

Để không quấy rầy Nguyễn Ngôn Hi, Mộc Thập đi đến một bàn khác, bật máy tính lên để điều tra thông tin của hai người mất tích, đồng thời cũng bắt đầu phân tích mối quan hệ ẩn giấu có thể có giữa hai người mất tích.

Rất khó để tìm được một tin nhắn được mã hóa trên một tờ báo đầy thông tin, thậm chí Nguyễn Ngôn Hi còn nhìn từng cái

quảng cáo trên báo, nhưng không có một tin nhắn nào đáng nghi cả.

“Rõ ràng phải có trong tờ báo này, tại sao lại không tìm được, không thấy được!”

Nguyễn Ngôn Hi có chút khó chịu lật tờ báo.

Mộc Thập nghiêng đầu nhìn anh, “Có lẽ giấu tương đối kín.”

“Nhưng đồng thời phải chắc chắn khiến hai người đó nhìn thấy và chỉ có họ mới nhìn thấy được.”

Nguyễn Ngôn Hi lặp đi lặp lại câu cuối cùng, anh kêu lên một tiếng, đột nhiên vỗ đầu hần, “Tôi ngu thật, các trang báo đã bị tôi đảo lộn rồi.”

Mộc Thập đứng dậy, bước đến chỗ anh, “Ý của anh là khi đưa tờ báo này đến cho hai người họ thì mỗi tờ đã được sắp xếp lại.”

Cuối cùng Nguyễn Ngôn Hi cũng hiểu được, “Đúng vậy, vì vậy tờ báo đặt trên bàn của họ vào thời điểm đó, tờ trên cùng không phải là trang đầu tiên mà là trang thứ năm, cái chúng ta đang tìm không phải một thông tin mà là một chuỗi số.”

Nguyễn Ngôn Hi sắp xếp lại từng tờ báo trong trí nhớ, sau khi xác nhận là chính xác, anh đã viết số trang hiện tại lên tờ giấy. “Sau đó.”

Anh lấy ra mảnh báo cuối cùng, ở phía dưới có một câu đố ô chữ có dấu vết mà Vương Khải dùng bút chì rồi dùng tẩy để xóa, “Chu Văn Bản cũng làm câu đố ô chữ này.”

“Vì vậy, chuỗi số này cộng với câu đố ô chữ này có thể suy ra thông tin mà họ nhìn thấy.”

Mật mã này được thiết kế rất khéo léo, không khó, nhưng người khác không thể phá giải được.

“Đúng vậy.”

Nguyễn Ngôn Hi cầm bút lên, nhanh chóng hoàn thành câu đố ô chữ, sau đó liếc nhìn chuỗi số, cuối cùng viết lên tờ giấy: “Năm ngày nữa sẽ có hành động.”

Mộc Thập tính toán: “Không phải là ngày mốt sao?”

“Có liên quan đến sự biến mất của họ.”

Xong rồi, Nguyễn Ngôn Hi hỏi: “Mộc Thập, cô có phát hiện được gì không?”

Mộc Thập gật đầu: “Tôi đã xem qua tất cả thông tin chi tiết của bọn họ từ nhỏ đến lớn, hình như không có bất kỳ giao điểm hay điểm tương đồng nào, ngoại trừ một điều, tháng 7/2006 bọn họ mắc bệnh nặng, vào cùng một bệnh viện.”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn cô, đột nhiên nói: “Wow, Mộc Thập thân yêu của tôi, cô thật thông minh.”

Giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi vô cùng khoa trương, Mộc Thập trừng mắt, vẫn không biết tại sao giọng điệu quen thuộc này mà lại khiến cô nổi da gà.

Giây tiếp theo, đúng lúc cô đang suy nghĩ, khuôn mặt của Nguyễn Ngôn Hi càng ngày càng gần, môi anh áp lên môi Mộc Thập, ấn nhẹ, nhanh chóng rời đi. Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu lên nhìn Mộc Thập Trùng vẻ mặt ngây người, nháy mắt phải, “Phần thưởng.”

Mộc Thập không nhắm mắt lại, nhìn thẳng vào anh, vẫn có chút sững sờ.

“Khụ khụ. “

Sau đó, anh ho khan, cầm tờ báo trên bàn lên và bước ra ngoài.

Mộc Thập nhìn Simba đang nghiêng đầu cũng nhìn cô, vẫn có thể nghe thấy giọng của Nguyễn Ngôn Hi nói chuyện bên ngoài.

“Sớm biết vậy nên hôn em lâu rồi! Em thấy đúng không?”

“...”

Sau một giây, “Mộc Thập, anh đang nói chuyện với chính mình.”

“...”

Chương 43

Nguyễn Ngôn Hi gọi điện thoại cho Cao Lăng Trần, nói có một phát hiện quan trọng, Cao Lăng Trần vội vàng chạy đến biệt thự ngay khi cúp điện thoại.

“Anh phát hiện cái gì”

Ngay khi bước vào cửa, Cao Lăng Trần lo lắng hỏi.

Mộc Thập bảo Cao Lăng Trần đợi ở phòng khách, sau đó đi lên lầu hai, đi đến cửa phòng của Nguyễn Ngôn Hi, bởi vì trong lúc Cao Lăng Trần đến, Nguyễn Ngôn Hi đang ngủ bù.

Mộc Thập lười phàn nàn anh lười biếng như thế nào, đứng ngoài cửa gõ cửa gọi thêm vài lần, nhưng bên trong không có động tĩnh gì, Mộc Thập trực tiếp mở cửa rồi vào phòng.

Rèm cửa trong phòng đều đóng, ánh sáng bị chặn bên ngoài, hầu như không có một dấu vết ánh sáng nào, Mộc Thập đi thẳng đến bên giường, nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi cũng đang quần chặt trong chăn bông, chỉ lộ ra mái tóc đen và một bên mặt.

“Nguyễn Ngôn Hi, dậy đi. “

Gọi một tiếng, nhưng không có động tĩnh gì.

Mộc Thập vốn không kinh ngạc, giây tiếp theo, không nể tình vén chăn lên, cũng không bất ngờ, Nguyễn Ngôn Hi dưới chăn vẫn cởi trần

Bởi vì cảm thấy lạnh, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên cuộn tròn lại, trong miệng lẩm bẩm, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Mộc Thập đứng dậy ngấm nhìn dáng người của anh một hồi, sau đó cúi người xuống, duỗi tay về phía mặt Nguyễn Ngôn Hi, dùng ngón cái và ngón trỏ véo mũi anh.

Thời gian trôi qua từng phút từng phút, bởi vì không thở nổi, lông mày của Nguyễn Ngôn Hi càng ngày càng siết chặt, Mộc Thập vẫn không buông tay, cuối cùng, sau khi có giọng mũi kỳ lạ trong miệng Nguyễn Ngôn Hi, anh nửa mở mắt bắt đầu thở bằng miệng.

“Sáng rồi sao?”

Mũi bị véo, giọng nói của Nguyễn Ngôn Hi nghe có chút buồn cười, Mộc Thập thấy chơi vui, cho nên cứ véo không buông ngón tay ra.

“Cao Lăng Trần đến rồi.”

Mộc Thập nhắc nhở anh.

Nguyễn Ngôn Hi chậm rãi chớp chớp mắt, lúc này anh vẫn đang trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, nhìn chăm chăm vào mặt Mộc Thập một hồi, sau đó trong miệng lẩm bẩm điều gì đó, duỗi tay kéo Mộc Thập trực tiếp xuống giường.

“...”

Toàn thân Mộc Thập trực tiếp nằm trên người Nguyễn Ngôn Hi, đột nhiên không hiểu tình hình hiện tại.

Bởi vì không có chăn bông, Nguyễn Ngôn Hi lại cởi trần nên trực tiếp dùng Mộc Thập đang mặc quần áo để sưởi ấm, hai tay ôm cô

thật chặt, vùi đầu vào cổ cô, tất cả hơi thở nóng bỏng thổi lên cổ cô.

“Nguyễn Ngôn Hi. “

“Hả?”

Thật ra theo một chuỗi động tác như vậy chứng tỏ Nguyễn Ngôn Hi đã tỉnh dậy, nhưng anh chỉ muốn nằm trên giường trêu chọc Mộc Thập.

“Dậy đi, Cao Lăng Trần đang đợi ở dưới.”

Mộc Thập tiếp tục giục anh.

“Mộc Thập.”

Giọng nói của Nguyễn Ngôn Hi bị bóp nghẹt.

“Hửm?”

Mộc Thập trả lời.

“Hôn một cái rồi anh dậy.”

Nguyễn Ngôn Hi vẫn đang nghĩ vừa rồi mình không hôn lâu lắm, cho nên mới nhân cơ hội này giở trò với Mộc Thập.

“Hôn ở đâu?”

Nguyễn Ngôn Hi không ngờ Mộc Thập lại đồng ý dễ dàng như vậy, buông Mộc Thập ra, đưa mặt ra trước mặt Mộc Thập,
“Miệng.”

Nói xong, anh khẽ cong miệng cười.

Mộc Thập nhìn miệng anh, nheo mắt lại, sau đó nghiêng người lại gần.

Giây tiếp theo.

“A!”

Nguyễn Ngôn Hi bị đau, nhảy dựng lên gào thét, lấy tay che môi, mở to mắt nhìn Mộc Thập.

Mộc Thập bình tĩnh rời giường, nhìn vẻ mặt đáng thương của Nguyễn Ngôn Hi, “Bây giờ anh tỉnh rồi đó.”

Cao Lăng Trần đã đợi trong phòng khách trọn vẹn mười lăm phút, suýt chút nữa muốn đi lên xem có chuyện gì xảy ra không, chỉ thấy Mộc Thập và Nguyễn Ngôn Hi đang đi xuống cầu thang.

Mộc Thập đi ở phía trước, theo sau là Nguyễn Ngôn Hi với vẻ mặt oán hận.

Cao Lăng Trần thấy vẻ mặt Nguyễn Ngôn Hi không đúng, “Có chuyện gì vậy?”

Mộc Thập vô cảm đáp: “Ồ, vừa rồi anh ấy đang ngủ, nhưng lại ngã xuống đất, miệng còn bị đập vào mặt sàn nữa. “

Cao Lăng Trần không nghi ngờ gì, vì vậy lại tập trung vào vụ án, “Trong vụ án này anh phát hiện ra cái gì?”

“Đây là tờ báo tôi mang về từ phòng Vương Khải, trong phòng Chu Văn Bản cũng tìm được một bản. Ai đó đang chuyển một tin nhắn cho hai người họ, tôi đã giải mã nó.”

Nguyễn Ngôn Hi nói ngắn gọn với Cao Lăng Trần, sau đó lấy ra một tờ giấy rồi đặt trước mặt anh: “Năm ngày sau có hành động, chính là ngày mốt.” “

Lượng thông tin khá lớn, Cao Lăng Trần nhìn tờ báo, tờ giấy rồi im lặng một lúc lâu, dù sao hai người này đột nhiên thay đổi từ nạn nhân thành người không rõ thân phận, đúng là chuyện không ngờ được, “Vậy hai người bọn họ có quan hệ, không có thông tin nói hành động là gì sao?”

“Không có, đương nhiên không loại trừ khả năng tôi không tìm thấy.”

Câu sau là do Nguyễn Ngôn Hi thuận miệng nói, anh tự tin là đã tìm hết tất cả thông tin trên báo rồi.

Mộc Thập nói thêm: “Hơn nữa, tôi đã kiểm tra thông tin của Chu Văn Bản và Vương Khải, những cái khác không có vấn đề gì, nhưng có một điều đáng chú ý, tháng 7/2006, hai người họ đều mắc bệnh nặng, cả hai đều nằm viện cùng một bệnh viện.”

“Nếu trước đây có thể nói là trùng hợp ngẫu nhiên, thì với tờ báo này, sự trùng hợp này trở nên có ý nghĩa hơn rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, nói với Cao Lăng Trần: “Vậy tôi nghĩ anh cần phải kiểm tra hồ sơ bệnh án của bệnh viện này lúc đó rồi.”

Cao Lăng Trần cũng đồng ý, gật đầu nói: “Tôi sẽ nhờ người đến bệnh viện kiểm tra ngay, khi nào có tin tức tôi sẽ thông báo cho anh.”

Nguyễn Ngôn Hi làm động tác OK, ngáp một cái, nhưng miệng há to, kéo căng vết thương trên môi, “Shhh.”

Cao Lăng Trần vừa đứng dậy liền nhìn thấy cảnh này, liền đề nghị với anh: “Nguyễn Ngôn Hi, tôi nghĩ anh nên mua thêm thành giường để không bị ngã nữa.”

Đối mặt với sự chế giễu của Cao Lăng Trần, Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp trợn tròn mắt, anh không phải trẻ con!

—

Sáng sớm, trong biệt thự.

“Haiz.”

“Haiz.”

“Haiz.”

Ba tiếng thở dài phát ra từ một căn phòng.

Nguyễn Ngôn Hi, Mộc Thập và Vưu Vu phát ra âm thanh, lúc này ngồi xổm trên mặt đất, tạo thành một vòng tròn.

Mộc Thập nhìn trung tâm vòng tròn, suy nghĩ một hồi: “Có nên báo cảnh sát không?”

Vưu Vu vuốt tóc, có chút bối rối, “Vậy gọi 110 hay 120 trước?”

Nguyễn Ngôn Hi sờ cằm, “Gọi 120, dù sao bọn họ đều ngất xỉu hết rồi.”

Vưu Vu có chút lo lắng, “Có nên trói lại trước không, lỡ lát nữa họ tỉnh lại thì sao?”

Cả ba đồng thời gật đầu.

Một lúc sau, người trên mặt đất bị Vưu Vu trói lại, sau đó Mộc Thập gọi cảnh sát, nhân tiện gọi xe cứu thương.

Mười lăm phút sau, Cao Lăng Trần dẫn người đến nhà Nguyễn Ngôn Hi, biết có người bị thương nên gọi xe cứu thương, trái tim

Cao Lăng Trần đột nhiên treo trong cổ họng, lo lắng bọn họ đã xảy ra chuyện.

Mộc Thập mở cửa, Cao Lăng Trần nhìn lên nhìn xuống, phát hiện cô không có một chút dấu vết bị thương nào, sau đó còn tưởng không lẽ là Nguyễn Ngôn Hi, vừa đi vào nhà liền hỏi: “Ai bị thương? Nguyễn Ngôn Hi sao?”

Mộc Thập lắc đầu trấn an anh: “Chúng tôi không bị thương, chúng tôi không phá hủy hiện trường vụ án, nhưng bên trong quả thật có một người bị thương.”

Nhân viên y tế đi theo Cao Lăng Trần và Mộc Thập lên lầu hai, nơi Nguyễn Ngôn Hi và Vu Vu đang đứng ở cửa phòng.

Sau khi Cao Lăng Trần xác nhận không ai bị thương, cuối cùng anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vu Vu mở chúng ra. cho Cao Lăng Trần và các nhân viên y tế vào.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tình hình bên trong khiến nhân viên y tế trợn tròn mắt, một người đàn ông đang nằm trên đất trong phòng, toàn thân bị trói, trên mặt có vài vết sẹo dữ tợn, máu chảy ra từ vết thương, người đó đã bất tỉnh, người không biết tình hình còn nghĩ đây mới là người bị hại đó.

Cùng lúc đó, Cao Lăng Trần cũng trợn tròn mắt, anh giúp nhân viên y tế cởi trói cho người đàn ông, sau đó đặt hắn lên cáng, còng tay hắn để đảm bảo rằng hắn sẽ không trốn thoát, để các thành viên khác trong đội theo hắn vào xe cứu thương, giải quyết vấn đề này, Cao Lăng Trần quay lại, hỏi họ: “Có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?”

Vưu Vu xòe tay ra, bắt lặc nói: “Giống như lần trước, nửa đêm hắc đột nhập vào phòng tôi, sau đó, tôi phát hiện ra, nhưng lần này tôi không để hắc chạy thoát.”

“Vậy vì sao trên mặt hắc lại có vết thương?”

Cao Lăng Trần không nghĩ ba người bọn họ có thể làm được.

Bởi vì Cao Lăng Trần không biết bây giờ bọn họ có một con hổ trong nhà, cho nên Mộc Thập bế Simba lên để phía trước, “Thật ra con mèo của chúng tôi đã dùng móng vuốt cào hắc.”

Đột nhiên được nhắc đến, Simba chớp chớp mắt, trông rất mơ màng.

“Một con mèo con?”

Cao Lăng Trần hoài nghi nhìn Simba, thầm nghĩ sao móng chân của nó có thể tạo ra vết thương nặng như vậy.

“Đừng xem thường nó.”

Mộc Thập đặt Simba xuống đất, nói với nó: “Simba, tấn công.”

Simba lập tức học được dáng vẻ của Tiểu Khả Ái, nghiêng đầu, há to miệng, duỗi hai chân trước ra, cào, “Meo meo!”

Mộc Thập chỉ vào nó, nhìn Cao Lăng Trần, “Anh xem đi.”

Cao Lăng Trần: “...”

Người của bộ pháp chứng thu đội sau khi thu thập chứng cứ trong phòng của Vưu Vu, Cao Lăng Trần cũng không quan tâm thứ gì làm người kia bị thương, mấu chốt bây giờ là tìm ra thân phận và mục đích đột nhập của hắc.

Cao Lăng Trần hỏi Vưu Vu, nhân chứng hai lần này: “Anh Vưu, đây có phải chính là người đã đột nhập vào phòng anh hôm qua không?”

Vưu Vu lắc đầu, căn bản là lần đầu tiên nhìn thấy người đó, “Tôi không dám chắc, nhưng chắc là như vậy.”

“Không phải cùng một người.”

Mộc Thập lên tiếng phủ nhận.

“Tại sao?”

Mộc Thập mở đoạn băng ghi hình do camera cô lắp đặt bên ngoài biệt thự để cho họ xem, rõ ràng người đàn ông này đã bị quay từ lúc anh ta bước qua cánh cửa đến cửa sổ căn phòng nơi Vưu Vu đang ở.

Mộc Thập giải thích với bọn họ: “Những người hôm qua đến đều biết vị trí đặt camera của chúng ta, hoàn toàn tránh được, nhưng người hôm nay rõ ràng là không biết, từ việc hẩn dễ dàng bị mèo cào như vậy, có thể thấy đó không phải là cùng một người.”

Cao Lăng Trần vuốt trán không nói nên lời: “Rốt cuộc là anh chọn đến bao nhiêu người vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi ngáp: “Xem ra bây giờ không chỉ có một người.”

Chương 44

Toàn bộ đội của Cao Lăng Trần chuẩn bị quay trở lại cục cảnh sát, lúc rời đi, anh ta nói với Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập: “Những nghi vấn về người này sẽ được giải đáp khi hắn tỉnh lại, hôm nay đến đây thôi, mọi người nghỉ ngơi đi, tôi để lại cảnh sát ở bên ngoài canh gác, ngày mai tôi sẽ nói cảnh sát đưa hai người trực tiếp đến cục cảnh sát.”

Mộc Thập gật đầu, tiễn Cao Lăng Trần đi.

Mộc Thập đóng cửa lại, đi lên cầu thang xuyên qua phòng khách, chỉ thấy Nguyễn Ngôn Hi không lập tức trở về phòng ngủ, mà ngồi trên ghế sofa cạnh giá sách, như thể đang đợi cô.

Mộc Thập đi tới trước mặt anh nói: “Có chuyện gì?”

Nguyễn Ngôn Hi vỗ vị trí bên cạnh, bảo Mộc Thập ngồi xuống.

Mộc Thập ngồi xuống, quay đầu nhìn anh.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn về phía trước rồi lên tiếng: “Mộc Thập, anh có một cảm giác rất kỳ lạ, anh nghĩ rằng hai người cầm dao tấn công chúng ta trong hai ngày qua có thể có liên quan đến hai người mất tích đó, nhưng bây giờ anh không có căn cứ.”

Suy luận của Nguyễn Ngôn Hi đều dựa trên một số manh mối nhất định, đây là lần đầu tiên anh đánh giá một vấn đề theo cách rất chủ quan.

Anh nói tiếp: “Sự biến mất của hai người họ chắc chắn không đơn giản như vẻ ngoài, nhiều điều không thể giải thích được.”

Ví dụ như tại sao Chu Văn Bản đột nhiên cắt ảnh đi, tại sao không có ảnh anh ta mặc áo tắm trên bãi biển, hơn nữa còn tờ báo của mấy ngày trước, hành động kia là gì? Còn căn bệnh năm 2006, bệnh viện, mọi thứ vẫn chưa được giải đáp.

Nguyễn Ngôn Hi nắm tóc mình, trước mặt anh có quá nhiều câu đố trong vụ án này, khiến đầu óc anh có chút bối rối, “Mộc Thập.”

Anh đột nhiên gọi.

Mộc Thập: “Hả?”

Khoảnh khắc tiếp theo, Nguyễn Ngôn Hi tựa đầu vào Mộc Thập, đáng thương nói: “Chắc là khi này anh sợ quá nên đã ảnh hưởng đến suy nghĩ của anh rồi.”

Mộc Thập: “...”

Người phải sợ là người đàn ông bị Tiểu Khả Ái dùng móng vuốt dọa đến ngắt xỉu thì có.

—

Khi Mộc Thập trở về phòng, Nguyễn Ngôn Hi vẫn đang ngồi đó xem xét toàn bộ vụ án, cố gắng tìm câu trả lời cho những câu hỏi này, nhưng chưa đầy nửa giờ sau, chuông cửa của biệt thự lại vang lên.

Nguyễn Ngôn Hi cảm thấy có chút kỳ lạ, vì vậy đi xuống lầu mở cửa, nhìn thấy cảnh sát ngoài cửa với vẻ mặt lo lắng, trong tay cầm bộ đàm, cả người vẫn còn sửng sốt, “Anh Nguyễn, phiền anh theo chúng tôi đến hiện trường.”

Nguyễn Ngôn Hi cảm thấy có gì đó không đúng, “Xảy ra chuyện gì?”

Cảnh sát vội vàng nói: “Xảy ra chuyện lớn, tình hình khẩn cấp, chúng ta sẽ nói chi tiết trên đường đi.”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn vẻ mặt của anh ta, liền biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rất lớn, “Được rồi, tôi đi lấy áo khoác, đi ra ngay.”

Trong lòng có chút bất an.

Nguyễn Ngôn Hi đi lên lầu hai gọi Mộc Thập, sau đó lên xe cảnh sát khi đi ra ngoài, ngồi vào xe cảnh sát, anh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Anh Nguyễn, vừa rồi xe cứu thương chở nghi phạm gặp tai nạn trên đường, chiếc xe bốc cháy và phát nổ, mọi người bên trong đều tử vong.”

Người cảnh sát nói với giọng ghen ngào, bởi vì trong số đó có đồng nghiệp, anh em của họ.

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đều mở to mắt, tất cả mọi người!

Sau cú sốc, đồng thời não của Nguyễn Ngôn Hi cũng chạy rất nhanh, tất cả mọi người đều chết, bao gồm cả người tấn công kia, đúng lúc này xe cứu thương lại bị tai nạn giao thông, tuyệt đối không thể trùng hợp được.

Đó không phải là trùng hợp, có thể là gì khác? Hừ, Nguyễn Ngôn Hi không khỏi giễu cợt, đúng vậy, để ngăn cản cảnh sát phát hiện ra bất cứ điều gì từ hắn, tìm ra ai đứng sau hắn, còn gì có thể an toàn hơn một người chết.

Bọn họ nhanh chóng đến hiện trường, xuống xe cảnh sát, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập không nói được lời nào khi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hiện trường lộn xộn, xe cứu hỏa vẫn ở bên đường, nhiều lính cứu hỏa vẫn đang phun nước vào xe bằng vòi nước để giảm nhiệt độ hiện trường, ngăn ngọn lửa bùng cháy trở lại hay gây ra một vụ nổ khác.

Mọi người đứng yên, lặng lẽ theo dõi hiện trường bi thảm, cộng với tài xế xe tải và kẻ tấn công, tổng cộng 8 người, tất cả đều chết trong vụ nổ, hai viên cảnh sát và bốn nhân viên y tế đã mất mạng ngay lập tức.

Mộc Thập nhắm mắt lại, quay mặt sang một bên, không nhìn được nữa, bàn tay của Nguyễn Ngôn Hi ở bên cạnh nắm chặt thành nắm đấm, thân thể run rẩy, chuyện quái gì vậy, khinh thường mạng người, những người đang sống vậy mà!

Lính cứu hỏa và đội cứu thương ở hiện trường đã tìm thấy thi thể của cả 8 người bên trong, những thi thể màu đen, cháy đen không còn có thể nhận ra ngoại hình ban đầu của họ, không biết họ là ai, bây giờ họ chỉ có thể suy luận đại khái danh tính của họ từ vị trí tìm thấy các thi thể.

Lúc đó, camera đã đến tay Cao Lăng Trần, Cao Lăng Trần yêu cầu Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập cùng nhau đến xem đoạn băng ghi hình này.

Vào lúc 2:14 sáng, hầu như không có bất kỳ phương tiện nào trên đường, xe cứu thương xuất hiện trong màn hình, đó là một ngã tư, có thể thấy rằng xe cứu thương vẫn chạy bình thường, không có tăng tốc hoặc bất thường nào, xung quanh không có phương tiện nào, nhưng chỉ vài giây sau, một chiếc xe tải lớn xuất hiện trong băng ghi hình.

Thảm kịch xảy ra ở giây tiếp theo, chiếc xe tải lớn đâm trực tiếp vào xe cứu thương đi ngang qua, xe cứu thương lập tức bị hất văng đi, lật ngửa, chiếc xe tải lớn vẫn đâm vào xe cứu thương đi chệch hướng, cho đến khi một lúc sau, hai chiếc xe dừng lại, chiếc xe bắt đầu bốc khói, nhưng thảm kịch vẫn chưa kết thúc, ngay sau đó mấy món đồ dễ cháy trong xe tải lớn bùng nổ! Cả hai chiếc xe đều phát nổ, ngọn lửa gần như ngay lập tức nhấn chìm hai chiếc xe, nuốt chửng tám sinh mạng bên trong.

Mọi người đều cảm thấy đau lòng khi nhìn thấy cảnh này, Cao Lăng Trần mất một lúc lâu mới tìm được giọng nói của mình, “Chiếc xe tải lớn vẫn không giảm tốc độ sau khi đâm vào xe cứu thương.”

Sau đó, anh ta cho xem một camera khác từ hiện trường, lúc 2:10 anh ta có thể thấy chiếc xe tải lớn đang đậu bên đường, không có lái xe, lúc 2:13, nó đột nhiên bắt đầu khởi động, tăng tốc về phía trước, cuối cùng đâm vào xe cứu thương lúc phút thứ 14.

Mắt Cao Lăng Trần đỏ hoe, trong mắt có nước mắt, lạnh lùng nói: “Đây là tai nạn giao thông đã được tính toán trước.”

Sau đó anh đứng dậy nhìn các đội viên phía sau, lớn tiếng nói: “Từ nay về sau, chúng ta sẽ dốc toàn lực điều tra vụ án này, không thể để người vô tội chết vô ích, chúng ta phải điều tra ra sự thật cho đến cùng!”

“Vâng!”

Tiếng hét của đám đông vang vọng khắp bầu trời đêm vào lúc đó.

Nguyễn Ngôn Hi mím môi, nhìn cảnh tượng đổ nát này, sự thật, nhất định anh sẽ tìm được.

Chương 45

Oành.

Xung quanh tối đen như mực, một tia sáng ở phía xa chậm rãi khuếch đại, đó là ánh lửa, ngọn lửa rực cháy, lên xuống thất thường, nháy múa như quái vật, gương nanh múa vuốt, cắn xé những bóng người kia, sự giãy giụa của họ chỉ khiến nó trở nên càng ngày càng điên cuồng, nuốt chửng mọi thứ xung quanh nó, lòng người, thiện và ác.

Ầm.

Ngọn lửa lao theo một đường thẳng trước mặt anh, cao quá đầu anh, nhìn anh từ trên cao, anh ở bên dưới chỉ có thể thấy hàm răng sắc nhọn, đôi mắt tham lam của nó, càng lúc càng đến gần anh hơn.

“Nguyễn Ngôn Hi.”

Giọng nói của Mộc Thập.

Anh mạnh mẽ mở mắt ra.

Mộc Thập đang gõ bàn phím thì nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn anh, “Anh nằm mơ sao?”

Nguyễn Ngôn Hi lấy tay lau mồ hôi lạnh trên trán, không thừa nhận, “Chỉ thiếp đi chút thôi.”

Mộc Thập nói thêm: “Gặp ác mộng. “

“Ngủ chút thôi.”

Nguyễn Ngôn Hi lật hồ sơ rơi trên mặt đất lên, nhìn báo cáo điều tra trên đó, “Chưa tìm thấy danh tính tài xế gây tai nạn, chiếc xe tải bị đánh cắp vào buổi tối đó, đúng là hoàn hảo.”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên nghĩ đến ai đó, “Mộc Thập, còn người bạn râu quai nón của em thì sao?”

Mộc Thập sửa lại: “Tần Dực, anh ta vẫn đang điều tra danh tính của người lái xe gây tai nạn.”

Nguyễn Ngôn Hi dùng bút gõ vào tờ giấy, “Đúng rồi, suýt chút nữa anh quên mất chúng ta vẫn còn hai người mất tích, không biết Cao Lăng Trần điều tra được gì ở bệnh viện đây.”

Mộc Thập trả lời anh: “Bây giờ anh ấy không có tâm trạng điều tra chuyện này.”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu: “Được rồi, chúng ta tự mình điều tra đi.”

Mộc Thập tắt máy tính, “Bây giờ đến bệnh viện sao?”

“Đúng vậy.”

Nguyễn Ngôn Hi nói rồi đặt hồ sơ sang một bên, đứng dậy khỏi ghế sofa, đi thẳng ra cửa.

“Nguyễn Ngôn Hi.”

Mộc Thập ngăn cô lại.

Anh lại nhìn cô, “Hả?”

Có chút sưng sờ.

“Tôi thấy anh nên thay đồ.”

Nghe thấy Mộc Thập nhắc nhở, Nguyễn Ngôn Hi cúi đầu xuống, chỉ thấy mình vẫn đang mặc đồ ngủ, thân thể hơi cứng đờ, xoay người đi thẳng về phòng, “Ồ, chờ anh chút, tôi sẽ thay ngay lập tức.”

Cho dù có khờ khạo thế nào thì cũng phát hiện ra Nguyễn Ngôn Hi không bình thường, huống chi là Mộc Thập, sáng sớm lúc anh trở về nhà từ hiện trường vụ tai nạn xe cộ, trạng thái của Nguyễn Ngôn Hi có chút không ổn, anh hơi ngẩn người, gặp ác mộng.

Ngồi trên taxi, Nguyễn Ngôn Hi không nhắm mắt nghỉ ngơi như thường lệ.

Mộc Thập Hà báo địa chỉ bệnh viện, hỏi Nguyễn Ngôn Hi: “Anh bị sao vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng đáp: “Không có gì, chỉ nghĩ đến một việc hồi nhỏ.”

Chuyện không tốt à, Mộc Thập nghĩ thầm.

Nguyễn Ngôn Hi vẫn duy trì động tác ban đầu, nhưng hỏi Mộc Thập: “Mộc Thập, em sợ nhất là gì?”

Mộc Thập không nghĩ nhiều, trực tiếp đáp: “Chết đó.”

Nguyễn Ngôn Hi sưng sờ một lát, quay đầu nhìn cô, sau đó sờ đầu cô.

Mộc Thập không né tránh, hỏi lại anh: “Anh thì sao?”

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu lên, chậm rãi nói một chữ: “Lửa”

Ừ, không còn nghi ngờ gì nữa, cho nên mới có phản ứng như vậy.

“Thông minh quá đôi khi gây ra cho anh một số rắc rối, đặc biệt là khi anh còn nhỏ.”

Khi nói câu này, giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi đặc biệt khó chịu, nhưng Mộc Thập đã quen rồi, cho nên khi nghe thấy anh nói mấy chuyện này mới không thấy kỳ lạ.

Vì vậy, cô nói thêm, “Đặc biệt là khi chỉ số EQ của anh khá thấp.”

Nguyễn Ngôn Hi cười khế: “Đúng là khi còn nhỏ, anh không được lòng một số người, nhưng họ không thể so sánh với anh, cho nên họ nghĩ cách dạy cho anh một bài học, nhốt anh ở một nơi hẻo lánh, sau đó ném pháo vào phòng, ban đầu chỉ để dọa anh, nhưng không may đã gây ra hỏa hoạn, tất nhiên sau đó, anh đã trốn thoát.”

Mộc Thập có chút kinh ngạc, nhưng không ngờ Nguyễn Ngôn Hi lại có trải nghiệm như vậy, “Tôi còn tưởng chỉ có anh bắt nạt người khác. “

“Tất nhiên, vì vậy sau đó anh đã tặng họ một món quà lớn.”

Khi anh ta nói, biểu cảm của anh đột nhiên thay đổi, trông khá thoải mái, “À, quả nhiên nói ra thì tốt hơn nhiều.”

Mộc Thập chớp mắt nhìn anh: “Có nghĩa là trước đây anh chưa từng kể cho người khác sao?”

Nguyễn Ngôn Hi nhú mày, “Lạ lắm sao?”

“Nếu khi còn nhỏ tôi gặp phải chuyện này, dù không nói anh trai tôi cũng sẽ phát hiện ra.”

Vì vậy chưa có lần nào cô giấu được anh mình chuyện gì.

“Đó là bởi vì anh giỏi che giấu.”

Giọng điệu của anh vẫn có chút tự hào.

A, nhưng sau khi nghĩ lại, Mộc Thập lại cảm thấy kỳ lạ, “Sao bây giờ anh lại không che giấu?”

Đầu Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên hướng về phía Mộc Thập, “Mộc Thập, anh nói ra điểm yếu với em rồi, bây giờ chỉ cần em ôm anh một cái là được.”

“...”

Thật sự là da mặt càng lúc càng dày.

—

Khi đến bệnh viện, họ gặp Tưởng Tề đang ở cửa của bệnh viện, họ kiểm tra hồ sơ bệnh án của Chu Văn Bản và Vương Khải vào năm 2006, theo lời ba mẹ họ nói, Chu Văn Bản bị tai nạn giao thông, chấn thương đầu, còn Vương Khải thì bị ngộ độc thực phẩm, dường như không có vấn đề gì cả.

Mộc Thập nhìn ngày xuất viện của hai người, phát hiện một điểm chung, “Hai người họ xuất viện cùng ngày.”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức hỏi: “Ngày mấy?”

Mộc Thập: “Ngày 23 tháng 7. “

Nguyễn Ngôn Hi kiểm tra một tập hồ sơ khác, quả nhiên anh

phát hiện ra một chuyện thú vị, “Ngày 23 tháng 7, hôm đó có hai bệnh nhân chết trong bệnh viện này là Lý Tân và Triệu Tắc Lượng.”

“Anh kiểm tra những người chết trong bệnh viện làm gì?”

Tưởng Tề không hiểu.

Nguyễn Ngôn Hi lúc này cũng lười trả lời, đọc trên hồ sơ, “Hai người được đưa vào viện cùng lúc, bởi vì tai nạn giao thông, họ đã chết ngay sau khi đến bệnh viện.”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn Tưởng Tề nói: “Vì là tai nạn giao thông gây thương vong, nên cục cảnh sát sẽ có biên bản.”

Tưởng Tề vô thức đáp: “Nhất định là có, nhưng không phải chúng ta tới đây để điều tra Vương Khải và Chu Văn Bản à, sao đột nhiên lại điều tra vụ tai nạn giao thông không liên quan này?”

Nguyễn Ngôn Hi siết chặt ngón tay trên bàn, “Bởi vì tôi phải xác định xem hai người họ có thật sự chết hay không.”

“Hả?”

Tưởng Tề không hiểu sao lại cảm thấy sau lưng lạnh lẽo.

“Cái gì?”

Giọng nói của Tưởng Tề vang vọng trong kho lưu trữ của bệnh viện, anh cúp điện thoại, khiếp sợ nói với họ: “Ngày 23 tháng 7 không có tai nạn giao thông nào như vậy.”

Nguyễn Ngôn Hi đứng dậy khỏi ghế, búng ngón tay, “Hai người, bây giờ tôi muốn giới thiệu lại với mọi người hai người mất tích của chúng ta lần này, Lý Tân và Triệu Tắc Lượng.”

Chương 46

Sau khi nghe xong lời nói của Nguyễn Ngôn Hi, lông mày Cao Lăng Trần càng ngày càng nhíu chặt, anh ngẩng đầu lên nói: “Cho nên, ý của anh là vào năm 2006, khi ở bệnh, Chu Văn Bản và Vương Khải đã bị người ta hoán đổi, người mất tích mấy ngày trước thật ra là Lý Tân và Triệu Tắc Lượng.”

“Đúng vậy, nếu không có gì bất ngờ, e rằng Chu Văn Bản và Vương Khải chắc là đã chết.”

Nguyễn Ngôn Hi lười biếng dựa lưng vào ghế, xòe hai tay ra.

Mộc Thập đẩy kính ra, đưa thông tin cho Cao Lăng Trần xem: “Lúc đó tôi đã kiểm tra chiều cao và cân nặng của bốn người bọn họ, Chu Văn Bản và Lý Tân, Vương Khải và Triệu Tắc Lượng, hai đôi này có chiều cao và cân nặng gần như bằng nhau, cho nên có khả năng thay thế.”

Tưởng Tề cũng nghiêng người qua nhìn, “Cho dù là phẫu thuật thẩm mỹ, bọn họ cũng là hai người hoàn toàn khác nhau, cho dù bề ngoài có giống nhau mà sống cùng ba mẹ, sao lại không bị phát hiện?”

Nguyễn Ngôn Hi không đồng ý, “Đương nhiên nếu là thay thế vội vàng thì sẽ bị phát hiện, nhưng nếu đã có kế hoạch từ lâu thì sao.”

Tưởng Tề bĩu môi, biết mình không thể cạnh tranh với Nguyễn Ngôn Hi, chắc chắn có vô số lý do để lật ngược những gì anh nói,

cuối cùng chỉ có thể bất lực nói: “Cho dù là như vậy, bây giờ chúng ta cũng không có chứng cứ, phải biết rằng ba mẹ họ không hề phát hiện ra vấn đề gì, huống hồ bây giờ người đó đã mất tích rồi.”

“Đúng vậy.”

Nguyễn Ngôn Hi đứng thẳng dậy, dựa vào Mộc Thập đang đứng bên cạnh, “Vậy nên phải tìm hai người mất tích trước, chính là Lý Tân và Triệu Tắc Lượng, tìm được bọn họ, tất cả đáp án sẽ được tiết lộ.”

Tưởng Tề thở dài: “Vậy chúng ta phải tìm bọn họ bằng cách nào? Bây giờ ngay cả bọn họ bị bắt cóc hay tự mình biến mất mà chúng ta cũng không biết.”

Nguyễn Ngôn Hi nhắc nhở bọn họ: “Cái người nhắn tin cho họ, năm ngày sau có hành động, cũng chính là ngày mai, chúng ta phải tìm ra được là hành động gì, nói cách khác, trước tiên chúng ta phải tìm ra nguyên nhân tại sao hai người bọn họ lại thay thế Chu Văn Bản và Vương Khải.”

Cao Lăng Trần ngẫm nghĩ một hồi, có chút ý tưởng: “Bọn họ đi rất xa mới có thể vào hai gia đình này, như vậy có thể thấy được mục tiêu của bọn họ có thể là...”

Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp ngắt lời anh: “Hai gia đình này chỉ có vài người.”

Mộc Thập lên tiếng: “Rất có thể là ba mẹ bọn họ.”

Nguyễn Ngôn Hi siết chặt tay Mộc Thập, sau đó nói với Cao Lăng Trần: “Cho nên tôi muốn tất cả thông tin của Chu Văn Bản, Vương Khải và ba mẹ bọn họ.”

—

Nguyễn Ngôn Hi một tay chống cằm, trước mặt để hồ sơ của ba mẹ Chu Văn Bản, Mộc Thập ngồi đối diện, trong tay cầm hồ sơ của ba mẹ Vương Khải.

“Đầu tiên, ba của Chu Văn Bản làm việc trong một viện nghiên cứu, sau đó thay đổi công việc vào năm 2000 với tư cách là trợ lý trong một công ty dược phẩm, sau đó chuyển đến một viện nghiên cứu khác vào năm 2005, rồi làm đến bây giờ.”

Nguyễn Ngôn Hi lật một tờ giấy, nói tiếp: “Mẹ của Chu Văn Bản...”

“Khoan đã.”

Mộc Thập phát hiện ra mối quan hệ nên ngắt lời anh: “Năm 2002, ba của Vương Khải làm tài xế cho một ông chủ, đó là một ông chủ của một công ty dược phẩm.”

Giây tiếp theo, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập ngẩng đầu nhìn nhau, đồng thời lên tiếng: “Công ty dược phẩm Khổng Minh.”

Nguyễn Ngôn Hi búng ngón tay, Mộc Thập bật máy tính lên, lập tức kiểm tra công ty dược phẩm này, có được một số thông tin.”

Công ty dược phẩm này chuyên về thuốc chống cúm, năm 2005 đã đóng cửa. Hai người họ cũng thay đổi công việc vào năm 2005.”

Nguyễn Ngôn Hi đứng dậy khỏi ghế, đi đến chỗ Mộc Thập, nghiêng đầu hỏi: “Nguyên nhân dẫn đến việc công ty đóng cửa là gì?”

Mộc Thập xem báo thông tin, đáp: “Là vấn đề vốn.”

Nguyễn Ngôn Hi sau khi nghe xong liền đứng thẳng người lên,

đưa tay sờ sờ cầm hắt, “Một nhà nghiên cứu và một tài xế, trên người bọn họ sẽ có cái gì?”

Mộc Thập: “Vấn đề có thể là ở công ty dược phẩm này, đó là mối liên hệ duy nhất của họ.”

Nguyễn Ngôn Hi gõ bàn, “Vậy bây giờ chúng ta phải nói chuyện với hai người ba này một chút.”

—

Ba của Chu Văn Bản và ba của Vương Khải đều được mời đến cục cảnh sát, Cao Lăng Trần và Mộc Thập thẩm vấn ba của Chu Văn Bản, trong khi Nguyễn Ngôn Hi và Tưởng Tề thẩm vấn ba của Vương Khải.

Cả hai đều được hỏi cùng một vấn đề: “Vì sao công ty dược phẩm Khổng Minh lại có vấn đề về vốn?”

Câu trả lời của họ gần như giống nhau: “Lúc đó, ông chủ đã đầu tư rất nhiều tiền vào nghiên cứu virus, cuối cùng họ nói nghiên cứu đã thất bại, vốn cũng bị mất hết.”

“Nghiên cứu virus gì?”

Wang Khải nhớ lại: “Có một ngày, khi tôi đang lái xe cho ông chủ, ông ấy say rượu, cứ nói nhảm, tôi nghe ông ấy nói cái gì mà giáo sư An nghiên cứu ra virus gì đó, rồi lại nghiên cứu vắc-xin chống lại virus đó, lúc đó ông ấy sẽ kiếm được một khoản lớn, nhưng đây là chuyện thất đức! Nhưng sau đó, ông ấy không nói gì nữa, nửa năm sau, công ty đã phá sản.”

Vấn đề này cũng được ba của Chu Văn Bản trả lời: “Lúc đó tôi là trợ lý của giáo sư An, có lần tôi nghe giáo sư An và ông chủ cãi nhau, giống như ông chủ muốn anh ta nghiên cứu virus, nhưng giáo sư An không đồng ý, tôi cũng không biết sau đó có tạo ra

được virus hay không.”

Tưởng Tề đi theo Nguyễn Ngôn Hi ra ngoài, khi nhìn thấy đội trưởng của mình, anh ta đã chịu đựng rất lâu rồi mới không bộc phát nói ra lời nói thô tục, “Ông chủ này đúng là sợ thiên hạ không loạn, cố ý tạo virus, rồi nghiên cứu vaccine của virus đó, đến lúc đó, ông ta lại kiếm được tiền, đúng là kiếm tiền bằng mạng người, lỡ đâu virus lây lan thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.”

Nguyễn Ngôn Hi cũng ở bên cạnh cười lạnh.

Mộc Thập đi ra trước, đã tìm được tin tức của giáo sư An và ông chủ, “Giáo sư An qua đời năm 2005, ông chủ của công ty dược phẩm cũng qua đời năm 2006.”

Tưởng Tề nghĩ đến khả năng duy nhất, “Vậy hai người giả mạo Chu Văn Bản và Vương Khải có thể đang điều tra virus.”

Cao Lăng Trần gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, “Bọn họ đang kiểm tra xem loại virus này đã được nghiên cứu thành công chưa.”

Vậy là có thể giải thích mọi chuyện, ông chủ của công ty dược phẩm Khổng Minh muốn kiếm tiền, vì vậy ông đã nhờ giáo sư An nghiên cứu một loại virus, có người nhận được thông tin nên họ muốn biết virus đã được nghiên cứu thành công chưa, nếu đã được nghiên cứu thành công, họ muốn có được kết quả nghiên cứu, bất kể mục đích của họ là gì. Vì vậy, họ đã cử hai người giả làm Chu Văn Bản và Vương Khải để lấy manh mối từ ba mình.

Tưởng Tề đột nhiên nghĩ đến tin nhắn đó, “Vậy ngày mai bọn họ sẽ làm gì? Có thể nào họ đã tìm thấy mẫu virus đã được nghiên cứu vào thời điểm đó không?”

Mộc Thập rời khỏi bàn, đi đến bên cạnh Nguyễn Ngôn Hi, chậm

rãi nói: “Chắc là bọn họ đã có được một số manh mối quan trọng, nếu không sẽ không thể hành động sau khi ẩn nấp nhiều năm như vậy.”

Tưởng Tề thở dài, có chút bức bối nói: “Vấn đề là chúng ta không biết gì về hành động của bọn họ vào ngày mai.”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên lên tiếng: “Tìm mẫu virus là được rồi.”

“Hả?”

“Họ đã mất vài năm để tìm ra manh mối, chúng ta cũng tìm thấy là được.”

Nguyễn Ngôn Hi nói rất đơn giản.

Tưởng Tề nghe vậy thì không khỏi trợn tròn mắt, thậm chí: Anh cũng biết họ đã tìm mấy năm rồi, bây giờ chỉ còn một ngày thôi đó!

—

Tích tích tích.

Ngón tay tay gầy gò gõ vào màn hình, chủ nhân của bàn tay quay đầu nhìn vào màn hình, một lúc sau mới quay đầu lại, sau đó nhìn bàn cờ trước mặt, đen trắng giao thoa, bên cạnh là những quân cờ tinh xảo làm bằng pha lê.

“Bây giờ đã thiết lập cốt truyện rồi, đã đến lúc nhân vật chính phải ra sân.”

Hắn nâng tay lên, dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp lấy quân cờ – từng quân một đặt vào bàn cờ, nhẹ nhàng mỉm cười.

Chương 47

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập lại đến phòng của Chu Văn Bản, trời đã tối, Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi khoanh chân trên mặt đất, hai ngón tay bấm vào huyệt thái dương, trong miệng lầm bầm, “Nghĩ đi, nghĩ đi, ngày mai bọn họ sẽ hành động, tại sao lại đột ngột hành động, bởi vì bọn họ tìm được manh mối, đó là cái gì, bọn họ phát hiện ra virus, hoặc là đã tìm được vị trí của nó. Giáo sư An mất năm 2005, Mộc Thập, ông ấy chết như thế nào?”

Mộc Thập nhìn thông tin trên điện thoại, trả lời: “Tự sát.”

Nguyễn Ngôn Hi vỗ đùi hần, “Tự sát, a, tự sát, tự sát sau khi tạo ra virus, một là ông ấy đã đưa kết quả cho ông chủ Cát kia, hai là ông ấy không đưa ai cả, đã che giấu nó.”

Mộc Thập suy đoán: “Khả năng sau có vẻ lớn hơn, có thể không phải là một mẫu virus, mà là một công thức phân tử.”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu tán thành: “Vậy có thể giấu ở bất cứ đâu, không dễ bị phát hiện.”

Mộc Thập tiếp tục nói về thông tin mà cô đã tìm được, “Giáo sư An có một đứa con trai, nhưng sau khi giáo sư An tự sát, không rõ tung tích của anh ấy, nơi ở ban đầu của anh ấy đã được bán cho người khác.”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên ngược lên nhìn Mộc Thập: “Không rõ tung tích, trước khi ông ta chết, con trai ông ta đã làm gì?”

“Sinh viên Nhạc viện. “

“Nhạc viện, nhạc viện.”

Nguyễn Ngôn Hi đọc hai chữ này trong miệng, sau đó dừng lại, sau đó cả người từ dưới đất nhẩy dựng lên, lao đến bàn làm việc của Chu Văn Bản, lật xem tạp chí trên đó, lấy ra một tạp chí tên là “Trào Lưu Âm Nhạc”, sau đó nhanh chóng mở ra, cuối cùng dừng lại trên một trang, chỉ vào một người đàn ông mặc lễ phục, “Tôn Đồng An, là anh ta.”

Mộc Thập đặt điện thoại xuống, nghiêng người nhìn: “Con trai giáo sư An tên là An Tư Đức, S.D đã trở thành Tôn Đồng, anh ấy giữ lại họ của mình, nhưng đã thay đổi thứ tự.”

“Anh ấy là một nhạc trưởng đang ở nước ngoài, và.”

Anh ngẩng đầu nhìn Mộc Thập, khóe miệng nhếch lên, chậm rãi nói: “Ngày mai trở về Trung Quốc.”

—

“Vậy người mà họ đang tìm kiếm là con trai của giáo sư An?”

Cao Lăng Trần nhìn tạp chí có thông tin của Tôn Đồng An.

Mộc Thập gật đầu, nói ra suy luận của cô và Nguyễn Ngôn Hi, “Có lẽ bọn họ đã tìm được một số manh mối, nghĩ rằng giáo sư An đã để lại mẫu virus hoặc công thức phân tử của virus cho con trai mình trước khi tự sát, họ không thể làm điều đó ở nước ngoài, vì vậy họ chờ ngày An Tư Đức về nước.”

Tưởng Tề thuận miệng nói: “Vậy ngày mai chúng ta sẽ phái người canh gác sân bay.”

Nguyễn Ngôn Hi khoanh tay, nheo mắt nhìn anh: “Vậy là trắng

trợn cho bọn họ biết chúng ta đã biết kế hoạch của họ sao? Hai người họ ở trong tối, chúng ta cũng phải ở trong tối.”

Tưởng Tề nhìn anh: “Ý của anh là?”

Hiển nhiên, Cao Lăng Trần đồng ý với câu nói của Nguyễn Ngôn Hi, “Vây ngày mai không thể có nhiều người ra tay.”

Tối hôm sau.

“...”

Mộc Thập lắc đầu, đem mũ đầy tuyết trên đầu xuống, nheo mắt nhìn Nguyễn Ngôn Hi, “Sao chúng ta không đợi trong xe?”

Nguyễn Ngôn Hi hiếm khi trả lời cô một cách nghiêm túc: “Ở đây là có xe sẽ khiến người ta chú ý, với lại em không thấy bây giờ rất lãng mạng sao?”

“Lãng mạn gì? Biến thành hai người tuyết?”

Mộc Thập không nhịn được trợn tròn mắt, cô thật sự không thể hiểu được bộ não kỳ quái của Nguyễn Ngôn Hi.

“Ừm?”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn nét mặt của Mộc Thập, phát hiện cô thật sự không thấy vui vẻ chút nào, sau đó thậm mắng tác giả viết sách “Cẩm Nang Yêu Đương”, nói cái gì mà ra ngoài ngắm tuyết vào ngày tuyết rơi, đúng là nhảm nhí!

Mộc Thập nghĩ lại thì cảm thấy có gì đó không đúng, nheo mắt lại, liếc mắt nhìn anh: “Có phải anh đọc sách gì kỳ quá không? Ví dụ như “Làm sao để chơi xấu bạn mình?” hay là “Làm thế nào để

bị người ta đánh?””

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn trời, tuyết rơi trên mặt, lạnh quá...

Thấy anh không lên tiếng, Mộc Thập chỉ phớt lờ anh mà tiếp tục nhìn chăm chăm về hướng biệt thự.

8 giờ tối, An Tư Đức đến thành phố S, sau đó một mình lái xe đến biệt thự hẻo lánh này, còn Cao Lăng Trần, Tưởng Tề, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập cũng lặng lẽ đi theo anh ta đến đây, bây giờ họ đang chờ đợi sự xuất hiện của Lý Tân và Triệu Tắc Lượng.

Mười một giờ rưỡi tối, An Tư Đức đi ra ngoài.

Ngay khi Tưởng Tề nhìn thấy anh ta đi ra, lập tức trở nên cảnh giác, “Muộn vậy rồi anh ta còn đi đâu?”

Cao Lăng Trần: “Đi theo anh ta.”

Giọng nói của Mộc Thập truyền đến từ đầu bên kia điện thoại: “Chờ một chút, đừng theo sát như vậy, rất có khả năng Lý Tân và Triệu Tắc Lượng sẽ phát hiện.”

Tưởng Tề lo lắng: “Nếu mất dấu, ở đây vắng vẻ, không có camera.” “

Lo lắng chuyện này à? Mộc Thập nói: “Ồ, tôi đã đặt thiết bị theo dõi trong quần áo và túi của anh ta”

Nguyễn Ngôn Hi nhú mày, “Đó là lý do tại sao lúc đó em cố tình va vào anh ta.”

Mộc Thập có chút đắc ý, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, “Lúc ra ngoài luôn phải mang theo một ít trang bị.”

Sau khi An Tư Đức đi được một lúc, bốn người họ lái xe đi theo, nhưng họ càng lái càng thấy vắng vẻ, đã lái xe lên núi.

Tưởng Tề nhìn con đường càng ngày càng gập ghềnh và vẻ âm u bên ngoài, thì trợn tròn mắt nhìn, “Đây là nơi nào vậy? Tại sao tôi không bao giờ biết còn có người sống ở đây, có phải là một căn cứ bí mật không?”

Mộc Thập nhìn màn hình, cắt ngang suy đoán của Tưởng Tề, “An Tư Đức dừng lại rồi, là ở phía trước.”

Sau khi lái tiếp năm phút, quả nhiên xuất hiện một ngôi nhà, bốn người ra khỏi xe, đi bộ qua.

Ngôi nhà trông bình thường, nhưng được xây ở đây thì thật kỳ lạ, đặc biệt là khi An Tư Đức chọn thời điểm này để đến đây.

Bốn người đang đứng ở bên ngoài một cửa sổ có thể mở từ bên ngoài, “Đội trưởng, làm sao bây giờ? Xông vào hay chờ?”

Ngay khi Tưởng Tề vừa dứt lời, giọng nói của một người đàn ông từ trong nhà truyền đến: “Ai đó! Máy người là ai?”

Xem ra Lý Tân và Triệu Tắc Lượng đã xông vào, tình hình khẩn cấp, Cao Lăng Trần hét lớn: “Nhanh lên, xông vào.”

Lúc quay đầu lại, cũng không quên dặn Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập: “Hai người đợi ở đây.”

Sau đó, anh đi theo Tưởng Tề và bước vào nhà thông qua cửa sổ.

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập nhìn căn phòng tối, sau đó liếc nhìn nhau rồi ngồi xổm xuống, trên thực tế, cho dù Cao Lăng Trần không nói gì, bọn họ cũng sẽ không theo vào.

Dù sao nhàn rồi, hai người bắt đầu tán gẫu.

Nguyễn Ngôn Hi: “Mộc Thập, thật ra nơi này cũng không tệ.”

Mộc Thập liếc nhìn xung quanh, “Chỉ là không tiện ra ngoài.”

Đùng! Một tiếng súng vang lên.

Hai người bọn họ không bị ảnh hưởng, Mộc Thập đột nhiên nghĩ: “Đúng rồi, Nguyễn Ngôn Hi, có phải anh nên đi học lấy bằng lái xe không?”

“Anh không muốn, lười lái xe.”

Sau đó, hai người trò chuyện một hồi, từ đó nói đến việc xây một nghĩa trang ở đây khá tốt.

Tưởng Tề ở sau lưng đang nghe mấy lời tán gẫu của bọn họ, cuối cùng cũng không nhịn được ngắt lời bọn họ: “Tôi nói hai người, vậy mà có thể ở đây tán gẫu à.”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn anh ta, “Vậy chúng tôi phải ở đây làm gì? Đào hố chôn xác sao?”

Tưởng Tề tròn tròn mắt, “Hai người nghe thấy tiếng súng mà không lo lắng à?”

Nguyễn Ngôn Hi nhún vai: “Đó là súng lục của Cao Lăng Trần, có gì phải lo lắng, hai người kia thì sao?”

Tưởng Tề thở dài, buồn bực nói: “Chết rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi nhíu mày, giây tiếp theo anh nói ra suy luận của mình, “Tự sát, hơn nữa còn là thuốc độc sao?”

“Làm sao anh biết?”

Tưởng Tề cảm thấy mình thấy thần rồi, anh ta không có ở hiện trường nữa mà.

Nguyễn Ngôn Hi khẽ cười, vội vàng nói: “Tôi chỉ nghe thấy tiếng súng, không cứu được, chết người, vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất.”

Tưởng Tề nghe được thì phục anh sát đất, “Trong miệng bọn họ có độc, uống thuốc độc tự sát, biết mình không thể trốn thoát.”

Lúc này, Mộc Thập mới nhớ tới một người khác, “An Tư Đức thì sao?”

Tưởng Tề trả lời cô: “Chịu một nhát dao, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.”

Nguyễn Ngôn Hi vỗ đùi cậu, đứng lên, kéo Mộc Thập Nghi, “Được rồi, Mộc Thập, chúng ta làm việc thôi.”

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập bước vào qua cổng, ngôi nhà phủ đầy bụi và mạng nhện, trông giống như đã không có người ở trong nhiều năm, có một lớp bụi dày trên mặt đất, để lại mấy dấu chân.

Trong phòng khách là thi thể của hai người đàn ông, đó là Lý Tân và Triệu Tắc Lượng, nhưng lúc này, bọn họ đang mang khuôn mặt của Chu Văn Bản và Vương Khải, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập liếc mắt nhìn rồi đi vào trong.

Hai người họ đi quanh nhà, nơi cũng có một tầng hầm, khi họ bước xuống, có thể thấy rằng đó là một phòng thí nghiệm với nhiều dụng cụ thí nghiệm khác nhau, đồng thời, có thể thấy rằng không có ai sử dụng trong nhiều năm.

Mộc Thập nhìn một lúc rồi nói: “Xem ra đây là bất động sản bí

mật của giáo sư An, dùng để làm thí nghiệm.”

Tưởng Tề: “Vậy mẫu virus đó ở trong phòng thí nghiệm này?”

Nguyễn Ngôn Hi ngáp một cái, tùy tiện nói: “Ừm, anh có thể tìm thử.”

“Cô thấy nó không có ở đây sao?”

Cao Lăng Trần nghe được ẩn ý trong giọng điệu của anh.

Nguyễn Ngôn Hi hơi nheo mắt lại, hiển nhiên có chút buồn ngủ, “Nhiều năm vậy mà vẫn không tìm thấy, tôi không nghĩ giáo sư An sẽ để lại ầu virus.” “

“Vậy Virus...”

“Phải giấu một cách rất kín đáo ở đây.”

Nguyễn Ngôn Hi đút hai tay vào túi quần, đi ra ngoài.

Sau khi lục soát toàn bộ ngôi nhà một lúc lâu, không tìm thấy gì, giống như Nguyễn Ngôn Hi đã suy luận lúc đầu, nó có thể đã bị giấu đi.

Vì buồn ngủ, Nguyễn Ngôn Hi ngồi trước đàn dương cầm, mở nắp, nhẹ nhàng đặt tay lên bàn phím.

Ting. Nguyễn Ngôn Hi nhấn một phím đàn.

Mộc Thập nghe thấy âm thanh lạ thì nhìn về phía anh, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt trầm xuống, mềm mại, dịu dàng...

Giây tiếp theo.

Ting ting ting ting ting!

Mười ngón tay của Nguyễn Ngôn Hi đều ấn mạnh vào phím đàn, phát ra một loạt âm thanh sắc bén.

Mộc Thập: "..."

Nguyễn Ngôn Hi nhìn lại cô, phỉ tay, "Cuối cùng cũng tỉnh táo rồi."

Sau đó, anh quay lại nhìn nhạc phổ trên đàn, từng trang một, tất cả đều là nhạc phổ viết tay.

"Humm?"

Nguyễn Ngôn Hi nhận thấy có gì đó không đúng.

Mộc Thập nhận thấy sự thay đổi trong biểu cảm của anh, "Có chuyện gì vậy?"

"Không đúng."

Nguyễn Ngôn Hi để nhạc phổ lên kệ, đặt tay lên phím một lần nữa, lần này anh bắt đầu nghiêm túc đàn.

Ngón tay mảnh khảnh của Nguyễn Ngôn Hi đang ấn vào phím đàn, tốc độ càng lúc càng nhanh, Mộc Thập ngược lên nhìn anh, hai mắt anh sáng ngời, độ cong khóe miệng càng lúc càng lớn.

Tiếng đàn dương cầm dừng lại, Nguyễn Ngôn Hi rút tay lại, nói hai chữ: "Thiên tài!"

Mộc Thập chớp mắt ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Mộc Thập nghe thấy Nguyễn Ngôn Hi khen ngợi người khác là thiên tài.

"Mộc Thập, công thức phân tử của virus đó ẩn trong nhạc phổ

này.”

Người đàn ông giơ tay lên, dùng ngón tay kẹp quân cờ lên, tiến lên một bước.

Tích tích.

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn màn hình, gõ nhẹ, giọng nói của một người đàn ông truyền đến từ bên trong, “Hai người đó đã chết.”

“Ừm.”

Người đàn ông cầm quân cờ trong tay trả lời, không có vẻ ngạc nhiên chút nào.

Bên kia im lặng một giây, “Đúng rồi, anh ấy sắp trở về rồi.”

“Ừm.”

Giọng điệu của anh vẫn không cao không thấp, tay hạ xuống, “Chiều tướng.”

Chương 48

Đinh.

Ngọn lửa của bật lửa đốt cháy một góc giấy, ngọn lửa từ từ bốc lên dọc theo tờ giấy, những khuônong nhạc và hợp âm đó cũng bị ngọn lửa nhấn chìm, Nguyễn Ngôn Hi một mặt nhạc phổ, khi nó cháy được một nửa, anh ném vào chậu nước, ngọn lửa lập tức biến bản nhạc phổ đó thành một đồng tro tàn cùng với công thức phân tử mà người ta đã tìm kiếm trong nhiều năm.

Nguyễn Ngôn Hi phúi tay, trả lại bật lửa cho Cao Lăng Trần, sau đó cùng đi ra cửa.

Sau khi đi được vài bước, Mộc Thập hỏi anh, “Cảm giá thế nào?”

“Cảm giác hả, giống như có một lợi thế để uy hiếp người khác, đương nhiên, người muốn giết anh còn nhiều hơn.”

Nguyễn Ngôn Hi nói rồi dừng lại một giây, sau đó nhún vai không thèm để ý, “Nhưng dù sao trước đây cũng có không ít rồi.”

—

Vụ án của Chu Văn Bản và Vương Khải đã kết thúc, nhưng mọi người đều biết chuyện này vẫn chưa kết thúc, người đứng sau Lý Tân và Triệu Tắc Lượng đã cắt đứt manh mối vì họ đã tự sát, không thể điều tra tiếp được.

Tương tự như vậy, trong vụ tai giao thông nghiêm trọng khiến tám người thiệt mạng, các manh mối đều bị cắt đứt cùng lúc với danh tính của người lái xe, không biết tại sao người đó lại đột nhập vào nhà của Nguyễn Ngôn Hi, ai là mục tiêu và hắn muốn làm gì? Nhưng điều duy nhất họ có thể biết là có người đứng sau hai vụ án này, tất cả họ đều bị bao vây bởi một tấm lưới khổng lồ.

Chuyện đó vẫn chưa kết thúc.

Nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Một buổi sáng sau ngày đầu năm mới, Mộc Thập bị đánh thức bởi tiếng ồn ào liên tục bên ngoài, cô rửa mặt, thay quần áo, rời khỏi phòng, Simba nằm dài trên thảm, sau đó đi theo Mộc Thập.

Nguyễn Ngôn Hi đứng bên giá sách, cầm một quyển sách trong tay, nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu chào Mộc Thập: “Mộc Thập, chào buổi sáng.”

Mộc Thập nhìn anh, hỏi: “Nguyễn Ngôn Hi, sao anh dậy sớm vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi nhét một cuốn sách vào giá, “Như em thấy, anh đang dọn lại giá sách, đêm qua có một lô sách mới đến.”

Anh chỉ vào sách bên dưới.

Mộc Thập đến gần giá sách, nhìn những cuốn sách chất đống trong hộp, sau khi nhìn thấy tiêu đề của cuốn sách, “Tâm Sự Tình Yêu”, “Làm Thế Nào Để Trở Thành Một Người Bạn Trai Đủ Tiêu Chuẩn”, “Cẩm Nang Tình Yêu”?

Nghe thấy tên sách, Nguyễn Ngôn Hi bĩu môi, “Chắc, cuốn cuối cùng nên vứt đi.”

Mộc Thập nhìn những quyển sách không thể xuất hiện trên giá, có chút kỳ lạ, “Đột nhiên anh mua mấy quyển sách này làm gì?”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn Mộc Thập giải thích: “Bởi vì anh phát hiện hơn 20 năm qua anh chưa từng đọc loại sách này bao giờ, mà bây giờ anh đang gặp vấn đề trong lĩnh vực này.”

Ánh mắt Mộc Thập dời từ quyển sách trở lại trên mặt Nguyễn Ngôn Hi, “Có vấn đề gì?”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêm túc nói, “Ví dụ như bây giờ anh chưa thể định nghĩa em một cách rõ ràng, lúc bắt đầu là người lạ, đến trở thành phụ tá của anh, bây giờ rõ ràng là em đã là đối tác của anh khi giải quyết vụ án, vì vậy tình cảm của anh dành cho em cũng đã thay đổi.”

“Ồ.”

Mộc Thập nhẹ nhàng đáp, đơn giản ngồi trên ghế sofa nhỏ bên cạnh, chờ Nguyễn Ngôn Hi nói tiếp, Simba cũng nhảy lên ghế sofa, nằm bên cạnh Mộc Thập, liếm chân nó.

Nguyễn Ngôn Hi nói tiếp: “Anh hy vọng, có thể tiếp xúc thân mật với thân thể em, tất nhiên bao gồm cả tinh thần nữa, nhưng xét thấy trước đó đã trộm hôn em rồi nên anh nghĩ chúng ta nên làm cho mối quan hệ này trở nên danh chính ngôn thuận, cho nên...”

“Chào buổi sáng!”

Vưu Vu ngáp một cái rồi đi đến chỗ bọn họ, nghe thấy lời nói cuối cùng của Nguyễn Ngôn Hi, “À? Chờ chút, Ngôn Hi, bây giờ cậu đang thổ lộ sao?”

Anh tự hỏi liệu sự xuất hiện của mình có làm phiền họ không.

Nguyễn Ngôn Hi nhíu mày, “Thổ lộ? Tôi chỉ đang sắp xếp mối quan hệ lại thôi.”

“Sắp xếp lại mối quan hệ, quan hệ của hai người có phức tạp không?”

Còn muốn sắp xếp lại mối quan hệ nữa chứ! Vưu Vu thầm mỉa mai.

Đối với câu hỏi của Vưu Vu, Nguyễn Ngôn Hi một cách nghiêm túc: “Sắp xếp mối quan hệ là tiền đề cho sự phát triển xa hơn về mối quan hệ của chúng tôi.”

Khóe miệng Vưu Vu co giật, anh giơ tay lau mồ hôi không tồn tại trên đầu, lần đầu tiên nhìn thấy một người tử tình như vậy, anh không nói nên lời, không nói được gì.

Anh thông cảm nhìn qua khuôn mặt không thay đổi của Mộc Thập, sau đó lên cầu thang với Tiểu Khả Ái, “Vậy ai người cú tiếp tục đi.”

Nguyễn Ngôn Hi nói tiếp: “Mộc Thập, vậy ...”

Ting ting. Âm thanh của tin nhắn.

Mộc Thập rời mắt khỏi mặt Nguyễn Ngôn Hi, cúi đầu lấy điện thoại từ trong túi ra.

Bị ngắt lời lần thứ hai, Nguyễn Ngôn Hi mím môi, vẻ mặt buồn bực, từ trên cao, anh chú ý đến biểu cảm của Mộc Thập, trên mặt cô hiện lên sự kinh ngạc, sau đó tràn ngập niềm vui sướng, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Mộc Thập vui vẻ như vậy.

Mặc dù đã đoán được rồi, nhưng Nguyễn Ngôn Hi vẫn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Mắt Mộc Thập vẫn luôn nhìn vào màn hình điện thoại, ánh mắt sáng ngời, “Anh trai tôi, anh ấy đã trở về rồi.”

Chương 49

Nguyễn Ngôn Hi tiếp tục sắp xếp sách trên giá trên lầu hai, sau đó thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn phòng khách dưới lầu, Mộc Thập đã ngồi đó cả tiếng đồng hồ, mặc dù cầm sách trong tay, nhưng anh biết cô chưa lật trang nào.

Kể từ khi nhận được tin nhắn từ anh trai, Mộc Thập đã ngồi đó chờ anh trai đến, bất động như một pho tượng.

“Mộc Thập.”

Nguyễn Ngôn Hi gọi.

Đợi vài giây, cũng không có phản hồi.

Ding dong, chuông cửa reo.

Mộc Thập đột nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng cửa, nhưng cô không đứng dậy ngay lập tức, vừa vui sướng vừa căng thẳng như đã trói chặt hai chân của cô.

Ding dong.

Vưu Vưu cũng nghe thấy tiếng chuông cửa, đi ra khỏi phòng bếp, trong tay vẫn cầm trái cây mới gọt, phát hiện Mộc Thập không mở cửa nên đặt trái cây xuống, đi tới cửa mở cửa.

Có một người đàn ông mảnh khảnh đứng ở cửa, mặc một chiếc áo khoác màu xám bên cạnh là vali, với một nụ cười nhạt trên

khuôn mặt, anh ta ngạc nhiên trong khi nhìn thấy Vưu Vu,
“Vưu Vu, tại sao cậu lại ở đây?”

“Thiên Dương, cuối cùng cậu cũng về rồi.”

Vưu Vu không vội giải thích vì sao mình lại ở đây, mà lập tức quay đầu lại gọi Mộc Thập: “Mộc Thập, anh trai cô đến rồi!”

Lần này, chân Mộc Thập di chuyển về phía trước, cuối cùng cũng đứng dậy khỏi ghế sofa, cô đi về phía cửa, càng lúc càng nhanh, đến phía sau Vưu Vu, đột nhiên dừng lại, nhìn khuôn mặt quen thuộc ngoài cửa, gầy hơn một năm trước, nhưng vẫn có thể làm làm cô an lòng.

“Anh, anh trai.”

Cô mở miệng thì thắm hai chữ này, cách xưng hô mà đã hơn một năm rồi cô không gọi.

“Tiểu Mộc Đầu.”

Nụ cười của Tần Thiên Dương càng sâu, gọi Mộc Thập, giọng nói trầm ban đầu của anh rõ ràng mang theo giọng điệu cứng chiều.

“Thiên Dương, đừng đứng cửa, mau vào đi.”

Vưu Vu mỉm cười, vẫy tay gọi Tần Thiên Dương vào nhà, giúp không vaili.

Tần Thiên Dương thay dép, đi tới trước mặt Mộc Thập, đặt tay lên đầu cô, nhẹ nhàng xoa tóc cô, nửa đùa nửa thật nói: “Em còn chưa cao lên nha.”

Trước mặt người khác, Tần Thiên Dương luôn lạnh lùng và khó tiếp cận, chỉ khi ở trước mặt em gái mới cười nhiều hơn chút.

Khóe miệng Mộc Thập nhếch lên thành một vòng cung nhỏ, cúi đầu xuống, giống như một cô bé thẹn thùng, hoàn toàn khác với bình thường. Vưu Vu nhìn rồi mỉm cười, nghĩ rằng cô sẽ chỉ như thế này trước mặt anh trai mình, sau đó nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang đi từ lầu hai xuống, im lặng cầu phúc cho anh.

Nguyễn Ngôn Hi từ lầu hai đi xuống, nhìn anh trai Mộc Thập, đứng yên trước mặt anh ta, duỗi tay ra, lần đầu tiên chủ động chào hỏi, “Xin chào.”

Tần Thiên Dương duỗi tay ra bắt tay lại, “Xin chào.”

Một cái bắt tay ngắn gọn.

Nguyễn Ngôn Hi rút tay về, tự giới thiệu: “Tôi là bạn trai của Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi.”

“Tôi nghe nói em ấy là trợ lý của anh.”

Sắc mặt Tần Thiên Dương vẫn không thay đổi, ôm vai Mộc Thập.

Nguyễn Ngôn Hi thản nhiên bổ sung: “Trong công việc, cô ấy là trợ lý của tôi, còn trong cuộc sống cô ấy là bạn gái của tôi.”

Anh mỉm cười.

“Thật sao?”

Tần Thiên Dương nhìn Mộc Thập, hiển nhiên là muốn nghe câu trả lời của em gái.

Mộc Thập thành thật trả lời: “Chưa chính thức xác định.”

Nguyễn Ngôn Hi: “...”

Vừa bị gián đoạn!

Tần Thiên Dương trực tiếp phớt lờ người sa sầm mặt trước mặt, nói với em gái: “Bây giờ em có việc gì không?”

Mộc Thập lắc đầu, “Gần đây không có vụ án nào. “

Tần Thiên Dương nói tiếp: “Vậy chúng ta về nhà đi.”

Mộc Thập liên tục gật đầu: “Được rồi, để em đi thu dọn một chút.”

Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt nhìn cô khi nghe thấy điều này, nhưng Mộc Thập vòng qua anh đi thẳng lên tầng hai như thể không thấy anh, Nguyễn Ngôn Hi dừng lại một giây, quay người đi theo.

Mộc Thập đang thu dọn quần áo trong phòng, Nguyễn Ngôn Hi vội vàng chạy vào phòng, ngồi lên giường, “Em thật sự muốn về nhà sao?”

“Ừm, anh trai tôi đã về rồi.”

Mộc Thập gấp từng bộ quần áo lại, nhét vào một cái vali.

Nguyễn Ngôn Hi cứ nhìn chăm chăm vào mặt cô, “Mấy ngày nữa em quay lại?”

Mộc Thập không ngẩng đầu lên, cẩn thận sắp xếp đồ đạc, “Trong khoảng thời gian này tôi sẽ ở bên anh trai.”

“Nếu có vụ án thì sao?”

Mộc Thập dừng lại, hỏi lại anh: “Anh không giải quyết vụ án được sao?”

Nguyễn Ngôn Hi như bị ghen, “Vấn đề không phải là anh có giải quyết vụ án được hay không mà em là cộng sự của anh, đương nhiên chúng ta nên cùng nhau có mặt tại hiện trường vụ án.”

“Ồ, vậy khi nào có thì báo cho tôi biết là được.”

Mộc Thập liếc mắt nhìn đầu giường, “Nguyễn Ngôn Hi, đưa cho tôi bộ đồ ngủ bên cạnh anh.”

Khi Mộc Thập nhắc đến chuyện này, Nguyễn Ngôn Hi dứt khoát ôm bộ đồ ngủ của Mộc Thập không buông tay, “Bây giờ em em có thể về với anh trai em, nhưng lúc có vụ án em sẽ phải đến đây ở.”

Mộc Thập không đáp lại đề nghị của anh, sau khi thu dọn hành lý thì ngẩng đầu nhìn Nguyễn Ngôn Hi, đột nhiên đi tới ôm chầm lấy anh.

Nguyễn Ngôn Hi sững sờ một lát, sau đó vươn tay ôm cô lại, tựa đầu vào vai cô, “Tiểu Mộc Đầu.”

“Ừm, Tiểu Nguyễn Đầu.”

Mộc Thập buông tay ra, nhân cơ hội lấy đồ ngủ đi, cất lại vào vali, “Tôi đi đây.”

Vưu Vu tiến Mộc Thập và Tần Thiên Dương đi, đến phòng của Mộc Thập ở lầu hai, dựa vào cửa, nói với Nguyễn Ngôn Hi đang nằm trên giường: “Mộc Thập đi rồi, sao cậu không xuống tiễn đi?”

Nguyễn Ngôn Hi không lên tiếng, Vưu Vu chần chờ một lúc, nghĩ tốt hơn hết là để anh yên tĩnh một mình, xoay người đi, vừa đi hai bước.

“Mộc Đầu chết tiệt!”

Chương 50

Mộc Thập và anh trai Tần Thiên Dương trở về ngôi nhà nơi họ sống trước đây, mở cửa và đi vào, Tần Thiên Dương cất hành lý vào phòng, Mộc Thập đi theo anh vào phòng, ngồi trên ghế bên cạnh, nhìn anh trai sắp xếp quần áo vào tủ.

Trong hai mươi phút, trong phòng chỉ có tiếng Tần Thiên Dương sắp xếp đồ đạc, hai người đều không lên tiếng, Mộc Thập bất động nhìn anh trai.

Đặt vali dưới gầm giường, Tần Thiên Dương đi rửa tay, một lúc sau, anh lại vào phòng, sau đó ngồi xuống mép giường, đối diện với Mộc Thập.

Mộc Thập không lên tiếng, nhưng Tần Thiên Dương biết câu hỏi của cô: “Em muốn hỏi chuyện hơn một năm nay của anh đúng không?”

“Ừm.”

Mộc Thập mở miệng, chậm rãi nói: “Lúc đó, cảnh sát tìm thấy thi thể của anh.”

“Thi thể bị phá hoại nghiêm trọng, không thể nhận ra, vì vậy chỉ có thể so sánh dấu vân tay và DNA, nhưng vẫn có thể chứng minh là thi thể của anh. “

Câu trả lời rất rõ ràng, “Dấu vân tay và DNA đã bị đổi.”

Tần Thiên Dương bắt đầu nói về những gì đã xảy ra vào thời điểm đó, “Hơn một năm trước, anh vô tình phát hiện ra rằng có người trong cục cảnh sát đang truyền một tin nhắn được mã hóa từ cục cảnh sát, phải mất một chút thời gian để giải mã nó, phát hiện ra thông tin này có liên quan đến một vụ án 20 năm trước.”

Tần Thiên Dương vừa nói vừa liếc nhìn Mộc Thập rồi dừng lại.

Mộc Thập mơ hồ đoán được: “Ba, em?”

Tần Thiên Dương hơi cúi đầu, “Anh đã lần theo dấu vết, nhưng đáng tiếc không tìm được nơi chính xác nơi gửi tin nhắn, nhưng anh đã tìm được địa chỉ của đối phương, anh đã lập tức chạy đến đó, nhưng đó chỉ là một nhà máy phế liệu.”

Mộc Thập lập tức hiểu ra, đưa ra kết luận: “Nhà máy đó là do người cố ý tìm thấy?”

“Đúng vậy, đó là một cái bẫy, sau đó là truy sát, anh may mắn thoát được, nhưng hôm sau lại tìm thấy thi thể của bản thân anh.”

Giọng nói lạnh lùng của Tần Thiên Dương thể hiện rằng đây là một trải nghiệm vô cùng mạo hiểm, anh thở dài: “Lúc đó trước mắt anh có hai lựa chọn, một là đứng ra cho mọi người biết mình chưa chết, nhưng như vậy thì không thể ngăn cuộc truy sát này lại, ngày nào đó anh sẽ bị giết, mà anh còn chưa điều tra được ai là người làm chuyện đó trong cục cảnh sát, thứ hai là xem như Tần Thiên Dương đã chết rồi, kẻ địch ở trong tối, ta cũng phải ở trong tối.”

Mộc Thập hiểu rằng đây là quyết định của Tần Thiên Dương sau khi cân nhắc nhiều khả năng khác nhau, lựa chọn này có thể là tốt nhất vào thời điểm đó, “Sau đó, anh đã viết thư cho em.”

Tần Thiên Dương nở nụ cười nhạt, xoa tóc cô, “Không muốn để em gái đau lòng.”

Quả nhiên, ít nhất cô biết rằng anh trai mình vẫn còn sống, “Vậy sau đó, anh còn viết thư cho em không?”

“Không, chỉ một lần thôi.”

Tần Thiên Dương nhú mày nghĩ, “Sao vậy, em nhận được thêm bức thư nào nữa à?”

Mộc Thập gật đầu: “Ừm, bảo em đi đến một nơi, nói anh chờ em ở đó.”

Giọng điệu của Tần Thiên Dương trở nên lo lắng, “Sau đó thì sao, em gặp ai ở đó? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không ai cả, nhưng đó là một cái bẫy.”

Mộc Thập nói ngắn gọn với anh về vụ án cô bị hãm hại, bao gồm cả Hàn Nghĩa Đức.

“Hàn Nghĩa Đức.”

Tần Thiên Dương đọc tên, hạ mắt xuống nhớ lại: “Lúc đó anh mới phát hiện anh ta có quan hệ với những kẻ buôn bán ma túy, em nói vậy cũng khiến anh hiểu ra, hơn một năm anh điều tra được ba cảnh sát có vấn đề, mà khi anh tiếp tục điều tra ba người này thì họ cũng đều bất ngờ chết hết, anh nghĩ đây không thể là trùng hợp.”

“Lúc đó Hàn Nghĩa Đức đã bị người kia sai khiến, dường như có một kẻ chủ mưu đằng sau vụ án.”

Sắc mặt Tần Thiên Dương u ám, “Không phải một, có rất nhiều người, nói chính xác, chắc là một tổ chức, bọn họ có quyền kiểm

soát trong tất cả các lĩnh vực, nhưng anh vẫn chưa điều tra được, hiện tại, anh chỉ tìm được một góc thôi.”

Mộc Thập: “Vậy thì, bây giờ, anh trai là...”

Tần Thiên Dương nói: “Em tò mò vì sao một năm sau anh lại đột nhiên xuất hiện đúng không?”

“Ừm.”

“Họ không giết anh ngay mà chỉ tạm thời loại trừ.”

Nói đến đây, Tần Thiên Dương cười khỏ, sau đó anh nói: “Bởi vì bọn họ muốn tìm ba em, anh không biết vì sao nữa.”

Mộc Thập cắn môi, “Cho nên bọn họ muốn thông qua anh, cũng như thông qua em để tìm được ba em?”

“Đúng vậy. “

Mộc Thập nói, “Cho nên, ông ấy thật sự chưa chết.”

Dừng một chút, Tần Thiên Dương đáp: “E rằng là như vậy.”

Mộc Thập im lặng một hồi, thất ra cô đã đoán được sự thật này từ lâu, nhưng vẫn chưa xác nhận được.

Tần Thiên Dương nhìn Mộc Thập im lặng, nói tiếp: “Anh đói bụng rồi, em đói không?”

Mộc Thập ngẩng đầu nhìn Tần Thiên Dương, gật đầu.

Tần Thiên Dương nói: “Ở nhà không có gì, đi mua mì ăn đi.”

Mộc Thập đứng dậy khỏi ghế, trên mặt nở nụ cười, “Đã lâu lắm rồi em không ăn mì do anh nấu, em sẽ làm trứng chần nước sôi.”

Tần Thiên Dương đi đến siêu thị dưới lầu mua mì và trứng, hai anh em một cao một thấp, một người làm mì, một người luộc trứng.

“Tiểu Mộc Đầu.”

Tần Thiên Dương gọi cô.

“Hửm?”

Nước sôi, Tần Thiên Dương cho mì vào nồi, chậm rãi nói:
“Nguyễn Ngôn Hi không hợp với em.”

Mộc Thập lật quả trứng luộc qua, tay dừng lại khi nghe thấy lời nói của Tần Thiên Dương.

Tần Thiên Dương nói tiếp: “Anh không hoàn toàn phủ nhận cậu ấy, ở phương diện nào, cậu ấy cũng vô cùng xuất sắc, anh công nhận chuyện đó, nhưng anh nghĩ cậu ấy bị ám ảnh quá nhiều với việc giải quyết các vụ án.”

“Anh lo lắng một ngày nào đó Nguyễn Ngôn Hi sẽ phạm tội sao?”

Mộc Thập lật quả trứng qua, “Ngược lại em không lo chuyện này, anh ấy quá lười, không muốn làm loại việc tiêu hao thể lực như vậy.”

Tần Thiên Dương khẽ cười, nghe vậy thì im lặng không nói gì.

Mộc Thập nhìn chăm chăm quả trứng không nói gì thêm.

Chẳng mấy chốc, Mộc Thập đã đặt trứng lên trên mì đã nấu chín của Tần Thiên Dương, hai người ngồi đối diện nhau ăn mì.

Mộc Thập cắn một miếng, “Anh ơi, mì của anh lại nhũn rồi.”

Mấy ngày nay, Nguyễn Ngôn Hi có chút cáu kỉnh, đương nhiên, theo ý kiến của cá nhân của anh, với Vưu Vu thì chính là rất cáu kỉnh, mấu chốt chốt là anh rất gắt gỏng, miệng nói một đằng làm thì một nẻo, vì vậy, dù anh rất muốn Mộc Thập quay lại nhưng không bao giờ chịu gọi điện thoại cho cô.

Sau khi anh làm hỏng miếng thịt thứ hai, Vưu Vu giật lấy con dao làm bếp từ trong tay anh, bực bội hỏi: “Cậu không gọi cho Mộc Thập, trút giận lên miếng thịt làm gì!”

“Tại sao tôi phải gọi cho cô ấy?”

Không có lý để gọi.

Vưu Vu cảm thấy não của Nguyễn Ngôn Hi có vấn đề nặng rồi, “Thế nào? Chẳng lẽ cậu thật sự đợi đến khi có vụ án rồi mới gọi điện thoại cho cô ấy sao?”

“Có vụ án? Vụ án, đúng vậy!”

Nguyễn Ngôn Hi tự lẩm bẩm vài câu, đột nhiên ném tạp dề trên người cho Vưu Vu, bước nhanh ra khỏi bếp, lấy máy tính trong phòng làm việc ra, cầm trong tay, ngồi trên ghế sofa, bắt đầu lướt trang web của mình.

Mười phút sau, anh nhắc điện thoại bên cạnh lên bấm số gọi, cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

“Alo, Mộc Thập.”

“Có chuyện gì?”

Một tay Mộc Thập Nhất cầm điện thoại, tay kia cầm thứ gì đó.

“Có vụ án.”

“Vụ án gì?”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức nói, giọng nói cố ý làm thật trầm thấp, “Một vụ án giết người trong phòng kín, một căn phòng, cửa bị khóa từ bên ngoài, bên trong có một thi thể, bên cạnh thi thể còn có một tin nhắn tử vong, ngoài ra trong phòng còn cái máy thứ kỳ quái, cần chúng ta đến hiện trường xem.”

“Nguyễn Ngôn Hi, tại sao tôi thấy giống trong trò chơi mật thất quá vậy, không lẽ anh không biết chơi nên cần người trợ giúp sao, họ còn chụp hình nữa đó, tôi nghĩ, bây giờ anh đã biết cách thoát khỏi mật thất thế nào rồi.”

Giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi như thể vừa mới nhận ra sau khi nghe Mộc Thập nói: “Thì ra là thế, trò chơi thoát khỏi mật thất cũng làm chân thật vậy sao? Mộc Thập, không chỉ có cái này, còn có một vụ án nữa.”

Mộc Thập ngắt lời anh: “Anh muốn nói vụ cướp kia sao?”

“Đúng vậy, có người đã bị cướp 20.000 tiền mặt bên ngoài ngân hàng.”

“Ồ, nếu là cái này th, tôi đã kiểm tra camera gần đó, rõ ràng anh ta đã nói dối, không có ai gọi là kẻ cướp cả, cảnh sát đã điều tra rồi, chính anh ta đã thua mất 20.000 vào cờ bạc, anh ta phải giải thích với gia đình nên mới nói dối như vậy.”

Mộc Thập dừng một chút, “Còn nữa, Nguyễn Ngôn Hi, chuyện này đã là chuyện của hai ngày trước rồi.”

Mộc Thập đi đến đèn giao thông, dừng lại chờ đèn xanh.

“Tại sao bây giờ mọi người đều làm hết việc rồi vậy!”

Anh oán giận.

Đèn xanh bật sáng, Mộc Thập băng qua đường, “Ừm, giống như tôi không hiểu tại sao anh lại bịa ra mấy vụ án như vậy.”

“...”

Nguyễn Ngôn Hi bị vạch trần nên không còn gì để nói.

Sau khi cúp điện thoại, Nguyễn Ngôn Hi quay đầu lại, nhìn thấy Vưu Vu co giật khóe miệng, “Có chuyện gì? Trúng gió sao?”

Vưu Vu che trán, “Cậu thật sự gọi cho Mộc Thập để nói vụ án sao?”

“Vậy tôi nên nói gì? Cô ấy nói có vụ án thì gọi cho cô ấy mà.”

Vưu Vu cảm thấy hết thuốc chữa, “EQ của cậu được di truyền từ ai vậy? Được rồi, đừng nghiên cứu cái này, cậu nói rồi đó, Mộc Thập là bạn gái cậu, là bạn gái thì có thể gọi điện bất cứ lúc nào, rồi ra ngoài hẹn hò nữa! Nếu không thì sao gọi là người yêu được!”

Nguyễn Ngôn Hi vẫn đang suy tư lời nói của anh, lúc này cánh cửa mở ra.

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên từ trên ghế sofa đứng dậy, vội vàng chạy ra cửa, nhìn thấy Mộc Thập đang mang theo thứ gì đó đang thay dép!

Anh sờ tìm hai bộ chìa khóa trong túi, vẫn trong trạng thái ngẩn ngơ, “Sao em vào đây được?”

“Cái này.”

Mộc Thập lắc sợi dây kẽm trong tay, “Tôi quên lấy chìa khóa.”

“Sao em lại về đây?”

Nguyễn Ngôn Hi kìm nén sự vui sướng.

Mộc Thập đi tới trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Bởi vì tôi nghĩ nếu tôi không quay lại, nói không chừng ngày mai anh sẽ đi gây án mất.”

Nguyễn Ngôn Hi cong khóe miệng, vươn tay ra ôm cô, “Cái này em cứ yên tâm, anh lừa lắm, sẽ không tiêu hao thể lực làm chuyện như vậy.”

Chương 51

Nguyễn Ngôn Hi buông cô ra, nghi ngờ hỏi: “Anh trai em đâu?”

“Về cục cảnh sát.”

Vì trong cục cảnh sát vẫn còn nội gián, bây giờ, cách tốt nhất là về cục cảnh sát.

Nguyễn Ngôn Hi khoanh tay, “Vậy bây giờ anh ấy không cần núp trong tối nữa.”

“Ừm, vì ba tôi.”

Mộc Thập dừng lại, ” Nguyễn Ngôn Hi, anh viết ba tôi là người đó đúng không.”

“Mộc Cửu Lâm.”

Không chút do dự.

“Ừm.”

Mộc Thập gật đầu, cười khỏ nói: “Một kẻ giết người đáng lẽ phải bị xử tử 20 năm trước, nhưng bây giờ ông ta vẫn còn sống, còn có người muốn tìm ông ta, chính xác hơn không phải là một người, mà là một tổ chức.”

Nguyễn Ngôn Hi suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Anh hiểu rồi, trên thế giới này, em là người duy nhất có quan hệ với ông ta,

cho nên bọn họ muốn thông qua em để tìm ba em.”

Mộc Thập kể cho anh nghe những gì Tần Thiên Dương đã tìm thấy trước đó, “Trước khi anh trai tôi bị buộc phải biến mất, anh ấy phát hiện ra rằng có người trong cục cảnh sát đang truyền tin nhắn được mã hóa về ba tôi, anh ấy đã lần theo đến nơi nhận tin nhắn, đó là một nhà máy bỏ hoang. “

Nguyễn Ngôn Hi cười lạnh: “Quả nhiên là trong cục cảnh sát có nội gián.”

Mộc Thập: “Có nhiều hơn một người, hơn một năm nay anh tôi tìm được ba cảnh sát có vấn đề, nhưng ngay sau đó đều bất ngờ chết hết.”

Nguyễn Ngôn Hi mím môi, “Bỏ con giữa chợ, giống như người đàn ông đã tấn công chúng ta trước đây. Vì vậy, nếu chúng ta muốn tìm ra mục đích của tổ chức này, trước tiên chúng ta phải tìm được ba em.”

Mộc Thập gật đầu.

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên hỏi cô: “Mộc Thập, em muốn tìm ông ấy không?”

“Muốn tìm ông ấy không?”

Mộc Thập nằm trên giường, vẫn đang suy nghĩ về câu hỏi mà Nguyễn Ngôn Hi hỏi vào buổi chiều, khi cô chưa đầy ba tuổi, chính xác là vài ngày trước sinh nhật ba tuổi của cô, cô nhớ lúc đó mẹ cô đang ở trong bếp, cô đang ngồi trên sàn nhà trong phòng chơi đồ chơi một mình.

Không lâu lắm, cửa mở ra, ba cô về, bởi vì cô nghe thấy mẹ cô gọi tên ông, nhưng Mộc Thập không thấy ông đến ngay lập tức, việc đầu tiên ông làm sau về nhà là ba cô sẽ trêu chọc cô, nhưng lần

này cô nghe thấy tiếng hét của mẹ cô trước, đó là âm thanh mà cô chưa bao giờ nghe thấy trước đây.

Cô sợ hãi bước ra khỏi phòng để xem, nhưng khi cô đi đến phòng khách, cô nhìn thấy mẹ mình, nhưng mẹ cô đã ngã xuống đất, người đầy máu, đôi mắt mở to, nhìn Mộc Thập, tay cô run rẩy vẫy tay, mẹ cô mở miệng, dùng sức lực cuối cùng nói với cô: “Mộc Thập, chạy, chạy.”

Đó là điều cuối cùng mẹ cô nói với cô, để cô chạy trốn.

Ngay lúc đó, cô nhìn mẹ mình đang nằm bất động trên mặt đất, phía sau là ba cô, cầm dao trong tay, một con dao đâm máu, máu của mẹ cô.

Cả người Mộc Thập dường như bị đóng băng, trước mặt cô là ba mẹ cô, nhưng một người đã chết, người kia vừa giết mẹ cô, phía sau cô là căn phòng, cô không có nơi nào để trốn thoát, làm sao có thể trốn thoát.

Cô không chết, bởi vì Mộc Cửu Lâm trực tiếp bước ra khỏi nhà, cô đứng đó rất lâu, cho đến khi những người hàng xóm tìm thấy cô và mẹ cô, cô không thể nhớ lúc đó mình có khóc không.

Bởi vì không có người thân chịu nuôi cô nên cô bị đưa đến cô nhi viện, khi mới bước vào, cả ngày cô không nói lời nào, thật ra từ ngày đó, cô không hề nói chuyện gì, cho nên người khác coi cô như người câm điếc, một tháng sau, cô mới bắt đầu nói chuyện, chữ đầu tiên cô nói chính là mẹ.

Sau hai năm ở cô nhi viện, cuộc sống yên bình lại bị phá vỡ vì một gói hàng gửi cho cô, có chứa một con thỏ chết và một tấm thiệp.

“Gửi đến tình yêu của đời tôi, chúc mừng sinh nhật.”

Kể từ đó, mỗi năm vào ngày sinh nhật của cô, cô đều nhận được một món quà như vậy, cho dù sau này cô được ba mẹ Tần Thiên Dương nhận nuôi, món quà đó vẫn đúng thời gian giao đến cho cô.

Cô biết đó là Mộc Cửu Lâm gửi cho cô, cô không biết mục đích là gì, có lẽ đó là để cô luôn nhớ rằng cô là con gái của ông, để nhắc nhở cô vào ngày sinh nhật của cô, có thể có một ý gì đó khác.

Mộc Cửu Lâm đối với Mộc Thập, trước ba tuổi, ông là một người ba yêu thương cô, sau ba tuổi, ông là một tội phạm giết người. Cô chưa từng gặp lại ông, thậm chí không có một bức ảnh, nhưng khuôn mặt ông vẫn còn trong tâm trí cô.

Ba cô, người mà cô đã không gặp trong hơn hai mươi năm, muốn tìm ông sao? Không muốn? Không thể nào, vì cô muốn biết rốt cuộc Mộc Cửu Lâm là người thế nào, tại sao giết nhiều người như vậy, còn giết mẹ cô nữa, còn tìm được tổ chức của ông ta nữa.

Vậy sao? Cô không rõ nữa.

Mộc Thập lăn qua lăn lại, nhìn cửa sổ, không buồn ngủ chút nào.

Có tiếng mở cửa, sau đó cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Mộc Thập nghe vậy, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, không nhúc nhích.

Có người chậm rãi đi tới bên giường, bước chân nhẹ nhàng, chăn bông được vén lên, nệm bên cạnh Mộc Thập lún xuống.

Nhìn rất lâu, “Nguyễn Ngôn Hi.”

Bị phát hiện, Nguyễn Ngôn Hi cũng không hề hoảng hốt, dứt khoát thoải mái, đắp chăn bông, nhích lại gần Mộc Thập, “Mộc Thập, em còn chưa ngủ sao? Ừm, anh biết em chưa ngủ, dù sao

mấy ngày rồi không có ai ở đây, phải làm quen lại, anh hiểu mà.”

Mộc Thập quay lại, nhìn anh trong bóng tối, “Vậy anh tới đây làm gì?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Em ngủ không được nên anh đến tán gẫu với em.”

Mộc Thập: “Nhưng tôi buồn ngủ rồi, vậy...”

“Ồ, vậy thì ngủ đi, chúc ngủ ngon.”

Nguyễn Ngôn Hi vươn tay ôm mặt cô, hôn nhẹ lên trán cô.

“Nguyễn Ngôn Hi.”

Mộc Thập gọi anh.

Nguyễn Ngôn Hi ôm cô vào lòng, tựa cằm lên đầu cô, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, phiền não của em cứ giao cho anh là được rồi.”

Chương 52

Sáng sớm hôm sau.

“A, hắt xì~”

Một tiếng hắt hơi lớn làm gián đoạn sự im lặng của căn phòng.

Nguyễn Ngôn Hi ngồi trên giường híp mắt, cởi trần, cả người chỉ mặc quần lót, sau đó từ từ quay đầu, nhìn vật đang cuộn chặt chăn bên cạnh, há miệng, “A, hắt xì~”

Vật thể bên cạnh dường như bị tiếng hắt hơi đánh thức, động đậy, sau đó một khuôn mặt xuất hiện từ trong chăn bông, đó là khuôn mặt hồng hào, Mộc Thập mở mắt ra, quay đầu lại liếc nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang cởi trần bên cạnh, “Chào buổi sáng.”

Trả lời cô là tiếng: “A, hắt xì~”

“Nguyễn Ngôn Hi, anh bị cảm rồi.”

Mộc Thập nhìn Nguyễn Ngôn Hi không còn chút hình tượng nào mà, nói: “Một cái hắt hơi sẽ phun ra một triệu giọt, những giọt nước được phun ra chứa một lượng lớn vi khuẩn và bệnh khuẩn, có thể lên tới khoảng 100.000 con, những giọt này có thể ở trong nhà từ 30 đến 60 phút, vừa rồi anh hắt hơi tổng cộng ba lần, nên...”

Nguyễn Ngôn Hi trợn tròn mắt, ngắt lời cô: “Mộc Thập! Anh bị cảm đó!”

Chẳng lẽ không phải đây là trọng điểm sao?

Mộc Thập nghe vậy, nghiêm túc nói với anh: “Cho nên khi anh hắt hơi, anh phải dùng tay che mũi miệng lại, tất nhiên đừng dùng quần áo che, nếu không mấy con vi khuẩn này sẽ lưu lại trên quần áo của anh.”

Nói đến quần áo, Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào chính mình, sau đó chỉ vào chăn bông trên người Mộc Thập, “Bây giờ anh không có quần áo, cũng không có chăn bông, một chút cũng không có.”

Mộc Thập chớp mắt nói: “Nguyễn Ngôn Hi, thật ra, hôm qua trước khi ngủ, tôi đã nói câu sau cùng là: Lúc ngủ tôi thích nhất là quần chăn khắp người, ừm, giống như dáng vẻ bây giờ của anh, nhưng khi tôi nói đã bị anh ngắt lời.”

Dáng vẻ không phải tôi không muốn nhắc, chỉ là do anh không chịu nghe thôi.

Bây giờ một là xù lông hoặc coi như thua không nói gì nữa, Nguyễn Ngôn Hi sẽ nhận mình thua à, sao có thể? Nên anh tiếp tục nói: “Vậy là lần sau qua chỗ em đều phải mang theo chăn đúng không?”

Mộc Thập: “...”

Nguyễn Ngôn Hi mỉm cười: “Hay là lần sau em quần lấy anh luôn đi? Ồ hay giờ chúng ta thử chút đi.”

Nguyễn Ngôn Hi nói xong, không đợi Mộc Thập phản ứng, liền trực tiếp vô lấy cô, bắt đầu kéo chăn bông.

Mộc Thập cũng tranh thủ nơi lỏng chăn bông, từ phía sau chui ra, đuổi thẳng đồ ngủ, vô tình nói với Nguyễn Ngôn Hi đang nằm trên chăn bông: “Tôi không muốn quần mấy trăm ngàn

con vi khuẩn vào chần.”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu lại, “Em phải chịu trách nhiệm với anh?”

Mộc Thập trả lời: “Sở dĩ anh bị cảm là vì trời đang lạnh mà anh không chịu mặc quần áo, nên đây là trách nhiệm của anh.”

Ngay khi hai người họ đang nói chuyện, có tiếng gõ cửa vang lên.

“Khụ khụ, tôi nói này, đôi vợ chồng trẻ có thể dừng lại chút không.”

Vưu Vu phát hiện bọn họ không nói nên nói tiếp: “Mộc Thập, anh trai cô đến rồi.”

Khi Mộc Thập nghe vậy, liền xuống giường đi ra cửa, Nguyễn Ngôn Hi cũng nhảy xuống chần bông, cởi trần đi theo.

Vưu Vu đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội vàng nói thêm: “Ồ, hơn nữa, bây giờ anh ấy đang ở ngay bên cạnh tôi.”

Nguyễn Ngôn Hi nghe vậy, chân dừng lại, sau đó lui về phía giường, đắp chần bông lên người mình, che kín hoàn toàn.

Mộc Thập đi tới cửa, mở cửa, thì nhìn thấy Tần Thiên Dương mặc đồng phục cảnh sát đứng bên cạnh Vưu Vu, gọi một tiếng: “Anh.”

“A! Hắt xì~”

Ba người ngoài cửa đồng thời nhìn chần bông hơi nhấp nhô trên giường.

Mộc Thập nghĩ thầm: vi khuẩn, vi khuẩn, muốn giặt chần.

Vưu Vu đi phòng bếp làm điểm tâm, Tần Thiên Dương và Mộc Thập ngồi trên ghế sofa, nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang uống nước nóng, mặc bộ đồ ngủ dày.

Mộc Thập nhìn đi chỗ khác, hỏi Tần Thiên Dương: “Anh ơi, anh đến đây có chuyện gì không?”

Còn mặc đồng phục cảnh sát nữa chứ.

Tần Thiên Dương gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng, “Có một vụ án mạng, người chết là phụ nữ, anh xem ảnh hiện trường, thấy người chết bị vật sắc nhọn gây ra nhiều vết thương trên người.”

Anh dừng lại chút, “Đồng thời ngón út tay trái cũng bị trên cắt đứt.”

Khi Mộc Thập nghe thấy câu cuối cùng, sắc mặt hơi tái nhợt.

Mấy năm đó, Mộc Cửu Lâm tàn nhẫn giết hại tám người phụ nữ, chôn xác trong sân, sau khi đào thi thể lên, pháp y phát hiện người chết thứ nhất bị cắt ngón tay cái bên phải, người chết thứ hai bị cắt ngón trỏ tay phải, theo trình tự như vậy, người chết thứ tám bị cắt ngón giữa tay trái.

Sau khi các thi thể được khai quật, giám định y khoa phát hiện ra rằng ngón tay cái bên phải của người chết

Và người chết thứ chín, đó là mẹ của Mộc Thập, đã bị cắt ngón đeo nhẫn tay trái, cũng là ngón tay mà bà đeo nhẫn cưới.

Bây giờ người phụ nữ đã chết này bị cắt ngón út tay trái, không chỉ Mộc Thập, những ai biết vụ án năm đó, đều tự nhiên liên hệ đến Mộc Cửu Lâm, đã qua 20 năm rồi, lẽ nào người đáng lẽ phải

chết đó lại bắt đầu gây án sao?

Nguyễn Ngôn Hi uống ngụm nước nóng cuối cùng rồi đặt ly lên bàn, “Vụ án lúc đó rất chấn động, có rất nhiều người biết chi tiết vụ án, cho nên không thể loại trừ khả năng mình là kẻ bắt chước.”

Tần Thiên Dương không nhìn Nguyễn Ngôn Hi, vẫn nói với Mộc Thập: “Tụi anh tìm thấy dấu vân tay ở hiện trường.”

Mộc Thập Nhất sửng sốt, “Là ba em sao?”

Tần Thiên Dương chậm rãi gật đầu.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Mộc Thập hạ mắt xuống, nhẹ giọng hỏi: “Sau khi ẩn náu hơn 20 năm, tại sao bây giờ ông ấy lại lựa chọn bắt đầu giết người?”

Cả hai người đàn ông có mặt đều không thể trả lời câu hỏi của cô.

—

Sau khi vội vàng ăn sáng, Tần Thiên Dương lái xe đưa bọn họ đến hiện trường tìm thấy thi thể, đó chính là nhà của người chết.

Cao Lăng Trần và những người khác đã điều tra hiện trường, nhân viên của bộ phận pháp chứng đã thu thập xong, ba người bọn họ mặc trang bị vào rồi đi vào.

“Đến rồi?”

Cao Lăng Trần nhìn thấy ba người bọn họ, nói một câu coi như chào hỏi.

Chỉ có một vũng máu và một ít máu bắn tung tóe trên sàn phòng khách, thi thể đã được chuyển đến phòng pháp y, trong phòng vẫn có thể ngửi thấy mùi máu.

Tô Tiểu Uyển là chủ nhân của căn nhà này, 27 tuổi, là một nhân viên cổ cồn trắng bình thường, chưa lập gia đình, sống một mình.

Cao Lăng Trần nói với bọn họ: “Hình Tĩnh vừa kiểm tra thi thể, phán đoán sơ bộ thời gian tử vong là từ 10 đến 11 giờ đêm qua.”

Tưởng Tề ở bên cạnh đang cầm sổ và bút, dường như anh vừa mới biết được tình hình của người chết với gia đình thông qua bạn bè, “Theo lời bạn cô ấy nói, đêm qua cô ấy ra ngoài chơi, buổi tối, lúc 9 giờ 45 đã ra khỏi quán bar, từ quán bar đến nhà cô ấy cần đi bộ khoảng 20 phút, cho nên rất có khả năng hung thủ đi theo cô ấy về nhà rồi sát hại cô ấy.”

Cao Lăng Trần gật đầu, đồng ý với suy luận của Tưởng Tề: “Trên cửa không có dấu vết cưỡng ép xâm nhập.”

Dường như Nguyễn Ngôn Hi không quan tâm đến những gì họ đang nói, anh đi tới đi lui trong phòng khách dẫm máu, thỉnh thoảng cúi xuống kiểm tra máu bắn tung tóe trên mặt đất hoặc trên tường, cuối cùng đứng dậy nói: “Hắn cắt ngón tay của người chết trước.”

Tần Thiên Dương lạnh lùng nói: “Giống như tất cả những người chết trước đây, đầu tiên hắn chặt đứt ngón tay của họ, sau đó dùng dao giết họ, đến nay vẫn chưa tìm thấy ngón tay của những nạn nhân đó.”

Mọi người đều mở miệng, chỉ có Mộc Thập đứng tại chỗ, nhìn xuống vũng máu lớn nhất, không nói một lời.

Nguyễn Ngôn Hi đi đến trước mặt Mộc Thập, đặt tay lên đầu cô,

nhẹ nhàng áp đầu cô vào vòng tay anh, sau đó dẫn cô vào phòng ngủ.

Trong căn phòng ngủ tỏa hương hoa nhẹ nhàng, ở giữa chiếc tủ sắt giường, có một bình hoa màu xanh dương, trên đó cắm một bó hoa hồng màu đỏ. Ánh nắng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu lên những bông hoa, tạo nên một cảnh tượng dịu dàng và đẹp đẽ.

Nguyễn Ngôn Hi đi tới, liếc mắt nhìn vết kéo lê trên mặt đất, vươn tay dời tủ sang một bên, lộ ra bức tường phía sau.

Màu đỏ như máu, chảy xuống.

find me

Mộc Thập

Chương 53

Chất lỏng màu đỏ trên tường không phải là máu, mà là sơn đỏ.

Tần Thiên Dương đi theo phía sau, nhìn thấy dòng chữ trên tường, nhíu mày, đi đến bên cạnh Mộc Thập, trong khi Cao Lăng Trần nhìn thấy thì hơi sững sờ, Tưởng Tề đang đi ở cuối không biết chuyện ba của Mộc Thập, cho nên khi nhìn thấy hai chữ Mộc Thập thì hơi ngây người, lắp bắp nói, “Mộc, Mộc...Sao thu hủng và Mộc...”

Cao Lăng Trần quay đầu lại, dùng ánh mắt ngăn anh nói tiếp.

Người chết là một phụ nữ trẻ, một ngón tay đã bị cắt đứt, giống như cách thức phạm tội của Mộc Cửu Lâm, hẳn đang thể hiện cách gây án của mình cho mọi người, còn những chữ trên tường, là do hắn muốn thông báo chuyện gì đó.

Hắn đã trở lại.

Hơn 20 năm trước, cảnh sát đã mất một năm để tìm hắn, nhưng hắn đã thành công thoát khỏi chế tài của pháp luật, bây giờ hắn lại xuất hiện lần nữa, kết quả sẽ ra sao đây?

Sau khi điều tra hiện trường kết thúc, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập cũng đi theo bọn họ trở về cục cảnh sát, trong lúc chờ báo cáo khám nghiệm tử thi, Tần Thiên Dương đang kiểm tra camera xung quanh quán bar đến nhà người chết.

Còn Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập ngồi ở phòng khách bên

cạnh, chờ Cao Lăng Trần mang hồ sơ vụ án của Mộc Cửu Lâm đến, Mộc Thập im lặng, chống tay lên má, Nguyễn Ngôn Hi đi tới trước mặt cô, “Em đang nghĩ gì vậy?”

Mộc Thập ngược mắt lên nhìn, “Không biết ông ấy đã trốn ở đâu trong nhiều năm như vậy, sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện?”

Nguyễn Ngôn Hi dùng tay phải chống cằm, “Anh không thể trả lời câu hỏi đầu tiên của em, còn câu hỏi thứ hai thì có lẽ ông ấy muốn gặp con rể của mình.”

“...”

Mộc Thập kìm nén giật khóe miệng, mím môi, nghiêng đầu, “Cho nên bây giờ ông ấy giết người là vì không hài lòng với anh sao?”

Nguyễn Ngôn Hi ngả người ra sau, “Làm sao có thể, có lẽ ông ấy muốn thử thực lực của con rể.”

“Sao anh lại đoán như vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi xòe tay, “Không còn lý do gì nữa, các đáp án còn lại đều tương đối không chính xác, chuyện này là đúng nhất.”

Mộc Thập quyết định kết thúc đề tài này, sau đó cô lại nghĩ đến một chuyện khác, “Anh thấy có nên nói chuyện kia cho Cao Lăng Trần không?”

Nguyễn Ngôn Hi không cần nghĩ đã bác bỏ, “Đương nhiên không thể nói cho anh ấy biết.”

Mộc Thập thuận miệng hỏi: “Anh lo anh ấy là nội gián sao?”

Nguyễn Ngôn Hi ngáp: “Không, anh lo kỹ năng diễn xuất của

anh ta.”

Cao Lăng Trần, người bị Nguyễn Ngôn Hi nghi ngờ về kỹ năng diễn xuất, đang giữ một chiếc hộp chứa hồ sơ, không nghe thấy những gì đã được nói trước khi anh ta vào, nhưng lại ngẫu nhiên nghe được câu cuối cùng này.

Tưởng Tề đặt chiếc hộp lên bàn, hỏi: “Anh lo lắng về kỹ năng diễn xuất của ai?”

“Lưu Hâm Kiếm.”

Nguyễn Ngôn Hi thản nhiên nói tên diễn viên mà anh biết.

Nghe xong, anh ta càng thắc mắc hơn: “Hả? người Sao đột nhiên lại lo lắng cho kỹ năng diễn xuất của anh ấy, không phải anh ấy đã qua đời rồi sao?”

Tưởng Tề cảm thấy chất vấn kỹ năng diễn xuất của một diễn viên đã chết thì đúng là không ổn, hướng hồ không phải đang điều tra vụ án sao, sao lại dính líu đến diễn viên?

“Qua đời rồi?”

Lúc này, không chỉ Nguyễn Ngôn Hi ngạc nhiên, mà ngay cả Mộc Thập cũng ngạc nhiên.

“Sao vậy? Anh ấy chưa qua đời sao?”

Một người nghĩ anh ta chưa chết còn đỡ nhưng hai người không biết thì hơi kỳ lạ, Tưởng Tề bắt đầu nghi ngờ trí nhớ của mình, chẳng lẽ anh rối loạn rồi sao?

Cao Lăng Trần kéo ghế ngồi xuống, “Qua đời rồi.”

Tưởng Tề thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy điều này.

Anh sai rồi, Nguyễn Ngôn Hi bình tĩnh tiếp nhận, “Ồ, lần trước tôi xem TV nhìn thấy anh ấy.”

Tưởng Tề nghĩ thầm, gần đây anh ấy không xuất hiện trên TV, “Tôi có thể hỏi lần cuối anh xem TV là khi nào không?”

“Lúc 14 tuổi. “

“...”

Tưởng Tề trực tiếp trợn tròn mắt.

“”Khụ khụ.”

Cao Lăng Trần thật sự không nghe được nữa, ngắt lời bọn họ: “Mọi người có thể kết thúc đề tài này chưa? Có hồ sơ rồi, tất cả đều ở đây.”

Nguyễn Ngôn Hi lấy ra một bản, vẫn lật qua nhanh như thường, trong khi Mộc Thập chậm hơn, mỗi trang đều phải xem rất lâu, đặc biệt là khi cô nhìn thấy thông tin của mẹ.

Phải mất một chút thời gian, Nguyễn Ngôn Hi đọc hết hồ sơ vụ án, phát hiện việc điều tra nạn nhân và chi tiết hiện trường vụ án tương đối chi tiết, nhưng biên bản thẩm vấn Mộc Cửu Lâm rất mơ hồ, có thể thấy chủ yếu là thông tin cá nhân của hắn, ngoại trừ quá trình nhận tội, động cơ phạm tội rất giảm lược, ngược lại theo lý thuyết, những chuyện này mới là thông tin quan trọng nhất.

“Đây là một sự vội vàng để khép lại vụ án.”

Nguyễn Ngôn Hi đọc xong thì nói lên cách nhìn chủ quan của mình.

Tưởng Tề không nghĩ có gì lạ, “Dù sao cũng phải mất cả năm mới bắt được hắn, hơn nữa tất cả chứng cứ đều cho thấy hắn là hung thủ giết người, nếu bị bắt thì tự nhiên có thể khép lại vụ án.”

Dù sao mọi người đều muốn hung thủ tâm thần đã giết chín phụ nữ trong vài năm chịu sự trừng phạt của pháp luật càng sớm càng tốt, nhưng tất nhiên, thực tế là hắn đã trốn thoát, mặc dù chuyện này rất kỳ quái.

Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt nhìn anh ta: “Vậy anh có thể bỏ qua động cơ phạm tội của hắn sao?”

Tưởng Tề cầm lấy hồ sơ, lật vài trang cho anh xem: “Không phải ở đây ghi là hung thủ bị ám ảnh bởi ngón tay phụ nữ sao, cho nên sau khi phạm tội đã cắt hết ngón tay của phụ nữ để cất giữ sao.”

“Ừm.”

Nguyễn Ngôn Hi thấy vậy, đương nhiên là “Đây chỉ là phỏng đoán của nhân viên giải quyết vụ án lúc đó, còn chín ngón tay kia thì sao?”

Cao Lăng Trần nói: “Cho tới bây giờ chúng tôi vẫn chưa tìm được, cũng không tìm được những ngón tay này ở nơi Mộc Cửu Lâm đã ẩn náu.”

“Vậy là không ai truy tìm tung tích của chín ngón tay này?”

Nguyễn Ngôn Hi vừa nói vừa lắc đầu qua lại vài lần, “À, tôi biết rồi, anh nghĩ rằng từ khi hung thủ bị bắt, ngón tay hay bất cứ thứ gì khác cũng không quan trọng nữa.”

Cao Lăng Trần và Tưởng Tề im lặng, không thể phản bác, bọn họ không thể phủ nhận rằng rất nhiều cách thức điều tra trong vụ

án này đã gặp vấn đề, bao gồm cả lý do tại sao lại tìm thấy Mộc Cửu Lâm trong khu vực đã đã lục soát sau một năm, sau khi bắt được thì vội vàng kết án, cũng không tìm thấy chín ngón tay bị cắt đi của nạn nhân.

Có lẽ chính những vấn đề nhỏ này đã khiến Mộc Cửu Lâm, người đáng lẽ phải bị xử tử mà vẫn sống, rồi giết người một lần nữa sau một thời gian dài gián đoạn.

Nguyễn Ngôn Hi nghiêng người về phía trước, chấp tay để lên bàn, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Còn có một chuyện mà hai người không thể phủ nhận chính là lúc đó, trong cục cảnh sát có người có vấn đề, có thể là cảnh sát giải quyết vụ án, cảnh sát giải quyết vụ án lúc đó thì sao?”

Có lẽ Cao Lăng Trần biết Nguyễn Ngôn Hi muốn hỏi gì, cho nên anh ta đã mang hồ sơ của bọn họ tới, anh đặt một túi hồ sơ trước mặt Nguyễn Ngôn Hi, “Là ở đây, đây là thông tin của tất cả cảnh sát xử lý vụ án lúc đó.”

Cao Lăng Trần chủ động cung cấp những thứ này, khiến Nguyễn Ngôn Hi khá ngạc nhiên, anh ngẫu nhiên lật vài hồ sơ, lúc đó có tổng cộng mười người, bao gồm cả bác sĩ pháp y, bây giờ vẫn còn ba người trong cục, bốn người đã nghỉ hưu và ba người đã qua đời.

Giống như suy nghĩ của Nguyễn Ngôn Hi, Mộc Thập lấy thông tin của ba người đã chết.

Mộc Thập vừa nhìn vừa đọc: “Tù Vĩ Trung, chết vào 21 năm trước, nguyên nhân tử vong là tai nạn giao thông, chết tại chỗ. “

Cô đặt xuống một tờ giấy xuống, “Lý Dương, chết cùng năm, bị súng ngắn của tù nhân bắn vào đầu trong một cuộc rượt đuổi và chết ngay tại chỗ. “

Mộc Thập nói thêm: “Thời gian tử vong của hai người này chỉ cách nhau hai tháng.”

“Người cuối cùng, Kim Khâu, qua đời vào năm trước, nguyên nhân tử vong là nhồi máu cơ tim đột ngột, chết tại nhà, qua đời ở tuổi 58. “

Nguyễn Ngôn Hi hỏi: “Trước kia ông ấy có tiền sử bệnh tim không?”

“Có.”

Nguyễn Ngôn Hi lấy thông tin của ba người này từ trong tay Mộc Thập, đưa lại cho Cao Lăng Trần, “Chúng ta hãy tập trung điều tra ba người này.”

Tưởng Tề không hiểu, “Ba người? Có thể hai cảnh sát kia đã bị người khác thao túng nhưng cảnh sát Kim chết vì bệnh tim mà, nên là không có vấn đề gì chứ.”

Nguyễn Ngôn Hi khẽ mỉm cười: “Mộc Cửu Lâm, người được cho là đã chết hơn hai mươi năm, vẫn còn sống, còn gì không thể nữa.”

Tưởng Tề bị ghen không nói nên lời.

Mộc Thập nhìn thông tin của mẹ, “Tôi muốn trở về nhà cũ.”

Cô đối mặt với Nguyễn Ngôn Hi, hiển nhiên là nói với anh.

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn cô, “Được, anh sẽ đi cùng em.”

Chương 54

Nhà cũ của Mộc Thập là một biệt thự nhỏ ở ngoại ô thành phố S, ấm áp và sạch sẽ, nhưng kể từ khi xảy ra vụ án đó, căn biệt thự không hề có người ở, hơn 20 năm trước, cảnh sát ra vào đây để tìm manh mối, khu vườn trồng hoa cây được đào lên, khắp nơi đều có hố, những hố này chôn xác tám người phụ nữ bị nam chủ nhân của biệt thự giết chết.

Một năm sau, Mộc Cửu Lâm bị bắt, Mộc Thập bị đưa đến cô nhi viện, không ai đến ngôi nhà này nữa. Hiện nay, cỏ dại rậm rạp, dây leo khắp các bức tường bên ngoài của biệt thự, thậm chí vào mùa đông, nó còn hoang vắng hơn, những người biết về vụ án lúc đó không đến gần nó, những người không biết nó cũng coi nó như một ngôi nhà ma ám, đặc biệt là vào ban đêm.

Thời gian có thể làm hao mòn rất nhiều thứ, nhưng không thể hao mòn tất cả những chuyện đã xảy ra ở đây và những người liên quan đến chuyện đó.

Sau khi rời khỏi đây vào năm 3 tuổi, Mộc Thập chưa bao giờ quay lại đây, thậm chí không đến gần đó, không phải vì cô sợ mà vì cô thấy xa lạ, khi mẹ mất, ba đứng đó trở nên xa lạ, khiến căn nhà này cũng trở nên xa lạ.

Mộc Thập và Nguyễn Ngôn Hi đứng bên ngoài biệt thự, cánh cổng sắt bên ngoài sân đã gỉ sét, còn được bao phủ bởi nhiều cành cây và dây leo, Nguyễn Ngôn Hi đi tới đẩy cánh cổng sắt, phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể đẩy nó ra, cánh cửa sắt cọ xát xuống đất phát ra âm thanh chói tai.

Nguyễn Ngôn Hy đẩy cửa xong vẫn không đi tiếp, mà quay đầu nhìn Mộc Thập, làm một điệu bằng tay như mời, “Mộc Thập, em dẫn anh đi tham quan đi.”

Mộc Thập vốn đã dừng bước một lúc lâu, cuối cùng nghe thấy anh nói cũng tiến lên một bước, đi vòng qua Nguyễn Ngôn Hi vào trong.

Trước mặt có mấy cái hố, Mộc Thập vừa đi vừa nhìn, vừa nói với Nguyễn Ngôn Hi: “Khi còn nhỏ, tôi thường chơi trên cỏ.”

Nguyễn Ngôn Hi đã nghĩ đến hình ảnh đó trong đầu, khi Mộc Thập còn bé, vừa mới đi loạng choạng trên bãi cỏ, có lẽ thỉnh thoảng sẽ ngã trên cỏ, Nguyễn Ngôn Hi nghĩ rồi hỏi: “Khi ngã em có khóc không?”

“Sao tôi phải ngã?”

Mộc Thập nheo mắt nhìn anh, vừa đi vừa trả lời, không để ý đến cái hố dưới chân mình, nên đã đạp xuống, trọng tâm không ổn định, nên ngã về phía sau.

Nguyễn Ngôn Hi nhanh chóng nắm lấy tay cô, đặt tay còn lại lên eo cô rồi kéo cô qua, khoe miệng cong lên, cười xấu xa nói: “Anh vô cùng nghi ngờ câu trả lời trước đó của em.”

Sau khi Mộc Thập đứng vững, Nguyễn Ngôn Hi buông bàn tay trên eo cô ra, nhưng bàn tay nắm lấy tay trái của cô vẫn không buông ra, điều chỉnh lại để tiếp tục nắm. Mộc Thập không thoát ra được, tiếp tục đi về phía trước.

“Trước đây, ở đó có một cái xích đu.”

Mộc Thập vươn tay chỉ vào một bãi đất trống bên cạnh nhà, đó là xích đu do Mộc Cửu Lâm tự tay dựng, ban ngày mẹ cô đưa cô

ra ngoài chơi xích đu, mùa hè khi Mộc Cửu Lâm đi làm về, cô ngồi ở đó chờ ông ấy.

Chiếc xích đu đã được tháo dỡ khi các thi thể được khai quật, nhưng những ký ức đó không thể bị lãng quên.

Nguyễn Ngôn Hi dường như cũng nghĩ đến ký ức về xích đu, “Khi anh còn nhỏ, ba anh cũng làm một cái cho anh, đang tiếc là lần đầu anh chơi đã ngã xuống đất.”

Anh xuống đất.” Hấn vừa nghĩ vừa lắc đầu.

Khi Mộc Thập chơi chưa từng bị ngã, vì Mộc Cửu Lâm tự mình ngồi thử, thấy không có vấn đề gì mới để cô lên chơi.

Hai người đi tới cửa nhà, cửa đã đóng, Mộc Thập lấy dây kềm từ trong túi ra mở cửa, khóa cửa dễ dàng được mở ra.

Nghe thấy tiếng mở khóa cửa, Mộc Thập chớp mắt, ngẫm nghĩ rồi hỏi Nguyễn Ngôn Hi: “Có phải tôi quá quen với việc cạy khóa rồi không?”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu, giọng điệu thản nhiên, “Ừm, lần sau chỉ cần cải thiện là được.”

Mộc Thập: “Ví dụ như?”

“Gõ cửa trước.”

Nguyễn Ngôn Hi nói xong thì thật sự giơ tay gõ cửa hai lần, chân chờ một chút, “Được, không có ai, chúng ta đi vào thôi.”

Có người mới là chuyện lạ, Mộc Thập mĩa mai, tay đặt trên tay nắm mở cửa.

Kéo kẹt.

Lần đầu tiên, Mộc Thập mở cánh cửa này sau hơn 20 năm, cùng với ký ức mơ hồ về ngôi nhà này.

Một mùi ẩm ướt xộc vào mặt, xen lẫn với một số mùi lạ, mạng nhện ở ngưỡng cửa đung đưa theo gió, trong một cảnh tượng xám bần thỉu nhưng lại có một chút màu đỏ không thể bỏ qua.

“Có vẻ như ai đó đã trở lại trước chúng ta.”

Nguyễn Ngôn Hi cúi người xuống, dùng khăn tay nhặt bông hồng đỏ trên đất đầy bụi lên, nhìn nó, “Có lẽ là ngày hôm qua.”

Phát hiện hoa hồng, điều này có nghĩa là bây giờ họ không thể đi vào, Nguyễn Ngôn Hi lấy điện thoại di động ra, gọi cho Cao Lăng Trần.

Hơn nửa giờ sau, Cao Lăng Trần vội vàng chạy tới, bao gồm cả Tần Thiên Dương.

“Có chuyện gì vậy, phát hiện ra cái gì?”

Nguyễn Ngôn Hi không nói rõ qua điện thoại, chỉ nói bọn họ nên đến đây.

“Có chuyện gì vậy, Mộc Thập?”

Tần Thiên Dương lo lắng hỏi Mộc Thập.

Mộc Thập chỉ vào Nguyễn Ngôn Hi, Nguyễn Ngôn Hi lập tức lắc bông hồng trong tay, “Tôi tìm thấy nó trên mặt đất ở lối vào.”

“Khi hai người đến, cửa được mở rồi sao?”

Cao Lăng Trần nhìn cánh cửa rộng mở.

Nguyễn Ngôn nhìn trời, “Đang đóng.”

Nhân viên bộ phận pháp chứng lập tức vào cửa để lấy dấu vân tay.

Nguyễn Ngôn Hi bỏ hoa vào túi vật chứng do bộ phận pháp chứng đưa, nói thêm: “Hoa được đặt ở đây vào ngày hôm qua.”

Tần Thiên Dương nhíu mày, giọng nói có chút lạnh lùng, “Vậy tối qua, Mộc Cửu Lâm trở lại đây sau khi giết người sao?”

Mộc Thập ở bên cạnh lên tiếng: “Bởi vì ông ấy cho rằng em sẽ trở về đây.”

Đây là lý do duy nhất mà Mộc Thập có thể nghĩ ra.

Căn phòng đầy mạng nhện và bụi bặm, Cao Lăng Trần đi ở phía trước, vừa đi vừa kéo mạng nhện ra, Mộc Thập và Tần Thiên Dương đi cạnh nhau ở phía sau, khi đi đến phòng khách, Mộc Thập dừng lại nhìn xuống, bên cạnh chân cô là nơi mẹ cô từ từ chết đi, cho dù đã hơn 20 năm không trở về, cô vẫn còn nhớ nơi đó.

Ở đây không có gì thay đổi, những món đồ chơi cô đang chơi vẫn còn trên sàn nhà trong căn phòng đầu tiên của phòng khách, bây giờ đã bám đầy bụi bặm.

Cao Lăng Trần cứ chú ý tới mặt đất, một lúc lâu mới nói: “Gần đây trong nhà không có ai đến.”

Bởi vì bụi quá dày, nếu có người đi vào thì sẽ lưu lại dấu chân rõ ràng, mà trong căn phòng họ vừa đi vào thì không để lại dấu chân nào khác, “Xem ra hẳn chỉ đến cửa đặt hoa hồng thôi.”

“Sai rồi.”

Giọng nói đột ngột của Nguyễn Ngôn Hi khiến ba người bọn họ sửng sốt, vốn tưởng Nguyễn Ngôn Hi đang đi phía sau bọn họ, lúc này lại xuất hiện ở đầu kia hành lang, hai tay đút trong túi quần, giọng nói lạnh lùng lại vang lên: “Tôi nghĩ tôi đã tìm được bộ sưu tập của Mộc Cửu Lâm.”

Chương 55

Nguyễn Ngôn Hi dẫn bọn họ đến cửa sau biệt thự, trên cánh đồng có một lỗ tròn vuông vắn, ngay phía đầu vào ban đầu được che phủ bởi một tấm đá, sau khi đóng lại hoàn toàn không thể nhìn thấy.

Cao Lăng Trần nhìn xuống lối vào, “Làm sao anh phát hiện ra?”

Nguyễn Ngôn Hi lắc đầu, “Nói chính xác, không phải là phát hiện, mà là nhìn thấy.”

Cao Lăng Trần nhíu mày, “Lúc anh tới đã như vậy rồi sao?”

Nguyễn Ngôn Hi đút hai tay vào túi quần, nheo mắt nhìn: “Nếu thật sự là như vậy thì khi đến đây không chỉ có vài cái lá này.”

Nói xong, anh nghiêng người lại gần Mộc Thập, tay trái bỏ ra khỏi túi, sau khi chạm vào tay Mộc Thập, anh nắm tay cô, “Lúc đến tôi đến nó đang bị đóng lại, nhưng mà có một bông hồng cắm vào khe hở ở đó.”

Mộc Thập nhìn bàn tay đang nắm của anh, giọng nói vẫn không cao không thấp, “Ông ấy cố ý để ở đó, để dẫn chúng ta tìm đến đây.”

Nghe vậy, Cao Lăng Trần liếc nhìn vẻ mặt tái nhợt của Mộc Thập, thầm thở dài trong lòng, hỏi lại Nguyễn Ngôn Hi: “Nguyễn Ngôn Hi, bộ sưu tập mà anh vừa nhắc tới là cái gì?”

Nguyễn Ngôn Hi nâng cảm lên, “Bên trong.”

“Cậu đã vào rồi sao?”

Cao Lăng Trần suy nghĩ một hồi, thời gian vừa ra vừa quay lại là không đủ, “Anh đoán sao?”

Nguyễn Ngôn Hi khẽ nhú mào, “Cái này đáng để đoán sao? Hẳn đang muốn tìm cách dẫn chúng ta tới đây, anh nghĩ hẳn muốn chúng ta nhìn thấy cái gì?”

Cao Lăng Trần bảo các cảnh sát khác mang theo đèn pin, cùng Tần Thiên Dương lần lượt đi xuống, bên trong không có ánh sáng, chỉ có ở lối vào là có chút ánh sáng yếu ớt chiếu vào từ bên ngoài, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập Nghi lần lượt đi theo bọn họ xuống dưới.

Sau khi đi được tám bước, đã đến mặt đất bằng, Cao Lăng Trần giơ tay chiếu đèn pin ở phía trước, cách đó vài bước là một cánh cửa, Cao Lăng Trần dùng gang tay xoay tay cầm, mở cửa.

Dưới ánh đèn pin, đồ đạc trong phòng mơ hồ bày ra trước mặt, Tần Thiên Dương tìm được công tắc bên cạnh, sau khi nhấn xong, căn phòng đột nhiên sáng lên.

Sau một thời gian thích nghi với ánh sáng, những thứ của căn phòng đã được phơi bày đầy đủ trước mặt họ.

Có một căn phòng đơn giản nhưng sạch sẽ, căn phòng lớn hơn họ mong đợi, không có nhiều đồ đạc trong đó, chỉ có một chiếc bàn dài, một cái tủ, một tủ sách và một cái ghế, không tìm thấy giường và quần áo, điều đó có nghĩa là Mộc Cửu Lâm đã không sống ở đây nhiều năm như họ nghĩ lúc đầu, đây chỉ là một trong những nơi ẩn náu của hắn.

Trên giá sách đều có các loại sách được đặt ngay ngắn, Nguyễn

Ngôn Hi nhìn cuốn ngoài cùng bên trái, sau khi nhìn vài hàng thì phát hiện ra quy luật sắp xếp, “Sách được sắp xếp theo năm xuất bản, đến năm nay.”

Trên đó có tiểu thuyết, thiên văn học, địa lý, đủ loại sách, sau khi Nguyễn Ngôn Hi lướt qua, anh đứng ở giữa tủ sách, quay đầu lên xuống từ bên này sang bên kia, anh đang quan sát những cuốn sách đó.

Ba người còn lại có mặt đều không lên tiếng, cho Nguyễn Ngôn Hi đủ yên tĩnh.

Không lâu sau, đầu anh dừng lại một chỗ, ánh mắt dán chặt vào một quyển sách, sau đó bước đi nhanh, vươn tay kéo ra.

Thấy vậy, Tần Thiên Dương hỏi: “Quyển sách đó bị sao vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi quay tay lại để cho bọn họ xem sách, “Mộc Cửu Lâm sắp xếp sách theo năm, cho nên sách càng sớm thì mức độ sử dụng càng cao, quyển sách này, tôi cũng từng mua, là sách năm nay, nhưng giấy bên trong rất cũ, chứng tỏ đã sách đã được sử dụng một thời gian rồi, nhưng bìa của nó lại rất mới”

Nguyễn Ngôn Hi mở sách ra, xác nhận những thứ anh nói là đúng, “Bìa sách và trang sách bên trong không khớp, chắc chắn là bìa quyển sách này đã bị đổi, đây là...”

Nguyễn Ngôn Hi lật ra năm xuất bản trên sách, “Năm xuất bản là 1994.”

Cao Lăng Trần cầm lấy rồi nhìn xem, quả nhiên là vậy, nhưng, “Tại sao hẳn lại đổi bìa sách?”

Anh khó hiểu.

Nguyễn Ngôn Hi mím môi, “Chắc là muốn truyền đạt thông

tin.”

Tần Thiên Dương hỏi: “Thông tin gì?”

Nguyễn Ngôn Hi xòe tay, bày tỏ cũng không biết.

Bên cạnh giá sách có một cái tủ, Mộc Thập đi tới mở cửa tủ, những gì cô nhìn thấy khiến đồng tử hơi giãn ra, bởi vì kích động khiến cô lùi lại một bước.

Trong tủ có chín bình thủy tinh trong suốt, trong đó chứa đầy dung dịch, thứ lơ lửng trong đó là tám ngón tay có kích thước khác nhau, không phải thuộc về một người, mà là chín người, đây là bộ sưu tập của Mộc Cửu Lâm, những ngón tay mà cảnh sát đã tìm kiếm hơn hai mươi năm, nhưng không phải tất cả, bởi vì...

“Thiếu một người.”

Nói xong, Cao Lăng Trần suy nghĩ chút cũng tìm được đáp án: “Ngón tay của người phụ nữ hôm qua không có ở đây.”

“Không.”

Nguyễn Ngôn Hi đặt sách xuống, đi tới, chỉ vào một trong những cái bình, “Đây là ngón tay của hôm qua, mới được ngâm trong formalin.”

“Vậy thì...”

Cao Lăng Trần liếc nhìn Mộc Thập rồi dừng lại, trong lòng đã có câu trả lời.

Rõ ràng, thứ duy nhất còn thiếu ở đây là ngón tay của mẹ Mộc Thập.

“Mộc Thập.”

Tần Thiên Dương đang đứng trước bàn làm việc, dường như đã phát hiện ra thứ gì đó, cũng không nhìn lại, chỉ gọi một tiếng.

“Hửm?”

Mộc Thập đang trong trạng thái hơi sững sờ, nghe thấy giọng nói của anh, vô thức đáp. Mẹ, bây giờ trong đầu cô chỉ có chữ này, Mộc Cửu Lâm để cho bọn họ tìm ngón tay của chín nạn nhân, nhưng chỉ lấy ngón tay của mẹ cô, vì sao?

“Đây là...”

Cao Lăng Trần đi tới, sau khi nhìn một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Đây là một album ảnh, một album rất dày, đầy ảnh, nhưng tất cả đều thuộc về một người, Mộc Thập.

Vừa ra đời, trong nôi, bò trên mặt đất, đi đứng trên đường, ngồi trên xích đu, cười, khóc, trong cô nhi viện, đọc sách, mang cặp sách đến trường, ăn uống, tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, đại học, phá án tại hiện trường vụ án, ngoài cửa nhà của Nguyễn Ngôn Hi, trên đường đi mua đồ, toàn bộ đều là những bức ảnh về sự trưởng thành của Mộc Thập, được hiển thị hoàn toàn trước mặt mọi người.

Nếu là một gia đình bình thường, đây sẽ là một quyển album nhật ký trưởng thành rất ấm áp và đẹp đẽ, nhưng bây giờ dường như nó chỉ khiến mọi người cảm thấy ớn lạnh, bởi vì tất cả đều được bí mật thực hiện.

“Còn có tôi nữa.”

Nguyễn Ngôn Hi lật đến vài trang cuối cùng, nhìn thấy hình

ảnh chính mình. Những bức ảnh họ đi siêu thị khi lần đầu Mộc Thập đến, những bức ảnh bắt taxi trên đường, những bức ảnh của Nguyễn Ngôn Hi dựa vào Mộc Thập, còn có bức ảnh Nguyễn Ngôn Hi cồng Mộc Thập, nhưng trong những bức ảnh này, Nguyễn Ngôn Hi chỉ được chụp một phần.

“Hầu hết các bức ảnh đều được chụp từ một khoảng cách nhất định, nhưng một số trong đó rất gần.”

Tần Thiên Dương lấy ra những tấm ảnh kia.

Mộc Thập nhìn xuống những bức ảnh đó, tất cả đều rất gần, cho thấy người chụp cô là mặt đối mặt chụp, người đó đang đứng trước mặt cô, cao hơn cô rất nhiều, cô cúi đầu, ở...

Toàn thân Mộc Thập run rẩy, cô mở miệng, cuối cùng nói ba chữ: “Chuyển phát nhanh.”

“Hả?”

“Cái này, đây đều là những bức ảnh chụp tôi khi tôi ký nhận đồ chuyển phát nhanh vào ngày sinh nhật của mình.”

Lúc đó chỉ có một người đứng đối diện Mộc Thập, đó chính là người chuyển phát nhanh.

“Bức ảnh này là bức ảnh đầu tiên được chụp cận cảnh.”

Cao Lăng Trần lật xem bức ảnh, chỗ ghi năm, “Ừm...Khi cô 18 tuổi, có phải năm nào cũng là cùng một người không?”

Đầu óc Mộc Thập lập tức trống rỗng, người chụp ảnh đang đứng trước mặt cô, cô không hề để ý, “Tôi không để ý, nhưng đó là một chàng trai trẻ.”

Điều duy nhất cô chú ý vào lúc đó là chiếc hộp, bởi vì xác định

vật ở trong đó, mỗi năm, cô đều đứng ở cửa để mở ra, chỉ vì không muốn để ba mẹ nuôi sợ hãi.

Khuôn mặt lạnh lùng của Tần Thiên Dương cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, “VẬY là bên cạnh Mộc Cửu Lâm có một trợ thủ.”

Đây là điều mà họ chưa bao nghĩ đến, bọn họ luôn cho rằng Mộc Cửu Lâm luôn hành động một mình.

Nguyễn Ngôn Hi lấy ra vài bức ảnh, hai tay cầm như đang so sánh, sau đó suy luận: “Có hai người chụp những bức ảnh này, ảnh trước 18 tuổi là do Mộc Cửu Lâm chụp, ảnh sau 18 tuổi là do người khác chụp.”

Cao Lăng Trần ngạc nhiên: “Làm sao anh biết? “

“Cảm giác từ góc chụp.”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào những tấm ảnh chụp ở cự ly gần, ánh mắt hơi lạnh, chậm rãi nói, từng chữ một: “Đây là từ trong tay một tên biến thái.”

Mộc Thập sửa lại: “Mộc Cửu Lâm giết mười người, thậm chí giết cả vợ của ông ấy, ông cũng là một tên biến thái. “

Nguyễn Ngôn Hi lắc đầu, nghiêm túc nói: “Loại biến thái không giống nhau, vì những hình ảnh này khiến cho anh cảm thấy không thoải mái.”

Mộc Thập nhú mày, “Bởi vì hắn không chụp nguyên người anh sao?”

Khiến Cao Lăng Trần và Tần Thiên Dương bất ngờ là bây giờ mà Mộc Thập lại nói đùa.

Thấy Mộc Thập đã thả lỏng, ánh mắt Nguyễn Ngôn Hi nở nụ

cười nhạt, tay đặt trên vai Mộc Thập, dứt khoát thừa nhận: “Ừm, đây là một trong những nguyên nhân.”

“Thứ hai là những bức ảnh này cho thấy một cảm giác chiếm hữu rất mạnh mẽ.”

Đây là một tín hiệu khá nguy hiểm, bàn tay của Nguyễn Ngôn Hi đặt trên vai Mộc Thập siết chặt.

—

Cùng lúc đó.

Trong một căn phòng thiếu ánh sáng, rèm cửa chặn ánh sáng bên ngoài, một màn hình lớn được treo trên một trong những bức tường của căn phòng.

Trong ảnh là một tầng hầm, bốn người đứng bên trong, cô gái nói “Chuyển phát nhanh.”, mắt nhìn thẳng về phía trước, có chút sững sờ, “Đây đều là những bức ảnh tôi chụp khi ký nhận hàng vào ngày sinh nhật. “

Cảnh quay tạm dừng, đoạn này được tua lại.

Phát.

“Chuyển phát nhanh...”

Dừng.

Tua ngược lại.

Phát.

Chương 56

Cao Lăng Trần dẫn đội tiếp tục điều tra tìm manh mối ở đây, Nguyễn Ngôn Hi mang theo quyển sách bị thay bìa, album ảnh và Mộc Thập trở về nhà.

Trong lúc Nguyễn Ngôn Hi đang nghiên cứu quyển sách, Mộc Thập ngồi bên cạnh lật xem album ảnh, sau đó thỉnh thoảng lấy ra vài cái rồi đặt sang một bên.

Nguyễn Ngôn Hi liếc mắt một cái, nghiêng đầu qua, “Mộc Thập thân yêu, em đang làm gì vậy?”

Mộc Thập lấy ra một tấm ảnh khác chụp mình đang đọc sách, “Một số ảnh chụp rất đẹp, tôi dự định giữ lại làm kỷ niệm.”

Khi Nguyễn Ngôn Hi nghe vậy, anh lại gục đầu lên vai Mộc Thập, “Vậy thì giữ lại mấy tấm có anh luôn đi.”

Mộc Thập liếc mắt nhìn Anh: “Không chụp hết người anh.”

“Có anh là được rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi không quan tâm, miễn là đó là ảnh chụp chung là được.

Mộc Thập không trả lời, âm thầm lấy ảnh của hai người họ ra.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn Mộc Thập sắp xếp ảnh lại, đột nhiên vươn tay chỉ vào một tấm ảnh có mình, “Khoan đã, anh phát hiện có

vấn đề.”

Mộc Thập: “Có chuyện gì?”

Giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi rất nghiêm túc, như thể anh đã nhận ra điều gì đó không ổn.

Nguyễn Ngôn Hi hạ thấp giọng, chậm rãi nói: “Sao trong những bức ảnh gần đây lại có anh?”

“...”

Mộc Thập không khỏi liếc mắt nhìn anh, “Đó là bởi vì lúc nào chúng ta cũng đi cùng nhau.”

Việc chụp họ cùng nhau là chuyện rất bình thường.

Lập tức trở lại giọng nói ban đầu, giọng nói có phần “gợi đòn”, “Ồ, hôm nay anh mới phát hiện ra chúng ta không thể tách rời, đây là một thói quen tốt, cứ duy trì đi.”

Mộc Thập không để ý đến anh nữa, tiếp tục tự mình sắp xếp ảnh lại.

Trước khi sắp xếp xong, chuông cửa reo lên, hôm nay Vương Vu không có ở nhà, Nguyễn Ngôn Hi đang đọc sách nên lười mở cửa, lật tiếp một trang sách, “Mộc Thập, chuông cửa reo.”

Mộc Thập liếc mắt nhìn anh: “Vì chúng ta không thể tách rời, vậy chúng ta cùng nhau đi mở cửa đi.”

“...”

Nguyễn Ngôn Hi không thể phản bác, đặt sách xuống, đứng dậy cùng Mộc Thập.

Kết quả là Tần Lỗi và Hình Tĩnh ở ngoài cửa, khi thấy bọn họ không phải là người bọn họ đang đợi, sắc mặt của Nguyễn Ngôn Hi đương nhiên không tốt lắm.

Tần Lỗi thấy Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập Nhất đứng dậy mở cửa có chút cảm giác được trân trọng nhưng vừa mừng vừa lo, thấy họ nhiệt tình tiếp đón, sau đó liền thấy vẻ mặt như bị thiếu tiền của Nguyễn Ngôn Hi, “Sao cậu thấy tôi lại có biểu cảm như vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi phun ra hai chữ, “Có việc gì?”

“Không có gì.”

Tần Lỗi vô thức lắc đầu.

Câu tiếp theo, “Không có gì thì đến đây làm gì?”

“Không có việc gì tới...”

Tần Lôi lập tức tức giận, “Không phải, chẳng lẽ chúng ta là loại quan hệ phải có chuyện gì mới có thể đến tìm sao?”

Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt lại, nhíu mày, “Quan hệ của chúng ta là gì?”

Mộc Thập và Hình Tĩnh đã quen với cách trò chuyện của họ, chưa bao giờ tham gia vào cuộc trò chuyện trẻ con và nhàm chán của họ, Hình Tĩnh đã thay dép, bước vào nhà với Mộc Thập.

Hình Tĩnh biết gần đây bọn họ đang điều tra vụ án giết người, khi nhìn thấy đồ trên bàn trà, cô hỏi: “Hsi người đang bận vụ án à?”

Mộc Thập rót cho cô một ly nước, “Ừm, đúng vậy, tôi vừa mới

trở về cách đây không lâu.”

Hình Tĩnh liếc nhìn cánh cửa, bất lực lắc đầu: “Tôi đã nói với Tần Lỗi muốn đến thì nên gọi trước, nhưng may là trùng hợp. Đúng rồi, gần nhà chúng tôi mở một tiệm bánh ngọt nên mua vài miếng đến cho hai người.”

Hình Tĩnh biết cả hai đều thích ăn bánh ngọt.

“Bánh ngọt?”

Ánh mắt Mộc Thập sáng lên, nhưng phát hiện trong tay Hình Tĩnh không cầm bánh.

Nhìn thấy vẻ mặt của Mộc Thập, Hình Tĩnh mỉm cười: “Tần Lỗi cầm bánh.”

Tần Lỗi đang ở cửa, lắc túi trong tay về phía Nguyễn Ngôn Hi, có chút tức giận, “Nguyễn Ngôn Hi, chúng tôi đến đây để đưa bánh cho cậu!”

Nguyễn Ngôn Hi liếc nhìn cái túi trong tay anh ta, đề phòng quá kích động làm đổ bánh, vì vậy anh xoay người lại, “Ồ, vậy thì vào đi.”

“...”

Tần Lỗi tức đến mức nghiến răng.

Thế là bốn người vừa ăn bánh vừa nhìn bức ảnh.

Tần Lỗi lật xem album ảnh, phát hiện tất cả đều là của Mộc Thập, sau khi nhìn kỹ, anh cảm thấy có gì đó không đúng, “Ai chụp bức ảnh này? Sao lại có chút kỳ quái?”

Mộc Thập nhẹ giọng trả lời anh: “Một ít là do ba tôi chụp, những

bức sau đó...”

“Một tên biến thái chụp,”

Đầu Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên thò ra từ giữa Mộc Thập và Tần Lỗi, nhàn nhạt nói.

Tần Lỗi kêu lên, nhìn Mộc Thập với đôi mắt tròn xoe: “Biến thái? Mộc Thập, cô chọc đến biến thái à!”

Hình Tĩnh duỗi tay đánh anh, “Tần Lỗi, sao anh lại nói như vậy.”

Mộc Thập không quan tâm, tiếp tục ăn bánh.

“Không phải, hai người họ đúng là trời sinh một cặp, một chuyên chọc hung thủ, một chuyên chọc biến thái.”

Tần Lỗi cảm thấy sống gần bọn họ đúng là xui xẻo, sau đó đột nhiên cảm thấy mình thật an toàn và may mắn.

Nguyễn Ngôn Hi nghe được câu trời sinh một cặp khá thuận tai, múc một muỗng bánh sô-cô-la cho vào miệng.

Ngược lại, Hình Tĩnh là người bình thường nhất hiện giờ, cô lo lắng cho sự an toàn của Mộc Thập hơn, “Mộc Thập, tên này ngoài chụp ảnh còn làm gì nữa không?”

Nguyễn Ngôn Hi hừ lạnh, “Từ 18 tuổi, năm nào cũng tặng hoa hồng cho cô ấy vào ngày sinh nhật.”

Mộc Thập dùng tay miêu tả, đó là một bó hoa lớn.

“Gửi hoa hồng mỗi năm, thật lãng mạn!”

Hình Tĩnh vô thức nói, nhưng sau khi nghĩ lại, cô lại cảm thấy: “Nhưng phương pháp tán tỉnh này có chút đáng sợ.”

Nguyễn Ngôn Hi giấu cột: “Đáng sợ? Quả đúng là thất bại, tặng nhiều hoa cho cô ấy như vậy nhưng bây giờ cô ấy cũng chẳng biết hắn là ai, ha ha, kiểu tán tỉnh này chỉ là một trò đùa thôi.”

Khóe miệng anh còn dính chút sô-cô-la.

Tần Lỗi: “Vậy nên tỏ tình như thế nào?”

“Đương nhiên, tặng cho Mộc Thập thứ tốt nhất trên thế giới này.”

Nguyễn Ngôn Hi duỗi tay qua vai Mộc Thập.

Mặc dù trực giác mách bảo Tần Lỗi không nên hỏi, nhưng vẫn không nhịn được, “Cái gì vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Tôi.”

“...”

“...”

Quả nhiên không nên hỏi.

Mộc Thập nhét bánh vào miệng, “Tự luyện.”

Trước khi bốn người ăn xong bánh ngọt, chuông cửa vang lên lần thứ hai, lần này, Nguyễn Ngôn Hi chủ động đứng dậy mở cửa, cửa mở ra rồi đóng lại, một lúc sau, bọn họ nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi mang theo một đồng sách đi vào.

“Cậu lại mua sách? Nhưng sao nhìn như đồ second-hand vậy.”

Đối với những người như Tần Lỗi, chỉ đọc sách trên máy tính hoặc điện thoại di động, thật sự không hiểu tại sao Nguyễn

Ngôn Hi lại muốn mua nhiều sách như vậy.

Mộc Thập nhận ra, “Đây là sách dưới tầng hầm?”

Nguyễn Ngôn Hi nhún vai, thú hấp dẫn nhất đối với anh chính là những cuốn sách trên giá, “Đúng vậy, anh chưa từng đọc mấy quyển sách này, cho nên anh đã mang đến đây, anh nghĩ tôi Mộc Cửu Lâm muốn chúng ta tìm đến đó, có nghĩa là hẳn đã từ bỏ quyền sở hữu những thứ bên trong.”

Mộc Thập: “Ừm, tôi không nghĩ ông ấy không ngại.”

Nguyễn Ngôn Hi đặt chồng sách lên bàn trà, thản nhiên cầm lấy một quyển rồi dựa lưng vào ghế sofa đọc.

Tần Lỗi nghiêng đầu nhìn tên tắt cả sách, khi nhìn thấy quyển dưới cùng, anh thở dài: “Sao lại có cả sách giáo khoa nữa?”

Nguyễn Ngôn Hi cau mày: “Sách giáo khoa? Tôi không muốn xem sách giáo khoa.”

“Có lẽ là vật lý của trung học cơ sở, Ồ, môn học tôi ghét nhất.”

Tần Lỗi không muốn nhìn.

“Vật lý trung học cơ sở? Tại sao lại có loại sách này.”

Mộc Thập cũng cảm thấy kỳ lạ, Mộc Cửu Lâm là giáo viên đại học, ông ấy không cần loại sách này, cũng sẽ không để trên giá sách.

Nguyễn Ngôn Hi lấy quyển sách vật lý ra mở ra xem, trên đó không có chữ, chỉ có dấu vết khoanh tròn, nhưng ngay cả như vậy, Nguyễn Ngôn Hi vẫn để ý đến điều gì đó, anh lập tức lấy ra một cuốn sách khác, mở nó ra, sau đó chỉ vào những dấu khoanh tròn trên đó, nói với họ: “Đây là hơn 10 năm trước Mộc

Cửu Lâm đã vẽ nó bằng bút, vòng tròn được vẽ ngược chiều kim đồng hồ, nhưng cuốn sách này là theo chiều kim đồng hồ, vì vậy nó thuộc về hai người.”

Mộc Thập ngẫm nghĩ: “Trợ thủ đó.”

“Trợ thủ của Mộc Cửu Lâm là một chàng trai trẻ, từ việc hẩn tự tay gửi hộp và hoa hồng cho em lần đầu tiên khi hẩn 18 tuổi, có thể thấy, trước đây hẩn đã sống và tiếp xúc với Mộc Cửu Lâm trong một thời gian dài, vì vậy mới có những cảm xúc méo mó đối với Mộc Thập...Nếu không, hẩn không thể thực hiện hành động như vậy. Và Mộc Cửu Lâm còn dạy hẩn đọc sách, trung học cơ sở, không, có lẽ là từ trước đó. Tình cảm của hẩn đối với Mộc Cửu Lâm là biết ơn, có lẽ Mộc Cửu Lâm đã giúp hẩn thoát khỏi cuộc sống trước đây.”

“Hẩn có thể là người lang thang hoặc là...”

Mộc Thập dừng một chút, sau đó chậm rãi nói ra hai chữ, “Cô nhi.”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn Mộc Thập, hướng dẫn cô tiếp tục suy luận: “Cô nhi, đó là nguyên nhân khiến Mộc Cửu Lâm chọn hẩn sao?”

“Ba hoặc mẹ hẩn là tội phạm giết người.”

Chương 57

“Ý anh là rất có khả năng trợ thủ của Mộc Cửu Lâm là trẻ mồ côi và là con của một kẻ giết người?”

Trong một văn phòng ở cục cảnh sát, Cao Lăng Trần ngồi ở bàn làm việc, cầm bút trong tay gõ nhẹ lên bàn, sau khi nghe suy luận của bọn họ nói xong.

Nguyễn Ngôn Hi ngồi trên chiếc ghế đối diện, chắp tay lên đùi anh, không vội vàng nói: “Đúng vậy, đây là một sự chuyển giao cảm xúc rất phổ biến, chuyển cảm xúc từ người này sang người khác để tìm kiếm một chút...an ủi, hẳn không có cách nào để thân thiết với Mộc Thập, vì vậy hẳn chọn một cách khác, đó là nhận nuôi một đứa trẻ có cùng kinh nghiệm và gia đình giống với Mộc Thập.”

Tần Thiên Dương đang đứng thẳng ở một bên, lên tiếng: “Nhưng phạm vi này vẫn rất lớn, bởi vì hẳn không thể nhận nuôi đứa trẻ một cách thông thường, chắc chắn sẽ không thể tìm thấy giấy chứng nhận nhận con nuôi.”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu lại trả lời anh: “Ồ, thêm một điều nữa là chúng tôi biết thời điểm, Mộc Thập được nhận nuôi khi được sáu tuổi, nên...”

Nguyễn Ngôn Hi đưa tay ra hiệu cho anh ta tiếp tục.

Tần Thiên Dương nhìn Mộc Thập đang dựa vào tường, cau mày nói: “Anh cho rằng Mộc Cửu Lâm nhận nuôi một đứa trẻ sau khi

phát hiện Mộc Thập được nhận nuôi sao?”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu: “Đúng vậy, hẳn là hẳn sẽ cùng tuổi với Mộc Thập, có thể trước đây hẳn đã từng ở trong cô nhi viện, nhưng hẳn lại lang thang bên ngoài vì một lý do nào đó, vì vậy Mộc Cửu Lâm mới dẫn hẳn theo cùng.”

“Vậy tôi sẽ kiểm tra xem có đứa trẻ nào bị mất tích vào thời điểm đó không.”

Tần Thiên Dương và Cao Lăng Trần ra hiệu, xoay người đi ra ngoài.

Mộc Thập đứng thẳng dậy, đi theo: “Anh ơi, em sẽ đi cùng anh.”

Sau khi hai người rời đi, Cao Lăng Trần lại tập trung vào Nguyễn Ngôn Hi, “Anh điều tra cuốn sách bị đổi bìa sao rồi?”

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu lên, ngả người ra sau, “Không có gì cả, tôi đã xem qua rồi, ngoại trừ tìm thấy mấy lỗi chính tả thì không thu hoạch được gì.”

Cao Lăng Trần chậm rãi gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng, “Tuởng Tề điều tra đội viên giải quyết vụ án năm đó, tạm thời cũng không phát hiện ra điểm nào khả nghi.”

“Vì vậy may là tôi cũng không ôm hy vọng gì nhiều với anh ta.”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu, từ trong túi lấy ra vài tờ giấy, đặt trước mặt Cao Lăng Trần, “Nên tôi tự mình điều tra, sau đó, tôi phát hiện ra một chuyện thú vị.”

Cao Lăng Trần nhìn mấy bản ghi chép trên giấy, “Đây là cái gì?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Tôi nhờ một người bạn tìm nó, đương nhiên anh không cần biết anh ấy tìm được nó thế nào. Năm đó, Tử Vĩ

Trung và Lý Dương từng nợ một khoản lớn vì đánh bạc, nhưng trong thời gian ngắn đã trả hết, là thời điểm sau khi Mộc Cửu Lâm bị kết án tử hình.”

Đối với tình hình hiện tại, Cao Lăng Trần không quan tâm đến cách thức tìm được tin này của anh, “Ý của anh là có người thay họ trả nợ đánh bạc, để họ giúp Mộc Cửu Lâm trốn thoát?”

Nguyễn Ngôn Hi thở dài: “Thời điểm hai người bọn họ nợ cờ bạc cũng là sau khi phát sinh vụ án, bọn họ đã đánh bạc từ lâu rồi, trước đó chỉ chơi nhỏ thôi, nhưng lần đó nhiều đến nỗi đủ khiến họ táng gia bại sản.”

Cao Lăng Trần hơi cao giọng nói: “Cho nên, tất cả những chuyện này là do có người sắp xếp?”

“Tôi nghĩ lần đó người liên hệ với họ chính là đội phó năm đó, Kim Khâu. Ông ta cũng không phải cảnh sát giỏi, sao có thể chống đỡ lại cảm dỗ lớn như vậy.”

Nói xong, Nguyễn Ngôn Hi nở một nụ cười giễu cợt.

Cao Lăng Trần lật xem hồ sơ trong tay, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “Tại sao anh lại nghĩ là Kim Khâu?”

“Khi Từ Vĩ Trung bị tai nạn giao thông, người đến hiện trường sớm nhất là Kim Khâu, khi Lý Dương bị thương là khi cùng Kim Khâu truy đuổi nghi phạm.”

Anh dừng lại, nghiêm túc nói: “Trên thế giới này quả thật có chuyện trùng hợp, nhưng không thể có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, tổng hợp lại tất cả sự trùng hợp thường sẽ chỉ ra sự thật.”

Cao Lăng Trần: “Vậy cái chết của Từ Vĩ Trung và Lý Dương không phải là tai nạn mà là do có người gây ra, tôi có thể hiểu

được chuyện này, còn Kim Khâu thì sao?”

Nguyễn Ngôn Hi cho anh xem hồ sơ bệnh án lúc đó, “Vì bị bệnh tim, Kim Khâu được trang bị máy tạo nhịp tim, có thể nói là đã cứu mạng ông ấy, nhưng nó cũng có thể giết chết ông ấy.”

Cao Lăng Trần đã từng nghe nói qua những vụ án dùng máy tạo nhịp tim để giết người ở nước ngoài, nhưng điều anh không hiểu là tại sao nhiều năm vậy hắn không giết Kim Khâu, mà lại chọn năm ngoái?

Nguyễn Ngôn Hi thấy lông mày Cao Lăng Trần nhú chặt, cũng không lên tiếng, cho nên biết anh ta đang thắc mắc cái gì, “Sao lại chọn giết Kim Khâu vào năm ngoái sao? Bởi vì ông ấy có thứ gì đó để bảo vệ mạng sống mình.”

“Có cái gì cứu mạng ông ấy? Chẳng lẽ Kim Khâu để lại một số chứng cứ của năm đó?”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêng người về phía trước, thấp giọng nói: “Giấu ở một nơi chỉ có ông ấy biết.”

Cao Lăng Trần: “Làm sao anh biết chuyện này? Đoán sao?”

Nguyễn Ngôn Hi xòe hai tay ra, cao giọng nói: “Đương nhiên là xác nhận rồi, bởi vì tôi đã tìm được nơi đó, những thứ ông ấy giấu đã biến mất, thứ đó đã bị tiêu hủy, đương nhiên sẽ không cần giữ lại người nữa.”

Lượng tin tức có chút lớn, Cao Lăng Trần cau mày, nhìn tờ giấy trong tay, một lúc lâu mới nói: “Giả thiết những chuyện anh nói đều đúng, nhưng còn một vấn đề lớn nhất, vì sao Kim Khâu chịu giúp Mộc Cửu Lâm? Họ không có bất kỳ quan hệ gì, vì sao ông ấy chịu từ bỏ nguyên tắc cảnh sát để giúp đỡ một tên sát nhân tội ác tày trời?”

Nguyễn Ngôn Hi chế nhạo: “Thì cũng giống lý do vì sao Hàn Nghĩa Đức lại nghe lời Mộc Cửu Lâm hãm hại Mộc Thập thôi, một chút điểm yếu, một chút lợi ích, có thể khiến những người không xứng làm cảnh sát này từ bỏ lòng trung thành mà họ đã hứa lúc đầu.”

Sau khi làm cảnh sát nhiều năm như vậy, Cao Lăng Trần cũng đã gặp phải cảnh sát từ bỏ lời hứa ban đầu vì cảm dỗ, anh thở dài, lại nghĩ đến một vấn đề mấu chốt khác, “Nhưng Mộc Cửu Lâm chỉ là một giáo viên, tài sản của hắn chỉ có biệt thự đó, trên người hắn có được số tiền lớn như vậy không?” Giống như anh suy luận dùng tiền để khống chế những cảnh sát đó làm việc cho hắn.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Ban đầu không có tiền, nhưng hắn có thể kiếm tiền, Mộc Cửu Lâm đã ẩn náu nhiều năm như vậy, không chỉ ở một hai chỗ, hắn có thể ẩn núp đến nay, đồng thời làm nhiều chuyện như vậy là bởi vì hắn có vốn của bản thân, nhất định không phải kiếm tiền bằng con đường bình thường, tôi đoán nhất định hắn có thủ gì đó để kiếm được tiền, không phải là đồ có thể cầm nắm, có thể món đồ ảo, tất nhiên trước khi tìm thấy nó thì thứ gì cũng có khả năng.”

Cao Lăng Trần nghe thì cảm thấy thật nguy hiểm, “Anh nói hắn có một vật có thể giúp hắn kiếm tiền sao?”

“Đó là lý do tại sao mọi người muốn tìm hắn.”

Nguyễn Ngôn Hi phẩy tay, “Đây là kết luận duy nhất tôi có được bây giờ.”

Trước khi Cao Lăng Trần nói gì đó, cửa phòng làm việc đã mở ra, một cảnh sát vội vàng chạy vào: “Đội trưởng, chúng tôi tìm thấy một camera đang hoạt động dưới tầng hầm đó, bằng cách truyền tín hiệu, chúng tôi đã tìm thấy địa chỉ chính xác!”

Đây là một khu dân cư, khi nhìn lên từ tầng dưới, không có khác biệt so với một tòa nhà dân cư bình thường. Thật khó tưởng tượng Mộc Cửu Lâm có thể sống ở đây, sống bên cạnh những người bình thường, những người xung quanh cũng chưa bao giờ để ý, có lẽ hàng xóm đã gặp hắn, một người đàn ông trung niên trông thanh lịch, họ có thể gật đầu chào hỏi nhau, họ sẽ không biết người sống gần đó là một kẻ giết người, nếu họ không biết, họ sẽ không sợ.

Lần này, đội đặc công tham gia vào hành động lần này, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đứng dưới lầu cùng các cảnh sát khác chờ đợi đội đặc công đột kích bất ngờ, họ ở trong xe nhìn vào thiết bị, chú ý đến tình hình trong nhà lúc này.

Đội đặc công phá cửa, căn phòng tối, rèm cửa trong phòng khách được đóng chặt, sau khi tìm kiếm nhanh căn phòng, đội đặc công ra hiệu an toàn.

Đó là không tìm thấy ai trong ngôi nhà đó.

Sau khi người của bộ phận pháp chứng thu thập hết dấu vân tay, Cao Lăng Trần, Tần Thiên Dương, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập, bốn người bước vào nhà.

Ngôi nhà trông trống rỗng, không được trang trí gì nhiều, trông hơi trống trải.

Cao Lăng Trần kéo mở rèm cửa làm cho phòng khách sáng sủa hơn một chút. Một ngôi nhà ba phòng ngủ, một là phòng ngủ, ngoại trừ một chiếc giường gọn gàng thì không có gì khác, trong tủ quần áo không có bất kỳ vật gì, phòng ngủ lạnh tanh như vậy một nhà mới, cảm giác không có người ở.

Một là phòng sách, bên trong có một cái giá sách, không có gì

khác, kể cả sách cũng không.

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập bước vào căn phòng cuối cùng, căn phòng rất tối, trên tường treo một màn hình lớn lớn, hình ảnh trong đó đang tạm dừng, đó là hình ảnh bốn người họ ở dưới tầng hầm, hình như có người đang xem cách đây không lâu.

Trong phòng có một chiếc ghế sofa lớn, trên bàn có một cái cốc, Nguyễn Ngôn Hi nghiêng người ngửi, đưa ngón tay vào để kiểm tra nhiệt độ, nước đã lạnh.

“Không giống như có người ở.”

Cao Lăng Trần đi vào sau cũng có cảm giác giống như Tần Thiên Dương.

Mộc Thập cầm điều khiển lên, nhấn nút phát, màn hình bắt đầu chuyển động, cùng với giọng nói của chính cô: “Chuyển phát nhanh.”

Cô lập tức nhấn tạm dừng một lần nữa. đặt điều khiển trở lại.

Phía sau ghế sofa là một tấm rèm lớn màu đỏ tía, Nguyễn Ngôn Hi mở một góc ra nhìn trước, sau đó lại nhìn Mộc Thập sau lưng.

Mộc Thập chậm rãi gật đầu.

Sau đó, Nguyễn Ngôn Hi túm lấy góc rèm, dùng sức kéo nó ra.

Tiếng bánh lăn êm ái, không có một chút trì trệ, bốn người có mặt nhanh chóng nhìn thấy những thứ đằng sau bức màn.

Đây là một bức tường ảnh, được dán dày đặc hình ảnh của Mộc Thập, mỗi bức đều là một Mộc Thập, cuối cùng thông qua một sự sắp xếp đặc biệt, chúng tạo thành một bức chân dung khổng

lồ của Mộc Thập.

Ở góc dưới bên phải của bức tường ảnh là một tấm thiệp viết:

Mộc Thập, trao cho em điều em mong muốn nhất lúc này.

Bàn tay Nguyễn Ngôn Hi nới lỏng rèm cửa, nhét vào túi, chậm rãi nói: “Mộc Thập, chuẩn bị sẵn sàng, em sắp gặp ba em rồi.”

Chương 58

“Ba tôi?”

Mộc Thập chậm rãi quay đầu lại nhìn anh, vẻ mặt nghi ngờ, không tin được.

Cao Lăng Trần ở bên cạnh vội vàng nói: “Nguyễn Ngôn Hi, nói rõ ràng hơn, anh nói Mộc Cửu Lâm ở đâu?”

Nguyễn Ngôn Hi giơ tay gõ lên bức tường ảnh, sau đó chỉ vào cửa sổ phía sau, “Trong phòng này có một căn phòng bí mật, không nhìn thấy sao Cửa sổ đằng kia, không thấy nó quá gần tường sao?”

Anh chỉ ngón tay ra phía sau, “Ở phòng bên cạnh, khoảng cách giữa cửa sổ và tường rất lớn, nhưng ở đây chưa đến một phần mười. Tất nhiên, nếu anh không tin, có thể tìm thấy một ngôi nhà ngẫu nhiên trong tòa nhà này, xem thử, chắc chắn không phải như vậy.”

Tần Thiên Dương nghe anh nói xong thì nhìn về phía cửa sổ, vẻ mặt nghiêm túc, “Ý của cậu là căn phòng này đã được sửa lại sao?”

“Một bức tường đã được thêm vào để tạo thêm một căn phòng bí mật.”

Nguyễn Ngôn Hi đi đến góc tường, cúi người xuống, dùng con dao mang theo bên mình nhắc một đầu giấy dán tường lên, lộ ra

bức tường trắng, sau đó anh ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Cao Lăng Trần và Tần Thiên Dương đi tới, cũng giúp Nguyễn Ngôn Hi nhắc giấy dán tường lên.

Giấy dán tường đã bị xé hơn nửa, một cánh cửa không có tay cầm xuất hiện trước mặt họ, sau đó Nguyễn Ngôn Hi bước lên phía trước, cầm dao vào khe cửa, mở cửa.

Cửa mở ra, cảnh tượng bên trong căn phòng tối tăm không sót thứ gì, bên trong không có ai, một căn phòng giống như một căn phòng bí mật đương nhiên không có người.

Thấy không có ai, Cao Lăng Trần chỉ muốn mở miệng hỏi Mộc Cửu Lâm đang ở đâu, nhưng lại nhìn thấy một tủ kính đối diện với cửa, hai mắt mở to.

Mộc Thập từng bước đi tới, ba người bọn họ đứng yên không đi theo, Nguyễn Ngôn Hi vươn tay ra nhẹ nhàng đóng cửa lại. Lúc này, anh cần cho Mộc Thập một chút không gian, một chút thời gian, để đối mặt với sự thật trước mắt, một sự thật đã quá muộn màng nhiều năm như vậy. Nguyễn Ngôn Hi đút hai tay vào túi quần, im lặng chờ đợi bên ngoài.

Ngoài việc kinh ngạc, Cao Lăng Trần nhìn Nguyễn Ngôn Hi, nhưng lại phát hiện anh không có biểu hiện ngạc nhiên như bọn họ, ngược lại vẻ mặt bình tĩnh, giống như đã biết trước khi mở cửa.

Cao Lăng Trần mở miệng hỏi: “Đó là tro cốt của Mộc Cửu Lâm à?”

Nguyễn Ngôn Hi nhẹ nhàng gật đầu.

Tần Thiên Dương vẫn không tin, cũng không dám tin, giọng điệu có chút kích động nói: “Mộc Cửu Lâm lừa gạt mọi người

hơn 20 năm trước, sao không thể lừa gạt một lần nữa?”

Nguyễn Ngôn Hi nhún nhún vai, “Ngay từ đầu, sau khi nhìn thấy bức ảnh dưới tầng hầm biệt thự, tôi cảm thấy kỳ lạ, trợ thủ của Mộc Cửu Lâm, người hắc nuôi lớn, bức ảnh hắc ta chụp thể hiện quá nhiều tính chiếm hữu, khi tôi nhìn thấy bức tường ảnh này vừa rồi, tôi rất chắc chắn rằng đó cũng là do trợ thủ đó làm, hắc có một tình yêu và sự chiếm hữu rất méo mó đối với Mộc Thập, vì vậy điều này khiến tôi nghĩ đến người đã khiến Hàn Nghĩa Đức hãm hại Mộc Thập theo kế hoạch của hắc.”

Cao Lăng Trần: “Đó không phải là Mộc Cửu Lâm sao?”

Giọng nói cũng là giọng nói của một người đàn ông trung niên, có chữ ký là JL.

Nguyễn Ngôn Hi lắc đầu: “Không phải, chúng ta đều sai rồi. Từ khi Mộc Thập 18 tuổi, hắc đã mượn thân phận của Mộc Cửu Lâm, thay đổi giọng nói, cố ý để lại một số manh mối, hắc khiến chúng ta nghĩ rằng Mộc Cửu Lâm đã làm những chuyện này, nhưng dù sao Mộc Cửu Lâm và hắc cũng là hai người, tình cảm của bọn họ đối với Mộc Thập cũng khác nhau, Mộc Cửu Lâm hy vọng Mộc Thập sẽ không bao giờ quên sự thật rằng ông ấy là ba của cô, còn trợ thủ đó, điều hắc muốn là một mình hắc chiếm hữu Mộc Thập.”

Tần Thiên Dương tiến lại gần anh một bước, “Nhưng cho dù như vậy, tại sao anh lại nói nhất định Mộc Cửu Lâm đã chết?”

Nguyễn Ngôn Hi đối mắt với anh ta, “Bởi vì cho dù Mộc Cửu Lâm là hung thủ giết chín người phụ nữ, đừng quên hắc cũng có thân phận, đó chính là một người ba, mọi người cảm thấy một người ba lại để một tên biến thái tiếp cận con gái mình sao?”

Trước đó còn nghi ngờ nhưng sau khi nhìn thấy tấm thiệp kia thì Nguyễn Ngôn Hi rất chắc chắn Mộc Cửu Lâm đã chết rồi, sau

vách tường đó rất có thể là hũ tro cốt của Mộc Cửu Lâm.

Cao Lăng Trần thở dài, diễn biến của vụ án này càng ngày càng bất ngờ, đầu tiên, hơn 20 năm trước, Mộc Cửu Lâm không chết, sau đó phát hiện ra bên cạnh có một trợ thủ do hắn nuôi dưỡng, bây giờ lại trở thành hắn đã chết mấy năm trước, nghĩ như vậy, anh đột nhiên phát hiện “Nếu như Mộc Cửu Lâm đã chết mấy năm trước, vậy thì hung thủ giết người mấy ngày trước...”

Hiển nhiên không phải do Mộc Cửu Lâm làm, có nghĩa là vẫn chưa tìm được hung thủ giết người lần này.

Gần như cùng lúc đó, cánh cửa kéo kẹt mở ra, Mộc Thập không chút biểu cảm bước ra khỏi phòng, đôi mắt nhìn xuống mặt đất.

Trong tủ kính có một hũ tro cốt và một bình thủy tinh, có chứa dung dịch formalin, bên trong có hai ngón tay, trên ngón tay có đeo nhẫn, đó là nhẫn cặp, cho biết danh tính của chủ nhân ngón tay.

Theo ý kiến của Mộc Thập, cô cảm thấy có chút mỉa mai, hơi chướng mắt, có lẽ đây là nguyện vọng cuối cùng của Mộc Cửu Lâm, nhưng Mộc Thập biết chẳng mấy chốc hai ngón tay này sẽ bị tách ra, đó là điều cô muốn thấy.

—

Cao Lăng Trần ở lại đây giải quyết phần còn lại và xác minh thân phận của chủ nhân ngôi nhà, còn Tần Thiên Dương lái xe đưa Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập về nhà.

Đi được nửa đường, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên yêu cầu Tần Thiên Dương tấp vào, không nói gì, anh xuống xe đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, anh quay lại, tay xách theo một cái túi, lên xe, Nguyễn Ngôn Hi đặt túi lên đùi, lấy ra một ly trà sữa từ đưa

cho Mộc Thập, còn mình cũng lấy ống cắm vào ly uống.

Tần Thiên Dương nhìn gương chiếu hậu, chỉ có hai ly, không mua cho anh.

Nguyễn Ngôn Hi liếc mắt nhìn anh, giải thích: “Mộc Thập nói anh không thích đồ ngọt.”

Tần Thiên Dương không trả lời, khởi động xe.

Mộc Thập cắm ống hút vào một ngậm, không khỏi cau mày: “Sao lại ngọt như vậy?”

Rồi cầm lên nhìn nhãn dán trên ly: thêm đường.

“Tại sao anh lại thêm đường cho tôi?”

Nguyễn Ngôn Hi ăn ngọt hơn Mộc Thập, vì vậy cô luôn mua đồ uống có đường bình thường, mua đồ thêm đường cho Nguyễn Ngôn Hi.

Nguyễn Ngôn Hi vươn tay sờ tóc cô, “Ăn ngọt thì tâm trạng sẽ tốt hơn.”

“...”

Vốn tưởng rằng tâm trạng cô sẽ không tốt, Mộc Thập lại uống thêm một ngậm trà sữa siêu ngọt, nói: “Tâm trạng tôi không tệ, chỉ là có chút phức tạp, ban đầu tôi còn tưởng rằng ông ấy vẫn còn sống, hoặc một ngày nào đó tôi sẽ tìm thấy ông ấy, sau đó hỏi thẳng ông ấy tại sao lúc đó lại làm như vậy, nhưng đột nhiên phát hiện ông ấy đã chết, nhìn vào hũ tro cốt của ông ấy, tôi cảm thấy đáp án đó không còn ý nghĩa gì nữa.”

Cô truy cứu một người chết thì được gì?

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên hừ lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhưng nội tâm anh không yên, vì có một tình địch xuất hiện!”

Anh vừa nói vừa chọc ống hút.

“...”

Thật ngây thơ, Mộc Thập không nhìn anh nữa, tự mình rót nước khoáng vào trà sữa, quá ngọt!

Hơn mười phút sau, xe lái đến căn biệt thự, Tần Thiên Dương đổ xe, xuống xe cùng bọn họ.

Đi tới cửa, Mộc Thập lấy chìa khóa mở cửa ra, đi vào trước, Tần Thiên Dương là người thứ hai bước vào cửa, Nguyễn Ngôn Hi là người cuối cùng.

Mộc Thập thay dép trước, sau đó lấy ra một đôi dép nam đặt trước mặt Tần Thiên Dương, “Anh, dép.”

Tần Thiên Dương cúi xuống cởi giày, sau khi xỏ dép vào, vừa ngẩng đầu lên, thấy Mộc Thập nhìn về phía sau, anh nhú mày, cảm thấy kỳ quái, nhưng trước khi hiểu được ý nghĩa của chuyện này, sau gáy có một cơn đau nhói, anh đau đớn ngã về phía trước, tay muốn bám vào bức tường bên cạnh, nhưng giây tiếp theo lại bất tỉnh.

Mộc Thập bị tiếng nổ làm giật mình, cô nhìn xuống Tần Thiên Dương, sau đó ngẩng đầu nhìn cây gậy trong tay Nguyễn Ngôn Hi, lo lắng nói: “Không lẽ đánh chết rồi sao.”

Nguyễn Ngôn Hi đặt cây gậy sang một bên, xua tay nói: “Không đâu, anh đã tìm người tập thủ rồi, nhiều nhất chỉ hôn mê nửa tiếng, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, sẽ không để lại di chứng như mất trí nhớ.”

“Anh luyện tập với ai?”

Trọng tâm của Mộc Thập chú ý vào chuyện này.

“Một vài tên trộm.”

Nguyễn Ngôn Hi bĩu môi, nâng cằm lên, “Mộc Thập, trước khi có người phát hiện ra chuyện này thì xử lý người này trước đã.”

Mộc Thập nhìn người vẫn đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo, gật đầu.

—

Đau đầu, hần lắc đầu nặng nề, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơn đau phát ra từ phía sau đầu, hơi chóng mặt, ý thức dần dần hồi phục.

Hần cố gắng mở mắt ra, trước mặt có thứ gì đó tối tăm, hần muốn dùng xoa đầu, nhưng lại phát hiện tay mình bị trói, khi mở mắt ra hoàn toàn, hần nhìn xuống chính mình, toàn thân bị trói, trói vào ghế, thân thể không thể động đậy.

Hần nghĩ lại cảnh tượng cuối cùng trước khi ngất xỉu, chính là Mộc Thập trước mặt, ánh mắt của cô, hần cảm thấy có gì đó không đúng.

“Tỉnh rồi sao?”

Lúc này, cánh cửa mở ra, khiến căn phòng sáng sủa hơn một chút, người bước vào nói chuyện, không ai khác chính là Nguyễn Ngôn Hi.

Hần ngẩng đầu lên, lập tức hét lên với Nguyễn Ngôn Hi:
“Nguyễn Ngôn Hi, có chuyện gì vậy! Vậy Thập đâu?”

“Ồ.”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu lại, hét lớn ngoài cửa: “Mộc Thập, hần gọi em.”

Sau đó Mộc Thập bước vào, “Có chuyện gì?”

“Tiểu Mộc Đầu, hai người chơi trò gì vậy, sao lại trối anh lại?”

Đối mặt với Mộc Thập, giọng nói của Tần Thiên Dương trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Ánh mắt Mộc Thập lạnh lùng ngăn hần, “Đừng gọi tôi là Tiểu Mộc Đầu, tên đó chỉ để anh tôi gọi tôi.”

“Tiểu Mộc Đầu.”

Nguyễn Ngôn Hi gọi một tiếng.

Mộc Thập liếc mắt nhìn anh.

Vẻ mặt Tần Thiên Dương có chút ngượng ngùng, “Mộc Thập, em đang nói cái gì vậy? Anh là anh của em mà.”

Mộc Thập đi tới trước mặt hần, nói với hần: “Xét thấy chúng tôi đã biết thân phận của anh, tôi nghĩ chúng ta không cần phải giả vờ nữa, tôi không muốn coi anh như anh trai tôi nữa, gọi tên tôi cũng khiến anh cảm thấy ghê tởm chán ghét mà đúng không.”

Cô dừng lại một giây rồi chậm rãi gọi: “Anh Phượng.”

Chương 59

“Cảm thấy ngạc nhiên lắm sao? Chúng tôi biết tên anh rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi đi đến chiếc ghế sofa nhỏ bên cạnh ngồi xuống, “Thật ra cũng không khó, bọn họ phải anh giả làm anh trai Mộc Thập, để tìm Mộc Cửu Lâm, để lấy thứ gì đó trong tay hắn, đó là do người đứng sau anh dẫn dò, nhưng ngoài ra chúng tôi lại phát hiện ra một thứ rất kỳ lạ, bản thân anh cũng muốn tìm Mộc Cửu Lâm, hoàn toàn là do suy nghĩ của chính anh, tại sao? Anh không phải là người thân của Mộc Cửu Lâm, vậy còn một khả năng nữa là vì hắn là kẻ thù của anh.”

Mộc Thập bình tĩnh nhìn anh, nghe tiếp lời của Nguyễn Ngôn Hi, “Tám người phụ nữ bị ông ấy giết, đối với người thân của họ thì hắn chính là kẻ thù.”

Nguyễn Ngôn Hi chấp tay đặt trên đùi, nghiêng người về phía trước, “Đã xác nhận rồi, tìm anh cũng không khó, năm đó trong tám người phụ nữ có ba người có con trai, phù hợp với chiều cao hiện giờ của Tần Thiên Dương chỉ có một người, Phượng Nhân Hoa, chính là anh.”

Sau một hồi im lặng, người đàn ông trên ghế trông giống hệt Tần Thiên Dương nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Đúng vậy, tôi là Phượng Nhân Hoa, con trai của Liễu Mộ Dung Yên, là người thứ bảy bị Mộc Cửu Lâm giết.”

Hắn đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt vừa tức giận vừa oán hận, hận thù kéo dài hơn mười năm giờ phút này đã hoàn toàn bùng

nổ, “Khi hấn giết mẹ tôi, tôi mới 6 tuổi, nhưng lúc đó tôi và ba tôi không biết bà ấy bị giết, tôi còn tưởng rằng bà ta bị mất tích, báo cảnh sát, nhưng vô dụng, cảnh sát tìm nửa tháng, rồi bỏ sang một bên, mỗi lần bọn họ đều nói với chúng ta rằng bọn họ đang tìm kiếm, nhưng bọn họ chưa bao giờ tìm thấy.”

Phượng Nhân Hoa thở hắt hển, “Sau đó, ba tôi nghỉ việc, tìm mẹ tôi khắp nơi, dán thông báo tìm người, chúng tôi lang thang bên ngoài vô số đêm, nhưng không tìm thấy bà ấy, hai năm sau, cảnh sát đến nhà, chúng tôi, chúng tôi đều nghĩ rằng họ nghĩ rằng họ đã tìm thấy mẹ tôi, nhưng họ nói với chúng tôi rằng họ rất tiếc, xin chúng tôi nén bi thương, tại sao?”

Hấn ngẩng đầu lên, hơi nghiêng đầu, sau đó nheo mắt nhìn Mộc Thập, “Bởi vì thứ bọn họ tìm được chính là thi thể của mẹ tôi!”

Hấn hét lên.

Phượng Nhân Hoa lại đột ngột cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm mặt đất, cảnh tượng vẫn còn trong đầu, gân xanh nổi trên trán, dường như cho dù có bao nhiêu năm cũng không thể trấn an nội tâm hấn, “Ngay cả thi thể cũng không hoàn chỉnh, hấn đã cắt đứt một ngón tay của mẹ tôi, làm kỷ niệm sao?”

Hấn cười lạnh: “Tên biến thái đó, chúng tôi muốn tận mắt nhìn thấy tên đã giết chết mẹ tôi nhưng cảnh sát nói với chúng tôi rằng hấn đã trốn rồi, sau đó lại chờ đợi, gia đình của những người chết kia cũng giống ba tôi, cũng tìm Mộc Cửu Lâm, không ngủ không nghỉ, nửa năm sau, cuối cùng hấn cũng bị bắt, chúng tôi đứng từ xa nhìn hấn, chỉ thấy bóng lưng thôi nhưng chúng tôi rất thỏa mãn, bởi vì hấn đã nhanh chóng bị kết án xử tử hình, hấn đáng nhận sự trừng phạt đó!”

Mắt hấn mở to, ánh mắt có chút hung ác nhìn Mộc Thập, “Bao gồm cả con gái của hấn, cô đã trở thành cô nhi, bị đưa đến cô nhi viện, nhất định cô không biết, ba tôi từng dẫn tôi đi gặp cô, chỉ

nhìn phía xa, con gái của tội phạm giết người, lúc đó tôi thấy có người chỉ trỏ nói cô, tôi đã biết danh xưng đó sẽ theo cô cả đời.”

Khuôn mặt đó giống hệt như Tần Thiên Dương, Mộc Thập hơi đau lòng, nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ để ý đến gia đình của tám người phụ nữ đã chết, cô biết rằng họ rất đau khổ, nhưng biết điều đó hoàn toàn khác với việc nghe bằng chính tai mình.

“Thật xin lỗi.”

Thay vì né tránh ánh mắt của hắn, cô nhìn thẳng vào đôi mắt giận dữ của hắn.

Ba chữ này dường như càng kích thích thần kinh của Phượng Nhân Hoa, hắn giễu cợt: “Xin lỗi sao? Thay ba cô nói à? Tôi không cần loại xin lỗi rẻ tiền này!”

“Tôi không phải là ông ấy, tôi không xin lỗi thay anh ấy.”

Cô chỉ dành cho bản thân mình, nhiều năm nay, cô đã không chú ý đến những người bị hại đó.

Phượng Nhân Hoa quay mặt đi, khinh thường nói: “Vậy thì tôi không cần, cô sẽ không bao giờ có thể hiểu được cảm xúc của tôi! Khi đó, cuộc sống từ từ trở lại bình yên, nhưng một năm trước, tôi mới biết Mộc Cửu Lâm thật sự chưa chết! Người mà tôi tận mắt chứng kiến bị áp giải đến cục cảnh sát vẫn còn sống mà còn sống tốt nữa, làm sao tôi có thể chấp nhận chuyện này?”

Nguyễn Ngôn Hi đứng dậy đi về phía Mộc Thập, “Vậy khi bọn họ yêu cầu anh giả làm Tần Thiên Dương, anh đã đồng ý sao?”

“Tại sao lại không đồng ý, đây là cơ hội của tôi, một cơ hội để trả thù, vài năm trước, ba tôi đã chết, tôi không còn vương vís gì nữa, mà khiến Mộc Cửu Lâm chết là điều tôi nhất định phải

hoàn thành, hẳn đã hủy hoại cuộc sống của tôi.”

“Anh biết anh tôi rất rõ, gần như không thể nhìn ra là giả, sao bọn họ có thể làm được như vậy?”

Mối quan tâm lớn nhất của Mộc Thập lúc này là sự an toàn của anh trai cô, cô không biết liệu anh đang ẩn nấp hay đã bị họ bắt rồi.

Phượng Nhân Hoa không trả lời câu hỏi của cô, mà thay vào đó hỏi cô: “Vậy làm sao cô phát hiện ra tôi không phải là Tần Thiên Dương? Từ lúc nào?”

“Ngày đầu tiên.”

Mộc Thập nói cho hẳn biết.

“Ngày đầu tiên!”

Câu trả lời của Mộc Thập khiến Phượng Nhân Hoa cảm thấy khó tin.

Mộc Thập: “Bất luận anh bắt chước từng điểm giống thế nào, nhưng mà, anh còn nhớ ngày đầu tiên anh đã nói gì với Nguyễn Ngôn Hi về tôi không?”

Phùng Ngân Hoa: “Chuyện gì?”

“Anh nói Nguyễn Ngôn Hi không hợp với tôi, lo lắng anh ấy quá ám ảnh việc phá án sẽ có ngày phạm tội. Nhưng mà, anh trai tôi tuyệt đối không lo lắng như vậy, ngược lại, anh tôi sẽ rất hài lòng với Nguyễn Ngôn Hi, nên khi đó tôi đã nghi ngờ anh rồi.”

Mộc Thập chưa bao giờ đề cập chuyện này với Nguyễn Ngôn Hi, ban đầu, sau ngày Mộc Thập quay về, anh đã cảm giác Tần Thiên Dương có vấn đề, bây giờ nghe Mộc Thập nói vậy, hai mắt

Nguyễn Ngôn Hi lập tức sáng lên, cảm thấy tương lai thật tươi sáng!

Mộc Thập thấy vẻ mặt của Nguyễn Ngôn Hi thì biết lúc này anh đang nghĩ gì, cô nói tiếp: “Tần Thiên Dương là anh trai tôi, tôi đã sống với anh ấy nhiều năm như vậy, nếu không phải vì nghi ngờ ban đầu, vì vui mừng, có lẽ tôi đã không phát hiện ra vấn đề, nhưng khi tôi nghi ngờ, việc tìm ra bằng chứng cho thấy anh không phải là anh trai tôi sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Sau sự yên lặng, sắc mặt Phùng Ngân Hoa đột nhiên thay đổi, cuối cùng hằn cong người lên, lộ ra một nụ cười, “Hơ, vậy thì có lẽ tôi không hiểu rõ anh trai cô lắm, cô cảm thấy bây giờ anh ta đang ở đâu? Đang chạy trốn sao?”

“Anh gặp anh ấy rồi à? Anh ấy đang ở đâu?”

Trong lòng Mộc Thập hơi bất an.

“Tất nhiên là tôi đã gặp rồi, à, đúng rồi, có một việc hai người đoán không sai, có một tổ chức đang tìm gì đó trong tay Mộc Cửu Lâm, nhưng hai người không biết là...”

Phượng Nhân Hoa nhìn Mộc Thập, ném ra một quả bom nặng ký, “Tần Thiên Dương cũng là thành viên của tổ chức này, anh ấy đã gia nhập hơn một năm rồi.”

Vì kinh ngạc, hai mắt Mộc Thập mở to, đầu óc trong chốc lát trống rỗng.

Phượng Nhân rất hài lòng với vẻ mặt của Mộc Thập, người cũng thả lỏng rất nhiều, trong mắt có vẻ đắc ý, “Cảm thấy kinh ngạc lắm đúng không, cô cho rằng anh trai cô ở trong tổ chức để tiêu diệt sao? Hơ, thật ra tổ chức đã sớm thu nạp anh ấy rồi, anh ấy hết lòng làm việc cho họ, cấp bậc còn cao hơn tôi, chẳng qua tôi chỉ là một quân cờ, còn anh ta là một người quản lý.”

Mộc Thập căn môi, nhìn hắn không nói gì.

Phượng Nhân Hoa nheo mắt lại, nói tiếp: “Không tin sao? Vậy cô nghĩ sao tôi biết được mật mã giữa cô và Tần Thiên Dương? Có hai bức thư đúng không? Bức thư thứ nhất là Tần Thiên Dương viết cho cô sau khi mất tích, bức thư thứ hai là tôi viết cho cô, để thử xem mật mã giữa ai người có đúng không, nhưng điều tôi không ngờ là nó bị tên trợ thủ của Mộc Cửu Lâm dùng để hãm hại cô.”

“Cho nên, Mộc Thập, tôi không cần cô thông cảm, bởi vì tôi luôn cảm thấy cô đáng thương hơn tôi, ba cô là tội phạm giết người, mẹ cô bị ba cô giết chết, người anh trai cô tin cậy nhất lại lừa cô nhiều nhất! Cô còn một mực trông chờ anh ta về...”

Ngay lúc Phượng Nhân Hoa càng lúc càng kích động, Nguyễn Ngôn Hi đi tới trước mặt Mộc Thập, ngăn cách bọn họ bọn họ, anh lên tiếng, trực tiếp ngắt lời Phượng Nhân Hoa, “Nhưng anh cũng rất đáng thương, anh nói Mộc Cửu Lâm hủy hoại cả đời anh, trước đó thì có thể nhưng bây giờ chính anh đang hủy hoại bản thân mình, hủy hoại cuộc sống của mình để đóng vai người khác, đi báo thù thì người đó đã chết mấy năm trước, anh nên biết, Mộc Cửu Lâm giết mẹ anh nhưng Phượng Nhân Hoa bị chính mình giết chết rồi.”

“Vậy thì sao?”

Phượng Nhân Hoa nhìn anh, không để ý.

Nguyễn Ngôn Hi lại ném ra một câu, “Vậy thì anh nghĩ đến con đường phía trước đi.”

Phùng Ngân Hoa khẽ cười: “Thế nào? Muốn thuyết phục tôi?”

Nguyễn Ngôn khoanh tay, nhìn xuống hắn, “Bản thân anh vẫn

còn nhiệm vụ đúng không? Dù Mộc Cửu Lâm đã chết rồi, nhưng vẫn chưa tìm được đồ trong tay hắn, nhiệm vụ của anh vẫn chưa hoàn thành.”

Lời nói của Nguyễn Ngôn Hi không sai, Phượng Nhân Hoa hạ mắt xuống trầm nghĩ, nếu tổ chức phát hiện ra hắn, nhất định hắn không còn đường sống, không hoàn thành nhiệm vụ, hắn cũng sẽ không thể rời đi, nhưng quả thật đối phương là con gái của kẻ thù, hắn đấu tranh trong lòng hồi lâu, cuối cùng khi lên tiếng, giọng điệu cố ý tỏ vẻ bình tĩnh thản nhiên, “Anh muốn làm gì? Lẽ nào muốn tôi hợp tác với hai người?”

Một giọng nói truyền đến từ phía sau Nguyễn Ngôn Hi, “Anh nói cho chúng ta biết về tổ chức, anh có thể tiếp tục ở lại đây tìm kiếm thứ gì đó từ chúng tôi.”

“Để tìm anh trai cô sao?”

Phượng Nhân Hoa hỏi.

Mộc Thập phủ nhận, “Không, khi anh trai tôi muốn thì sẽ đến tìm tôi.”

“Tại sao, chẳng lẽ cô vẫn tin anh ấy?”

Phượng Nhân Hoa không thể nào hiểu được.

“Anh ấy là anh trai tôi.”

Đối với cô, tin vào điều này là đủ.

Chương 60

“Chúc mừng năm mới!”

Vừa mở cửa, Tần Lỗi và Hình Tĩnh không nhìn rõ là ai mà trực tiếp hô hào, giây tiếp theo bọn họ nhận ra không phải Nguyễn Ngôn Hi mở cửa, bọn họ sững sờ một lúc mới nhận ra đó là ai, “Ừm? A, anh trai Mộc Thập, chúc mừng năm mới.”

Nghe thấy danh hiệu của anh Mộc Thập, trên mặt Phượng Nhân Hoa lóe lên một chút lúng túng, sau đó lập tức lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đóng vai Tần Thiên Dương, nhẹ nhàng gật đầu với bọn họ nói: “Chúc mừng năm mới.”

Bây giờ chỉ có rất ít người biết đến thân phận của Phượng Nhân Hoa, tạm thời Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập chỉ nói với Cao Lăng Trần và Vu Vu, cho nên Tần Lỗi và Hình Tĩnh không biết, không phải vì lo lắng cho bọn họ, mà chỉ là vì bảo vệ bọn họ.

Hai người bọn họ không thay dép lê, đi vào phía sau Phượng Nhân Hoa, nhưng lại phát hiện trên ghế sofa không có Nguyễn Ngôn Hi, ngay cả Mộc Thập cũng không có, “Nguyễn Ngôn Hi đâu rồi?”

Vu Vu ra khỏi phòng sách trả lời bọn họ: “Đi ra ngoài với Mộc Thập rồi.”

“Mưa vậy mà ra ngoài sao? Có vụ án à? Nếu không Nguyễn Ngôn Hi sẽ chịu đi sao.”

Tần Lỗi hơi giật mình, Nguyễn Ngôn Hi là người rất là lười, nếu không có chuyện gì sẽ không ra ngoài, huống chi là khi trời mưa như vậy.

Hình Tĩnh lấy điện thoại di động ra, phát hiện không có cuộc gọi nhỡ, “Không phải, em không nhận được thông báo của đội trưởng.”

Vưu Vu vẫy tay “Không phải, nghe nói ra ngoài xem phim.”

Tần Lỗi mở to mắt, “Xem phim? Chẳng lẽ...Hai người đó hẹn hò sao?”

—

“Mộc Thập, em muốn xem phim nào?”

Lần đầu Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập hẹn hò, đứng trước lịch chiếu phim của rạp chiếu phim.

“Xem...Cái này.”

Mộc Thập nhìn vào tất cả các tiêu đề, sau đó không do dự chọn – phim kinh dị.

Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp gạt bỏ, “Xem cái này không có ý nghĩa, hai tiếng mà hết một tiếng nghe người ta la hét rồi.”

Mộc Thập nheo mắt nhìn anh, “Vậy thì nhìn cái này đi.”

Cô quyết định một phim khác, phim đề tài suy luận.

Anh lại nói: “Mộc Thập, em không thấy giống như mỗi ngày chúng ta đều coi phim suy luận với nhau hả, huống hồ nam chính còn không đẹp bằng anh nữa.”

“....”

Sau khi Nguyễn Ngôn Hi phủ quyết vài bộ phim Mộc Thập chọn, Mộc Thập không chịu được nữa, trực tiếp lùi lại một bước, khoanh tay nhìn anh, “Vậy anh nói xem phải xem phim nào?”

“Chúng ta xem phim này.”

Nguyễn Ngôn Hi đã chọn rồi, ngay khi Mộc Thập hỏi, anh lập tức chỉ vào một tấm áp phích.

Mộc Thập nhìn tấm áp phích chỉ được cái đẹp, cau mày: “Phim tình cảm?”

Đây là loại phim cô sẽ không bao giờ xem.

Nguyễn Ngôn Hi đuổi tay ra ôm mặt cô, nghiêm túc nói: “Mộc Thập, cuộc sống là một quá trình không ngừng học hỏi và tiếp thu kiến thức mới, đối với những khía cạnh chúng ta không giỏi lắm, chúng ta nên tiếp thu kiến thức thông qua nhiều kênh khác nhau.”

Mộc Thập hoài nghi về những gì có thể học được từ phim tình cảm, nhưng Nguyễn Ngôn Hi không nghĩ vậy, anh nghĩ rằng việc tìm hiểu về cách các cặp đôi khác chung sống với nhau sẽ giúp mỗi quan hệ tình cảm của họ tiến thêm một bước.

Tất nhiên, rõ ràng anh ấy đã kỳ vọng quá nhiều vào bộ phim...

Sau khi nam nữ chính trải qua nhiều chuyện hiểu lầm, sau đó hai bên cũng không chịu giải thích rõ ràng, Nguyễn Ngôn Hi dựa vào vai Mộc Thập...ngủ thiếp đi.

Hai người ngồi ở ghế đôi, cũng có đôi nam nữ ngồi xung quanh, ghế cặp đôi trong rạp này tương đối riêng tư, Mộc Thập vẫn nghe được những âm thanh khiến người ta đỏ mặt, sau đó liếc

nhìn Nguyễn Ngôn Hi đã thở đều đặn, hoàn toàn ngủ say, lặng lẽ lấy ra một miếng bắp rang bơ nhét vào miệng.

Sau khi nhai, nuốt, tới cảnh nữ chính khóc một mình dưới mưa, sau đó nhét một miếng bắp rang bơ và nhét vào lỗ mũi của Nguyễn Ngôn Hi.

Khi hết phim, Nguyễn Ngôn Hi lấy khăn giấy lau dầu trên mũi rồi đi theo Mộc Thập ra ngoài.

“Xem hay không?”

Mộc Thập nheo mắt nhìn anh.

Nguyễn Ngôn Hi nhìn lên trần nhà.

Mộc Thập tiếp tục hỏi anh: “Anh học được gì rồi?”

Nguyễn Ngôn Hi lại nhớ tới cốt truyện máu chó, thở dài đầy xúc động: “Mọi chuyện phải nói rõ ràng.”

Hiểu lắm tới hiểu lắm lui rồi làm được gì!

Giữa việc chọn phim thất bại của Nguyễn Ngôn Hi, việc chọn điểm đến sau đó đã được giao cho Mộc Thập, cô xem trên mạng gần đây có một chỗ chơi trò thoát khỏi mật thất hiện thực, cuối cùng quyết định đến đó.

Trò chơi thoát khỏi mật thất hiện thực là một trò chơi phổ biến hiện nay, trò chơi thoát khỏi mật thất trên máy tính máy tính đã được đưa vào hiện thực, người chơi thoát khỏi mật thất bằng cách giải đố, suy luận và hợp tác với nhau.

Cả Mộc Thập và Nguyễn Ngôn Hi đều chưa từng chơi, nên dự định đi trải nghiệm một lần.

Trò chơi thoát khỏi mật thất thực hiện thực bao gồm hơn mười phòng, mỗi phòng đều có một chủ đề, bởi vì các phòng khác đều đã có người chơi, chỉ còn lại một phòng cuối cùng, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập không muốn chờ đợi, vì vậy họ quyết định chơi căn phòng chủ đề là “Sự Thức Tỉnh Của Ma Cà Rồng”.

Trò chơi thoát khỏi mật thất thực hiện thực quy mô lớn thường yêu cầu sáu đến tám người để giải đố cùng nhau, vì vậy khi nhân viên thấy họ chỉ có hai người, đề nghị họ chơi với một nhóm người khác, bên kia là nhóm năm người, khi thấy họ là một cặp đôi, người nam vduy nhất trong nhóm nhiệt tình nói với họ: “Nhóm anh chỉ có hai người, chúng tôi thì có năm người, là bảy người, nghe nói phòng này rất khó, hay là chúng ta cùng đi đi, xác suất thành công cũng cao hơn.”

Đối phương có ý tốt, bởi vì anh cảm thấy hai người bọn họ hoàn toàn không thể hoàn thành căn phòng đó.

Nhưng trên thực tế, Nguyễn Ngôn Hi cảm thấy chỉ cần trong đó không có vấn đề logic hay sai sót gì, đối với anh, loại phòng kín này không có vấn đề gì, anh muốn từ chối, nhưng sau khi nghĩ lại, nghe nói bên trong có chút việc cần thể lực, cần leo lên leo xuống, cho nên...

Nguyễn Ngôn Hi mím môi, nheo mắt nhìn người đàn ông trông rất khỏe mạnh, trong bốn người phụ nữ, cơ thể và ngôn ngữ của anh ta rõ ràng toát ra một khát vọng thể hiện mạnh mẽ, đã như vậy, đương nhiên anh sẽ thỏa mãn anh ta, vì vậy Nguyễn Ngôn Hi hiếm khi nhận lời mời của người xa lạ, “Được thôi, cảm ơn.”

Người đàn ông mỉm cười, trông khá phóng khoáng, “Cảm ơn cái gì, chúng ta cùng nhau nỗ lực, tôi họ Vương.”

Sau đó, anh giới thiệu bốn người phụ nữ, từng người một.

“Tôi họ Nguyễn.”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào Mộc Thập rồi giới thiệu: “Bạn gái tôi họ Mộc.”

Cứ như vậy, kết hợp thêm một đôi, bảy người cất túi và điện thoại di động, sau đó họ cùng nhau bước vào căn phòng bí mật, sau khi nhân viên giới thiệu cho họ một số quy tắc cần chú ý và bối cảnh trong phòng, thời gian đếm ngược một giờ bắt đầu.

Phòng chủ đề này bao gồm tổng cộng năm phòng, chỉ sau khi tìm thấy chìa khóa hoặc mật khẩu trong một phòng, mở cửa, bạn mới có thể vào phòng tiếp theo, vì vậy người chơi phải mở năm phòng trong một giờ mới được coi là thành công, vì thời gian không tính là dư dả, cộng thêm độ khó bên trong khá cao, nên người có thể thoát khỏi phòng bí mật trong một tiếng cũng không nhiều, mà đây cũng là điểm kích thích của trò chơi này.

Căn phòng rất có không khí, ánh sáng vàng tạo hiệu ứng hơi mờ, phòng đầu tiên là phòng khách theo phong cách châu Âu, có rất nhiều bức tranh tường treo trên tường, có lò sưởi bên tường, một vài cuốn sách trên tủ sách bên cạnh, trên ghế sofa đơn bên cạnh có một cuốn sách đang mở ra.

Ngay khi Vương Dũng Lập bước vào, anh ta chủ động tìm kiếm, lập tức tìm thấy thứ gì đó trong tủ, anh ta lấy nó ra, nói: “Ở đây có một cái hộp, có một ổ khóa, có thể có chìa khóa bên trong, chúng ta cần tìm mật khẩu.”

“Mật mã trong sách đúng không?”

<ột cô gái tóc xoắn lập tức nói.

Còn Nguyễn Ngôn Hi thì đang lật qua cuốn sách, trong sách có dấu vết vút khoanh tròn, anh xem một lần, sau đó đặt sách xuống, đi đến lò sưởi ngồi xổm xuống, quả nhiên, anh tìm thấy một tờ giấy đã cháy một nửa, trên đó viết số 7 và số 5, những

con số đằng sau nó rõ ràng đã bị đốt cháy, anh cầm tờ giấy lên. nói với họ: “Một nửa mật khẩu ở đó.”

Vương Dũng Lập lập tức cầm chiếc hộp đi tới, khi nhìn thấy đồ trong tay Nguyễn Ngôn Hi thì khá bất ngờ, “Hả? sao anh lại nghĩ ra chuyện tìm bên trong lò sưởi?”

Nguyễn Ngôn Hi không thêm giải thích đó là suy ra từ manh mối trong sách, chỉ trả lời: “Vô tình thôi.”

Vương Dũng Lập điều chỉnh hai số trên ổ khóa là 7 và 5, “Được rồi, bây giờ chúng ta đã có một nửa mật khẩu, vẫn còn hai số nữa.”

“Dũng Lập, tôi biết rồi, hai con số phía sau là 0 và 3.”

Bên kia, dưới sự gợi ý của Mộc Thập, một cô gái cũng tìm được hai con số phía sau, hưng phấn nói với Vương Dũng Lập.

Vương Dũng Lập điều chỉnh hai số cuối cùng, quả nhiên, mật khẩu đã chính xác, bên trong có chìa khóa.

Cho nên bọn họ chỉ mất một khoảng thời gian rất ngắn đã có thể đi qua căn phòng đầu tiên, điều này làm cho sự lòng tin của năm người ngoại trừ Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đồng loạt tăng lên.

Tất nhiên, phòng tiếp theo sẽ không dễ dàng như phòng đầu tiên, mỗi căn phòng sẽ tăng độ khó, vì vậy càng đi vào các phòng sau, sẽ càng trở nên khó khăn hơn. Trong căn phòng thứ hai, đối với Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập vẫn không có vấn đề gì, nhưng những người khác cảm thấy họ không biết gì cả, sau khi Nguyễn Ngôn Hi giải mã Mousse và trận bát quái, rõ ràng sự chú ý của bốn cô gái đều tập trung vào Nguyễn Ngôn Hi nhiều hơn, Vương Dũng Lập hơi thất vọng, bởi vì anh ta không hiểu gì cả.

May mắn thay, đến phòng thứ ba, đã có việc cho Vương Dũng Lập làm, bởi vì có thang và lối đi bí mật, đòi hỏi sức mạnh và sự linh hoạt, Vương Dũng Lập đã ra sức thể hiện trước mặt các cô gái, nhờ sự cố gắng của anh ta, họ đã mở thành công qua đến cánh cửa vào phòng thứ tư.

Khi bọn họ đi tới, Thẩm Diễm Hi và Mộc Thập đi ở phía trước, theo sau là Vương Dũng Lập và bốn cô gái, trong phòng thứ tư không có ánh sáng, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập muốn tìm công tắc đèn với sự trợ giúp của ánh sáng trong căn phòng phía sau bọn họ, nhưng vào lúc này...

“A!”

Sau lưng có tiếng hét, cửa phòng đóng mạnh lại.

Căn phòng chìm vào bóng tối.

Chương 61

Sau vài giây im lặng trong bóng tối, giọng nói của Vương Dũng Lập vang lên: “Chuyện gì đang xảy ra vậy? Vừa rồi là ai hét lên vậy?”

Một cô gái vẫn chưa tỉnh táo, lắp bắp: “Hình, hình như là Tiểu Mẫn, cô, cô ấy đi phía sau tôi.” “

“Tiểu Mẫn, có chuyện gì sao?”

Bởi vì không có ánh sáng, điện thoại di động của bọn họ đã để ở bên ngoài, xung quanh không có gì có thể chiếu sáng, Vương Dũng Lập chỉ có thể hô to tên: “Tiểu Mẫn! Tiểu Mẫn!”

Nhưng không ai trả lời.

Sau khi Vương Dũng Lập gọi vài lần, Nguyễn Ngôn Hi lên tiếng: “E rằng bây giờ cô ấy không ở trong phòng này.”

Bởi vì tiếng la hét đã bị ngăn bởi cánh cửa đóng lại, điều đó có nghĩa là cô gái hoàn toàn không vào phòng 4.

“A? Chẳng lẽ cô ấy còn ở phòng số 3 sao!”

Vương Dũng Lập lập tức xoay người sờ cửa, sờ đến chốt cửa thì vặn, phát hiện ra phòng số 3 đã bị khóa, không thể mở được, rõ ràng hơi hoảng, “Sao cửa lại bị khóa vậy?”

Sau khi nghe thấy tiếng khóa cửa, ba cô gái kia cũng hét lên ở

cửa: “Tiểu Mãn! Tiểu Mãn!”

Vừa đập mạnh vào cửa, nhưng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì, lúc này bọn họ không có cách nào biết được lúc này trong phòng số 3 đang xảy ra chuyện gì, cũng không biết Tiểu Mãn đã xảy ra chuyện gì, tiếng thét vẫn vang vọng trong đầu họ.

Không nhìn thấy gì đôi khi còn tra tấn tinh thần hơn là nhìn thấy, bởi vì tất cả những gì còn lại là kinh hoàng và hồi hộp, đặc biệt là tiếng thét đó, dường như Tiểu Mãn đã mất tích, cứ im lặng như vậy.

Vương Dũng Lập ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại, cảm xúc của ba cô gái vốn đã không ổn định, anh chỉ có thể nói một câu phỏng đoán tốt hơn để xoa dịu bọn họ, “Có, có lẽ đó chỉ là một hiệu ứng của trò chơi, để tăng thêm kích thích, có lẽ sau khi chúng ta trốn thoát thành công, có thể nhìn thấy Tiểu Mãn ở bên ngoài.”

Nhưng hiệu quả không tốt như mong đợi, phỏng đoán này không thể xoa dịu họ, một cô gái lập tức nói: “Nhưng, trò chơi này thật đáng sợ! Không nghe có người nói sẽ bị như vậy.”

Trò chơi thoát khỏi mật thất là để trải nghiệm khả năng suy luận, tính hợp tác trong thời gian cấp bách, không có yếu tố kinh dị như vậy.

Sau đó là âm thanh nuốt nước miếng, giọng nói của một cô gái khác vang lên, “Không lẽ là...ma ám sao.”

“A! Ma, nhất định là ma!”

“Xong rồi, xong rồi, nhất định là có ma! Nhất định Tiểu Mãn đã bị ma bắt đi rồi!”

Một cô gái khác trực tiếp đưa ra giả thuyết làm cho các cô gái

khác rơi vào khủng hoảng, tối tăm, lạnh lẽo, bị nhốt, tiếng thét, mất tích, những thứ đều đè ép thần kinh của họ, cuối cùng khiến họ sụp đổ.

Gần như ngay lập tức, tiếng khóc tràn ngập cả căn phòng, Vương Dũng Lập chỉ mở to mắt bối rối, thậm chí còn không có ý định an ủi mấy cô gái, trong phòng chỉ còn lại nỗi sợ hãi và tuyệt vọng.

Lạch cạch.

Một chùm ánh sáng chiếu lên mặt họ, cuối cùng làm gián đoạn tiếng khóc.

Nguyễn Ngôn Hi cầm đèn pin, sau khi phát hiện tiếng khóc đã biến thành âm thanh nức nở mới lên tiếng: “Thứ nhất, trên đời này không có ma; thứ hai, bây giờ có khóc cũng không làm được gì, thứ ba, điều bắt buộc hiện tại là chúng ta phải hiểu rõ tình hình.”

Đầu óc Vương Dũng Lập trống rỗng hỏi: “VẬY...chúng ta làm sao bây giờ?”

Nguyễn Ngôn Hi chiếu ánh sáng đèn pin về phía anh, “Có phải trong tay anh có bảng hiệu “help” không?”

Vương Dũng Lập lấy ra, “Đúng vậy, ở đây.”

Bảng hiệu “help” này chứng tỏ có một cơ hội nhắc nhở, mỗi phòng đều có camera, kết nối với máy tính bên ngoài, có nhân viên công tác trong phòng an ninh có thể theo dõi hành động của người chơi, mà trong game này, người chơi có 1 lượt nhắc nhở, chỉ cần gõ bảng hiệu “help” lên cho camera, sau khi nhân viên công tác thấy sẽ cử người đến giải đáp.

Vì vậy, bây giờ tất cả những gì họ có thể làm là yêu cầu giúp đỡ

và chờ nhân viên đến.

Tất nhiên, đây là cách tốt nhất.

Nguyễn Ngôn Hi nhận lấy tấm biển từ tay Vương Dũng Lập, sau đó chiếu đèn pin lên trên, tìm thấy camera ở một góc, anh ta cầm bảng hiệu bằng một tay và tay kia cầm đèn pin, để đảm bảo nhân viên có thể nhìn thấy, Nguyễn Ngôn Hi đã giơ nó lên khoảng một phút trước khi đặt bảng hiệu xuống.

Sau đó, là chờ đợi.

Nhưng bất kể phía trước hay phía sau, vẫn không có nhân viên công tác xuất hiện.

Ban đầu vốn tưởng rằng sẽ sớm có người xuất hiện, bốn người lại hoảng sợ, Vương Dũng Lập chỉ có thể tiếp tục an ủi bản thân và ba cô gái xung quanh, “Có thể là nhân viên vừa đi đâu đó, hoặc camera bị hỏng rồi.”

“Camera đang hoạt động, cái trước thì rất khó nói.”

Nhưng trên đời này cũng không có nhiều trùng hợp như vậy, lúc trước Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đã có chút bất an, Nguyễn Ngôn Hi giơ tấm biển hiệu lên xác nhận khả năng xấu nhất, bây giờ về cơ bản đã xác nhận.

Họ bước vào một cái bẫy, không phải ma, mà là một cái cớ ý tạo ra.

Sau một giây im lặng, “Chúng ta sẽ không bị mắc kẹt ở đây, phải không! Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy!”

“A! Làm sao vậy giờ, hu hu hu.”

Các cô gái ôm nhau khóc lóc, Mộc Thập cũng bị một cô gái bên

cạnh ôm thật chặt, không thể thoát ra.

Xung quanh không hơi ồn, đầu óc Nguyễn Ngôn Hi bình tĩnh, nhanh chóng xoay chuyển, cánh cửa ở phía sau bị khóa từ bên ngoài, họ không thể mở, cánh cửa phía trước, vừa nãy anh đã nhìn qua, cần có mật khẩu, bây giờ ngoại trừ chờ đợi, cách duy nhất là tiếp tục giải mã, đi đến phòng số 5, rồi giải mã để ra ngoài, tất nhiên không ai biết điều gì đang đợi họ ở phòng số 5...

Nguyễn Ngôn Hi dùng đèn pin tìm kiếm trong căn phòng, tìm thấy một chiếc đèn pin khác, đưa cho Mộc Thập, anh nhìn những cô gái quá sợ hãi, liên tục khóc, lông mày anh siết chặt, nhưng khi anh đang suy nghĩ, cảm thấy khó chịu vì tiếng ồn, tiếng ồn do mọi người tạo ra chắc chắn ảnh hưởng đến anh nhiều nhất.

Nguyễn Ngôn Hi không nói gì, Mộc Thập cũng biết lý do anh bức bối, cô gật đầu với anh, sau đó quay đầu lại cầm đèn pin chiếu vào bốn người bọn họ, không phải để thuyết phục những cô gái đó, mà là để nói với Vương Dũng Lập: “Bình tĩnh lại, bây giờ chúng ta phải ra ngoài, muốn Nguyễn Ngôn Hi tìm ra mật khẩu thì phải im lặng.”

Để cho anh ta làm chuyện này, một là vì Mộc Thập không biết cách an ủi người khác, hai là cô chỉ là người lạ với họ, họ sẽ không nghe lời cô.

Mặc dù bản thân Vương Dũng Lập cũng đang sợ hãi, nhưng lập tức an ủi bọn họ: “Điềm Điềm, Tiểu Mễ, Tử Sở, trước tiên đừng khóc nữa, không sao đâu, chúng ta sẽ ra ngoài, anh Nguyễn đang giải mã, nếu ra ngoài sẽ ổn thôi.”

Cuối cùng, nhờ giọng nói nhẹ nhàng của anh, ba cô gái dần yên tĩnh lại, mặc dù vẫn còn sợ hãi, nhưng tất cả đều lặng lẽ rơi nước mắt, không khóc thành tiếng nữa.

Thấy họ đã ổn định rồi, Mộc Thập nói: “Mọi người ngồi xuống trước đi, nắm tay nhau, như vậy sẽ không phải sợ hãi như vậy.”

Có lẽ nghĩ rằng đề nghị của Mộc Thập có lý, họ ngồi xuống thành một vòng tròn và nắm tay nhau để có được sự an toàn.

Mộc Thập ngồi xổm xuống, tiếp tục chiếu đèn pin vào người bọn họ, mục đích làm việc này là để đảm bảo an toàn cho bọn họ, thứ hai là nhìn rõ nhất cử nhất động của bọn họ, không phải nghi ngờ bọn họ, mà là để an toàn.

Sau lưng truyền đến tiếng Nguyễn Ngôn Hi đang lục lọi đồ, sau khi ngồi một lúc, vì không biết tiến độ hiện tại, Vương Dũng Lập không nhịn được hỏi Mộc Thập: “Anh Nguyễn có cần giúp đỡ không?”

Mộc Thập ngược mắt lên nhìn anh, trả lời đơn giản: “Anh ấy không cần.”

Vương Dũng Lập cảm thấy không thể, “Nhưng ở đây quá tối, một mình tìm manh mối sẽ rất khó.”

Ngụ ý là anh ta muốn giúp đỡ.

Mộc Thập không nghĩ Vương Dũng Lập có thể giúp đỡ trong tình huống này, vì vậy cô nói: “Anh ấy đã ghi nhớ hết rồi.”

“Cái gì?” Vương Dũng Lập không hiểu.

Mộc Thập nhìn anh ta, nhẹ giọng nói: “Tất cả mọi thứ trong căn phòng này, sau khi nhìn qua một lần, anh ấy đều đã ghi nhớ hết rồi, cho nên tất cả manh mối đều ở trong đầu anh ấy.”

Việc Nguyễn Ngôn Hi phải làm bây giờ là sắp xếp những manh mối này, việc anh tìm thấy mật khẩu chỉ là vấn đề thời gian, chỉ là vấn đề vài phút.

Vương Dũng Lập hiển nhiên bị lời nói của Mộc Thập làm cho sửng sốt, đến nỗi hẳn hoàn toàn mất giọng, ngồi im lặng cúi đầu xuống.

Một phút sau, âm thanh nhấn mã vang lên.

Tích tích tích, đèn trên cửa chuyển sang màu xanh lá cây, cánh cửa mở ra.

“Mộc Thập, cửa mở rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi đặt tay lên cửa, không mở cửa ngay.

“Ừm.”

Mộc Thập trả lời.

Sau đó, Nguyễn Ngôn Hi đẩy cửa mở ra.

Sau khi tìm được công tắc đèn, Nguyễn Ngôn Hi bật đèn, ánh sáng vàng mờ ảo chiếu sáng toàn bộ căn phòng, đồng thời cũng trấn an những người phía sau.

Cuối cùng, sáu người bọn họ cũng bước vào phòng số 5, cũng là phòng cuối cùng.

Chủ đề của căn phòng này là “Sự Thức Tỉnh Của Ma Cà Rồng”, căn phòng cuối cùng thể hiện chủ đề này rõ ràng nhất, với nhiều con dơi treo trên tường, cũng như chân dung của ma cà rồng, thấy rất rõ rãnh nanh trong miệng. Một chiếc ghế với xương người giả, trong một chiếc tủ có mấy hộp sọ người.

Cuối cùng, ở giữa căn phòng, có một chiếc quan tài màu đen với một cây thánh giá, có một con dơi được khắc trên đó, đó chắc chắn là điều đặc biệt nhất về căn phòng này.

Bên cạnh quan tài là một chiếc bàn tròn nhỏ với một cái ly đế cao, bên trong nó là chất lỏng màu đỏ.

Mộc Thập cúi đầu, nghiêng người ngửi thử, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lúc này, Vương Dũng Lập và vài người vẫn đang tìm kiếm manh mối xung quanh để tìm chìa khóa ra ngoài.

“Đó là máu người.”

Mộc Thập thì thầm với Nguyễn Ngôn Hi.

Nguyễn Ngôn Hi nghe vậy thì cau mày, sau đó cúi xuống bên cạnh quan tài, vươn tay ra nắm chặt mép nắp quan tài, dùng sức mở quan tài ra.

Bên trong quan tài phủ nhung đỏ, bên trong là một người đàn ông mặc lễ phục, thắt nơ, mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ, sắc mặt tái nhợt, nhưng đôi môi sáng ngời nhuốm máu, hai chiếc răng nanh ở khóe miệng lộ ra, giống như một con ma cà rồng vừa hút máu.

Vương Dũng Lập đi tới, thấy người trong quan tài thì sửng sốt, “Sao ở đây lại có người? À, là mô hình ma cà rồng.”

Nếu nhìn kỹ hơn, “Không phải trong tay anh ta cầm chìa khóa sao!”

“Đừng nhúc nhích!”

Nguyễn Ngôn Hi lớn tiếng quát, khi nghe thấy giọng nói anh thì mọi người đều nhìn anh, anh lạnh lùng nói: “Bây giờ mọi người bỏ vật trong tay xuống, đứng tại chỗ, đừng di chuyển.”

Sau đó, anh nói thêm: “Bởi vì bây giờ mọi người đang đứng tại hiện trường vụ án.”

Chương 62

Cao Lăng Trần nhận được điện thoại của Mộc Thập, lập tức dẫn đội đến đó.

Những người của bộ phận pháp chứng đang thu thập dấu vân tay, dấu giày và bằng chứng tại hiện trường, Cao Lăng Trần và mọi người vẫn đang đợi bên ngoài.

Tưởng Tề đứng đối diện với Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập, nhìn các đồng nghiệp ra vào, không khỏi phàn nàn: “Nghiêm túc mà nói, hai người không thấp hươg trong tết Nguyên Đán sao? Vì sao hai người đi chơi thôi mà cũng gặp vụ án giết người vậy?”

Không biết vì sao, sau khi Nguyễn Ngôn Hi làm cố vấn của đội bọn họ, rõ ràng các vụ án đã tăng lên không ít, không thì sẽ có vụ án liên quan đến họ, đây là loại gì vậy!

Nguyễn Ngôn Hi liếc mắt nhìn anh, giống như không quan tâm đến thể chất thu hút tội phạm, chỉ nói: “Anh nên thấy may mắn vì chúng tôi đụng phải vụ án này, nếu không ngài ma cà rồng này đã bị người ta đụng chạm vào rồi.”

Tưởng Tề tròn tròn mắt, bỗng nhiên không thể phản bác lời nói của anh.

Sau khi khiến đối phương không thể phản bác được, Nguyễn Ngôn Hi cũng biết như vậy là đủ rồi, cho nên cũng không nói thêm gì nữa, khoanh tay, nhẹ nhàng hỏi: “Đúng rồi, đã điều tra được thân phận của ngài ma cà rồng này chưa?”

“Vẫn...”

Cao Lăng Trần đang nói được nửa chừng thì bị đội trưởng Tống, đội trưởng bộ phận pháp chứng đi ra từ căn phòng bí mật ngắt lời.

Đội trưởng Tống đưa cho Cao Lăng Trần một túi chứng cứ, trong đó có một mảnh giấy có viết chữ, nói với anh ta: “Đội trưởng Cao, chúng tôi đã lục soát hiện trường, đây là ghi chú, anh có thể xem xét.”

Cao Lăng Trần cầm lấy túi chứng cứ, cẩn thận kiểm tra dòng chữ trên đó.

Đội trưởng Tống nói thêm, “Nó được tìm thấy trong túi lễ phục của người chết.”

Cao Lăng Trần gật đầu, nhìn dòng chữ trên đó, cau mày: “Tôi nghĩ có lẽ chúng tôi đã biết tên của người chết.”

Cao Lăng Trần đột nhiên nói gì đó khiến mọi người có mặt đều không hiểu, sau đó đưa túi chứng cứ cho Nguyễn Ngôn Hi xem.

Nguyễn Ngôn Hi nhận lấy, đọc nội dung.

“Tôi tên là Trương Tường, một ngày trước, tôi đã bị giết, nhưng không biết là ai đã giết tôi, tôi không muốn chết một cách khó hiểu như vậy, cho nên ta đặc biệt sắp xếp trò chơi này, hy vọng mọi người sẽ tìm ra hung thủ giết tôi.

Ngoài ra, tôi đã đưa cô gái đó đi, bởi vì đây là một trò chơi, phải có quy tắc, trong vòng 48 giờ, nếu tìm được hung thủ giết người, tôi sẽ thả cô gái kia ra, nếu không, tôi chỉ có thể để cô ấy ở với tôi mãi mãi.

Vì vậy, trò chơi bây giờ bắt đầu.”

Tưởng Tề bên cạnh nghe xong thì suýt chút nữa nháy dựng lên, cảm thấy nội dung ghi chú vô cùng nực cười, giọng nói đột nhiên cao hơn rất nhiều, “Cái này, đây là cái gì? Hung thủ đã đặt thi thể nạn nhân ở đây, để chúng tôi tìm hắc trong 48 giờ? Hắc muốn làm gì vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi cứ nhìn tờ giấy không nhúc nhích, nói: “Trò chơi, hắc muốn chơi một trò chơi.”

Nội dung của bức thư được viết ở ngôi thứ nhất của người chết, Mộc Thập đã thay đổi nội dung, “Hắc là người tạo ra trò chơi, mà chúng tôi là người chơi, tìm thấy nhiệm vụ của hắc, không hoàn thành nhiệm vụ, hình phạt là mạng sống của cô gái kia.”

“Cô gái, cô gái...”

Lời nói cuối cùng của Mộc Thập dường như đã chạm đến Nguyễn Ngôn Hi, ánh mắt dán chặt vào tờ giấy, miệng lắp đi lắp lại hai chữ này, sau đó đưa tay sờ cảm, có chút khó hiểu, “Thật kỳ lạ.”

“Có gì lạ?”

Theo kinh nghiệm trong quá khứ, Cao Lăng Trần cảm thấy hắc là Nguyễn Ngôn Hi đã Thăm tìm ra manh mối.

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn anh, trả lại túi chứng cứ, nhúu mày, “Bây giờ có thể xem camera trong căn phòng bí mật không?”

“Kỹ thuật viên đang xử lý.”

Cao Lăng Trần trả lời anh, dặn dò Tưởng Tề: “Tưởng Tề cậu đưa họ đến phòng giám sát.”

“Ồ.”

Tưởng Tề gật đầu đáp ứng, sau đó đưa Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đến phòng giám sát bên cạnh.

Mỗi phòng trong khu trò chơi mật thất này đều có một phòng giám sát, nhân viên công tác ngồi bên trong để quan sát tình hình, khi người chơi cần giúp đỡ thì kịp thời xuất hiện giải đáp, cho nên phòng giám sát cách căn phòng bí mật cũng không xa.

Vừa bước vào cửa, Tưởng Tề chỉ vào một cái tủ bên cạnh, “Nhân viên công tác của mọi người bị ai đso đánh ngất xỉu, sau đó nhốt trong tủ trong căn phòng đó.”

Vì vậy, sau khi Nguyễn Ngôn Hi và những người khác bước vào căn phòng bí mật, không có nhân viên xem camera giám sát.

Nói xong, Tưởng Tề đi vào trong, nói với đồng nghiệp đang ngồi trước máy tính: “Văn Bản, làm sao vậy? Bây giờ có thể xem camera không?”

Hồ Văn Bản gật đầu với anh ta và giải thích cho họ kết quả kiểm tra camera của mình, “Camera được bật sau khi họ bắt đầu vào phòng bí mật, cảnh trước đó không được quay, sau đó tôi tìm băng ghi hình của căn phòng bí mật ngày hôm trước, khi người chơi cuối cùng chơi, không có thi thể trong đó.”

Điều này có nghĩa là không quay được khi thi thể được đặt vào quan tài, vậy là thi thể đã được đặt vào trong khoảng thời gian từ tối qua sau khi khu trò chơi này đóng cửa cho đến trước khi họ vào căn phòng bí mật hôm nay.

Hồ Văn Bản lại tua nhanh đoạn băng ghi hình, “Sau đó, khi anh vào phòng số 4, camera ở phòng số 1, 2 và 3 đã bị tắt, chỉ có phòng số 4 và 5 còn hoạt động.”

Nguyễn Ngôn Hi yêu cầu Hồ Văn Bản cho họ xem đoạn băng ghi hình sau khi họ vào phòng số 4, quay lại tất cả hình ảnh của sáu người họ trong hai căn phòng đó, sau khi xem xong, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên hỏi Mộc Thập: “Mộc Thập, em có thấy vấn đề không?”

Đọc xong, Mộc Thập suy nghĩ một hồi, mới nói: “Ờ giấy đó được đưa vào quan tài cùng lúc với thi thể.”

Lời nói của Mộc Thập khiến Nguyễn Ngôn Hi mỉm cười, hiển nhiên là vì vấn đề bọn họ phát hiện ra đều giống nhau.

Nhưng Tưởng Tề vẫn không phát hiện ra, cảm thấy những gì Mộc Thập nói rất kỳ lạ, “Đúng vậy, tờ giấy được bỏ vào túi lễ phục của người chết, sau đó xuất hiện trong quan tài cùng thi thể, có vấn đề gì?”

Mộc Thập nhìn anh ta nói: “Có một vấn đề lớn, từ camera, chúng ta có thể thấy thi thể đã được đặt trong đó trước khi chúng ta vào căn phòng bí mật, cho nên ghi chú cũng đã được viết trước đó.”

“Đúng vậy.”

Tưởng Tề vẫn sững sờ.

Mộc Thập nói tiếp: “Làm sao người sắp đặt trò chơi này có thể đảm bảo người bị bắt sẽ là phụ nữ?”

“Hả?”

Tưởng Tề tiếp tục bối rối.

Trạng thái của Tưởng Tề khiến Nguyễn Ngôn Hi trợn tròn mắt không nói nên lời: “Anh còn chưa hiểu sao? Cô gái kia bị bắt khi

đi từ phòng số 3 sang phòng số 4, vì cô ấy đi sau cùng nên mới bị bắt, xem lại tờ giấy kia trên đó viết: “Cô gái tôi đưa đi”, trước đó, tờ giấy đã được chuẩn bị cẩn thận, sao hắn biết được người đi sau cùng nhất định là phụ nữ?”

Đầu óc Tưởng Tề xoay chuyển hai vòng, cuối cùng cũng hiểu ý của Nguyễn Ngôn Hi, không khỏi mở to mắt, “À, đúng rồi, trong phòng bí mật có nam có nữ, lẽ như lúc đó là người đi cuối cùng là đàn ông thì sao?”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu, cảm thấy nói chuyện với Tưởng Tề hơi phí sức, “Cho nên hắn là hắn đã biết trước người hắn bắt lần này là phụ nữ.”

Tưởng Tề nghĩ đến chuyện này thì thấy thật khó tin, “Làm sao có thể đảm bảo chuyện này?”

Có thể là hắn nghĩ xác suất bắt phụ nữ sẽ cao hơn? Chuyện này còn cần phải có may mắn nữa.

Nguyễn Ngôn Hi đút tay vào túi, sau đó suy luận: “Nếu người phụ nữ này chính là người hắn muốn bắt ngay từ đầu thì sao?”

Anh ta lắc ngón tay, nheo mắt lại, nói tiếp, “Vậy thì, hắn phải trải qua một số điều kiện để đảm bảo điều này.”

Chương 63

Tưởng Tề đi theo Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập ra khỏi phòng giám sát nhưng về mặt vẫn còn mơ hồ, Nguyễn Ngôn Hi nói xong câu nói bí ẩn kia cũng không chịu giải thích rõ, cùng trao đổi ánh mắt với Mộc Thập, hoàn toàn không suy xét đến chỉ số IQ của ai kia không quá cao nhưng lại rất muốn biết câu trả lời, chuyện này khiến Tưởng Tề rất bức bối.

Không thể giải thích rõ một chút sao! Anh âm thầm gào thét.

Ba người bọn họ đi về căn phòng bí mật, lúc này, Hình Tĩnh nhận được điện thoại cũng vội vàng chạy tới, đeo găng tay, kiểm tra sơ bộ thi thể.

“Đội trưởng, thời gian chết đúng là ngày hôm qua, nhưng không quá 24 giờ, “

Tức là giống với trên tờ giấy kia, “Nguyên nhân tử vong...A! Hai người đến rồi sao?”

Hình Tĩnh ngẩng đầu nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập vào cửa, nên cho hỏi bọn họ.

Nguyễn Ngôn Hi sửa lại lời cô: “Chúng tôi đang chơi ở đây, là người đầu tiên tìm thấy thi thể.”

Hứa Tĩnh nghe xong thì sửng sốt: “À? Anh phát hiện ra sao?”

Lúc đi vào, cô nhìn thấy đang lấy lời khai của bốn người trẻ tuổi,

còn thở dài nói họ thật sự xui xẻo, ra ngoài chơi thoát khỏi mặt thấy mà lại phát hiện thi thể, điều này chắc chắn tạo ra ám ảnh tâm lý, không ngờ còn có Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập nữa, cô buồn bực nói: “Tôi nói hai người là thể chất gì vậy chuyên thu hút hung thủ luôn.”

Không nhin được nói y chang Tưởng Tề.

Cao Lăng Trần thở dài khi Hình Tĩnh đang thở dài, hoàn toàn quên mất công việc của mình, lớn tiếng nhắc nhở cô: “Hình Tĩnh, tiếp tục, nguyên nhân tử vong là gì?”

“Đội trưởng, tôi xin lỗi.”

Hình Tĩnh lập tức kiểm chế, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi chưa thể xác nhận nguyên nhân tử vong, bởi vì trên người anh ta có vết thương hở.”

Hình Tĩnh giơ tay trái của người chết lên chỉ cho họ vị trí của cổ tay, trên đó có thể nhìn thấy rõ một số vết dao, “Tuy nhiên, tình trạng của thi thể cũng cho thấy thi thể từng bị chìm trong nước, vì vậy vẫn chưa chắc chắn liệu anh ta chết vì mất máu hay chết đuối.”

Hình Tĩnh tiếp tục: “Nhưng mà, điều tôi có thể xác định là cổ tay bị vết trước khi bị chìm vào nước, cho nên trên thi thể có chút vết tích, về phòng pháp y phân tích một chút mới có thể làm rõ nguyên nhân tử vong và tình trạng nước.”

Tưởng Tề vừa nghe đã có phán đoán của mình, “Vậy thì trông khá giống tự sát, đầu tiên là cắt cổ tay rồi chìm xuống nước, nhưng nếu là tự sát thì không tồn tại hung thủ rồi.”

Dường như Nguyễn Ngôn Hi không nghe thấy nghi ngờ của Tưởng Tề, điều anh quan tâm nhất lúc này không phải là thi thể, “Cao Lăng Trần, bốn người kia thì sao?”

Cao Lăng Trần đáp: “Tôi vẫn đang lấy lời khai, có chuyện gì sao?”

Nguyễn Ngôn Hi xoay người đi ra ngoài, “Tôi sẽ nói chuyện riêng với bốn người bọn họ, từng người một.”

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập ngồi trong một căn phòng, sau đó yêu cầu Tưởng Tề sắp xếp cho họ lần lượt đi vào.

Vương Dũng Lập là người đầu tiên bước vào, rất ngạc nhiên khi thấy hai người họ ngồi ở đó, anh nghĩ đến những gì nam cảnh sát bên ngoài nói với mình, không khỏi nghĩ: “Hai người...Có phải là cảnh sát không?”

“Cố vấn.”

Nguyễn Ngôn Hi trả lời anh ta một cách đơn giản, sau đó chỉ vào chiếc ghế đối diện, “Ngồi xuống.”

Nội dung cuộc trò chuyện rất đơn giản, Nguyễn Ngôn Hi nói với anh ta yêu cầu của hung thủ, sau đó thả anh ta ra ngoài, bắt chấp việc Vương Dũng Lập mạnh mẽ chất vấn về việc tính mạng của Dư Tiểu Mẫn có gặp nguy hiểm hay không.

Hai người tiếp theo, Nguyễn Ngôn Hi vẫn nói cho bọn họ biết tình huống của Dư Tiểu Mẫn như vậy, sau đó để bọn họ đi ra ngoài, không nói thêm gì nữa.

Người cuối cùng đi vào là Cát Huệ, người đi trước Dư Tiểu Mẫn khi cô từ phòng số 3 bước vào phòng số 4.

Đóng cửa lại, cô chậm rãi đi qua, dùng hai tay nắm lấy góc quần áo, trông khá bình tĩnh, nhưng ngôn ngữ cơ thể thể hiện sự căng thẳng.

Ngay khi Cát Huệ ngồi xuống, Nguyễn Ngôn Hi đã nói thẳng với cô: “Nếu không thể tìm thấy hung thủ trong vòng 48 giờ, Dư Tiểu Mẫn sẽ chết.”

Diệp Huệ sửng sốt đến mức suýt nữa nhảy dựng lên, “Cái gì? Sao có thể như vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi không ngạc nhiên chút nào về biểu cảm của cô, đưa cho cô xem túi chứng cứ chứa ghi chú, “Đây là tờ giấy do hung thủ để lại, trên đó viết rất rõ ràng.”

“Không thể nào, sao Dư Tiểu Mẫn lại chết được? Tôi không muốn...”

Cát Huệ nhìn nội dung trên tờ giấy, kinh hãi lắc đầu, trong miệng vẫn lẩm bẩm.

Nguyễn Ngôn Hi nghiêng người về phía trước, đưa tay chống cằm, “Không muốn, không muốn gì? Vốn dĩ không muốn cô ấy chết sao? Vậy sao cô lại để người đó bắt Dư Tiểu Mẫn?”

“Tôi...Tôi không có!”

Cát Huệ theo bản năng phủ nhận, liều mạng lắc đầu.

Nguyễn Ngôn Hi cười giễu cợt rồi nói tiếp: “Cô để người đó bắt cô ấy mà không muốn để cô ấy chết à.”

Cát Huệ không ngừng co rụt người lại, dựa vào lưng ghế, cố gắng tránh càng xa Nguyễn Ngôn Hi càng tốt, để thoát khỏi hiện thực này, “Không...Không, tôi không muốn cậu ấy chết, tôi, tôi chỉ muốn hù dọa cậu ấy chút thôi.”

Mộc Thập vô cảm nhìn cô nói: “Nhưng sự thật trước mắt không phải như vậy, nếu không tìm được hung thủ, hai ngày sau, cô ấy

sẽ chết.”

“Hắn không nói như vậy, hắn nói sẽ chỉ nhốt cậu ấy một ngày, sau đó hắn sẽ thả cậu ra!”

Cát Huệ đột ngột ngẩng đầu nhìn Mộc Thập, giọng điệu kích động.

Tiếng nói quá chói tai, Nguyễn Ngôn Hi dùng ngón tay che lỗ tai, “Hắn là ai?”

Mặt Cát Huệ đỏ lên, lắc đầu nói: “Tôi, tôi không biết, hắn chỉ nói với tôi rằng hắn có thể giúp tôi dạy cho Dư Tiểu Mẫn một bài học, lúc đó tôi không nghĩ nhiều như vậy.”

“Cô ấy không phải là bạn cô sao?”

Mộc Thập hỏi cô.

“Bạn sao? Tôi và cô ấy từng là bạn, nhưng cô ấy đối xử với tôi như thế nào, cướp bạn trai tôi, còn làm ra vẻ muốn tốt cho tôi, thật ghê tởm, tôi hận không thể...”

Nhận thấy lời nói của mình không thích hợp, cô nhanh chóng im lặng, vẻ mặt oán hận ban đầu lập tức bị gạt đi, trong mắt dầm lệ, có chút ghen ngào, “Hai người phải tin tôi, mặc dù tôi rất ghét cô ấy, nhưng tôi thật sự không muốn cô ấy chết, tôi thực sự...”

Sắc mặt Cát Huệ thay đổi quá nhanh, Nguyễn Ngôn Hi không kịp được sự chán ghét trong lòng, mặc dù ý định ban đầu của cô ấy không phải là khiến Dư Tiểu Mẫn chết, nhưng vẫn trực tiếp dẫn đến cục diện hiện tại, cho nên anh trực tiếp ngắt lời cô, “Cô từng gặp người đàn ông đó chưa?”

Cô vẫn lắc đầu, “Chưa, chỉ liên lạc qua điện thoại, tôi có thể cho

cô số điện thoại di động của hắn cho hai người, có phải như vậy thì sẽ tìm được Dư Tiểu Mẫn đúng không?”

Tất nhiên, số điện thoại di động do Cát Huệ cung cấp là vô dụng, đó là số dùng một lần, hoàn toàn không thể truy tìm được đối phương.

Cát Huệ bị đưa về cục điều tra thêm, Tưởng Tề nhìn bóng lưng cô, lắc đầu, sau đó hỏi Cao Lăng Trần: “Đội trưởng, nên làm sao bây giờ? Người liên lạc với Cát Huệ chắc là người đưa thi thể vào quan tài, không thể truy tìm được vị trí của hắn thông qua số điện thoại di động rồi.”

Bây giờ nguyên nhân tử vong của người chết vẫn chưa biết, không biết có bao nhiêu người liên quan, Tưởng Tề nghiêng đầu suy nghĩ, thấy Nguyễn Ngôn Hi đang lục lọi đồ đạc trong phòng, ” Nguyễn Ngôn Hi, anh đang tìm cái gì?”

Nguyễn Ngôn Hi trả lời: “48 giờ.” “

“Hả?”

Lời nói của Nguyễn Ngôn Hi vẫn khiến anh không hiểu được.

Mộc Thập cũng đang tìm, “Anh ấy đang tìm kiếm một bộ đếm thời gian, mặc dù ghi chú nói 48 giờ, chúng tôi không biết tính bắt đầu từ khi nào. “

“Hắn là từ...”

Tưởng Tề nhìn đồng hồ, đột nhiên không thể nói tiếp được nữa, thời gian là do người viết giấy định, cũng có thể là tính từ khi bọn Nguyễn Ngôn Hi vào mật thất, cũng có thể là khi họ phát hiện thi thể, tất nhiên, còn có một loại nữa, chính là khi thời gian người chết tử vong, nếu là như vậy, thời gian để bọn họ tìm Dư Tiểu Mẫn không còn nhiều lắm!

Vốn dĩ Tưởng Tề cho rằng đây là vấn đề không quan trọng, nhưng bây giờ nghĩ lại, nó cũng liên quan đến mạng sống của Dư Tiểu Mẫn.

Thời gian gấp gáp, mỗi phút mỗi giây đều phải nắm chắc, Cao Lăng Trần lập tức phân công sắp xếp, vài cảnh sát giúp Nguyễn Ngôn Hi tìm bộ đếm thời gian, Tưởng Tề dẫn theo lực lượng cảnh sát đến nhà của của Trương Tường đã chết, có còn một nhóm đến nhà của Dư Tiểu Mẫn và Cát Huệ để tìm manh mối.

Ở phòng số 5 không phát hiện gì, không có gì liên quan đến bộ đếm thời gian, Nguyễn Ngôn Hi đứng thẳng dậy, trong đầu suy nghĩ một chút, sau đó trực tiếp đi qua phòng số 4 đến phòng số 3, chính là phòng Dư Tiểu Mẫn bị bắt.

Dường như Mộc Thập cũng nghĩ đến điều này, đi theo anh, đi vào phòng, liếc mắt nhìn thấy đồng hồ, “Đồng hồ đã dừng.”

Đồng hồ dừng lúc 10:24:53.

“Đó chính là khi chúng tôi rời khỏi căn phòng này.”

Đó là, thời điểm Dư Tiểu Mẫn bị bắt, 48 giờ bắt đầu tính giờ vào lúc này.

Mộc Thập lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, lúc 12 giờ 17 phút, đã qua gần 2 tiếng.

Thời gian còn lại: 46 giờ 07 phút.

Chương 64

Sau khi lục soát căn phòng bí mật, Cao Lăng Trần lái xe đưa Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đến nhà Trương Tường, một khu dân cư cao cấp, ba mẹ Trương Tường ở nước ngoài quanh năm, vì vậy Trương Tường chỉ ở nhà một mình.

Nhà của Trương Tường nằm trên tầng 18, tầng cao nhất, Tưởng Tề đã kiểm tra trong nhà rồi, khi thấy bọn họ đến, anh vội vàng chào hỏi bọn họ, vẻ mặt giống như đã tìm được một số manh mối quan trọng.

“Đội trưởng, chúng tôi tìm thấy một bức thư tuyệt mệnh trong phòng sách, gửi cho ba mẹ và bạn gái của anh ấy.”

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đi quanh nhà một vòng, khi nghe thấy lời nói của Tưởng Tề, anh không nhìn mà nói: “Không phải viết tay.”

Tưởng Tề theo bản năng gật đầu đáp: “Ừm, là đánh máy.”

Nguyễn Ngôn Hi nhíu mày, quả nhiên là như vậy.

“Đây là di thư.”

Tưởng Tề đưa cho Cao Lăng Trần túi vật chứng chứa di thư, suy luận giống như trước: “Đội trưởng, không lẽ chúng ta đang điều tra một vụ án tự sát sao, như vậy đâu có hung thủ đâu, tôi thấy tất cả chuyện này đều do Cát Huệ sắp xếp, đầu tiên, cô ấy hoặc đồng bọn của cô ta đã đưa một thi thể vào căn phòng bí mật, sau

đó để đồng bọn cô ấy bắt Dư Tiểu Mẫn trong phòng số 3, cố ý làm cho chúng ta nghĩ rằng Trương Tường không tự sát, đi bắt một hung thủ không tồn tại, mục đích thực sự của cô ta là giết Dư Tiểu Mẫn, làm vậy chỉ là để thoát khỏi sự nghi ngờ. “

Cao Lăng Trần cẩn thận nhìn di thư, không có thái độ gì.

Tưởng Tề nói xong, Nguyễn Ngôn Hi khoanh tay nhìn anh, nâng cằm lên, “Tự sát? Sao anh biết là tự sát?”

Tưởng Tề khẳng định nói: “Cắt cổ tay rồi chìm xuống nước cộng thêm một bức di thư, không phải là tự sát sao.”

Hình Tĩnh đã có báo cáo khám nghiệm tử thi, bởi vì vết dao trên cổ tay của người chết không bị cắt sâu, vì vậy chảy máu không nghiêm trọng vào thời điểm đó, sẽ không gây tử vong ngay lập tức, sau đó anh ta rơi xuống nước, bị các triệu chứng sốc do mất máu, cuối cùng dẫn đến chết đuối.

Nguyễn Ngôn Hi nhún vai, đưa ra một kết luận hoàn toàn khác: “Nhưng những gì tôi thấy là hung thủ đang cố gắng giả vờ là tự sát.”

“Ý là anh ta bị giết sao?”

Tưởng Tề bối rối.

Thay vì trả lời trực tiếp, Nguyễn Ngôn Hi hỏi: “Ngoài bức di thư, anh còn thấy gì khác từ ngôi nhà của người chết không?”

“À...”

Tưởng Tề nhìn xung quanh, suy nghĩ một lúc rồi mới nói ra ấn tượng đầu tiên, “Sạch sẽ, rất tinh tế, sống một mình, cuộc sống có trật tự.”

Nguyễn Ngôn Hi không bình luận về phán đoán của Tưởng Tề, mà hỏi Mộc Thập, người đang đứng bên cạnh, “Mộc Thập, em thấy sao?”

Mộc Thập không suy nghĩ nhiều, trực tiếp nói: “Tưởng Tề nói đúng, nhưng anh đã bỏ sót một điểm rất quan trọng, anh không cẩn thận quan sát vị trí của đồ vật ở nhà, hướng tay cầm tách trà, vị trí của bút, bao gồm cả vị trí đặt bộ đồ ăn.”

Tưởng Tề nhìn thử, nhưng đầu óc vẫn không xoay chuyển, “Những vị trí này có vấn đề gì sao?”

Mộc Thập: “Tất cả đều được đặt bên trái, điều này chứng tỏ người chết là người thuận tay trái.”

Lúc đầu Tưởng Tề hơi sững sờ, sau đó suy nghĩ cẩn thận về lời nói của Mộc Thập, sau đó quan sát, tìm ra manh mối mà vừa rồi anh ta bỏ qua, “Ồ, đúng rồi, nhưng chuyện anh ấy tự sát hay bị giết có liên quan gì đến việc người chết thuận tay trái?”

Cao Lăng Trần nhanh chóng nghĩ đến mối liên hệ này, “Trên cổ tay trái của người chết có vết dao.”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu: “Đúng vậy, trên cổ tay trái của anh ta có vết dao, có nghĩa là anh ta dùng tay phải cắt, nhưng anh ta thuận tay trái, nếu anh ta viết di thư, cắt cổ tay và nhảy xuống sông, điều đó chứng tỏ anh ta đã hạ quyết tâm tìm cái chết, vậy tại sao anh ta lại sử dụng tay phải không thuận để cắt cổ tay?”

Nguyễn Ngôn Hi dẫn họ vào phòng sách, ngay chỗ phát hiện di thư, mở máy tính người chết, trong đó có một bản di thư, anh chỉ vào con chuột trước máy tính, nói: “Nếu nhìn vào vị trí của chuột, bây giờ chuột được đặt ở phía bên phải của máy tính, cũng như đã nói, người chết thuận tay trái, vì vậy con chuột ban đầu phải ở bên trái, tại sao bây giờ nó được đặt ở bên phải? Bởi vì người viết di thư này đã sử dụng tay phải của mình, hẳn đã thay

đổi vị trí của con chuột.”

Cao Lăng Trần nhìn di thư trên máy tính, nghiêm mặt nói: “Cho nên có người giết Trương Tường, nguy trang là anh ta tự sát.”

Tán thành suy luận của Nguyễn Ngôn Hi.

“Đội trưởng, vẫn còn rất kỳ lạ, hung thủ giết Trương Tường, sau đó tìm mọi cách nguy trang thành tự sát, sau đó đưa thi thể cho chúng ta, để chúng ta bắt hẩn sao?”

Nguyễn Ngôn Hi hỏi: “Làm sao anh có thể chắc chắn hung thủ giết người và người đưa thi thể vào phòng bí mật là cùng một người?”

Cao Lăng Trần nhíu mày, “Nguyễn Ngôn Hi, anh cho rằng có hai người sao?”

“Mạnh dạn giả thuyết, vì hai người không thể phủ nhận khả năng.”

Nguyễn Ngôn Hi nhún vai, nói một câu anh thường nói: “Tồn tại là hợp lý.”

Tưởng Tề vốn luôn nghi ngờ nói: “Nếu là hai người, mục đích của người đưa thi thể vào phòng là gì?”

Nguyễn Ngôn Hi nói suy luận của mình: “Nếu thi thể của người chết được vớt lên từ sông lên, những vết sẹo trên cổ tay được kết hợp với di thư trong phòng sách, chắc chắn cảnh sát sẽ kết luận vụ án này là một vụ tự sát, giống như 5 phút trước anh đã phán đoán.”

Anh dừng một chút, liếc mắt nhìn Tưởng Tề.

Tưởng Tề ho khan, vẻ mặt xấu hổ.

Bỏ qua sự xấu hổ của Tưởng Tề, Nguyễn Ngôn Hi nói tiếp: “Mà bây giờ, không thể phủ nhận rằng hắn đã thông qua cách này, hắn đã làm tăng sự chú ý của cảnh sát đối với vụ án mà ban đầu có thể bị coi là một vụ tự sát, có thể nói, hắn đã đem vụ án giết người này trước mặt chúng ta để chúng ta phá giải.”

Mặc dù cũng hợp lý, nhưng Tưởng Tề vẫn cảm thấy khó hiểu, “Nếu người đó nghĩ đây là một vụ giết người, thì có thể gọi cảnh sát, tại sao lại dùng cách này để đùa giỡn tính mạng của một người vô tội!”

Nguyễn Ngôn Hi: “Bởi vì hắn muốn làm người điều khiển, khống chế toàn bộ cục diện. Bây giờ hắn có một con tin, hắn có thể thiết lập các quy tắc của trò chơi.”

Đối với hắn, đó là một trò chơi, một trò chơi sinh mạng, thắng hoặc thua, tất cả được định đoạt trong vòng 48 giờ.

Mộc Thập nói tiếp: “Hắn không quan tâm đến tính mạng con người, mà chỉ quan tâm đến trò chơi của bản thân mình.”

Thời gian còn lại: 44 giờ 36 phút.

Chương 65

Cho dù Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập nói như vậy, Tưởng Tề vẫn cảm thấy Trương Tường có nhiều khả năng tự sát hơn, cho nên anh cảm thấy không thể bắt được hung thủ giết người hoàn toàn không tồn tại này, tốt hơn hết là nên nhanh chóng thẩm vấn nghi phạm đáng nghi nhất bây giờ là Cát Huệ, dù sao điều quan trọng nhất bây giờ là tìm ra tung tích của Dư Tiểu Mẫn, anh nghĩ chỉ có cách duy nhất là đột phá tù Cát Huệ, khiến cô ta khai ra đồng bọn, như vậy mới có thể tìm ra Dư Tiểu Mẫn.

Tưởng Tề nói cho đội trưởng Cao Lăng Trần biết suy nghĩ của mình, vì bên phía Trương Tường không có đột phá, Cao Lăng Trần để lại một ít cảnh sát ở đây điều tra, sau đó cùng Tưởng Tề trở về cục tiếp tục thẩm vấn Cát Huệ.

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập tiếp tục ở lại nhà Trương Tường, Nguyễn Ngôn Hi lục lợi nhiều phòng khác nhau để tìm manh mối có thể liên quan đến Trương Tường, trong khi Mộc Thập nhìn vào bức di thư của Trương Tường trước máy tính trong phòng sách, được viết vào ngày anh ta chết.

“Tôi không biết phải nói như thế nào, nhưng ý định muốn chết đã tồn tại rất lâu rồi, tôi biết đây là một lựa chọn thiếu suy nghĩ, có lỗi với mọi người, nhưng thật sự tôi không thể chịu được loại tra tấn tinh thần này, còn những áp lực bên ngoài nữa, tôi không thấy được hy vọng nào, cũng không muốn sống trong sự bất lực này nữa.

Ba mẹ, con chỉ có thể nói xin lỗi, trước đây con bận rộn với công

việc, con không chăm sóc tốt cho hai người, sau này con cũng không còn cơ hội, con không phải là đứa con hiếu thảo, sau khi con đi cũng đừng quá buồn, cẩn thận chăm sóc cơ thể, có anh hai chăm sóc hai người, có anh ấy ở bên cạnh, con cũng yên tâm hơn.

Anh hai, em xin lỗi, để anh chăm sóc ba mẹ rồi, em biết anh nhất định có thể chăm sóc họ thật tốt, hơn nữa, anh nhất định sẽ coi thường em, nghĩ em là kẻ hèn nhát, em không muốn như vậy, em chỉ có thể nói kiếp sau chúng ta vẫn làm anh em.

Tiểu Mễ, xin lỗi, anh không thể làm được những gì anh hứa với em trước đây, cho em một gia đình ấm áp, anh không có năng lực cho em, anh làm em buồn, sau khi anh đi, tìm một người có thể cho em cảm giác an toàn, anh chúc phúc cho em.

Xin lỗi, tôi đi đây.”

Một người đàn ông tuyệt vọng và vô trách nhiệm.

Đây là đánh giá duy nhất của Mộc Thập sau khi đọc xong, đương nhiên, nếu bức di thư này là do Trương Tường viết.

Bên kia, Nguyễn Ngôn Hi đi ra khỏi phòng ngủ nhưng không tìm thấy gì, quay trở lại phòng sách, đi đến bên cạnh Mộc Thập, liếc nhìn màn hình máy tính, hỏi: “Bức di thư này thế nào?”

“Xem ra không có vấn đề gì, sau đó em có kiểm tra thông tin của anh ta trên mạng, cách đây không lâu, công ty của Trương Tường đã gặp vấn đề nghiêm trọng trong việc ra quyết định đầu tư của công ty, dẫn đến tổn thất nghiêm trọng, anh ta đang cố gắng khắc phục, nhưng kết quả không lý tưởng, trong tình huống này, nếu anh ta tự sát, ước chừng sẽ không có ai ngạc nhiên.”

Không có gì lạ khi một anh tài trong giới kinh doanh bất ngờ

thất vọng, không thể chịu đựng được sự tự trách nhiệm trong lòng và áp lực từ bên ngoài, việc lựa chọn tự sát để thoát khỏi cảm giác mất cân bằng sau này là một việc không hề lạ lẫm..

Nguyễn Ngôn Hi nói: “Mà hung thủ chỉ lợi dụng vụ việc này, thời điểm này.”

Hắn kéo dài chữ cuối cùng, sau đó đổi giọng: “Động cơ phạm tội, muốn xác định hung thủ, trước tiên chúng ta phải tìm ra động cơ phạm tội, tại sao hung thủ lại giết Trương Tường?”

Mộc Thập: “Công ty của Trương Tường là một công ty niêm yết, tác động của việc mất vốn là rất lớn, đối với công ty, đối với nhân viên, còn có nhà đầu tư đều có hại.”

Có thể tìm thấy tin tức này trên Internet, rõ ràng là thiệt hại đã đạt đến một mức độ nghiêm trọng nhất định.

“Nếu đó là vì lợi ích kinh tế, thì có thể có hàng trăm hoặc hàng ngàn nghi phạm! Nhưng không phải ai cũng sẽ biến hận thù thành hành động, ai sẽ làm vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi dạo trong phòng một vòng, vừa đi vừa nói, giọng nói không cao, giống như là đang nói với chính mình, “Trong phòng không có máu, cho nên hắn phạm tội ở bên ngoài, bằng cách nào đây? Hẹn người chết ra ngoài, hẹn ra ngoài?”

Anh đột nhiên dừng lại, búng tay một cái, “Trương Tường là người rất có tổ chức, chẳng lẽ ngày đó vô tình ghi lại hành trình của mình?”

Mộc Thập gật đầu, cảm thấy có thể như vậy.

“Sổ ghi chép, sổ ghi chép.”

Nguyễn Ngôn Hi vừa nói vừa lục lọi bàn, ngăn kéo và túi xách,

cuối cùng cũng tìm thấy một cuốn sổ nhỏ màu đen trong cặp, nếp nhăn trên bìa rất rõ ràng, giấy của cuốn sổ hơi nhăn, dường như thường xuyên được mở ra, đã dùng được một thời gian.

Nguyễn Ngôn Hi mở sổ ghi chép ra, quả nhiên, hành trình hàng ngày của Trương Tường đều được ghi lại, các cuộc họp, phỏng vấn, báo cáo, cuộc điện thoại của các nhà đầu tư, vân vân, mỗi ngày đều được ghi lại rất chi tiết. Sau khi Nguyễn Ngôn Hi quét vài trang, anh trực tiếp lật sang trang ghi chép cuối cùng.

Nhưng đó là hành trình của một tuần trước, vẫn như thường lệ, không có sự khác biệt gì, sau đó cũng không có ghi chép nào, phát hiện này khiến Nguyễn Ngôn Hi rất bất mãn, anh thận trọng lật thêm vài trang, nhưng nhìn thấy một chuỗi chữ tiếng Anh được viết trên đó.

eyawuo

Nguyễn Ngôn Hi đọc ra.

Mộc Thập suy nghĩ một hồi, nhưng không có ý kiến gì, vì vậy nói: “Một chuỗi chữ cái tiếng Anh khó hiểu.”

Sự xuất hiện đột ngột của những chữ này khiến Nguyễn Ngôn Hi cảm thấy mình đã tìm được manh mối quan trọng, nếu Trương Tường viết ra những cái này thì chứng tỏ nó có một ý nghĩa gì đó, “Nhưng cũng có thể là một tin nhắn được mã hóa.”

Ánh mắt anh dán chặt vào chuỗi chữ tiếng Anh, “Nó có thể được sắp xếp lại, eyoawu, waouye, yoeuwa...”

Các chữ cái trên tờ giấy liên tục xoay tròn của đầu anh, thay đổi vị trí của chúng và tạo thành các tổ hợp mới, kết quả là, tất cả các khả năng đã được xếp ra, chỉ đưa ra một kết luận, “Đó không phải là mã hóa.”

“Nguyễn Ngôn Hi.”

Mộc Thập đột nhiên gọi anh.

Dường như Nguyễn Ngôn Hi không nghe thấy, lúc này đã hoàn toàn ở ngoài thế giới mặt khẩu của chính mình, “Vậy thì cố gắng đảo ngược, đảo ngược eyawuo sẽ thành ahemon, không có ý nghĩa, nếu sắp xếp lại.”

Đầu óc xoay chuyển, “Không, không phải như vậy.”

“Còn gì nữa? Mật mã thay thế R13, từng chữ trong eyawuo dời về 13 bước trong bảng chữ cái, chính là rlnjhb, thật là một mớ hỗn độn. “

...

Sau khi Nguyễn Ngôn Hi dùng tất cả các phương pháp giải mã mà anh biết, thứ anh ta nghĩ ra là một loạt các chữ cái hoặc số tiếng Anh đáng nghi.

Cuối cùng, anh từ bỏ, đồng ý với định nghĩa ban đầu của Mộc Thập, “Được rồi, đó chỉ là một chuỗi các chữ cái tiếng Anh vô nghĩa.”

Mộc Thập nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang đứng giữa phòng khách, trong tay cầm một quyển sách nhỏ màu đen, cố gắng phá mật mã, vươn tay đẩy kính lên, nói với giọng nghiêm túc: “Nguyễn Ngôn Hi, anh thật đáng yêu.”

Sau khi vật lộn với mật khẩu trong một thời gian dài, nhưng cuối cùng phát hiện ra là do anh đã suy nghĩ quá nhiều, Nguyễn Ngôn Hi nghe vậy thì ngay lập tức được chữa lành, cúi xuống hôn Mộc Thập một cái, “So với khen miệng, anh thích khen bằng hành động hơn.”

Bị sàm sỡ, Mộc Thập bình tĩnh quay lại máy tính, quyết định đả kích Nguyễn Ngôn Hi bằng lời nói: “Thật ra sáu chữ cái tiếng Anh này rất có ý nghĩa.”

Nguyễn Ngôn Hi lập tức hỏi: “Có ý nghĩa gì?”

“Đây là mật khẩu email của Trương Tường.”

Mộc Thập chỉ vào trang đã được mở ra từ lâu, “Em phát hiện ra sau khi anh thử phương pháp mã hóa đầu tiên.”

“...”

“Em đã gọi anh rồi.”

Tự làm tự chịu, đúng là đnag nói anh.

“Được rồi, vậy thì...”

Nguyễn Ngôn Hi nói được một nửa, điện thoại di động reo lên, bị ngắt lời, Nguyễn Ngôn Hi có chút bực bội, lấy điện thoại di động ra thì thấy Tưởng Tề đang gọi.

Gọi điện thoại, “Alo.”

Tưởng Tề ở đầu bên kia điện thoại lập tức nói: “Nguyễn Ngôn Hi, hai người có thể rời khỏi nhà Trương Tường.”

Nguyễn Ngôn Hi: “Ừm, tại sao?”

“Bởi vì chúng tôi đã tìm thấy vị trí Trương Tường nhảy xuống sông, chúng tôi đã xem đoạn băng ghi hình anh ấy tự sát.”

Không biết có phải cố ý hay không, Tưởng Tề nói chữ “tự sát” rất rõ ràng.

“Tự sát?”

Nguyễn Ngôn Hi cau mày.

Thời gian còn lại: 42 giờ 51 phút.

Chương 66

Sáng sớm hôm sau, Mộc Thập mặc quần áo chỉnh tề rồi đi ra khỏi phòng, vừa bước ra thì nhìn thấy hai người đang đứng ở cửa phòng bên cạnh, đối diện với cánh cửa đóng chặt không ra vào hay gõ cửa, nghiêng tai nghe động tĩnh bên trong ở cửa, ở bên cạnh còn có một con hổ.

Khi Tiểu Khả Ái nghe thấy tiếng động, đầu tiên quay đầu lại nhìn cô, Simba bị Mộc Thập ôm trong lòng nhìn Tiểu Khả Ái, nó nhảy xuống, chạy đến chỗ Tiểu Khả Ái, cọ cọ.

Còn hai người đàn ông đang nghe lén, Phượng Nhân Hoa nhìn thấy Mộc Thập, vẻ mặt lập tức trở nên mất tự nhiên, nhìn một cái thì lập tức quay mặt đi, người Vu Vu lập tức vẫy tay gọi cô đi tới.

“Có chuyện gì?”

Vu Vu chỉ vào cửa, lo lắng hỏi: “Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi bị làm sao vậy? Giống như cả đêm không ngủ, bên trong cứ không ngừng nói tự sát, cậu ấy bị cái gì kích thích sao?”

Mộc Thập biết Nguyễn Ngôn Hi vẫn đang xoắn xuýt với vụ án tự sát, vì vậy lắc đầu nói: “Không sao.”

Vu Vu ngạc nhiên: “Nói tự sát cũng không sao.”

Kết quả là, Mộc Thập thờ ơ trả lời: “Cũng không phải anh ấy nói giết người.”

“...”

Mộc Thập đi tới mở cửa, hai người đàn ông tự động nhường đường cho cô, cô đặt tay lên tay nắm, xoay tay nắm cửa.

Căn phòng đầy giấy, trên tường và trên sàn nhà, tất cả các mảnh giấy trắng đều chỉ viết có hai từ trên đó – tự sát.

Vưu Vu nhìn cảnh này, khóe miệng không khỏi co giật, ai có thể nghĩ rằng đây là đang giải quyết vụ án, người không biết còn nghĩ Nguyễn Ngôn Hi đang luyện tập thư pháp.

Phượng Nhân Hoa chỉ có một cảm giác duy nhất sau khi nhìn thấy: bệnh thần kinh.

Sau khi nhìn xung quanh, Mộc Thập gọi anh: “Nguyễn Ngôn Hi.”

Nghe thấy giọng nói của Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn cô, cầm thông tin trong tay, “Mộc Thập, sao lại là tự sát?”

Cô nâng kính lên, vẻ mặt vô cảm nói, “Có lẽ anh ấy ghét bị bao quanh bởi một đồng giấy.”

Một đồng giấy bao quanh hình Trương Tường, trước khi đóng cửa, Mộc Thập nói thêm: “Đúng rồi, em cũng ghét như vậy.”

Năm phút sau, căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Cuối cùng, sắc mặt Mộc Thập cũng dịu đi rất nhiều.

Lúc gần 8 giờ, ba mẹ Nguyễn Ngôn Hi đến, bởi vì hôm nay phải tạm thời ra ngoài, cho nên mới để Tiểu Nhĩ Đóa ở lại đây một ngày.

Khi Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi trên sàn phòng ăn sáng, anh

quay đầu lại thì nhìn thấy Tiểu Nhĩ Đóa đang được Mộc Thập ôm trong tay.

Mộc Thập đặt Tiểu Nhĩ Đóa xuống đất, Tiểu Nhĩ Đóa đã bò rất giỏi, lại nhanh chóng bò về phía Nguyễn Ngôn Hi, bò đến trước mặt anh, sau đó ngồi lên thùng hồ sơ, trong miệng thổi bong bóng, mắt to mắt nhỏ nhìn Nguyễn Ngôn Hi.

Mộc Thập thấy Nguyễn Ngôn Hi trêu chọc Tiểu Nhĩ Đóa, tạm thời chuyển sự chú ý từ vụ tự sát sang cậu bé, vì vậy cô xuống lầu làm sữa bột. Mười phút sau, Mộc Thập cầm bình sữa đi lên lầu, vừa đi tới cửa phòng, cô phát hiện Nguyễn Ngôn Hi vẫn đang ngồi trên mặt đất trong phòng, cầm hồ sơ nói một mình, còn một mình Tiểu Nhĩ Đóa bò qua bò lại, trên lưng có một mảnh giấy, trên đó viết hai chữ lớn – tự sát.

—

Thời gian quay ngược lại 12 giờ trước, sau khi trả lời điện thoại của Tưởng Tề, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập lập tức cùng mấy cảnh sát ở đó quay trở lại cục cảnh sát.

Cả hai người đi trên đường đều không nói chuyện, hiển nhiên sự xuất hiện của camera hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ, dường như họ chắc chắn rằng Trương Tường không tự sát, nhưng bây giờ có một đoạn băng ghi hình ghi lại thời gian đó, hoàn toàn lật đổ tất cả những suy luận trước đó của họ, bị giết, hung thủ, nạn nhân di tử, nghiêm nhiên biến thành những thứ mà họ tưởng tượng.

Vừa đến cục cảnh sát, hai người đã đến phòng làm việc của Cao Lăng Trần, Tưởng Tề nhìn thấy bọn họ, chỉ vào máy tính, “Một số nhân chứng nhìn thấy Trương Tường xuất hiện trên đường XX, nơi này tình cờ có một con sông, vì vậy chúng tôi đã đến đó lấy camera, chúng tôi đã nhìn thấy hình ảnh Trương Tường tự sát.”

Tưởng Tề duỗi tay ấn chuột, đoạn băng ghi hình bắt đầu phát.

Thời gian là lúc 1 giờ 13 phút, Trương Tường xuất hiện trong phạm vi ghi hình, anh ta từng bước đi đến bờ sông, rồi đứng bên bờ sông không nhúc nhích, khoảng mười phút, sau đó anh ta lấy ra một con dao từ trong túi, ban đầu anh ta cầm một con dao bằng tay trái rồi đặt con dao vào tay phải, sau đó cắt cổ tay trái, rồi ném con dao đi, cánh tay rũ xuống bên hông, đứng khoảng hai phút, anh ta tiến lên hai bước, cuối cùng như đã quyết định, anh nhảy xuống sông.

Trương Tường hoàn toàn biến mất khỏi hình ảnh, Tưởng Tề nói với Nguyễn Ngôn Hi: “Tôi nghĩ vậy, có lẽ lúc đó anh ta chưa quyết định tự tử, cho nên dùng tay phải là tay không thuận để cắt cổ tay. Nhưng sức không đủ, cuối cùng đã chọn nhảy xuống sông.”

Ánh mắt Nguyễn Ngôn Hi vẫn nhìn vào màn hình, mím môi lắc đầu, “Không, sao có thể là tự sát?”

Tưởng Tề nói: “Tại sao không thể? Người chết đã phải chịu nhiều áp lực trong khoảng thời gian này, anh ta tuyệt vọng về cuộc sống, vì vậy anh ta đã tự sát.”

“Tên đó đã thiết lập trò chơi này, hẳn sẽ không đặt thi thể của một người tự sát ở đó rồi để chúng ta đi tìm hung thủ, điều đó không hợp lý.”

Đó là một trò chơi mà hẳn đã chuẩn bị kỹ lưỡng, chắc hẳn phải có điều gì đó đằng sau vụ án tưởng chừng như tự sát này mà họ chưa nghĩ tới.

“Chuyện này chẳng có gì mà không hợp lý cả, Cát Huệ và đồng bọn của cô ta lên kế hoạch để gây nhầm lẫn cho chúng ta.”

Tưởng Tề không hiểu tại sao Nguyễn Ngôn Hi lại không tin Trương Tường tự sát, thậm chí là sau khi tận mắt xem camera.

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn Cao Lăng Trần và Tưởng Tề, giọng điệu khẳng định: “Vụ án này hoàn toàn không đơn giản như vậy.”

Suốt lúc đó, Mộc Thập không bày tỏ ý kiến của mình, sau khi sao chép đoạn băng ghi hình sát này, cô và Nguyễn Ngôn Hi đi ra khỏi văn phòng, nhưng Tưởng Tề đuổi theo họ ra ngoài, anh ta nhìn Nguyễn Ngôn Hi, nghiêm túc hỏi: “Nguyễn Ngôn Hi, anh liên tục phủ nhận việc người chết tự sát, bởi vì anh ta không tin sự thật này, hay không tin rằng anh đã suy luận sai. Có lẽ anh thấy tôi nói cũng đúng, nhưng do anh đã sai nên đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh?”

Nguyễn Ngôn Hi nhú mày, không hiểu làm sao anh ta lại đưa ra kết luận này, “Tại sao tôi lại nghĩ như vậy?”

“Vì anh có chỉ số IQ cao hơn tôi.”

Nguyễn Ngôn Hi hiểu ý của anh ta, nhú mày: “Tại sao tôi với so sánh với anh? Tôi có nghi ngờ, bởi vì tôi tin vào suy đoán của mình.”

Tưởng Tề: “Nhưng...”

Lần này, Nguyễn Ngôn Hi ngắt lời anh, không đợi anh nói xong, nghiêm mặt nói: “Đây là một vụ án, có người chết và con tin chưa rõ sống chết, anh cho rằng mỗi lần tôi phá án đều chỉ để khoe rằng mình thông minh sao? Tôi sẽ không bao giờ phủ nhận sai lầm của mình trong vấn đề này, bởi vì một khi tôi phạm sai lầm, cái giá phải trả là mạng người.”

“Tất nhiên, trong vụ án này, tôi thừa nhận rằng một số giả định trước đây của tôi đã sai, nhưng tôi khẳng định rằng, đây chắc

chấn không phải là một trường hợp tự sát thông thường.”

Nói xong, không đợi Tưởng Tề lên tiếng lần nữa, anh đã nắm tay Mộc Thập rời đi.

Kết quả là sau khi trở về từ cục cảnh sát, Nguyễn Ngôn Hi bị nhốt trong phòng một mình để nghiên cứu, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy gì.

Mộc Thập lấy tờ giấy dán trên người Tiểu Nhĩ Đóa ra, dùng sức vỗ lên đầu Nguyễn Ngôn Hi.

Bởi vì lực của Mộc Thập, đầu Nguyễn Ngôn Hi nghiêng về phía sau, lúc quay lại, anh dùng miệng thổi tờ giấy trên mặt.

“Mộc Thập, vụ án tự sát này rất đáng nghi, nhưng bây giờ anh không tìm thấy bất kỳ bằng chứng nào để chứng minh sự nghi ngờ của anh, không có bằng chứng nào cả.”

Bây giờ bộ não của Nguyễn Ngôn Hi lưu trữ tất cả thông tin, nhưng nó không thông, như thể thiếu một bước đột phá.

Mộc Thập chống cằm suy nghĩ một hồi, đột nhiên có chút suy nghĩ, “Theo dõi vụ tự sát của người chết, anh có để ý rằng anh ta đã nhìn về phía camera hai lần sao.”

Đây là điều mà trước đây Nguyễn Ngôn Hi không để ý, anh lập tức lấy máy tính bên cạnh, phát lại lần nữa, quả nhiên, khi Trương Tường vừa đi bộ đến bờ sông chuẩn bị nhảy xuống, đột nhiên quay đầu nhìn vị trí của camera, “Wow! Mộc Thập, em thật sự là thiên tài!”

Mộc Thập: “Tôi thấy rất kỳ lạ, tại sao một người muốn tự sát lại xem camera đến hai lần?”

Nguyễn Ngôn Hi nhìn Mộc Thập, suy luận: “Có lẽ có người đang

theo dõi anh ta thông qua camera.”

“Anh nói là có người khống chế anh ta sao?”

Anh không ngừng gật đầu: “Đúng rồi! Đúng rồi, nhưng ai là người khống chế anh ta tự sát?”

Ngay khi Nguyễn Ngôn Hi quay đầu lại, liền nhìn thấy Tiểu Nhĩ Đóa đang ngồi trên mặt đất, một tay cầm một tờ giấy, lắc lắc ở đó.

Nguyễn Ngôn Hi sợ bé làm mình bị thương, liền cầm hai tờ giấy lên.

Một mảnh giấy chứa di thư của Trương Tường, mảnh còn lại chứa chuỗi chữ cái tiếng Anh được tìm thấy trong cuốn sổ tay của Trương Tường.

“Ừm? Chờ đã!”

Nguyễn Ngôn Hi nghĩ đến một khả năng mà trước đây anh chưa từng nghĩ đến, “Nếu bức di thư này thật sự là do Trương Tường viết thì sao.”

“Hả?”

Nguyễn Ngôn Hi giải thích: “Việc anh ta bị khống chế nhất định không phải là chuyện ngày một ngày hai, nên anh ta muốn để lại một ít thông tin trước khi chết để người kiểm soát anh ta không phát hiện ra.”

Mộc Thập cũng nghĩ tới, “Di thư là cách tốt nhất.”

“Chuỗi chữ cái tiếng Anh này không đơn giản là mật khẩu email.”

Di thư và chuỗi chữ cái tiếng Anh, Nguyễn Ngôn Hi cúi đầu, ánh mắt nhanh chóng quét qua hai tờ giấy, đầu óc đang chạy theo nhiều phương pháp mã hóa.

Tiểu Nhĩ Đóa ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn anh.

Năm phút sau, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên từ dưới đất nhảy dựng lên: “Đó là mật mã Four-square!”

Anh đi chân trần đến bức tường trắng, hai tay cầm lấy tờ giấy, lấy hết giấy trên đó ra, sau đó cầm bút trong tay trái viết nhanh lên đó.

“eybnwui đảo lại là ahbumni, đây là hai chìa khóa, đặt chúng vào ma trận theo thứ tự, sau đó đặt các chữ cái còn lại vào ma trận theo thứ tự, sau đó lấy hai ma trận mã hóa, được đặt ở góc trên bên trái và góc dưới bên phải, hai góc còn lại được đặt trong ma trận theo thứ tự a đến z.”

abcdeeybnw

fghijuiacd

klmnopghjk

prstulmopr

vwxyzstvzx

ahbumabcde

nicdeffghij

fgjklklmno

oprstprstu

- -
vwxyzvwxyz

“Kết quả của mã hóa được ẩn trong di thư, chữ cái đầu mỗi đoạn là dbw. Sau đó dùng ma trận này đẩy thông tin được mã hóa ra sau, tức là...”

Nguyễn Ngôn Hi dùng ngón tay ra dấu ma trận, sau đó viết ra từng cái một.

heao

“Con bích.”

Nguyễn Ngôn Hi cầm bút lùi lại vài bước, nhìn hai chữ, “Đây là thông điệp cuối cùng mà Trương Tường muốn truyền đạt.”

Thời gian còn lại: 30 giờ 32 phút.

Chương 67

Mộc Thập nhìn chuỗi mật mã do Nguyễn Ngôn Hi viết trên tường, sau khi đọc xong thì không khỏi thở dài: “Nguyễn Ngôn Hi, anh thật đẹp trai.”

“Cảm ơn, nhưng so với khen bằng miệng, anh thích...”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn Mộc Thập, trong mắt nở nụ cười, khóe miệng nhếch lên, lộ ra biểu cảm chưa bao giờ thể hiện trước mặt người ngoài... Ân nói lưu manh (Mộc Thập định nghĩa), nghiêng người, làm bộ như hướng đến gần người Mộc Thập.

Mộc Thập liếc mắt nhìn anh, cúi xuống ôm Tiểu Nhĩ Đóa đang nằm trên mặt đất lên, nhét vào trong tay Nguyễn Ngôn Hi, rồi lấy điện thoại di động ra gọi điện, một loạt động tác vô cùng uyển chuyển, không cho Nguyễn Ngôn Hi có chút cơ hội nào để phản kháng.

Nguyễn Ngôn Hi theo bản năng ôm Tiểu Nhĩ Đóa, Tiểu Nhĩ Đóa ngẩng đầu lên nhìn anh, cười khúc khích. Nguyễn Ngôn Hi không trêu ghẹo được, chỉ có thể nhìn Mộc Thập đang gọi điện với khuôn mặt tối sầm.

“Alo, Cao Lăng Trần, Nguyễn Ngôn Hi đã có chút phát hiện.”

Mộc Thập dừng lại, sau khi nghe xong lời nói của Cao Lăng Trần, cô nói: “À, được rồi, chúng tôi lập tức đến cục.”

“Bổ sung một chút, đã biết được mật mã rồi.”

Mộc Thập nhắc chân đi ra ngoài phòng, “Đi thôi, thiên tài mật mã.”

—

“Vậy là người chết đã để lại mật mã, giải mã bằng cách dùng mật mã square...”

Sau khi Tưởng Tề nghe Mộc Thập giải mã chi tiết, cần thời gian tiêu hóa nó.

Nguyễn Ngôn Hi khinh thường liếc mắt nhìn anh, sửa lại: “mật mã Four-square.”

Tưởng Tề không biết gì về mật mã, ngượng ngùng ho khan hai lần: “Khụ khụ, được rồi, sau đó anh giải mã ra từ “con bích” này sao?”

Nguyễn Ngôn Hi nâng cằm.

Giây tiếp theo, Tưởng Tề lại hỏi: “Nếu chỉ là trùng hợp thì sao? Có lẽ không có mật mã nào để giải mã.”

“Trùng hợp?”

Nguyễn Ngôn Hi cau mày, nheo mắt nhìn anh, giọng điệu cực nhanh khiến người ta có cảm giác áp chế, “Anh ta biết mình sắp chết, không thể nói cho ai biết, không thể tự cứu mình, không thể cầu cứu, anh ta để lại di thư và mật mã, đây là cái anh ấy để lại cho người khác, một mật mã đã thiết kế tỉ mỉ, giờ anh lại dùng trùng hợp để phủ định nó sao?”

“Tôi...Tôi không có ý này.”

Tưởng Tề bị khí thế của anh làm cho hoảng sợ, đột nhiên lắp bắp: “Tôi chỉ cảm thấy...thật mơ hồ, nếu anh ấy muốn để lại thông tin gì đó thì trực tiếp viết ra không phải là được rồi sao, sao phải dùng cách mã hóa bí ẩn này.”

Nguyễn Ngôn Hi khoanh tay, giọng điệu vẫn không khách khí lắm, “Anh thấy nếu anh ta trực tiếp viết hai chữ “con bích” trên giấy thì chúng ta có thể nhìn thấy không? Anh ta không thể để cho người uy hiếp tính mạng của mình phát hiện anh ta để lại manh mối, nên mới dùng di thư để mã hóa thông tin, hung thủ muốn người khác nhận ra Trương Tường tự sát, cho nên sẽ không hủy bức di thư này, mà phải giữ để làm căn cứ cho thấy Trương Tường tự sát.”

Mộc Thập ở bên cạnh chỉ vào bức ảnh trên bàn, “Còn nữa, tư thế dùng tay phải cắt cổ tay và vị trí đặt chuột, tôi nghĩ Trương Tường cố ý làm như vậy, để khơi dậy sự nghi ngờ của cảnh sát.”

Bây giờ tôi nghĩ đến thì đúng là có tồn tại khả năng này.

Tưởng Tề gãi đầu, “Vậy con bích kia là gì? Không lẽ hung thủ tên là con bích sao.”

Cao Lăng Trần suy luận: “Có thể là mật danh của hung thủ.”

Mộc Thập xem website, “Con bích có thể đại biểu cho binh lính, hòa bình và đàn ông.”

“Hòa bình thì quên đi, hung thủ giết người là nam binh lính sao?”

Tưởng Tề kết hợp.

Cô tiếp tục: “Ngoài ra, con Q bích đại diện cho Athena, con K bích đại diện cho David, con J bích đại diện cho Ogier.”

Nghe xong thì suy nghĩ

“Mọi người, chúng ta chỉ còn chưa đầy 30 tiếng nữa.”

Điều đó có nghĩa là 18 tiếng đã trôi qua, nhưng họ chỉ biết rất ít thông tin.

Bốn người bọn họ không có tiến triển gì trong việc giải mã tin nhắn cuối cùng mà người chết để lại, vì thời gian hạn chế, Cao Lăng Trần đề nghị hành động riêng, anh ở đây tiếp tục điều tra các mối quan hệ xã hội của người chết, liệt kê những người có thể gây ra mối đe dọa cho người chết, trong khi Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập tiếp tục nghiên cứu ý nghĩa đằng sau “con bích”.

—

Một bức tường viết đầy gì đó, Nguyễn Ngôn Hi vẽ một con bích lớn trên bức tường.

Kế bên hình vẽ, từ trên xuống dưới, được viết:

Lưỡi dao

Người đàn ông

Hòa bình

Binh lính

Nữ thần

Đức vua

Vệ sĩ

Nguyễn Ngôn Hi nhìn mấy ý nghĩa của con bích, cuối cùng lắc

đầu, ném bút đi, chân trần đi quanh phòng, hai tay gãi đầu, miệng lớn tiếng nói, trông hơi giống thần kinh, “Tôi biết tôi phải chết, người đó nhất định bắt tôi phải chết, tôi không còn lựa chọn nào cả, chạy không thoát, không thể kêu cứu. Hôm nay, tôi phải tự sát, nhất định phải để lại một ít thông tin, tôi muốn để người khác biết có người muốn uy hiếp tôi, cho nên tôi phải thiết kế mật mã, chìa khóa trong quyển sổ, ẩn giấu thông tin trong bức di thư, vậy tôi nên để lại loại thông tin thế nào?”

Anh ngẩng đầu nhắm mắt lại, muốn đặt mình vào cảm giác của người chết lúc đó.

“Tên của hung thủ?”

Anh ngẫu nhiên phủ nhận, “Không, có lẽ tôi không biết tên của hắn, vậy mật danh? Tôi biết mật danh của hắn từ đâu, hắn nhắn tin cho tôi, gọi điện thoại, gửi tin nhắn?”

Mộc Thập nhìn thông tin trong tay rồi trả lời: “Tôi không tìm thấy bất kỳ tin nhắn lạ nào bị xóa khỏi điện thoại di động của người chết, gần đây không có cuộc gọi lạ, cũng không có thư, tôi cũng kiểm tra email, cũng không có.”

Nguyễn Ngôn Hi dừng chân lại, sau khi ngừng, rồi xoay người đi lại, “Có lẽ hắn đến nhà tôi, có thể chúng tôi đã gặp nhau, hắn đứng trước mặt tôi, có lẽ tôi có thể nhìn thấy dáng vẻ của hắn.”

Nguyễn Ngôn Hi hơi nheo mắt lại, nói chậm lại, “Còn có thể chất đặc biệt...cái gì đó.”

Mộc Thập ngược mắt lên nhìn anh, nói trước: “Hình xăm?”

Rõ ràng hai người họ có cùng một suy nghĩ, “Hình xăm con bích. Bây giờ là mùa đông, lộ ra ngoài chỉ có da mặt, da cổ, còn có tay, vậy tôi có thể...”

“Khoan đã.”

Mộc Thập đột ngột cắt ngang lời nói của Nguyễn Ngôn Hi, giống như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, “Hình xăm.”

Đương nhiên, lúc này Nguyễn Ngôn Hi cũng không ngại Mộc Thập ngắt lời anh, ngược lại, sau khi nhìn thấy biểu cảm của Mộc Thập, anh vội vàng hỏi: “Mộc Thập, có chuyện gì vậy, em nghĩ ra cái gì?”

Mộc Thập hạ mắt suy nghĩ một hồi, ngược lên nhìn anh nói: “Em không biết có liên quan gì không, nhưng em từng nghe anh trai em kể về một vụ án giết người hàng loạt, đến hôm nay, vụ án vẫn chưa được phá, mỗi khi hung thủ giết người trong nhà nạn nhân, hắn sẽ để lại một công cụ để xăm, bên cạnh công cụ là một món đồ trong nhà nạn nhân, lúc đó, cảnh sát tin rằng mỗi khi hung thủ giết ai đó, sẽ giữ lại một món đồ kỷ niệm, sau đó xăm một thứ đó lên cơ thể hắn.”

“Vậy lần cuối cùng hắn giết người khi nào?”

Nguyễn Ngôn Hi không có ấn tượng gì về vụ án này.

Mộc Thập nhớ rất rõ: “Mười năm trước, trong một tháng, hắn giết tổng cộng mười người, sau đó giống như biến mất khỏi thế gian, hắn không phạm tội nữa.”

Đây là một vụ án rất chấn động vào thời điểm đó, sự tàn nhẫn của hung thủ, tình hình bi thảm tại hiện trường và các dụng cụ xăm hình để lại hiện trường vụ án, tất cả cảnh sát điều tra vụ án vào thời điểm đó, nhưng không tìm được hung thủ.

“Mười năm trước? Chẳng trách anh không biết, lúc đó anh đang ở nước ngoài. Bình quân ba ngày giết một người, tốc độ phạm tội rất nhanh.”

Vật mà khi phạm tội nhanh như vậy, hẳn vẫn có thể nấu rất tốt, tìm kiếm mục tiêu tiếp theo và cuối cùng biến mất không để lại chút dấu vết nào.

Mộc Thập nói thêm: “Một số nạn nhân chết chỉ cách nhau một ngày, những người đó đã bị tra tấn đến chết, một số vết thương trên cơ thể của người chết là...”

Nguyễn Ngôn Hi đoán được: “Bọn họ tự làm.”

Mộc Thập gật đầu: “Hung thủ để họ tự hại mình trước, cuối cùng tự kết liễu đời mình.”

“Cuồng ngược đãi, đúng là cuồng ngược đãi, hẳn rất hưởng thụ quá trình này, làm một người thưởng thức, nhìn họ tự sát trong sợ hãi và tuyệt vọng.”

Sau đó Nguyễn Ngôn Hi nghĩ đến một chuyện quan trọng, “Đúng rồi, trên người hung thủ xăm những thứ gì?”

“Em có hồ sơ vụ án trong máy tính.”

Mộc Thập bật máy tính lên, tìm hiểu thông tin vụ án, đồng thời cho Nguyễn Ngôn Hi xem từng bức ảnh hiện trường.

Sau khi xem 7, 8 bức ảnh, khi một bức ảnh khác xuất hiện, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên nói dừng lại, anh chỉ vào một thứ trong ảnh, hỏi Mộc Thập: “Em thấy hình này có quen không?”

Đó là một cái bật lửa, trên đó có một hoa văn màu đen, trong đám lửa, rõ ràng là một con bích.

Thời gian còn lại: 28 giờ 05 phút.

Chương 68

Mặc dù Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đã xác định được nghi phạm lớn nhất hiện tại, nhưng vấn đề tiếp theo nghiêm trọng hơn, tại sao hung thủ biến thái này đã yên lặng mười năm lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, sau mười năm hẳn lại giết người, tại sao bây giờ hẳn lại chọn Trương Tường làm mục tiêu, cuối cùng hẳn đã ép Trương Tường tự sát như thế nào.

Không có câu trả lời.

Manh mối duy nhất của họ bây giờ là con bích.

Và nếu hung thủ thật sự là người đã ung dung ngoài vòng pháp luật trong mười năm, mười năm còn không phá được án, làm thế nào họ có thể tìm thấy hắn trong hơn 20 tiếng?

Thông tin trong tay Mộc Thập chưa đầy đủ, vì vậy cô lập tức gọi điện thoại cho Cao Lăng Trần, sau khi Cao Lăng Trần cúp điện thoại, anh lập tức đến kho lưu trữ trong cục cảnh sát để lấy tất cả thông tin về vụ án mười năm trước.

Tất cả hồ sơ đều được gửi đến nhà Nguyễn Ngôn Hi, Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp cự tuyệt để Tưởng Tề qua xem với họ, chờ họ gửi hộp hồ sơ thì để họ ngoài cửa, sau đó cùng Mộc Thập, hai người đóng cửa trong phòng xem hồ sơ.

Nguyễn Ngôn Hi từ chối vì hai lý do, một là tốc độ đọc của bọn họ quá chậm, hai là vì anh phải lưu trữ tất cả thông tin trong đầu trước, sau đó mới lọc ra những thông tin quan trọng, cho

nên cần phải làm một mình.

Mộc Thập phân loại lại tài liệu trong hộp hồ sơ, đặt trước mặt từng cái một theo thứ tự mà Nguyễn Ngôn Hi đã quen, điều này làm tăng tốc độ đọc của Nguyễn Ngôn Hi.

Vài giờ sau, Nguyễn Ngôn Hi quét qua tất cả các hộp hồ sơ.

Phương thức hoạt động của hung thủ, từng chi tiết của hiện trường vụ án, những vết sẹo trên cơ thể chết, những món đồ kỷ niệm được chọn, tất cả thông tin được bày ra trước mắt anh ta thông qua thông tin được ghi lại trong tâm trí anh.

“Hắn dùng thời gian rất ngắn để chọn người bị hại, người bị hại đều ở một mình, hắn lựa chọn gây án nửa đêm, cạy cửa vào nhà, trước tiên đánh người bị hại bất tỉnh, dán miệng họ lại, chờ họ tỉnh lại sau đó tra tấn họ. Hung khí là một con dao, một dao đâm vào tim, rất gọn gàng. Sau đó, hắn ở trong phòng chọn đồ kỷ niệm, sau đó ngồi trên ghế, xăm đồ kỷ niệm lên người mình, có thể là trên cánh tay, rồi dọn dẹp tất cả, hắn ung dung không gấp gáp rời khỏi phòng.”

Anh nhắm mắt lại mở ra lần nữa, sau đó đứng dậy đi tới bên tường, dùng bút viết một chữ lớn – mười.

Nguyễn Ngôn Hi cầm bút tô lại chữ mười này, tổng cộng mười lần, “Mười năm trước, hắn giết mười người, chọn mười món đồ kỷ niệm, hai chữ số cuối cùng của số nhà nạn nhân là 10.”

Mộc Thập: “Hắn bị OCD.”

“Thập toàn thập mỹ à?”

Nguyễn Ngôn Hi chế nhạo.

“Đó là lý do tại sao hắn lại gây án sau mười năm?”

Mộc Thập suy nghĩ một hồi: “Nhưng tại sao hắn lại thay đổi phương thức gây án, lần này hắn không tự tay giết người, mà để nạn nhân tự sát, không tìm thấy dụng cụ xăm hình nào ở hiện trường.”

Nguyễn Ngôn Hi ném bút, lại nhìn Mộc Thập, “Mười năm rồi, có thể hắn tiến hóa hoặc là thoái hóa.”

“Thoái hóa.”

Mộc Thập lập tức hiểu ý của Nguyễn Ngôn Hi, “Cảnh sát phán đoán hung thủ ở độ tuổi từ 30 đến 40, sau mười năm, bây giờ hắn phải từ 40 đến 50 tuổi, rõ ràng thể lực không còn tốt như hồi đó.”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu nói: “Vây so với việc dùng thể lực khuất phục nạn nhân, bây giờ hắn chọn cách thoải mái hơn, dùng tra tấn tâm lý để nạn nhân lựa chọn tự sát dưới áp lực tâm lý, đồng thời hắn cũng thích quá trình khiến người khác suy sụp tâm lý này.”

Quá trình chuyển đổi từ tra tấn thể xác sang tinh thần rất khó để nói liệu đó là thoái hóa hay tiến hóa.

“Và kể từ khi hắn bắt đầu giết người một lần nữa, hắn sẽ không dừng lại một khi hắn bắt đầu.”

Mộc Thập khẽ thở dài: “Cho đến khi giết đủ mười người.”

“Chắc chắn chúng ta đã bỏ lỡ điều gì đó trong vụ án của Trương Tường, vì hung thủ đã chọn một hình xăm kỷ niệm trên cơ thể ở mọi hiện trường vụ giết người mười năm trước, nên lần này hắn cũng phải chọn một món đồ kỷ niệm cho mình. “

Vì vậy, hai người quyết định đến nhà Trương Tường một lần

nữa.

Bắt taxi xuống dưới lầu nhà Trương Tường, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập nhìn thấy một cô gái trẻ bước ra khỏi taxi, đứng trước cửa, trước khi họ xuống xe, cô ấy mặc áo khoác màu be, đội mũ trên đầu, vành trước bị kéo xuống, gần như che khuất tầm mắt, cô cúi đầu xuống, đứng ở cửa, bàn tay đeo găng nắm chặt túi xách, thỉnh thoảng nhìn cửa, nhưng không hề tiến lên một bước.

Cách ăn mặc và ngôn ngữ cơ thể kỳ lạ của cô tự nhiên thu hút sự chú ý của hai người, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập bước ra khỏi xe, đi đến bên cạnh cô.

Mộc Thập hỏi: “Cô ơi, cô có chuyện gì vậy?”

Cô gái vốn đã vô cùng lo lắng, lại bị âm thanh đột ngột làm giật mình, khi nhìn lại, cô vô thức lùi lại vài bước, cơ thể ngã về phía sau.

Nguyễn Ngôn Hi ở ngay phía sau cô, khi thấy cô sắp ngã xuống, đã kéo tay cô, ai biết ngay khi người phụ nữ đứng vững, thay vì nói một lời cảm ơn, cánh tay của cô vô thức rũ bỏ bàn tay đang ôm cô của Nguyễn Ngôn Hi, biểu cảm trên mặt cô là ghê tởm và sợ hãi.

“Thật, thật xin lỗi.”

Người phụ nữ cúi đầu xuống, không nhìn Nguyễn Ngôn Hi, giọng nói rất nhẹ nhàng.

Không hiểu sao bị đẩy tay ra, vẻ bất mãn của Nguyễn Ngôn Hi lập tức hiện lên trên mặt, nhưng anh vẫn không nói gì, nhìn trạng thái của cô suy nghĩ một hồi, anh đứng sau lưng Mộc Thập.

Vừa rồi Mộc Thập cũng có chút nghi ngờ về hành động cực đoan của người phụ nữ này, nhưng cô lập tức nghĩ đến thân phận của người trước mặt, “Cô ơi, cô có phải là bạn gái của Trương Tường không?”

Người phụ nữ giật mình, ngược lên nhìn cô, “Cô, cô là ai? Làm sao cô biết?”

Đôi mắt cô đỏ hoe, khuôn mặt vẫn còn nước mắt, rõ ràng cô vừa mới khóc.

Mộc Thập nói thật với cô: “Chúng tôi hiện đang điều tra vụ án của Trương Tường, tôi đã nhìn thấy một bức ảnh của cô ở nhà anh ta.”

Nghe xong, cô thì thầm với Mộc Thập: “Vậy cô là cảnh sát sao?”

“Cố vấn, hỗ trợ cảnh sát phá án, bây giờ chúng tôi đến nhà Trương Tường, tôi nghĩ cô cũng nên đi xem.”

Bạn gái của Trương Tường, Điền Mễ gật đầu sau khi suy nghĩ một lúc.

Cảnh sát bảo vệ nhà của Trương Tường đã nhận ra Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập, cho họ vào phòng.

Điền Mễ dùng tay đỡ tường, để cô có thể ổn định thân thể, trước khi bước vào, nước mắt đã rơi, căn phòng quen thuộc, đồ đạc không thay đổi, nhưng chỉ thiếu chủ nhân của ngôi nhà.

Thiết kế ban đầu của ngôi nhà trông đặc biệt vắng vẻ, Điền Mễ chậm rãi đi qua phòng khách, đến phòng ngủ, bên trong tủ là ảnh chụp của Trương Tường và gia đình, cũng như một bức ảnh chụp khi hai người họ đi du lịch, người đàn ông và người phụ nữ trong ảnh đang ôm nhau, ánh mắt tràn đầy tình yêu dành cho nhau, một tháng trước, họ đang lên kế hoạch kết hôn, tương lai

của họ, nhưng bây giờ...

Cô không thể kiềm chế nỗi đau của mình nữa, đặt khung ảnh vào lòng, cuộn tròn trên mặt đất và khóc lớn.

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đang ở trong phòng khách, lúc này không muốn làm phiền cô, bởi vì Điền Mễ cần một chút thời gian để phát tiết nỗi đau, nhưng đồng thời, hành vi bất thường của cô cho họ biết rằng họ cần để ý đến cô.

“Cô ấy rất kháng cự đàn ông, anh ở bên ngoài, Mộc Thập, lát nữa em vào nói chuyện với cô ấy đi.”

Đối với cử chỉ thiện ý của Nguyễn Ngôn Hi, Điền Mễ thể hiện hành động rất cực đoan, điều này cho thấy cô rất chán ghét sự đụng chạm của đàn ông, thậm chí có thể nói là ghê tởm. Nhưng bọn họ biết trước đó Điền Mễ hoàn toàn không phải như vậy, cái chết của Trương Tường không thể dẫn đến hậu quả như vậy, cho nên hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó trong khoảng thời gian trước khi anh chết.

Điều Nguyễn Ngôn Hi để ý là chuyện này và việc Trương Tường chết có quan hệ hay không.

“Được.”

Mộc Thập cũng nghĩ như vậy, tình huống hiện tại, chỉ có cô mới có thể nói chuyện với Điền Mễ.

Sau khi tâm trạng của Điền Mễ ổn định lại một chút, Mộc Thập bước vào phòng ngủ đóng cửa lại.

Khi Điền Mễ thấy cửa đóng lại, cô ấy chợt hét lên: “Cô làm gì vậy?”

Ý định ban đầu của Mộc Thập là để họ có một môi trường yên

tĩnh để trò chuyện, nhưng Điền Mễ lại phản ứng dữ dội với điều này.

Mộc Thập cau mày, lại đặt tay lên tay nắm, nói với cô: “Xin lỗi, tôi không có ý xấu, nếu cô không thoải mái, tôi có thể mở cửa.”

Cô ghen ngào lắc đầu: “Không cần, ngại quá, tôi đã phản ứng thái quá.”

“Không sao, cô Điền, ngồi lên giường đi.”

Mộc Thập đưa tay ra đỡ cô dậy, khi tay Mộc Thập chạm vào cánh tay cô, cô chỉ hơi run rẩy, không đẩy ra.

“Cảm ơn.”

Mộc Thập đưa khăn giấy cho cô, giọng nói càng nhẹ nhàng hơn, “Chúng tôi đang điều tra nguyên nhân tử vong của Trương Tường, cho nên muốn hỏi cô một số chuyện.”

Điền Mễ lau nước mắt, đưa tay sờ bức ảnh trong khung hình, nước mắt lại rơi xuống, “Anh, anh ấy thật sự tự sát sao?”

Mộc Thập bất đắc dĩ, chỉ có thể trả lời: “Hiện tại, dựa theo chứng cứ thu được, xem ra là như vậy.”

Vì vậy, Điền Mễ càng khóc thảm thiết hơn: “Tất cả đều là vì tôi, tất cả đều là vì tôi, cho nên anh ấy mới như vậy.”

Mộc Thập nhìn vẻ đau buồn và tự trách của cô, nghe được lời nói của cô có gì không ổn, “Sao lại là vì cô?”

Cô cúi đầu, vùi mình vào khung ảnh, nói với giọng ghen ngào: “Anh ấy, anh ấy muốn bảo vệ tôi, tất cả là vì tôi!”

“Cô Điền, gần đây có ai từng uy hiếp cô không?”

Cô chỉ biết khóc, hai tay ôm lấy cơ thể mình, cơ thể run rẩy.

Kết hợp với phản ứng kỳ lạ trước đó của cô và những gì cô vừa nói, đôi mắt Mộc Thập mở to, đột nhiên hiểu ra điều gì đó, “Cô có bao giờ gặp một người đàn ông xăm mình không?”

Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, khi nghe thấy giọng nói, anh quay đầu nhìn về phía cửa phòng ngủ, thấy Mộc Thập đi ra với vẻ mặt lạnh lùng, cô dùng tay đóng cửa lại rồi đi về phía anh.

Sau đó, Nguyễn Ngôn Hi nghe Mộc Thập nói: “Tôi biết đồ kỷ niệm mà hung thủ lấy từ Trương Tường là gì rồi.”

Thời gian còn lại: 24 giờ.

Chương 69

Căn phòng mờ tối, cánh cửa bị khóa, nước mắt của người phụ nữ, cái miệng bịt miệng, miệng bị bịt kín cùng với nỗi đau và sự tuyệt vọng không thể thốt ra được.

Tội ác bị che giấu trong bóng tối, những hình xăm mờ ảo dưới ánh trăng, cuối cùng biến thành sự im lặng và một tiếng khóc thút thít.

Sợ hãi, hoảng hốt, bảo vệ, thương tích của một người phụ nữ và sự nỗ lực của một người đàn ông, tất cả những điều này cuối cùng đã biến thành một vụ tự sát, một thảm kịch.

Một vụ án không có hung thủ.

—

Một ngày nọ, trên đường đi làm về, Điền Mỹ bị cưỡng ép vào một chiếc xe hơi, sau đó bị một người đàn ông đưa đến một nơi xa lạ.

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đưa Điền Mỹ cục cảnh sát, họ cần biết nơi đó ở đâu, nhưng Điền Mỹ không muốn nhớ được.

Để biết được chi tiết chuyện ngày đó, Cao Lăng Trần cố ý nhờ một nữ cảnh sát trong đội nói chuyện với Điền Mỹ, nhưng cô ấy vẫn bày tỏ tâm trạng bài xích, chỉ khóc dữ dội, không nói gì.

Tình huống trước mắt khiến Cao Lăng Trần gặp phải nan đề, thời gian còn chưa tới một ngày, nhưng bọn họ lại không nắm

bắt được một chút tung tích của hung thủ, Điền Mễ là người duy nhất tiếp xúc với hắn, cô ấy có thể là đột phá, vấn đề bây giờ phải phá vỡ cục diện bế tắc này.

“Để tôi đi. “

Cao Lăng Trần xoay người lại, chính là Mộc Thập lên tiếng. Tiếp nhận ánh mắt của Cao Lăng Trần, Mộc Thập nhìn anh nói: “Vừa rồi tôi có nói chuyện với cô ấy, bây giờ cô ấy không muốn nói, nên để tôi thử xem.”

Đây dường như là cách duy nhất bây giờ, Mộc Thập cũng là ứng cử viên sáng giá nhất, vì vậy Cao Lăng Trần gật đầu đồng ý, để nữ cảnh sát bên trong đi ra.

Lúc này, Nguyễn Ngôn Hi vươn tay nắm tay Mộc Thập: “Đợi đã.”

Anh nói với Cao Lăng Trần: “Chúng ta đi mua ly trà sữa sô-cô-la XX trước đi.”

Cao Lăng Trần cau mày: “Trà sữa sô-cô-la?”

Nguyễn Ngôn Hi giải thích: “Trong nhà Trương Tường có một đơn đặt hàng mang của cửa hàng này, họ có một bức ảnh họ uống trà sữa cùng nhau, Điền Mễ đang uống trà sữa sô-cô-la.”

Điền Mễ vốn đã bị tổn thương, bất kể là bản thân hay cái chết của bạn trai, trước đó ở trong nhà Trương Tường, hoàn cảnh quen thuộc vẫn có thể cho cô ấy cảm giác yên ổn phần nào, nhưng bây giờ bị đưa đến cục cảnh sát, xung quanh không còn người hay vật quen thuộc, hoàn cảnh xa lạ sẽ khiến cô bài xích nghiêm trọng, chưa kể bây giờ nó còn khiến cô nhớ lại hồi ức đau khổ nhất của mình, vì vậy một ly trà sữa cô thích uống sẽ xoa dịu cảm xúc của cô một chút.

Ngay sau đó, một cảnh sát chạy đến với một ly trà sữa sô-cô-la

vẫn còn nóng trong tay, Mộc Thập cầm lấy trà sữa rồi bước vào phòng nghỉ.

Điền Mễ ngồi ở trên ghế sofa, cúi đầu, hai tay ôm cánh tay, ngôn ngữ cơ thể của cô hoàn toàn thể hiện sự bất an và kháng cự, trên bàn trà trước ghế sofa có một ly nước lạnh, cô chưa uống miếng nào.

Mộc Thập đi tới, ngồi xuống, cách cô ấy không xa cũng không gần, duy trì khoảng cách, sau đó đưa trà sữa cho cô ấy.

Khi nhìn thấy ly trà sữa Điền Mễ sửng sốt một lúc, sau khi cẩn thận đưa tay ra nhận lấy, cô hơi ngước lên nhìn Mộc Thập, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Mở miệng nói chuyện là được rồi, Mộc Thập không hỏi thẳng vụ án, mà bắt đầu bằng trà sữa, “Cô thích uống trà sữa sô-cô-la đúng không?”

Điền Mễ cầm trà sữa, chậm rãi nhấp một ngụm, có chút kinh ngạc khi nghe thấy câu hỏi của cô: “À, cô, làm sao cô biết?”

Mộc thị đáp: “Ảnh của cô, lúc đó cô uống cái này.”

“Tôi thích uống trà sữa ngọt như vậy, lúc nào anh ấy cũng nói...”

Điền Mễ nói về quá khứ, giọng nói có chút ghen ngào, “Nhưng lần nào anh ấy cũng mua cho tôi uống.”

“Anh ấy yêu cô.”

Điền Mễ nghe vậy thì khóc không thành tiếng, người đàn ông yêu thương và chiều chuộng cô đã không còn nữa, anh đã rời bỏ cô mãi mãi.

Mộc Thập đưa khăn giấy xoa dịu cô một lúc, sau đó đi thẳng vào

vấn đề: “Cô Điền, tôi nghĩ nữ cảnh sát vừa rồi đã nói với cô rằng chúng tôi đang tìm người đàn ông đó, mười năm trước hắn đã giết mười người, bây giờ hắn đã ép bạn trai cô tự sát, vì vậy chúng tôi hy vọng rằng cô có thể cung cấp manh mối để giúp cảnh sát tìm thấy hắn.”

Điền Mễ vẫn không muốn nhớ lại, cô quay mặt đi, “Tôi đã nói với cô tất cả những gì tôi biết.”

Mộc Thập chậm rãi dẫn dắt cô, “Đúng vậy, cô đã nhìn thấy hình xăm của hắn, nhưng người không thể nhớ người đã thấy ở đâu?”

Cô lắc đầu: “Không, tôi không biết, tôi bị đưa vào ghế sau cũi, bị trói, mắt và miệng bị che kín nên không nhìn thấy gì cả.”

Mộc Thập: “Không sao, cô còn nhớ xe đi bao lâu thì dừng không?”

Điền Mễ cau mày nhớ lại: “Có lẽ khoảng 30 phút hoặc 40 phút.”

Mộc Thập: “Rất tốt, cô có nghe thấy được gì khi cô xuống xe không?”

Điền Mễ: “Ở đó rất yên tĩnh.”

“Chỗ đó chắc là rất vắng vẻ, cô đứng ở đó, có nghe được âm thanh nào đặc biệt không?”

Dưới sự dẫn dắt của Mộc Thập, dường như Điền Mễ đã trở lại nơi đó, cô nhắm mắt lại, “Tôi, tôi không chắc, hình như nghe thấy tiếng nước, có chút mưa.” “

Mộc Thập tiếp tục hỏi: “Mùi ở đó thì sao?”

Cô cau mày, “Mùi hơi khó ngửi.”

Mộc Thập: “Mùi thối sao?”

Cô lắc đầu, “Không, có mùi hóa chất.”

“Rất tốt, chúng ta tiếp tục.”

Giọng nói Mộc Thập hơi trầm, “Sau đó hắn mang cô vào phòng, hắn có lấy tấm vải che mắt cô không?”

Giọng nói của cô trở nên có chút nôn nóng, thân thể run rẩy không kiềm chế được, “Không, hắn, hắn đưa tôi đi, đưa tôi...”

Mộc Thập đặt tay lên tay cô, an ủi: “Cô Điền, từ từ thôi, đừng sợ.”

Điền Mễ uống một ngụm trà sữa, như muốn hấp thụ chút hơi ấm, cô chậm rãi nói: “Hắn đặt tôi lên giường, sau đó hắn kéo vải trên mắt tôi ra.”

Mộc Thập: “Vậy cô thấy gì?”

Cô tuyệt vọng lắc đầu, giai đoạn đó quá đau khổ, cô lại rơi lệ, “Không, trời quá tối, hắn đè lên tôi, tôi không nhìn thấy mặt hắn, tôi nói tôi nhìn thấy hình xăm trên tay hắn.”

Mộc Thập: “Nếu không nhìn thấy mặt hắn cũng không sao, cô có nhìn thấy quần áo của hắn không?”

Điền Mễ lắc đầu, vẻ mặt đau đớn, nhưng cô vẫn cố hết sức nhớ lại: “Một chiếc áo khoác bông, một chiếc áo khoác bông màu đen, hình như trên đó có thứ gì đó.”

Mộc Thập vuốt tay cô ấy, khích lệ cô, “Còn gì nữa? Trên người hắn còn gì nữa không?”

“Tôi không biết, tôi đang giãy giụa, tôi chỉ có thể nhìn thấy mấy cái đó.”

Mộc Thập: “Được rồi, còn mùi thì sao? Cô ngửi được mùi gì trên người hắn?”

“Có một chút, một chút mùi sơn. Tôi không muốn nhớ lại nữa.”

Cô đau khổ nói.

Mộc Thập hơi cao giọng, cố gắng dẫn dắt cô, “Cô Diên, cô đã làm rất tốt rồi, không nhìn người đàn ông đó nữa, bây giờ chúng ta quay về phòng, cô có thấy gì trong căn phòng đó không?”

Tâm trạng của cô dần dần tốt lên một chút, “Có cửa sổ.”

“Vậy cô có thể nhìn thấy bên ngoài, đúng không?”

Cô gật đầu: “Ừm.”

“Bên ngoài cửa sổ có cái gì?”

“Một cái cây, không có lá, chỉ có cành, chỉ có thể thấy cái này.”

Mộc Thập bước ra khỏi phòng, nói với những người bên ngoài: “Nơi cô ấy được đưa đến là một vùng ngoại ô, cách nơi cô ấy làm việc khoảng 30 đến 40 phút, xung quanh có một nhà máy hóa chất, gần đó, có một con sông, là nơi nhà máy hóa chất xả nước thải, hôm đó trời mưa nhỏ.”

Cô dừng lại, rồi nói tiếp, “Ngoài ra còn có thông tin rất quan trọng, bây giờ hung thủ là một thợ sơn, có thể đó là nơi hắn làm việc hoặc sinh sống.”

Thời gian còn lại: 20 giờ 36 phút.

Chương 70

Thợ sơn, đây là lần đầu tiên cảnh sát có thông tin về hung thủ, đúng là thu hoạch lớn, mười năm trước khi cảnh sát dự đoán nghề nghiệp của hung thủ xăm mình, hoàn toàn không xem xét đến nghề thợ sơn, bởi vì trong nhà của người chết đều không có sửa chữa, hàng xóm của họ cũng không có, cho nên đương nhiên họ sẽ không nghĩ đến phương diện thợ sơn.

Mà bây giờ, có nghề nghiệp, còn biết nơi hẩn làm việc và sinh sống, muốn tìm một người như vậy thì dễ hơn nhiều, tiếp theo là việc của bọn Cao Lăng Trần, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập không giúp được gì nữa, vì vậy họ bắt taxi về nhà.

Vào buổi tối cùng ngày, trước khi đi ngủ, Mộc Thập ở trong phòng của mình nhận được một tin nhắn từ Cao Lăng Trần, gồm một bức ảnh và một cái tên.

Người đàn ông trong bức ảnh khoảng 40 tuổi, làn da ngăm đen, trông bình thường, điều duy nhất thu hút sự chú ý của mọi người là một đôi mắt sắc bén, nhìn thẳng về phía trước.

Mộc Thập biết đây là hung thủ xăm hình hiện đã được cảnh sát xác nhận, Trương Học Mân, là tên của hẩn.

Cao Lăng Trần còn chưa gọi cho cô, điều đó có nghĩa là họ vừa xác nhận tên của hẩn và đang tìm kiếm nơi ở của hẩn. Mộc Thập lấy điện thoại ra, lật người rời giường, mặc áo khoác vào, đi ra cửa.

Lúc này, có lẽ Nguyễn Ngôn Hi còn chưa ngủ, vì vậy cô mở cửa đi ra ngoài, đi sang phòng bên cạnh, gõ cửa, mở cửa bước vào.

Nguyễn Ngôn Hi đang mặc đồ ngủ ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, hai mắt nhắm lại, như thể đã ngủ thiếp đi trên ghế. Tất nhiên, nếu bỏ qua sợi dây thừng buộc quanh người anh và người đàn ông đứng phía sau anh.

Đôi mắt sắc bén kia nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn Mộc Thập, một tay đang chống lên lưng ghế, tay kia cầm dao kề vào cổ Nguyễn Ngôn Hi, như thể đang đợi cô.

Mộc Thập tiến lên vài bước, vẫn dừng lại ở một khoảng cách nhất định, gọi tên hắn: “Trương Học Mân.”

Dường như Trương Học Mân không ngạc nhiên khi Mộc Thập biết tên mình, nâng cằm ra lệnh cho cô, giọng nói lạnh lùng trầm thấp, “Tắt điện thoại, đặt xuống đất rồi ném qua đây.”

Mộc Thập làm theo, bởi vì bây giờ tính mạng của Nguyễn Ngôn Hi đã nằm trong tay hắn, cô không cần phải kháng cự. Cô chĩa màn hình vào hắn, cho hắn thấy cô vừa tắt đi, sau đó cúi xuống, đặt điện thoại xuống đất, sau đó ném nó về phía hắn.

Điện thoại đáp đến chân Trương Học Mân, hắn đá sang một bên.

Sau đó, Mộc Thập chú ý đến con dao kề vào cổ Nguyễn Ngôn Hi, bình tĩnh nói với Trương Học Mân: “Cảnh sát đã tìm ra danh tính của anh, bây giờ họ đang tìm kiếm anh khắp thành phố.”

Trên mặt Trương Học Mân không có dấu vết hoảng sợ, hắn há miệng lộ ra vài chiếc răng đã ố vàng, mỉm cười nói: “Tôi biết, nhưng bây giờ bọn họ đang vội vã đến nơi làm việc và nhà của tôi, sẽ không có ai đến đây, đến lúc bọn họ đến đây, cô đã là một thi thể lạnh lẽo rồi.”

Mộc Thập nhíu mày, hiểu ý trong lời nói của hắn, “Vậy mục tiêu của anh là tôi sao? Tôi có thể biết nguyên nhân không?”

“Trước khi chết, muốn biết nguyên nhân? Nói cô nghe cũng không sao.”

Trương Học Mân rất hào phóng, dù sao bây giờ cũng có thời gian, trả lời một câu hỏi cũng không thể thay đổi bất cứ điều gì, “Có người trả rất nhiều tiền để mua mạng cô, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Mộc Thập thật sự không nghĩ tới sẽ có người mua mạng của cô, “Ai là người mua?”

“Cô không cần phải biết chuyện này.”

Hiển nhiên Trương Học Mân có chút không kiên nhẫn, từ trong túi lấy ra một lọ thuốc ném cho Mộc Thập, “Được rồi, bây giờ cô cũng biết nguyên nhân rồi, cô uống thuốc đi.”

Mộc Thập bắt được lọ thuốc, đó là một lọ thuốc màu trắng, không có nhãn mác, “Đây là loại thuốc gì? Thuốc ngủ?”

Dao của Trương Tuyết Mẫn di chuyển, dường như dùng một chút lực sẽ cắt cổ Nguyễn Ngôn Hi, đồng thời nói với Mộc Thập: “Thuốc ngủ thì phải uống nhiều lắm, rất phiền phức, cái này, chỉ cần một viên là đủ rồi.”

Mộc Thập gật đầu, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, cô đưa bàn tay cầm thuốc đến bên cạnh, sau đó lại thương lượng với hắn, “Vì ít nhất một tiếng nữa cảnh sát mới biết đến đây, tôi có thể hỏi vài chuyện không?”

Trương Học Mân sốt ruột hỏi: “Cô còn muốn hỏi cái gì nữa?”

Cô nhìn hắn nói: “Tại sao anh nghĩ tôi sẽ uống viên thuốc này?”

“Ha ha.”

Hắn giễu cợt, nụ cười hung ác và nham hiểm, sống dao xẹt qua da của Nguyễn Ngôn Hi, “Vậy thì tính mạng của bạn trai cô không còn nữa, hơn nữa cô cho rằng dù bây giờ cô muốn chạy trốn, anh ta có thể chạy trốn không?”

Một người đàn ông cầm dao và một cô gái trói gà không chặt, ai thua ai thắng, không cần nghĩ cũng biết được.

“Thật sao?”

Cô thấp giọng nói, “Tôi không nghĩ vậy.”

Mộc Thập vừa nói vừa đột nhiên ném lọ thuốc trong tay về phía hắn, cùng lúc đó, cửa sổ phía sau Trương Học Mân nhanh chóng mở ra, một con dao đâm chính xác vào cánh tay đang cầm dao của Trương Học Mân, đồng thời, người phụ nữ đột nhiên xuất hiện, nhảy vào phòng.

Cánh tay hắn bị thương, mặc dù Trương Học Mân chịu đựng đau đớn, không nói lời nào, hắn vẫn cau mày, nhưng cho dù có bị thương, hắn vẫn nhanh chóng xoay người ngăn cản công kích của người phụ nữ.

Dường như người phụ nữ chỉ mang theo một con dao, bây giờ cô ấy đang đối mặt với Trương Học Mân bằng tay không, nhưng ngay cả như vậy, cô không tỏ ra yếu thế, cô ấy chuẩn xác tránh được mọi đòn tấn công của Trương Học Mân, sau vài lần, cô ấy cầm con dao vẫn còn đâm trên cánh tay của Trương Học Mân, kéo nó thật mạnh, để lại một vết thương sâu trên cánh tay hắn.

“A!”

Trương Học Mân kêu lên một tiếng, không ngừng tấn công, cầm

dao đâm về phía ngực người phụ nữ, cô ta lại thoả mái tránh đi, nhân lúc có khoảng cách, cô đá Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi trên ghế, giúp anh ta né tránh khu vực tấn công của họ.

Thấy vậy, Mộc Thập lập tức kéo Nguyễn Ngôn Hi sang một bên, giúp anh cởi dây thừng trên người, sau khi xác nhận anh chỉ hôn mê thì thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, có tiếng rơi xuống đất, Mộc Thập ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trận chiến ở đằng kia cũng đã kết thúc, Trương Học Mân ngã xuống đất, hoàn toàn im lặng.

“Dây thừng.”

Lần đầu tiên người phụ nữ tiên lên tiếng, giọng nói lạnh lùng.

Hiển nhiên, câu này là nói với Mộc Thập, Mộc Thập đặt Nguyễn Ngôn Hi xuống rồi cầm dây thừng đi tới, dùng dây thừng trói Trương Học Mân, có nghĩa là hắn chưa chết, mà đang hôn mê.

Người phụ nữ nhanh chóng trói chặt toàn thân Trương Học Mân, đá hắn sang một bên sau, khi chắc chắn rằng hắn sẽ không thức dậy trong một thời gian ngắn.

Lúc này, Mộc Thập chỉ quan sát cô ấy cẩn thận, cô ấy mặc nguyên bộ đồ đen, tóc được tết gọn gàng, trên mặt không có biểu cảm gì, cho dù vừa rồi cô ấy đang đánh nhau với Trương Học Mân, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, nhưng điều đáng ngạc nhiên là cô ấy có khuôn mặt rất đẹp, sự mạnh mẽ với bộ quần áo đen tương phản với khuôn mặt trắng nõn của cô, Mộc Thập không nhịn được nhìn lâu hơn.

Như thế cảm nhận được ánh mắt của cô, người phụ nữ ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của cô.

Mộc Thập chân thành nói với cô ấy: “Cảm ơn.”

Người phụ nữ không lên tiếng, gật đầu đáp lại, thái độ lạnh lùng.

Người phụ nữ cất con dao đi, nghe thấy những lời của Mộc Thập, “Cô đến đây vì tôi à?”

Cô nhìn Mộc Thập một lần nữa, hứng thú nhìn cô: “Tại sao cô lại nói như vậy?”

Mộc Thập nói ra phán đoán của mình: “Cô không phải cảnh sát, mục tiêu của cô cũng không phải Trương Học Mân, cô phát hiện chúng tôi gặp nguy hiểm nên mới tới, tầm mắt của cô đặt trên người tôi nhiều hơn Nguyễn Ngôn Hi, cho nên tôi nghĩ cô đến đây vì tôi.”

Sao cô lại biết tôi, câu này Mộc Thập không hỏi.

Người phụ nữ nghe vậy thì cong khóe miệng, lần đầu tiên cô ấy có biểu cảm, cô ấy nhẹ nhàng nói: “Quả nhiên là em gái của anh ấy.”

Chương 71

“Quả nhiên là em gái anh ấy. “

Lời nói của người phụ nữ khiến sắc mặt Mộc Thập thay đổi, vội vàng xác nhận với cô ấy: “Cô biết anh trai tôi sao?”

Người phụ nữ không nói lời nào, hơi nâng cằm lên, đó là ngăm khẳng định, cô dựa vào cửa sổ, ánh mắt lướt qua ngoài cửa sổ, như thể đang chú ý đến tình hình bên ngoài, “Còn bao nhiêu phút?”

Rõ ràng là hỏi Mộc Thập.

Đó là một câu hỏi hơi bất ngờ, nhưng Mộc Thập hiểu cô đang hỏi gì, “Bảy phút.”

Rõ ràng người phụ nữ không muốn đụng mặt cảnh sát.

“Đủ rồi.”

Cô thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn Mộc Thập: “Xem ra cô đã gọi cảnh sát rồi, nếu tôi không xuất hiện, hẳn là cô cũng có thể giải quyết.”

Cảnh sát không thể đến nhanh như vậy, từ cục cảnh sát đến đây cũng phải mất hơn mười phút, cho nên rõ ràng Mộc Thập đã gọi cảnh sát trước khi cô ấy xuất hiện.

Mộc Thập gật đầu, khi cô bước vào phòng cô có chút hoảng hốt

khi nhìn thấy Trương Học Mân bắt cóc Nguyễn Ngôn Hi khi, thứ nhất, cô không ngờ Trương Học Mân lại xuất hiện ở đây, thứ hai, cô lo lắng tính mạng của Nguyễn Ngôn Hi gặp nguy hiểm, nhưng sau khi nghĩ lại, cô biết tạm thời Nguyễn Ngôn Hi không gặp nguy hiểm, bởi vì Trương Học Mân sẽ không trực tiếp giết người, hắn rất thích quá trình tra tấn người khác, vì vậy cô nhanh chóng hiểu rõ, lúc đó Nguyễn Ngôn Hi là một quân cờ, còn cô là mục tiêu.

Cho nên, khi Trương Học Mân không để ý, cô lập tức dùng điện thoại di động gọi cảnh sát, đây là phần mềm do Mộc Thập tự phát triển, có thể nhanh chóng gọi cảnh sát khi gặp nguy hiểm, đồng thời gửi tin nhắn cầu cứu cho Cao Lăng Trần, cho nên lúc đó cô sẽ có bảo đảm kép, cảnh sát nhất định sẽ xông tới, việc tiếp theo cô phải làm là trì hoãn thời gian chờ cứu viện.

Tất nhiên, điều cô không ngờ tới là sự xuất hiện của người phụ nữ trước mặt, hơn nữa còn liên quan đến anh trai cô.

Tuy nhiên, mặc dù cô ấy nói rằng cô có thể tự giải quyết, nhưng nếu lúc đó cô không mang theo điện thoại di động, hoặc nếu phần mềm bị trục trặc, chỉ cần có một chút vấn đề, sẽ dẫn đến một kết cục khác với bây giờ, vì vậy Mộc Thập nói với cô ấy: “Nhưng lúc đó tôi rất may mắn, nếu có bất kỳ sai sót nào, có lẽ tôi sẽ không thể giải quyết được.”

Người phụ nữ không nói gì thêm về chuyện này, bắt đầu nói cô ấy sẽ cung cấp thông tin cho Mộc Thập, “Theo thông tin tôi có được bây giờ, người yêu cầu Trương Học Mân giết cô và người bắt cóc cô gái tên Dư Tiểu Mẫn là cùng một người.”

Mộc Thập không cảm thấy quá ngạc nhiên, “Cô biết là ai không?”

Cô ấy nhìn Mộc Thập: “Không biết, hắn ẩn nấp rất sâu, còn chưa tìm ra thân phận của người này, nhưng nhất định hắn đến vì

cô.”

Mộc Thập bình tĩnh gật đầu nói: “Tôi biết.”

Nhưng cho dù vừa rồi tính mạng của cô bị đe dọa, nhưng cô vẫn cảm thấy dường như người đó đang nói với cô điều gì đó, nếu không phải vì hấn, họ sẽ không để ý đến vụ án tự sát của Trương Tường, cũng không thể giải quyết vụ án mười năm trước, dường như hấn đang hướng dẫn họ, nhưng mục đích của hấn là gì.

Không biết vì lý do gì, Mộc Thập lại nghĩ đến một người.

Người phụ nữ thấy Mộc Thập đang suy nghĩ, một lúc sau lại lên tiếng: “Cô nên biết, có một tổ chức tội phạm, chúng ta quen gọi họ là Mạng Nhện, bởi vì họ giống như một mạng nhện, bắt đầu từ điểm trung tâm, mở rộng ra bên ngoài, càng ở khu vực trung tâm, sức mạnh càng lớn.”

“Anh trai tôi đang có mặt ở đây.”

Cô khẳng định.

Ánh mắt người phụ nữ sáng lên, “Tất nhiên, Phượng Nhân Hoa cũng nói với cô biết rồi, không sai, bây giờ anh ấy là quản lý, ở tầng thứ 4 của mạng nhện.”

Mộc Thập hỏi: “Có bao nhiêu tầng?”

Người phụ nữ lắc đầu, cô không biết, “Mạng nhện này rất lớn, vì vậy không dễ leo lên.”

“Vậy làm sao tôi có thể gặp anh trai tôi?”

Mộc Thập nhanh chóng hỏi điều mình quan tâm nhất.

“Chờ thời cơ thích hợp, Mộc Thập, không dễ mới vào được tổ chức, sinh tồn cũng vậy, anh ấy không muốn liên lụy đến cô, vì bảo vệ cô, nhưng trước đó, có quá nhiều chuyện đã xảy ra với cô, khiến anh ấy hiểu rằng che giấu không phải là bảo vệ cho cô, vì vậy anh ấy yêu cầu tôi đến tìm cô.”

Người phụ nữ một hơi nói rất nhiều, sau đó cô chăm chú nhìn Mộc Thập, “Nhưng có lẽ cô nên tự mình lựa chọn. Nếu cô không bị liên lụy vào chuyện này, tôi sẽ cố gắng đảm bảo an toàn cho cô, nếu...”

“Tôi sẵn sàng.”

Trước khi người phụ nữ đó nói xong, cô đã nói, Mộc Thập không chút chần chờ, theo cô nếu đã liên lụy vào thì không còn đường lui nữa, huống chi, anh trai cô còn đứng trong đó.

Trong mắt người phụ nữ hiện lên một chút tán thưởng, sau đó cô ấy lấy thứ gì đó từ trong túi ra ném cho Mộc Thập.

Mộc Thập nhận lấy, đó là một cái USB, cô ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Đây là những gì anh trai cô đưa cho cô, xem rồi cô sẽ biết.”

Người phụ nữ đột nhiên nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang nằm trên mặt đất, “Đúng rồi, bạn trai nhỏ của cô...”

Mộc Thập nhún vai, “Còn cần phải nói anh ấy à.”

Đối với anh ấy, một việc thú vị và kích thích như vậy, tất nhiên anh ấy sẽ thấy hứng thú.

Lúc này, tiếng xe cảnh sát vang lên ngoài cửa sổ, người phụ nữ quay đầu nhìn ánh đèn cách cửa sổ không xa, mấy chiếc xe cảnh sát sắp đến trong vài phút.

“Đã đến lúc tôi phải đi.”

Người phụ nữ nhẩy nhẹ lên cửa sổ, xoay người ném một thứ khác cho Mộc Thập, “Cho cô cái này để phòng thân.”

Đó là một con dao, Mộc Thập đột nhiên nói: “Cảm ơn chị dâu tương lai.”

Rõ ràng, người phụ nữ đã sững sờ khi nghe thấy điều này, khuôn mặt của cô ấy lộ ra một chút xấu hổ, nhưng cô ấy lại mỉm cười, “Mộc Thập, hãy cẩn thận với Phượng Nhân Hoa.”

Sau vài giây, cô liếc nhìn thiết bị liên lạc trong tay, “Ồ, không cần.”

“Hẹn gặp lại sau.”

Nói xong, cô xoay người lao xuống, nháy mắt đã biến mất trong màn đêm.

Mộc Thập bỏ dao vào túi, xoay người suy nghĩ, lời nói của người phụ nữ này đang nhắc nhở cô, vừa rồi Trương Học Mân có thể dễ dàng đi vào là nhờ Phượng Nhân Hoa, hiện tại đương nhiên không cần phải cẩn thận, bởi vì nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, ai lại giữ hắn lại.

Mộc Thập thở ra một hơi, ngay từ đầu, giữ lại Phượng Nhân Hoa là một hành động rất nguy hiểm, cô và Nguyễn Ngôn Hi biết rất rõ điều này, nhưng dù sao hắn cũng là con của nạn nhân bị ba cô giết chết, vì cái chết của mẹ hắn, trong lòng của hắn cũng bị thù hận hành hạ nhiều năm rồi, cho nên Mộc Thập rất muốn thay đổi hắn.

Nhưng sau hơn mười năm thù hận, không thể thay đổi hắn hoàn toàn trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, vì vậy

trước cảm dỗ lớn này, hắn vẫn chọn con đường trước đó, trả thù.

“Ây da.”

Một tiếng rên rỉ truyền đến từ phía sau cô, Mộc Thập quay đầu lại thì thấy Nguyễn Ngôn Hi che đầu mở mắt ra, sau khi tỉnh lại, điều đầu tiên anh nói là: “Ai đánh vào đầu tôi!”

Vẫn với một tiếng hét.

Bây giờ Mộc Thập thở phào nhẹ nhõm, anh có thể hét lên, xem ra anh vẫn ổn.

Hai phút sau, Cao Lăng Trần vội vàng chạy vào, cảnh tượng bọn họ nhìn thấy khiến bọn họ ngẩn người ở cửa, khuôn mặt đen lại.

Mộc Thập ngồi trên giường của Nguyễn Ngôn Hi thì nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại nhìn bọn họ, còn ở bên cạnh, một người đàn ông không mặc gì ngoài một chiếc quần lót đang bị treo ngoài cửa sổ, cơ thể và cánh tay đầy hình xăm, trên cánh tay có một vết thương sâu. Đó là hung thủ mà họ muốn bắt, Trương Học Mân.

Mà Nguyễn Ngôn Hi đang đeo găng tay, đứng trước mặt hắn, trong tay cầm thứ gì đó vẽ lên người người đàn ông.

Cao Lăng Trần phản ứng lại, bước nhanh về phía anh: “Anh đang làm gì vậy?!”

Nguyễn Ngôn Hi lắc dung dịch axit yếu trong tay, “Giúp anh ta xăm hình.”

“...”

Ở một góc cách ngôi biệt thự không xa, một người phụ nữ mặc đồ đen đứng đó, gần như ẩn vào màn đêm, lấy ra một hộp thuốc

lá từ trong túi, lấy một điếu ra, đặt trở về.

Lạch cách, cô châm một điếu thuốc.

Cô lẳng lẳng nhìn xe cảnh sát đến, sau đó rời đi, từ đầu đến cuối cũng không hít hơi nào.

Ánh đèn tắt, cô quay người rời đi.

—

Trương Học Mân đã được đưa trở lại cục cảnh sát, tất nhiên, trước đó phải đến bệnh viện để điều trị.

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập cũng cùng nhau đến cục cảnh sát để lấy lời khai, bởi vì lúc đó Nguyễn Ngôn Hi đang hôn mê, vì vậy anh chỉ ngồi một bên để ngủ bù, suốt thời gian đó đều là Mộc Thập nói.

Mộc Thập nói sơ lược tình hình, đương nhiên bỏ qua người phụ nữ kia, mà biến thành, “Đúng lúc trên người tôi có một con dao.”

“Tối cô ngủ mà cầm theo dao bên người sao?”

Tưởng Tề nghe vậy thì nghi ngờ nhìn cô.

Mặt Mộc Thập không đổi sắc, “Đúng vậy, trên người tôi vẫn còn một con dao.”

Tưởng Tề hoàn toàn không nói nên lời, còn có tới hai con dao nữa chứ!

Sau đó Mộc Thập mô tả đơn giản: “Sau đó tôi chém hấn, làm hấn nát xủ, trói hấn lại, mấy phút sau, mọi người đã đến.”

Tưởng Tề nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang nhắm mắt, oán giận nói:

“Vậy đợi chúng tôi đến là được rồi, sao còn phải xăm hình cho hấn!”

“Vậy mọi người nên đến sớm hơn đi.”

Miệng Nguyễn Ngôn Hi toàn là lý lẽ.

Một tiếng sau, cảnh sát nhận được một cuộc điện thoại, một cuộc gọi cầu cứu, từ Dư Tiểu Mẫn, cảnh sát nhanh chóng tìm thấy cô trên một con đường nhỏ, vì bị nhốt hai ngày, cô ấy đang hoảng loạn.

Đang làm kiểm tra ở bệnh viện, xác định cô ấy chỉ hoảng sợ quá mức, ngoài ra, không có bất kỳ vấn đề gì.

Tuy nhiên, từ cô ấy, cảnh sát không có được bất kỳ thông tin hữu ích nào, ngày hôm đó Dư Tiểu Mẫn bị đánh thuốc mê, khi tỉnh lại, cô ấy thấy mình đang ở trong một tầng hầm tối tăm, mỗi ngày đều có người cung cấp thức ăn và nước uống cho cô, nhưng cô không thể nhìn thấy khuôn mặt của người đó, không ai nói chuyện với cô, hôm nay, khi cô tỉnh dậy, cô thấy mình đang ở trên một con đường nhỏ với một chiếc điện thoại di động bên cạnh, sau đó cô gọi cảnh sát.

Đối phương rất thận trọng, rõ ràng đã lên kế hoạch từ trước, không để lại bất kỳ manh mối nào cho bọn họ.

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập được đưa về nhà, Mộc Thập lấy chìa khóa mở cửa, ngay khi mở đèn lên, liền nhìn thấy một lá thư được đặt trên mặt đất ở lối vào.

Bức thư này có gì đó không thích hợp, phong thư được niêm phong bằng một bông hồng, vì vậy không cần phải suy nghĩ đã biết ai đã đưa nó cho cô.

Nguyễn Ngôn Hi cũng nhìn thấy bì thư này, sắc mặt trầm

xuống, lấy ra một chiếc khăn tay đưa cho cô.

Mộc Thập cúi xuống cầm lấy phong thư bằng khăn tay, chiếu đèn lên, sau khi chắc chắn bên trong chỉ có là thư, thì thay dép rồi đi vào phòng khách.

Cô đặt phong thư lên bàn trà, sau đó sử dụng con dao mà người phụ nữ đã đưa cho cô, rút ra khỏi vỏ dao.

“Hoa văn này...”

Nguyễn Ngôn Hi liếc mắt nhìn thấy hoa văn đặc biệt trên dao, “Có phải chúng ta đã từng gặp rồi không?”

Mộc Thập cũng ngạc nhiên, “Giống với hoa văn trên con dao kia.”

Con dao mà Mộc Thập và Nguyễn Ngôn Hi nghĩ đến chính là con dao được tìm thấy trên mặt đất ngoài cửa, sau khi có người đột nhập vào nhà họ, còn Vu Vu đuổi theo người đó ra ngoài.”

Mà bây giờ, con dao mà người phụ nữ bên cạnh anh trai đưa hoàn toàn giống với hoa văn trên con dao đó, lý do là gì?

Tạm thời gác lại những nghi vấn này, Mộc Thập dùng dao tách phong thư ra, sau đó lấy ra bức thư, cô mở ra, trên đó chỉ có hai dòng chữ.

“Mộc Thập thân ái:

Trò chơi mèo vờn chuột chính thức bắt đầu, chào mừng đến tham gia.”

Trò chơi mèo vờn chuột, trước khi kết thúc, không ai biết ai là mèo, ai là chuột.

Chương 72

Một góc của bức thư được ký tên: J.L.

“Hóa ra đây cũng là tên viết tắt của hân.”

Giống như chữ viết tắt của Mục Cửu Lâm, Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt nhìn hoa hồng trên phong thư, khinh thường nói: “Người đàn ông nhàm chán.”

Mộc Thập cẩn thận nhìn hoa hồng, “Giống như hoa hồng gửi trước đó, có lẽ hân đã trồng một vườn hoa hồng.”

Cô hơi nghiêng đầu, tưởng tượng một chút, vẫn khá đẹp.

“Vậy anh ước ngày nào đó hân rơi vào bụi gai hoa hồng và bị đâm chết.”

Mộc Thập liếc mắt nhìn anh: “Anh ghen.”

Giọng điệu khẳng định, có chút cảm giác trêu chọc.

Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt nhìn cô, vốn dĩ ngồi xếp bằng trên ghế sofa, anh di chuyển, xoay người về phía Mộc Thập, sau đó nghiêng người mạnh về phía trước, ép Mộc Thập lùi về phía sau, trực tiếp dựa lưng vào ghế sofa.

“Anh làm gì vậy?”

“Thực hiện quyền lợi của bạn trai.”

Nguyễn Ngôn Hi nở nụ cười xấu xa trên miệng, nghiêng mặt đến.

Không còn là những nụ hôn thoáng qua như trước, nụ hôn của Nguyễn Ngôn Hi mang theo một chút trừng phạt và trêu chọc, cho đến khi Mộc Thập thở không nổi, Nguyễn Ngôn Hi mới rời đi khỏi môi cô.

Mặt Mộc Thập hơi đỏ, Nguyễn Ngôn Hi nghiêng người hôn lần nữa, sau đó cười mãn nguyện: “Thế nào, cũng không tệ đúng không.”

Trước khi Mộc Thập nói gì đó, Nguyễn Ngôn Hi đã tự hỏi tự trả lời: “Cũng đúng mà, ah đã xem rất nhiều tiểu thuyết và phim truyền hình, lại luyện tập mấy lần nữa nên đã tốt lắm rồi.”

Vừa nói, anh vừa hướng đến gần Mộc Thập.

Mộc Thập liếc mắt nhìn anh, sau đó lấy USB mà anh trai đưa cho từ trong túi ra, áp vào miệng anh, ngăn anh trêu chọc, “Xem cái này đi.”

Không được như ý Nguyễn Ngôn Hi bĩu môi, chỉ có thể nói: “Được rồi.”

Mộc Thập lấy máy tính, đặt nó lên bàn trà, sau khi bật máy tính, cắm USB vào, bên trong chỉ có một thư mục, ấn mở, bên trong có mấy hồ sơ vụ án, thư mục con đầu tiên tên là Mạng Nhện, bên trong chỉ có một thư mục giới thiệu về tổ chức Mạng Nhện.

Đây là một tập đoàn tội phạm khổng lồ, liên quan đến một loạt các khoản đầu tư tài chính, y dược, virus, buôn lậu thuốc phiện, giết người, cướp của, họ có người ở mỗi ngành nghề, mỗi khu vực, nơi hẻo lánh cũng có, giống như một mạng lưới lớn để kiểm soát tất cả các khu vực, chúng làm hết cái này đến cái khác, vì

phạm pháp luật để giành quyền lực và lợi ích.

Bởi vì trong tổ chức có rất nhiều, họ có một hệ thống quản lý phân cấp chặt chẽ, trải rộng từ trung tâm ra ngoài, từ cao nhất đến thấp nhất, phân chia nghiêm ngặt.

Mỗi khu vực đều có một người tổng quản lý, anh trai của Mộc Thập, Tần Thiên Dương là tổng quản lý, đồng thời, dưới anh còn có mấy người quản lý nữa, bình thường là khoảng 2 đến 3 người, mỗi người quản lý 5 đến 6 cấp dưới, mỗi người cấp dưới có nhiều người trong tay để điều động, họ là cấp thấp nhất, được gọi là quân cờ.

Tầng thứ nhất và tầng thứ hai có tỷ lệ tử vong tương đối cao vì họ trực tiếp tham gia vào nhiệm vụ, trong khi cấp độ của các thành viên trên tầng thứ ba thường không dễ thay đổi, trừ khi có người chết hoặc có vấn đề, như vậy một người cấp dưới một tầng sẽ được chọn để bổ sung.

Ngoại trừ quân cờ, danh tính của tất cả mọi người đều được bảo mật tuyệt đối, họ có các mã độc lập riêng của mình và ngoại trừ việc liên lạc trực tiếp với cấp trên hoặc cấp dưới, không được liên lạc với bất kỳ ai khác.

Công việc tương đối đơn giản thường được lập kế hoạch trực tiếp bởi cấp dưới và hoàn thành bởi các quân cờ, mà nhiệm vụ khó khăn hơn được lập kế hoạch trực tiếp bởi người quản lý và giao cho cấp dưới và quân cờ hoàn thành. Họ liên lạc và phân công nhiệm vụ thông qua mạng nội bộ được mã hóa, không bao giờ gặp mặt, mà người tổng quản lý cũng không tham gia lên kế hoạch, họ chỉ phân công nhiệm vụ. Công việc của họ là đảm bảo có thể khống chế và quản lý tất cả mọi người để việc vận hành mạng lưới diễn ra bình thường.

Tuy nhiên, phía trên người tổng quản lý có một người giám sát, đó chính là tầng thứ năm của mạng nhện, người giám sát theo

dối mỗi nhiệm vụ và mỗi thành viên tham gia nhiệm vụ. Nếu có bất kỳ ai gặp vấn đề, lúc này sẽ xuất hiện một người khác, người dọn dẹp, họ sẽ xử lý các nhiệm vụ thất bại và những người gặp vấn đề theo chỉ thị của người giám sát, như vụ tai nạn giao thông lần trước và cái chết của Phượng Nhân Hoa. Trong mạng lưới này này, rõ ràng hắn chỉ là một quân cờ, kết cục cuối cùng của hắn là bị nghiền nát.

Thời gian thành lập của tổ chức này cũng là một bí ẩn, có thể đã tồn tại trong mười năm, hai mươi năm, thậm chí lâu hơn. Hiện nay, nó đã xâm nhập vào các lĩnh vực khác nhau và không thể nhanh chóng đánh đổ, đặc biệt là khi không có ai biết về sự tồn tại của nó. Đó là lý do tại sao Tần Thiên Dương lựa chọn gia nhập tổ chức, tấn công từ bên trong.

Tên của thư mục con thứ hai là d0023.

Có hai thư mục trong đó, mỗi thư mục đại diện cho thông tin về hai người quản lý, nhưng không có hình ảnh, không có tên, chỉ có mật danh độc lập của họ và tất cả các hành động mà họ đã lập kế hoạch.

Thư mục thứ ba: d0023048

Số hiệu: d0023048

Hành động: Nhiệm vụ ám sát.

Đối tượng: Mật danh “leach”, buôn bán vũ khí.

Người lên kế hoạch: Môi Đỏ.

Ngày thực hiện: 28/2.

Điều này cho thấy đây là nhiệm vụ mà gần đây họ sẽ thực hiện, Nguyễn Ngôn Hi xem rồi nói: “Có vẻ như đây là một nhiệm vụ

chưa được thực hiện, vẫn còn mười ngày nữa.”

Mà người có mặt danh Môi Đỏ là một trong những người quản lý dưới trướng Tần Thiên Dương.

Mộc Thập gật đầu, sau đó mở thư mục cuối cùng, đó là một chương trình phần mềm, nhưng sau khi cài đặt, máy tính đột nhiên biến thành màu đen.

Nguyễn Ngôn Hi khó hiểu nhìn: “Có chuyện gì vậy? Dính virus sao?”

“Đây là phần mềm mà anh trai em tạo ra, phần mềm liên lạc.”

Giọng nói vốn không cao không thấp của Mộc Thập hơi run nhẹ, có chút mong đợi, ngay khi vừa dứt lời, một hộp thoại đột nhiên xuất hiện trên màn hình đen.

Có phải kết nối rồi không?

Mộc Thập không chút do dự, nhấn đồng ý.

Sau một giây, màn hình sáng lên.

Sau hơn một năm mong mỏi và tìm kiếm, khuôn mặt của người đó cuối cùng xuất hiện trên màn hình, không có nhiều sự thay đổi so với hơn một năm trước, chỉ là gầy hơn một chút. Khuôn mặt lạnh lùng trước đây trở nên nhẹ nhàng hơn sau khi nhìn thấy Mộc Thập, khóe miệng anh ta mang nụ cười, giọng nói trầm thấp gọi tên thân mật đó.

“Tiểu Mộc Đầu.”

“Anh. “

Đây là cuộc gọi đầu tiên giữa Mộc Thập và anh trai sau hơn một

năm, Nguyễn Ngôn Hi không muốn quấy rầy bọn họ, vì vậy anh rời ghế sofa, đi vào phòng bếp.

Sau khi rót hai ly nước, anh nghe thấy Mộc Thập gọi mình.

Nguyễn Ngôn Hi cầm ly nước đi tới, Mộc Thập vỗ vị trí bên cạnh rồi bảo anh ngồi xuống, vừa ngồi xuống, Mộc Thập liền nói với Tần Thiên Dương: “Anh ơi, anh ấy là Nguyễn Ngôn Hi.”

“Xin chào.”

Nguyễn Ngôn Hi lên tiếng trước.

Ánh mắt Tần Thiên Dương đặt lên người anh mấy giây rồi gật đầu, sau đó lại chuyển sang Mộc Thập: “Tiểu Mộc Đầu, xem hết thông tin anh đưa em chưa?”

Mộc Thập khẽ gật đầu: “Em xem rồi, anh trai, anh là tổng quản lý sao?”

“Tổng quản lý khu d0023, có lẽ em đã nhìn thấy một nhiệm vụ ám sát, đó là vào ngày 28 tháng 2, mục tiêu là một tay buôn vũ khí có mật danh là Leach, buôn vũ khí trong và ngoài nước, không ai biết tên thật của hắn, chỉ biết hắn là người Trung Quốc, trước đó hắn đã hoạt động ở nước ngoài, gần đây đã về nước, chỉ ở lại thành phố S trong hai tuần, ngày 28 tháng 2, hắn sẽ ra nước ngoài, vì vậy, thời gian ám sát là ngày 28.”

Nguyễn Ngôn Hi vừa nghe Tần Thiên Dương nói, vừa quan sát nơi anh ấy đang ở, thông qua hình ảnh, có thể thấy Tần Thiên Dương đang ở trong phòng, mặc dù không hạn chế hoạt động, nhưng có thể thấy được điều kiện trong phòng rất tốt, phía sau anh ấy là một giá sách, cũng không cao, cho dù ngồi trên ghế cũng có thể trực tiếp lấy được, sau đó ở góc dưới bên phải của hình ảnh, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên nhìn thấy một thứ, cho dù chỉ là một phần, nhưng anh vẫn lập tức nhận ra thứ đó, trong

lòng anh chấn động, tại sao lại có thứ này?

Nhưng trên mặt, anh vẫn bình tĩnh hỏi: “Vậy có biết được vị trí cụ thể không?”

Tần Thiên Dương nghiêm túc trả lời anh: “Nhiệm vụ khó khăn nhất là tìm ra hắn đang ở đâu, khả năng che giấu của hắn cực kỳ tốt, không ai biết bây giờ hắn đang ở đâu, tổ chức chỉ nhận được tin tức vào ngày thứ ba sau khi hắn đến thành phố S.”

Hiển nhiên Mộc Thập không để ý đến chuyện như vậy, “Leach luôn bị cảnh sát truy nã, tại sao lần này hắn lại mạo hiểm về nước?”

Tần Thiên Dương: “Hắn mang theo lượng lớn vũ khí về nước, có thể là để tiến hành giao dịch, đây cũng là lô vũ khí mà tổ chức muốn có.”

“Đó là lý do tại sao muốn ám sát hắn, nhưng không dễ để ám sát một kẻ buôn bán vũ khí, tôi thấy người lên kế hoạch chỉ có một người, những người ở các khu vực khác cũng đang thực hiện nhiệm vụ tương tự?”

Tần Thiên Dương gật đầu nói: “Đúng vậy, nhiệm vụ này rất quan trọng, cho nên mấy khu vực của thành phố S đều tham gia, mỗi khu vực đều phái một đội người đi thực hiện nhiệm vụ này.”

Mộc Thập suy nghĩ một lát, “Điều này cũng cho chúng ta cơ hội tìm được nhiều thành viên của tổ chức.”

Tần Thiên Dương cũng biết nhiệm vụ này là thời cơ tốt, nếu cảnh sát có thể thiết lập mai phục ở đó, bọn họ có thể làm suy yếu một phần lực lượng của tổ chức, “Miễn là tìm được vị trí của Leach trước các đội trong tổ chức.”

Nguyễn Ngôn Hi khoanh tay, giọng điệu thoải mái, “Ừm, may mà chúng ta có mười ngày.”

“Em phải cẩn thận, không được hành động một mình, không thể tin tưởng quá nhiều cảnh sát cũng, nhưng Cao Lăng Trần, người mà hai người đang hợp tác, có thể tin tưởng.”

Hành động này quá nguy hiểm, Tần Thiên Dương không muốn Mộc Thập và Nguyễn Ngôn Hi bị làm hại vì chuyện này.

“Anh, em biết rồi.”

Sau khi ngắt kết nối, Tần Thiên Dương nhìn vào hình ảnh của em gái trên màn hình một lúc trước khi tắt phần mềm. Sau đó, anh đã thực hiện các biện pháp để ngăn chặn người khác theo dõi, tắt máy tính, đặt cả hai tay lên bánh xe của chiếc xe lăn, xoay bánh xe, lùi vài bước, sau đó xoay một góc độ, rồi chậm rãi di chuyển về phía cửa.

Chương 73

“Khoan đã, để tôi tiêu hóa chút đã, tức là có một tổ chức tội phạm khổng lồ, bí ẩn, rải rác xung quanh chúng ta, giết người, buôn lậu, nhiễu loạn kinh tế...Đây là thật sao?” Tưởng Tề vẻ mặt bối rối, cảm giác như đang nghe một quyển sách.

“Chẳng lẽ giọng điệu của tôi giống như đang kể truyện tiểu thuyết sao?”

Nguyễn Ngôn Hi hỏi ngược lại, sau đó khoanh tay, nói: “Được rồi, thời gian tiêu hóa đã kết thúc, bây giờ, tổ chức đang tìm Leach, tôi nghĩ mọi người không lạ gì người này.”

Đương nhiên, người này không xa lạ gì với Cao Lăng Trần, anh vỗ tay lên bàn, ngồi thẳng, “Kẻ buôn bán vũ khí lớn nhất nước, luôn là mục tiêu truy nã của chúng tôi, nhưng phạm vi hoạt động của hắn luôn ở nước ngoài.”

Mà Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi đối diện lại nhẹ nhàng dựa vào ghế, ngồi thoải mái hết mức có thể, “Đúng vậy, nhưng bây giờ hắn đã về nước, mang theo một số lượng lớn vũ khí, sẽ ở lại thành phố S cho đến ngày 28, trong thời gian này sẽ có một cuộc giao dịch vũ khí, tôi nghĩ đó là vào ngày 28, giao dịch kết thúc, sau đó...”

Nguyễn Ngôn Hi xoa tay, “Tạm biệt.”

Mộc Thập ngồi bên cạnh Nguyễn Ngôn Hi nói thêm: “Đây là một cơ hội rất tốt, lần này tổ chức sẽ phái tất cả các đội trong thành

phố S đến ám sát Leach, nếu có thể tìm được Leach, chúng ta cũng có thể nhân cơ hội này phá tan một phần lực lượng của tổ chức.”

Đương nhiên Cao Lăng Trần biết đây là kết cục lý tưởng nhất, nhưng...Anh cau mày, giọng điệu nghiêm túc, “Leach luôn là kẻ buôn bán vũ khí bị truy nã số một của chúng tôi, mấy năm nay, đội vụ án đặc biệt 1 đã điều tra hành tung của hắn, nhưng hành tung của hắn quá bí mật, khi giao dịch cũng chưa bao giờ dễ dàng xuất hiện, tìm được hắn cũng không phải là chuyện dễ.”

Nguyễn Ngôn Hi khoanh tay, hơi nghiêng đầu, “Tìm được hắn cũng không dễ, nhưng đừng quên bây giờ chúng ta vẫn còn có một người nữa.”

Lúc nói chuyện, anh thấy được một thông tin.

Cao Lăng Trần hỏi: “Ai?”

Nguyễn Ngôn Hi duỗi ngón tay ra gõ...Khóe môi Mộc Thập, “Một trong những kẻ lên kế hoạch cho vụ ám sát này: Môi Đỏ, người cũng đang tìm Leach.”

Mộc Thập đẩy ngón tay anh.

Tưởng Tề nhìn động tác kỳ lạ của Nguyễn Ngôn Hi không nói nên lời, sau lờ nghĩ đến những gì anh ta vừa nói, không khỏi có chút bối rối, “Chỉ là mật danh, ngoài chuyện đó, chúng ta không biết gì về người đó, làm sao có thể tìm được?”

Nguyễn Ngôn Hi không nghĩ vậy, “Chính vì chúng ta có mật danh đó, mật danh tiếng Trung có thể chứa nhiều thông tin hơn so với mật danh tiếng Anh.”

“Mật danh thì có thể tìm thấy thông tin gì?”

Đương nhiên Tưởng Tề sẽ không tin.

Đối mặt với câu hỏi của Tưởng Tề, Nguyễn Ngôn Hi nghiêng người về phía anh ta nói: “Vậy thì chúng ta làm thí nghiệm đi, Tưởng Tề, tôi muốn anh nghĩ ra mật danh cho mình bây giờ, cho anh ba giây, sau khi suy nghĩ cũng đừng nói ra.”

Tưởng Tề nghe xong thì suy nghĩ, “À, nghĩ rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêng người ra sau, chậm rãi nói: “Mật danh anh nghĩ là hai chữ.”

Đồng tử Tưởng Tề hơi giãn ra, nhưng vẫn không phát ra âm thanh.

“Và đó cũng là biệt danh QQ của anh.”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc không kiềm chế được của Tưởng Tề, Nguyễn Ngôn Hi búng ngón tay, “Cảm ơn vẻ mặt ngạc nhiên của anh đã xác nhận quan điểm của tôi. Có phải anh muốn biết làm sao tôi biết được không?”

Quả nhiên, Tưởng Tề trực tiếp thốt lên: “Trời ơi! Sao anh đoán được vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi không hài lòng với lời nói của anh, khẽ nhúm mày sửa lại, “Tôi không đoán, mà là suy luận. Mọi sự việc đều có mối quan hệ nhân quả, kết luận dựa trên các yếu tố cụ thể thường gần với sự thật nhất. Anh vừa mới nghĩ ra cái mật danh đó vì sự việc đó xảy ra đột ngột, tôi chỉ cho anh thời gian suy nghĩ rất ngắn. Với một người suy nghĩ chậm như anh, trong thời gian ngắn như vậy, anh chỉ có thể nghĩ ra những từ ngữ mà anh rất quen thuộc. Anh là một cảnh sát, khi suy nghĩ về mật danh, chắc chắn sẽ tránh liên quan đến công việc của mình để tránh tiết lộ danh tính, vì vậy chắc chắn đến từ cuộc sống hàng ngày của anh. Và anh cũng là người không muốn dành thời gian để

ghi nhớ nhiều thứ, vì vậy tôi dám chắc rằng tên trên QQ, diễn đàn hoặc biệt danh trong trò chơi của anh đều giống nhau.”

Hiển nhiên Tưởng Tề một nhận xét dài của anh làm cho sững sờ, khẽ nhếch miệng nhìn anh, hiển nhiên Nguyễn Ngôn Hi bị nhìn, cảm thấy kích thích chưa đủ, liền nói tiếp: “Đúng rồi, tôi đề nghị anh nên mau chóng đổi mật khẩu thẻ ngân hàng của anh.”

“Anh còn biết mật khẩu thẻ ngân hàng của tôi sao?”

Lúc này Tưởng Tề đã nhìn anh như thấy ma.

Nguyễn Ngôn Hi lắc đầu, “Là sáu số đầu tiên của điện thoại nhà anh, quá không an toàn.”

Trời ơi, tôi thấy không an toàn nhất chính là anh đó, Tưởng Tề âm thầm phàn nàn: “Được rồi, khi nào về tôi sẽ đổi mật khẩu.”

Giây tiếp theo, “Sau đó đổi thành sinh nhật bạn gái anh sao?”

Khuôn mặt buồn bực của Tưởng Tề đỏ lên, tại sao cái này mà anh cũng biết nữa hả! Anh quyết định cam chịu, “Được rồi, vậy thứ chúng ta tìm một người có biệt danh QQ tên là Môi Đỏ à?”

“Anh cho rằng mọi người đều giống như anh sao?”

Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt nhìn, “Người chúng ta đang tìm kiếm là một người phụ nữ, cô ấy là một người phụ nữ mạnh mẽ, có sự nghiệp tốt, hơn nữa còn là một lãnh đạo.”

Tưởng Tề ném câu hỏi cho anh: “Ở thành phố S có nhiều phụ nữ như vậy lắm, còn có rất nhiều phụ nữ thành đạt, làm sao để loại trừ?”

Nguyễn Ngôn Hi nhún vai, “Đương nhiên không chỉ có những

thứ này, đừng quên chúng ta có tất cả những hành động mà cô ấy đã tham gia vào năm trước. Sau khi phân tích, chúng ta có thể có được thông tin chúng ta muốn.”

Nghe xong lời này, Cao Lăng Trần nói: “Được rồi, vậy thì anh nghiên cứu Môi Đỏ, tôi sẽ liên hệ với đội vụ án đặc biệt 1, vụ án này sẽ được bàn giao cho họ.”

Mặc dù Cao Lăng Trần đã cho bọn họ một phòng nghỉ, nhưng Nguyễn Ngôn Hi vẫn khẳng khẳng muốn về nhà, “Bị bao nhiêu người vây quanh như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến suy nghĩ của tôi.”

Về đến nhà, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập nhìn thấy Vưu Vu, người luôn ở ngoài trong hai ngày qua.

Nguyễn Ngôn Hi thay dép, rút tay vào túi quần lắc lắc, nhúu mày, kỳ lạ nói với Vưu Vu: “Wow, anh Vưu Vu về rồi à.”

Nhưng đã mấy ngày không gặp, tại sao đột nhiên thay đổi thái độ, Vưu Vu không thể hiểu được ý nghĩa trong lời nói của anh ngay, cho nên chỉ có thể nhìn Mộc Thập đang đi phía sau cầu cứu, ai ngờ Mộc Thập chỉ quan tâm trêu chọc Simba trong vòng tay mình, cũng không đáp lại ánh mắt của anh.

Cho nên chỉ có thể lên tiếng: “Nguyễn Ngôn Hi, có chuyện gì sao?”

Nguyễn Ngôn Hi từng bước đi tới, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Anh Vưu, anh đừng giả ngu với chúng tôi, chúng tôi đã biết thân phận của anh rồi.”

Hiển nhiên câu nói của Nguyễn Ngôn Hi khiến Vưu Vu sửng sò, “Cái gì, thân phận gì?”

“Một thành viên của tổ chức, người quản lý khu d0014, mật

danh: Người huấn luyện thú.”

Mộc Thập ôm lấy Simba, lạnh lùng nói.

Nguyễn Ngôn Hi: “Chắc chắc, mật danh đó rất hợp với anh.”

Vưu Vu nghe vậy thì toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ thân phận của anh ta đã bị tổ chức phát hiện? Về mặt anh trở nên bối rối, “Không, không phải, tôi mới đi được hai ngày, tại sao tôi lại đột nhiên trở thành thành viên của tổ chức?”

Nguyễn Ngôn Hi ép sát từng bước, “Anh muốn phủ nhận sao? Vậy anh thấy sao chúng tôi biết được thân phận của anh, anh thật sự nên đặt mật khẩu máy tính của anh khó một chút, như vậy chúng tôi mới không vào được.”

“Tôi thật sự không phải người của tổ chức!”

Vưu Vu hoàn toàn hoảng sợ, xem ra trên máy tính của anh nhất định có người làm gì đó mới khiến Nguyễn Ngôn Hi và những người khác nghĩ rằng anh là thành viên của tổ chức.

Nguyễn Ngôn Hi hoàn toàn không để ý đến sự biến hộ của Vưu Vu, nói với anh ta: “Thú nhận đi, mục đích anh đến nhà tôi ở là gì, à, tôi biết rồi, rõ ràng là để thấy mà, anh đang giám sát chúng tôi, muốn biết chúng tôi biết bao nhiêu về tổ chức của anh, nói không chừng, anh có thể tìm cơ hội tiêu diệt chúng tôi.”

“Ôi, trời ơi, tôi bị oan mà, tôi không phải là người của tổ chức, tôi không ở bên cạnh để giám sát hai người, tôi chỉ đang bảo vệ hai người thôi.”

Nguyễn Ngôn Hi nâng cằm ra hiệu cho anh nói tiếp.

Lúc này, Vưu Vu chỉ có thể thú nhận: “Được rồi, tôi có chuyện giấu cậu, Mộc Thập, tôi biết anh trai cô, dĩ nhiên không phải là

lần ra nước ngoài, là trước đây, người tôi gặp ở nước ngoài thật ra là Phượng Nhân Hoa, với lại, khi đó tôi đã biết hắn là giả mạo, cho nên sau khi về nước, tôi mới đến nhà hai người, vì để giám sát hắn, bảo vệ hai người. Hai người phải tin tôi, Mộc Thập, cô có thể hỏi anh trai cô! Tôi nói thật đó, mật danh hay người huấn luyện thứ gì đó cũng không liên quan đến tôi!”

Vẻ mặt Nguyễn Ngôn Hi vốn dĩ nghiêm túc, quay mặt đi, mỉm cười nhìn Mộc Thập: “Mộc Thập, em thấy vẻ mặt khi nãy của anh ấy thế nào?”

Mộc Thập cũng không nhịn được cười, nghiêm túc nói: “Mơ hồ khó hiểu, kinh ngạc, khựng hoảng, cố gắng giải thích, vẻ mặt chân thành tha thiết.”

Vưu Vu nhìn họ thì tròng mắt, “Chuyện gì vậy? Hai người đã biết rồi phải không?”

Nguyễn Ngôn Hi cười rộ lên: “Ôi, đừng quá đau lòng, dù sao anh cũng giấu chúng tôi lâu vậy mà.”

Vưu Vu bực bội che trán, “Vậy là cô nói mấy câu kia để bẫy tôi sao, caid gì mà d0014, người huấn luyện thứ...vậy mà tôi...”

Vốn dĩ Nguyễn Ngôn Hi bị che giấu nên rất không vui, thấy vẻ mặt buồn bực của Vưu Vu thì tâm trạng tốt hơn nhiều.

—

Năm phút sau.

“Sao tôi lại phải ngồi dưới đất?”

Vưu Vu không thoải mái cử động chân, nhìn Nguyễn Ngôn Hi.

“Bởi vì đó là tư thế thoải mái nhất, nó giúp đầu óc tôi xoay

chuyển nhanh hơn.”

Nguyễn Ngôn Hi nói, vẫn xoay ngón tay.

Vưu Vu vẫn còn đang không hiểu, “Vậy tại sao, tôi phải ngồi dưới đất?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Bởi vì thuận tiện giao tiếp, anh ngồi trên ghế, tôi phải nhìn lên anh, tôi ngồi trên bàn, anh ngồi trên ghế, tôi phải nhìn xuống anh, rất khó chịu.”

Thấy hai người đã nói chuyện rất lâu về chỗ ngồi, Mộc Thập ngắt lời bọn họ: “Hai vị, chúng ta có thể bắt đầu không?”

Nguyễn Ngôn Hi vui vẻ kết thúc đề tài, “Một năm trước, Môi Đỏ chỉ là một quân cờ, sau nửa tháng, lập tức lên tầng thứ hai, tháng sau đã lên tầng thứ ba, tốc độ này không phải là hơi quá nhanh sao?”

Mộc Thập nghiêng đầu nhìn anh, “Hai người mà Môi Đỏ thay thế đều đã chết trong nhiệm vụ, anh cảm thấy đó là do Môi Đỏ lên kế hoạch giết họ sao?”

Nguyễn Ngôn Hi bắt gặp ánh mắt của cô, “Không thể loại trừ khả năng này, đúng không? Rốt cuộc, nếu cấp trên của cô ấy chết, thì cô ấy có cơ hội thay thế vị trí của người đó.”

Vưu Vu cảm thấy có lý, “Vì là chết trong nhiệm vụ, vậy chúng ta sẽ kiểm tra hai nhiệm vụ này.”

Anh lật hồ sơ trong tay, “Tìm được rồi, nhiệm vụ đầu tiên là nhiệm vụ ám sát, mục tiêu là giám đốc điều hành cấp cao của một công ty chứng khoán, nhiệm vụ thứ hai...cũng là một nhiệm vụ ám sát, một ông trùm xã hội đen.”

Nguyễn Ngôn Hi lấy tay gõ mặt đất, nhìn thông tin hành động

này, “Ông trùm xã hội đen? Lão K, tôi có ấn tượng, lúc đó chính là một cuộc ẩu đả giữa hai băng đảng vào, sau đó ông chủ của một băng đã bị chém chết, nhưng tôi không ngờ đó là một vụ giết người có tổ chức.”

Mộc Thập: “Trong cuộc hỗn chiến đó có tổng cộng mười hai người chết, tức là người quản lý lúc đó cũng chết trong cuộc hỗn chiến rồi.”

Vưu Vu cảm nhận được vấn đề, “Nhưng quản lý chịu trách nhiệm lập kế hoạch mà, sẽ không trực tiếp tham gia vào hành động, tại sao hắn lại ở đó?”

Mộc Thập suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ hắn xuất thân từ băng đảng.”

Nguyễn Ngôn Hi đưa tay búng tờ giấy, ngẩng đầu lên nhìn hai người, “Lúc đó trong băng đảng này có một cảnh sát đang nằm vùng chống lại Lão K, anh ta cũng đã chết.”

Chương 74

Mộc Thập đưa tay đẩy kính, “Anh nghi ngờ cảnh sát gián điệp này là người quản lý trong tổ chức sao? Là cấp trên của Môi Đỏ, Đầu Rắn sao?”

Nguyễn Ngôn Hi lấy tay chống đỡ đầu, “Xem xét một số nhiệm vụ mà Đầu Rắn thực hiện khi còn chưa phải là quản lý có liên quan chặt chẽ với thân phận gián điệp của hắn, anh nghĩ chúng ta không thể loại trừ khả năng này.”

“Được rồi.”

Vưu Vu suy nghĩ một lát: “Mặc dù bây giờ chúng ta có thể đã tìm ra thân phận thật sự của Đầu Rắn, nhưng làm sao có thể tìm được Môi Đỏ?”

Nguyễn Ngôn Hi xua tay, “Đừng quên, Môi Đỏ đã trực tiếp tham gia vào hoạt động ám sát này, điều đó có nghĩa là cô ấy có thể đang trốn trong hai băng đảng này, tất nhiên, nhiều khả năng cô ấy đang ở trong băng đảng đối thủ của Lão K, cho nên nếu có người tình cờ gặp được cô ta thì sao?”

VVưu Vu: “Vậy cậu sẽ để cảnh sát đi tìm bọn xã hội đen đó sao?”

Nguyễn Ngôn Hi xoay cổ tay, trêu ghẹo: “Sau đó để họ thể hiện thực lực của mình sao?”

“Nếu không thì sao?”

Lời vừa nói ra, Vưu Vu đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, “A, không lẽ, không lẽ cậu định tự đi sao?”

“Đương nhiên không phải, chúng ta cùng nhau đi.”

Nguyễn Ngôn Hi sợ mình không nói rõ nên bổ sung thêm: “Tôi, Mộc Thập, và anh.”

“Tôi cũng phải đi?”

Vưu Vu suy nghĩ, để hai người họ đi một mình cũng không yên tâm, nhưng dù sao cũng vào lãnh địa của băng đảng xã hội đen, lỡ sơ ý vô đó...Anh nuốt nước miếng, nói: “Tôi có thể mang theo Tiểu Khả Ái không?”

Nguyễn Ngôn Hi đứng dậy, không biết từ khi nào ném chìa khóa xe cho Vưu Vu, “Tôi không nghĩ bọn họ có hứng thú thưởng thức chương trình biểu diễn thú, cho nên anh mang theo chìa khóa xe là được rồi.”

Cho nên, dưới sự chỉ dẫn của Nguyễn Ngôn Hi, bọn họ đã đến một con hẻm, hai bên hẻm là một số khu dân cư cũ, đơn giản mà yên bình, ít nhất Vưu Vu không thấy nơi này có liên quan gì đến băng đảng xã hội đen.

Anh nghĩ đây chỉ là một khu dân cư bình thường, “Cậu xác định là ở đây sao?”

“Chẳng lẽ anh cho rằng nơi của băng đảng xã hội đen sẽ để một bảng hiệu treo hai chữ “Băng đảng” sao?”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ về phía trước, “Anh có thấy cửa hàng đó không? Một người đàn ông vừa bước ra khỏi đó.”

Vưu Vu: “Thấy rồi, một cửa hàng tạp hóa.”

“Đúng vậy, đây quả thực là một cửa hàng tạp hóa, nhưng đó chỉ là tầng 1, xuống xe, may mắn là họ không thay đổi địa điểm. “

Vưu Vu nắm lấy trọng điểm trong lời nói của anh, “Vậy đây không phải là lần đầu cậu tới đây sao?”

Nguyễn Ngôn Hi thản nhiên nói: “Cũng là vì một vụ án trước đây, trùm băng đảng cũ của bọn họ bị sát hại, nhưng mọi người đều cho rằng hung thủ là người kế nhiệm, sau đó tôi giúp bọn họ tìm ra hung thủ giết người, giúp xóa tan hiềm nghi của ông trùm hiện tại.”

“Hóa ra cậu là ân nhân của ông trùm băng đảng này.”

Sau khi Vưu Vu nghe được chuyện này thì thở phào nhẹ nhõm, phát hiện ra rằng những lo lắng trước đây của mình toàn là dư thừa, vì vậy sau khi suy nghĩ, anh đã tìm thấy một vấn đề khác, “Vậy tại sao cậu không nói sớm?”

Nguyễn Ngôn Hi quay đầu nhìn anh với vẻ mặt nghiêm túc, sau đó nói: “Bởi vì anh không hỏi.”

Vưu Vu cũng ngạc nhiên khi thấy vậy mà mình lại thấy lời của Nguyễn Ngôn Hi đúng là hợp lý.

Ba người họ đi đến cửa tiệm tạp hóa, nhân viên bán hàng trong cửa hàng nhìn họ, sau đó lấy một chiếc điện thoại trên bàn, ấn vài lần, giơ nó lên, nhìn Nguyễn Ngôn Hi một lần nữa, như thể để xác nhận danh tính của anh, sau đó anh cất điện thoại đi, lấy ra một thẻ bài poker từ quầy và đưa cho anh ta, “Anh Nguyễn, thẻ của anh.”

Nguyễn Ngôn Hi nhận lấy thẻ bài poker, sau đó xoay người tiếp tục đi vào trong.

Nhân viên bán hàng nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi cũng khôn hỏi

gì, chủ động nói: “Ông chủ đang ở tầng dưới cùng.”

Nguyễn Ngôn Hi không nói gì, quen thuộc tìm một cánh cửa trong cửa hàng, khi anh mở cửa thì có một cầu thang, âm thanh ồn ào dưới lầu cũng vang lên.

Tầng hầm là một chỗ ăn chơi, đánh bài, mạt chược, bi da, thậm chí còn có cờ tướng, nam nữ, già trẻ đều có, giống như một phòng chơi bài bình thường.

Ba người bọn họ đi vào bên trong, những người khác thậm chí còn không ngẩng đầu lên nhìn ba người bọn họ, giống như không quan tâm, hoàn toàn đắm chìm trong động tác của bàn tay.

Nguyễn Ngôn Hi lại đi tới một cánh cửa, lần này có hai người đàn ông cao lớn đứng ở cửa, ra hiệu cho bọn họ xuất trình giấy tờ tùy thân, chính là thẻ bài poker kia, Nguyễn Ngôn Hi giơ tay lên cho bọn họ xem một cái nhìn, hai người đàn ông cao lớn mở cửa, nhường đường cho bọn họ.

Một cầu thang khác, cánh cửa sau lưng đóng lại, Vưu Vu hỏi Nguyễn Ngôn Hi: “Có bao nhiêu tầng?”

“Có bốn tầng hầm.”

Đi xuống cầu thang, có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh tầng hai dưới lòng đất, đây là một quán bar, giống như quán bar bên ngoài, nhưng càng điên cuồng hơn, ánh sáng lờ mờ, âm nhạc cuồng nhiệt, đủ loại rượu, còn có nhiều người nhẩy rất nóng bỏng, đây là nơi dành cho những người trẻ tuổi tìm kiếm sự phấn khích, nhưng rõ ràng ba người đến không có hứng thú với nơi này, khó chịu nhất là Nguyễn Ngôn Hi, anh dùng ngón tay che tai, mùi khói và rượu bên trong khiến anh cau mày khó chịu, bước chân tăng lên đáng kể, anh đi thẳng vào trong.

Đúng lúc này, một người phụ nữ trang điểm đậm, mặc đồ hở hang đứng trước mặt anh, trong tay cầm một ly cocktail màu đỏ, cùng màu với đôi môi đỏ như máu.

“Anh ơi, nhìn anh hơi quen, chúng ta từng gặp nhau chưa?”

Là cách bắt chuyện rất thô tục, nhưng đối phương cũng là một người đẹp.

Nhưng đáng tiếc là Nguyễn Ngôn Hi không xem trọng tầm nhìn và tâm trạng của cô, đối phương vẫn chặn đường, vì vậy anh lạnh lùng nhìn cô, sau đó nói với giọng rất cứng rắn: “Tôi chỉ quen mặt với hai người, một là người tôi không ghét, hai là thi thể, tất nhiên, cô không phải hai loại đó.”

“Anh!”

Người phụ nữ không ngờ Nguyễn Ngôn Hi lại nói chuyện như vậy, chỉ đơn giản là đang tự làm nhục mình, cô ta sắp phát điên thì bị một người đàn ông bên cạnh ngăn lại: “Mất mù à? Đây là khách của ông chủ.”

Người phụ nữ sững sờ một lúc, sau đó quay đi.

Sau khúc nhạc đệm này này, ba người họ đã thành công lên tầng hầm thứ ba.

Đây là một sòng bạc lớn, người đàn ông mặc vest nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi ở cửa thì chào hỏi anh: “Anh Nguyễn, ông chủ đang ở lầu dưới, những chỉ có anh mới có thể xuống dưới, bạn anh có thể ở đây chơi một lát.”

Lần này Nguyễn Ngôn Hi không tranh cãi nữa, người kia dẫn anh đi tới lối vào xuống dưới lầu.

Dù sao cũng phải chờ, Mộc Thập và Vưu Vu quyết định chơi một

lúc, Vưu Vu cho rằng dù sao số tiền bị mất cũng sẽ tính cho ông chủ.

Cho nên khi Nguyễn Ngôn Hi trở về, anh nhìn thấy Vưu Vu đứng bên cạnh Mộc Thập, Mộc Thập đã giành được một số “tiền tiêu vặt” đáng kể.

Mộc Thập cũng nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi, “Xong rồi?”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu, sau đó lắc tay, “Không sao, em tiếp tục chơi đi.”

Vưu Vu: “...”

Anh luôn có cảm giác rằng họ sẽ bị đưa vào danh sách đen.

Đi ra khỏi cửa hàng tạp hóa, lên xe, Mộc Thập hỏi Nguyễn Ngôn Hi: “Anh điều tra được gì rồi?”

Nguyễn Ngôn Hi cong khóe miệng, thoải mái dựa lưng vào ghế, “Anh biết một manh mối rất thú vị.”

Vưu Vu quay đầu hỏi: “Cái gì?”

“Môi Đỏ và Đầu Rắn là một cặp đôi yêu nhau.”

Anh chậm rãi nói: “Có thể Đầu Rắn rất thông minh, nhưng thất bại lớn nhất trong cuộc đời hắn là yêu một người phụ nữ muốn bước lên vị trí của mình.”

Chương 75

Nguyễn Ngôn Hi nói xong thì lấy điện thoại di động ra, lúc này điện thoại lại reo lên.

Anh bắt máy, không đợi đối phương lên tiếng, trước tiên anh nói một tràng dài, “Cao Lăng Trần, tôi chuẩn bị gọi anh, bây giờ chúng ta có thu hoạch không nhỏ, cho nên bây giờ chúng ta sẽ đến nhà Từ Hải, nếu anh không có ấn tượng, tôi có thể nói cho anh biết, hẳn là nội gián của cảnh sát, với lại Môi...”

Cao Lăng Trần ngắt lời anh, nói lý do gọi điện thoại: “Nguyễn Ngôn Hi, tôi vừa liên lạc với đội trưởng đội vụ án đặc biệt 1, hôm qua bọn họ cũng nhận được thông báo của người cung cấp thông tin, biết được tin tức Leach đến thành phố S, cho nên vụ án này hiện đã do bọn họ xử lý, tôi không thể tham gia.”

Nguyễn Ngôn Hi nghe vậy thì cau mày, “Vậy thì sao?”

Cao Lăng Trần nói tiếp: “Tôi đã giới thiệu anh cho họ, vì vậy anh vẫn có thể làm cố vấn của đội họ trong vụ án này và tiếp tục hỗ trợ họ tìm ra tung tích của Leach.”

Không chút do dự, “Không cần.”

Nguyễn Ngôn Hi nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Mộc Thập thấy vẻ mặt của anh không đúng, liền hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nguyễn Ngôn Hi lặp lại lời nói của Cao Lăng Trần.

Vưu Vu nghĩ đến câu cuối cùng của Nguyễn Ngôn Hi rõ ràng là từ chối, liền hỏi: “Vậy cậu không điều tra tiếp sao?”

Nguyễn Ngôn Hi cắt điện thoại đi, ngược mắt lên nhìn anh, “Đương nhiên không phải, chúng ta tự mình điều tra đi.”

“Nguyễn Ngôn Hi, anh rất kháng cự việc hợp tác với đội vụ án đặc biệt 1 này, tại sao vậy?”

Mối quan tâm của Mộc Thập chính là ở chỗ này.

Nguyễn Ngôn Hi bĩu môi: “Bởi vì anh không thích làm việc với những người anh không quen biết.”

Mộc Thập trực tiếp vạch trần anh: “Nguyên nhân không có ý nghĩa, anh và Cao Lăng Trần hợp tác cũng khá được, hiển nhiên ban đầu hai người cũng chưa quen nhau mà.”

Nguyễn Ngôn Hi nhún vai, nói nhanh hơn, “Bởi vì mấy năm trước, tôi đã hợp tác với họ, để bắt được một ông trùm thuốc phiện, hợp tác không vui, ban đầu tôi nói bọn họ cần bắt là một bà trùm buôn thuốc phiện, nhưng họ phủ nhận suy đoán của tôi, sau đó dùng gấp hai lần thời gian và nhân lực, cuối cùng bắt được một người phụ nữ, điều duy nhất đáng mừng là họ không nghĩ rằng trùm ma túy này đã từng chuyển giới.”

Nói xong, anh cười chế giễu.

Vưu Vu gật đầu: “À, thì ra là như vậy.”

Dựa theo tính cách của Nguyễn Ngôn Hi, làm sao có thể hợp tác với họ lần nữa?

Nguyễn Ngôn Hi nâng cằm lên, nói với giọng kiêu ngạo: “Vậy tại

sao tôi phải làm việc với một đội không công nhận suy luận của tôi?”

Mộc Thập hiểu suy nghĩ của Nguyễn Ngôn Hi, nếu đội của Cao Lăng Trần hợp tác với đội vụ án đặc biệt 1 thì ý kiến của cố vấn sẽ do Cao Lăng Trần thuật lại, như vậy đội vụ án đặc biệt 1 mới coi trọng, bây giờ chỉ để một mình anh đi, nói không chừng sẽ gặp phải tình trạng tương tự trước đây.

Nếu không có sự giúp đỡ của cảnh sát, họ điều tra thế nào? Vưu Vu nghĩ như vậy, hỏi ra vấn đề của mình: “Vậy chúng ta nên làm sao bây giờ?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Đương nhiên, đến nhà Từ Hải.”

Vưu Vu: “Nhưng chúng ta vào bằng cách nào?”

Mộc Thập: “Tôi có mang theo dụng cụ. “

“...”

Vưu Vu không có gì để nói, hai người quá trắng trợn.

—

Từ Hải qua đời vào ở tuổi 30, ba mẹ hắn đã chết vài năm trước, trước đó, hắn là đội viên của đội chống ma túy, hai năm trước, vào xã hội đen làm gián điệp.

Từ Hải sống một mình trong một căn phòng hai phòng ngủ, hắn không có bạn bè hay người thân, vì vậy ngôi nhà vẫn giống như trước khi chết, ngoại trừ hơi nhiều bụi.

Nguyễn Ngôn Hi phải đến nhà Từ Hải, có lý do của anh, tổ chức không cho phép tiếp xúc quá nhiều giữa cấp trên và cấp dưới, cho nên quan hệ của bọn họ tuyệt đối là bí mật, không thể hện

hò bên ngoài, nơi gặp mặt chỉ có thể ở đây.

Vì vậy, có thể có manh mối về Môi Đỏ sẽ ở đây.

Mộc Thập dễ dàng mở cửa, ba người bọn họ đi vào, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đi quanh nhà, đơn giản tìm kiếm đồ đạc trong nhà.

Vưu Vu đi vòng quanh phòng khách, một lúc sau, Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập quay trở lại phòng khách, Mộc Thập nói với họ: “Tất cả đồ đạc của Từ Hải cũng ở đây, điện thoại di động của hắn bị hỏng trong cuộc hỗn chiến, nhưng tôi không nhìn thấy máy tính.”

Vưu Vu: “Chẳng lẽ hắn không có máy tính?”

Mộc Thập lắc đầu, phủ nhận khả năng này, “Tôi đã kiểm tra hồ sơ giao dịch trực tuyến của hắn, hắn có mua một chiếc máy tính.”

Vưu Vu suy nghĩ, khoanh tay, tiếp tục suy đoán: “Chẳng lẽ có người lấy đi rồi? Có lẽ đó là người của tổ chức, sau khi chết, sợ hắn có một số thông tin trong máy tính, vì vậy đã phá hủy nó.”

Đây rõ ràng là một lời giải thích rất hợp lý.

“Hoặc có thể hắn có giữ lại thứ gì đó, giấu ở đâu đó.”

Nguyễn Ngôn Hi dùng tay phải sờ cằm, đi tới đi lui trong phòng khách, đầu tiên là cúi đầu xuống rồi ngẩng đầu lên, “Nếu hắn giấu trong phòng này, vậy hắn sẽ để ở đâu?”

Giọng nói rất nhẹ, giống như đang lẩm bẩm.

Cả hai đều không quá rầy anh, Nguyễn Ngôn Hi đi về phía phòng ngủ, “Hắn là một người rất thận trọng, có thứ cần giữ,

thứ này rất quan trọng với hần,hần không có phòng sách, cho nên có thể mang thứ này vào phòng ngủ, hần phải xem nó mỗi ngày trước khi đi ngủ, vì vậy nó phải rất gần giường, đó là một nơi dễ tiếp cận.”

Nguyễn Ngôn Hi vừa nói vừa cởi giày nằm trên giường, đầu tựa vào gối, anh giơ tay gõ lên tấm gỗ trên đầu giường, rỗng ruột.

Sau đó, Nguyễn Ngôn Hi nhắm mắt lại, bàn tay chạm xung quanh, tay phải chậm rãi di chuyển từ trong ra ngoài trong khe hở giữa bàn đầu giường và giường, sau đó tiếp tục hướng ra ngoài, chạm vào bên giường, cơ thể anh nghiêng sát sang một bên, bàn tay cũng duỗi ra nhiều hơn dưới gầm giường, mò mẫm từng chút một, ngay sau đó, tay anh dừng lại.

Lách cách, âm thanh nhẹ nhàng, sau đó có một âm thanh tương tự trong tấm gỗ ở đầu giường, dường như là âm thanh của một cái gì đó mở ra.

Tay trái của Nguyễn Ngôn Hi đưa tay ra sau, lại chạm vào tấm ván gỗ, từ dưới lên đẩy nó ra, một ngăn tối xuất hiện.

Mộc Thập đi đến bên giường, nhìn thấy bên trong có thứ gì đó, không phải máy tính bọn họ mong đợi, mà là một tờ giấy trắng hơi cứng, cô duỗi tay ra lấy ra khỏi ngăn tối, khi nhìn kỹ lại, cô mới nhận ra đó là một bức ảnh.

Nguyễn Ngôn Hi từ trên giường ngồi dậy, cùng nhau nhìn bức ảnh.

Có hai người trong bức ảnh, người đàn ông bên trái là chủ nhân của ngôi nhà.

Vưu Vu cũng nghiêng người nhìn: “Người đàn ông này chắc là Từ Hải, người phụ nữ này không lẽ là Mối Đỏ sao.”

Một người phụ nữ lạ, trông khoảng 27 28 tuổi, mặc quần áo bình thường, từ cảnh phía sau họ, rõ ràng địa điểm chụp là trong căn phòng này.

Lúc này, Mộc Thập đột nhiên lên tiếng: “Nguyễn Ngôn Hi, em nghĩ bây giờ chúng ta cần phải phối hợp với đội vụ án đặc biệt 1.”

Chương 76

Mộc Thập: “Nguyễn Ngôn Hi, tôi nghĩ bây giờ chúng ta cần phải hợp tác với đội vụ án đặc biệt 1.”

“Tại sao?”

Vưu Vu bối rối, sao lại mới nhìn bức ảnh mà đã phải hợp tác với đội vụ án đặc biệt 1 rồi?

Mộc Thập giải thích: “Đội phó hiện tại của đội vụ án đặc biệt 1 là người phụ nữ trong ảnh.”

Trước đó, Mộc Thập đã kiểm tra thông tin của đội vụ án đặc biệt 1, cho nên trong đã nhận ra ngay.

Vưu Vu cảm thấy lượng tin tức này có chút lớn, anh hơi cao giọng: “Vậy đội phó đội vụ án đặc biệt 1 và Từ Hải có quan hệ tình cảm, cô ấy chính là Môi Đỏ?”

Mộc Thập gật đầu.

“Trời ơi, Môi Đỏ thật sự là một cảnh sát?”

Anh thở dài, sau đó hỏi, “Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Đúng như Mộc Thập nói, vì đội phó đội vụ án đặc biệt 1 là Môi Đỏ, nên chúng ta cần phải hợp tác với họ.”

Nguyễn Ngôn Hi rời giường, lấy điện thoại ra gọi cho Cao Lăng

Trần, sau khi điện thoại được kết nối, anh trực tiếp nói: “Cao Lăng Trần, tôi đổi ý rồi, tôi có thể hỗ trợ đội vụ án đặc biệt 1 bắt Leach.”

Với sự thay đổi nhanh chóng như vậy, trực giác của Cao Lăng Trần mách bảo rằng đã xảy ra chuyện gì đó, “Lý do?”

“Tôi tìm thấy Môi Đỏ.”

—

Sau vài năm, đây là lần thứ hai Nguyễn Ngôn Hi đến văn phòng của đội vụ án đặc biệt 1, bởi vì Cao Lăng Trần đã nói chuyện với đội trưởng của đội vụ án đặc biệt 1 về việc Nguyễn Ngôn Hi sẽ hỗ trợ, vì vậy khi anh và Mộc Thập đến, những người trong đội chỉ nhìn họ một cái rồi tiếp tục tự mình điều tra.

Đội trưởng Phan Phi từ phòng lưu trữ bước ra khỏi văn phòng với hồ sơ trong tay, ngay khi bước vào cửa, anh ta nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi thoải mái trên ghế và cô gái đeo kính bên cạnh anh ta, không phải cô Nguyên trước đó.

Nghe thấy tiếng động bước vào, vốn dĩ Nguyễn Ngôn Hi nói chuyện với cô gái, thì nâng cằm lên về phía anh ta, ánh mắt có chút kiêu ngạo, giống hệt như mấy năm trước, thay đổi duy nhất chính là trợ lý bên cạnh.

Phan Phi bước lên phía trước chào hỏi: “Nguyễn Ngôn Hi, lại gặp nhau rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi gật đầu với anh ta, sau đó vươn tay chỉ vào Mộc Thập bên cạnh, giới thiệu: “Đội trưởng Phan, đây là Mộc Thập, trợ lý của tôi.”

Đội trưởng Phan và Mộc Thập gật đầu với nhau, coi như chào hỏi.

Phan Phi đưa hai người họ vào trong, “Đội trưởng Cao đã nói qua rồi, chúng tôi đã nhận được tin tức từ người cung cấp thông tin rằng Leach đến thành phố S để tiến hành giao dịch vũ khí, bây giờ về cơ bản, chúng tôi khóa một vài điểm mục tiêu và đang điều tra từng điểm một, vì vậy...Nguyễn Ngôn Hi, có vấn đề gì không?”

Anh cảm thấy có chút kỳ lạ khi thấy Nguyễn Ngôn Hi đang nhìn xung quanh, không chú ý đến anh chút nào.

Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp hỏi: “Đội phó của đội anh đâu rồi?”

Phan Phi cau mày: “Đội phó? Anh tìm cô ấy có chuyện gì sao?”

Nguyễn Ngôn Hi thản nhiên nói: “Đội phó lần trước hợp tác không phải là cô ấy, nên muốn gặp cô ấy.”

Phan Phi cảm thấy rất kỳ lạ, chẳng phải anh ta không chú ý đến bất cứ điều gì ngoại trừ vụ án sao? Cho dù trong lòng anh có nghi vấn, dù sao cũng không tiện hỏi, cho nên Phan Phi chỉ nói: “Chắc cô ấy ở trong văn phòng.”

Một trong những thành viên trong đội nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, ngược lên và nói với Phan Phi: “Đội trưởng, đội phó Thiệu vừa đi ra ngoài rồi.”

“Ồ.”

Nguyễn Ngôn Hi chậm rãi gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Mộc Thập. Mộc Thập hạ mắt xuống, đi ra ngoài, bấm số điện thoại di động của Tần Dục, “Alo, A Dục, giúp tôi tìm vị trí của điện thoại di động.”

Khi Mộc Thập trở về, rõ ràng bước chân của cô có chút lo lắng, cô đi đến bên cạnh Nguyễn Ngôn Hi, mang đến một tin tức chấn

động, “Có thể Môi Đỏ đã tìm được Leach.”

Phan Phi cầm tay lái, liếc nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi ở phía sau qua gương chiếu hậu, vừa rồi trong văn phòng, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên nói cho anh biết vị trí hiện tại của Leach, thậm chí anh còn không biết làm sao Nguyễn Ngôn Hi biết được, nhưng từ kinh nghiệm của lần hợp tác trước, khiến anh hiểu rằng lời nói của anh dường như là sự thật.

Anh thu hồi lại ánh mắt, quay trở lại điện thoại di động, sau khi nghe thấy lời nói của Nguyễn Ngôn Hi trong văn phòng vừa rồi, anh lập tức gọi điện thông báo cho Thiệu Khiết Vân, nhưng Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp nói: “Không cần gọi, không gọi được đâu.”

Kết quả không có tín hiệu. Làm sao Nguyễn Ngôn Hi có thể biết được chuyện này, vừa rồi anh còn cố ý hỏi về Thiệu Khiết Vân, có liên quan gì đến chuyện này sao? Anh nhìn con đường trước mặt, nhanh chóng bỏ qua những câu hỏi này, bây giờ tìm được Leach mới là chuyện quan trọng nhất.

Ngay sau đó, họ vội vã đến địa điểm mà Nguyễn Ngôn Hi nói, một nhà máy bỏ hoang, ngoại trừ họ thì không có ai.

Phan Phi lại nhìn Nguyễn Ngôn Hi, hy vọng có thể đưa ra lời giải thích, “Anh nói Leach ở đây sao? Nhưng ở đây không có gì cả.”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ xuống: “Ở dưới lòng đất.”

Mộc Thập nhờ Tần Dục định vị điện thoại di động của Môi Đỏ và tìm thấy vị trí này, nhưng ngay sau đó, không thể theo dõi được nữa, bởi vì không có tín hiệu, chỉ có một lý do, Môi Đỏ đã đi xuống lòng đất, “Vậy chúng ta phải tìm lối vào.”

Sau khi Phan Phi nghe xong, có chút nghi ngờ, “Làm sao anh biết?”

Vì Môi Đỏ đã tìm thấy Leach, có thể những người khác đã đến đó, “Thời gian eo hẹp, bây giờ...”

Ầm! Ầm!

Một âm thanh chói tai truyền đến từ phía trước, mặt đất bằng phẳng ban đầu lập tức bị nổ tung, những phiến đá lớn được bay lên, bay về mọi hướng

Ầm! Ầm!

Lần lượt, giống như một phản ứng dây chuyền, nổ tung từ xa đến gần, như thể muốn thổi bay toàn bộ mặt đất, ánh lửa, khói và đá vụn kéo theo những người xung quanh lao đến, trong chớp mắt, tất cả mọi người đều bị quật ngã xuống đất.

Khói cuộn cuộn như một bức tranh tráng lệ.

—

Khi vụ nổ lắng xuống, một chiếc ô tô màu đen từ từ lái ra khỏi khu vực.

Ở ghế sau, có một người đàn ông, cúi đầu, nhìn chăm chăm vào người đang gội đầu trên đùi mình, vẻ mặt chuyên chú, trong mắt có sự dịu dàng không thể xóa nhòa, trong tay cầm một chiếc khăn trắng sạch sẽ, nhẹ nhàng lau lên mặt cô, từng chút một, cho đến khi không còn vết màu xám hay đen trên mặt cô nữa.

Anh nghiêng người về phía trước, gần cô hơn, từ trán, đến mắt, đến mũi, đến môi, anh nhìn qua từng chút một, nhìn mãi không chán, đôi đồng tử đen của anh dày đặc sự ấm áp, sau một lúc

lâu, anh đưa tay ra, cẩn thận chạm vào mặt cô, do dự một lúc, cuối cùng chỉ nhặt một lọn tóc của cô, từ từ đưa đến gần môi mình.

Anh nhắm mắt lại, hôn lên.

Chương 77

Chúng ta cuối cùng phải làm gì để kiếm chế được cảm giác ham muốn tình yêu đó?

Mộc Thập chậm rãi mở mắt ra, trần nhà màu trắng và đèn chùm tinh tế đập vào mắt cô, cô nhớ tới vụ nổ trước khi bất tỉnh, một tiếng nổ dữ dội.

Nguyễn Ngôn Hi, hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy chính là khuôn mặt của anh, khoảnh khắc tiếp theo cô được anh bảo vệ, nhưng bây giờ, anh đang ở đâu? Còn cô, sao cô lại ở đây?

Cô nằm trên giường nhìn quanh phòng, một căn phòng rộng rãi, bên phải có một chiếc tủ trắng, bên trái là cửa sổ, rèm cửa màu vàng nhạt che khuất hoàn toàn cửa sổ, nhưng vẫn có ánh sáng yếu ớt chiếu vào.

Đây không phải là bệnh viện, không phải phòng bệnh, cô đang ở trong một ngôi nhà, nhưng không phải là ngôi biệt thự mà cô quen thuộc, cô từ từ ngồi dậy, trên tủ bên giường có một cái ly, trong đó, có hai phần ba là nước, vẫn còn ấm, bên cạnh có một chiếc bình với một bó hoa hồng đỏ tươi, như thể mới cắt, còn có thể nhìn thấy hạt sương có trên cánh hoa.

Hoa hồng đỏ.

Trái tim cô thất lại, cô nhắm mắt lại, thở dài và mở mắt ra lần nữa, cố gắng tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nghĩ như vậy, Mộc Thập rũ chân lên bên giường, trên mặt đất có một đôi dép mềm, dép con thỏ, hai cái tai thỏ, cô đặt chân vào đó, sau đó đứng dậy khỏi giường.

Cảm thấy khó chịu, ngoại trừ khát và đói, cô nhìn lại bàn cạnh giường, với tay lấy ly nước, đưa lên mũi ngửi, cuối cùng uống một ngụm nước.

Đặt ly xuống, cô đi đến bên cửa sổ mở rèm cửa, ánh mặt trời đã hoàn toàn chiếu vào, cô hơi nheo mắt lại, sau khi thích nghi với ánh sáng, cô nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Một khu vườn hoa rộng lớn, đập vào mắt là một biển hoa màu đỏ, màu vàng, hồng nhạt, đủ chủng loại, đủ màu sắc, giữa vườn hoa có một cái đình màu trắng, nhìn về phía trước, một mảng mênh mông, không có tòa nhà cao nào khác, tất nhiên là có người.

Phán đoán duy nhất mà Mộc Thập có thể đưa ra bây giờ là cô đang ở một nơi rất hẻo lánh, căn phòng này nằm ở tầng một của tòa nhà này.

Sau khi quan sát cửa sổ, Mộc Thập lại đi sang bên kia căn phòng, tủ quần áo lớn được treo gọn gàng đủ loại quần áo phụ nữ, mỗi mùa đều có, tất cả đều là mới tinh, ngay cả nhãn mác còn chưa được gỡ bỏ, mở ngăn kéo bên trong, thậm chí còn có đồ lót, sau khi nhìn thấy, Mộc Thập sửng sờ một lúc, lập tức đẩy vào.

Khi không phát hiện ra điều gì khác trong phòng, Mộc Thập bước đến cửa phòng và đặt tay lên tay nắm.

Cánh cửa không khóa, vì vậy mở ra được ngay, âm thanh kéo kẹt vang lên.

Trước mặt cô là một hành lang dài, căn phòng này dường như nằm ở góc xa nhất, có một số phòng ở hai bên hành lang, những

bức tranh sơn dầu trang trí trên tường, tất cả đều là những bức tranh nổi tiếng.

Mang dép lê đi qua, ánh sáng càng lúc càng sáng, một phòng khách rộng rãi xuất hiện trước mặt cô.

Phía bên phải là bức tường thủy tinh, mặt trời chiếu vào, để cả phòng khách chìm trong ánh đèn, ánh mặt trời mùa đông không mạnh mà chỉ mang lại sự ấm áp.

Toàn bộ ngôi nhà được trang trí theo phong cách tối giản, tất cả đều có màu sắc ấm áp.

Mộc Thập tiếp tục đi về phía trước, bên tai nghe thấy vài âm thanh nhỏ, cô xoay người đi về phía bên trái, sau chỗ rẽ, cô nhìn thấy nơi phát ra âm thanh.

Một người đàn ông đeo tạp dề đứng trong nhà bếp mở, ngón tay mảnh khảnh cầm một con dao, ấn một quả cà chua nhỏ màu đỏ bằng tay kia, cắt nó bằng dao, cà chua bị cắt làm đôi, sau đó hắt lấy một quả khác, lặp lại hành động tương tự, vũng vàng và cẩn thận.

Ánh nắng yếu ớt chiếu lên người hắn, mái tóc đen hiện lên ánh vàng nhạt, làn da rất trắng, có chút tỏa sáng, đầu cúi thấp xuống, đang cắt đồ ăn, vẻ mặt dịu dàng và tập trung.

Mộc Thập nhìn về phía hắn, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Như thế bị đóng băng.

Như cảm nhận được ánh mắt, hắn chậm rãi quay đầu lại, khoảnh khắc nhìn thấy Mộc Thập, biểu cảm trên mặt hắn trở nên sống động, khóe miệng nở nụ cười ấm áp, thấp giọng nói: “Em tỉnh rồi à? Ngồi ở đó một lúc đi, lát nữa sẽ được ăn sáng.”

Câu này rất tự nhiên, giống như hai người quen thuộc với nhau, nhưng Mộc Thập chưa từng gặp hắn, không, đã gặp qua nhưng không chú ý.

Nói xong, hắn cúi đầu tiếp tục bận rộn.

Biết rằng bây giờ hắn sẽ không trả lời, Mộc Thập bước đến, ngồi xuống bàn, sau đó ngước lên, tiếp tục nhìn hắn.

Cô lại nghĩ đến Nguyễn Ngôn Hi, rõ ràng là anh không có ở đây, chắc là anh đã an toàn rồi, cô nghĩ vậy.

Khi không có vụ án, trong ngôi biệt thự, cô thường xuyên nhìn Nguyễn Ngôn Hi nấu ăn, cũng có nét mặt tập trung như vậy, sự khác biệt duy nhất là:

Nguyễn Ngôn Hi: Mộc Thập, cho đường vào, a! Nhiều quá rồi!
Em muốn ngọt chết à!

Nguyễn Ngôn Hi: Mộc Thập, em làm gì vậy? Em không thể rửa thức ăn như vậy! Đó không phải là quần áo!

Nguyễn Ngôn Hi: Mộc Thập! Quên đi, em mau chóng ra khỏi phòng bếp cho anh!

Nhìn xem, cuộc sống rất thú vị.

Cô nhớ lại, khóe mắt nở nụ cười.

“Được rồi, chúng ta ăn sáng thôi.”

Một giọng nói nhẹ nhàng cắt ngang trí nhớ của cô, cô ngước lên nhìn anh, thấy sự lạnh lùng lóe lên trong mắt hắn, sau đó trở lại dáng vẻ trước đây khi bắt gặp ánh mắt của cô.

Cô lặng lẽ tránh ánh mắt của hắn, nhìn xuống bữa sáng đã được đặt trên bàn.

Rất thịnh soạn, cháo trứng muối, hoành thánh nhỏ, bánh mì, trứng chiên, mút hoa quả, sữa đậu nành, sữa bò và salad, mỗi món trông rất ngon, muốn ăn thử.

Sau khi chuẩn bị xong bữa sáng, hắn ngồi xuống đối diện Mộc Thập, ánh mắt vẫn nhìn về phía cô, thấy cô không nhúc nhích, hắn lại lên tiếng: “Em không ăn sao? Có phải không hợp khẩu vị của em không?”

Hắn cẩn thận hỏi từng chút một.

Mộc Thập nhẹ giọng nói: “Chỉ là tôi không quen ăn trước mặt người lạ.”

“Người lạ.”

Hắn thì thầm chữ này, nhìn có chút đau lòng.

Mộc Thập nói: “Thậm chí tôi còn không biết tên anh.”

“Quân Lâm, Mộc Quân Lâm.”

Hắn chậm rãi nói tên mình, như thể hy vọng Mộc Thập có thể nhớ rõ hắn, “Bây giờ có thể ăn sáng chưa? Đã rất lâu rồi em chưa ăn uống gì cả.”

Nghe thấy giọng điệu khẩn nài của hắn, cô càng cảm thấy người đàn ông trước mặt khác với con nuôi của ba cô trong trí tưởng tượng của cô, rất khác biệt, theo cách nói của Nguyễn Ngôn Hi, hắn là một tên với tâm lý vụn vẹo, nhưng những gì cô nhìn thấy là một người hiền lành, cẩn thận lấy lòng cô như cậu bé kể bên nhà.

Thật kỳ lạ.

Nhưng cô vẫn cầm muống lên, bởi vì quá đói, cô ăn một chút cháo, phải nói là còn ngon hơn cả những gì Nguyễn Ngôn Hi nấu.

“Hương vị thế nào?”

Hắn nhìn cô đầy mong đợi.

Mộc Thập gật đầu, mặc dù rất ngon, nhưng vừa ăn vừa bị theo dõi thì thật sự không thoải mái.

“Ăn nhiều chút đi.”

Hắn nhẹ nhàng nói, khóe miệng nhếch lên, giống như đang có tâm trạng tốt, hắn cũng cầm muống bắt đầu ăn cháo.

Sau đó, bữa sáng vô cùng yên tĩnh, hai người đều không lên tiếng nữa, sau khi ăn no, Mộc Thập đặt muống xuống, dùng khăn ướt bên cạnh lau miệng.

Nhìn thấy động tác của Mộc Thập, hắn hỏi: “Ăn no rồi sao?”

Mộc Thập gật đầu.

Sau đó cô thấy Mộc Quân Lâm đứng dậy, dọn dẹp bàn, đặt bát đĩa và đưa vào máy rửa bát, sau đó xoay người quay lại, “Anh dẫn em đi tham quan nơi này nha.”

Mộc Thập không nhúc nhích, “Vậy khi nào thì anh mới thả tôi đi?”

Nụ cười của hắn ngưng lại, đầy khó hiểu, “Ở đây không thoải mái sao?”

Mộc Thập nhìn thẳng vào hắn, giọng điệu có chút lạnh lùng, “Đây không phải là nhà của tôi, còn có người đang chờ tôi nữa.”

Hắn cúi đầu xuống, hai tay hơi siết chặt, vẻ mặt ẩn trong bóng tối, không thể nhìn rõ, nhưng Mộc Thập vẫn cảm thấy hắn bị lời nói của cô kích thích, hắn đang kiềm chế cảm xúc của mình.

“Chỉ bảy ngày thôi.”

Hắn thì thào rồi đột nhiên ngẩng đầu lên: “Bảy ngày nữa, anh sẽ để em đi.”

Mộc Thập có chút lo lắng, “Sao phải là bảy ngày?”

Mộc Quân Lâm cười nhạt: “Nếu có thể, anh muốn em ở lại đây mãi mãi, nhưng bảy ngày nữa anh sẽ ra ngoài làm việc, vì vậy, thời gian này ở lại với anh, được không?”

Đây là đề xuất.

Mỗi lời nói của hắn đều như vậy, như thể hắn đang cầu xin cô, nhưng cô không thể từ chối, vì vậy cô chỉ đơn giản là không trả lời, thay vào đó hỏi hắn: “Đây là chỗ nào?”

Mộc Quân Lâm trả lời cô: “Một hòn đảo nhỏ, một hòn đảo không ai có thể tìm thấy, bảy ngày nữa sẽ có một chiếc thuyền đến đón chúng ta.”

Trong lòng Mộc Thập cười khổ, cho dù không muốn ở lại đây, cô có thể làm gì, bơi về sao? Bây giờ cô đã hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài, nếu cô không thể ra ngoài, thì Nguyễn Ngôn Hi sẽ không thể tìm thấy cô.

Hắn đi vòng qua bàn đến chỗ cô, nhìn xuống cô, “Để anh dẫn em đi tham quan.”

Mộc Thập không từ chối, cô đứng dậy khỏi ghế, bàn tay Mộc Quân Lâm vươn ra nắm lấy, như muốn nắm lấy tay cô, nhưng cuối cùng cũng rút lại, rủ xuống bên cạnh cô, xoay người đi về phía trước.

Mộc Thập thở phào nhẹ nhõm rồi đi theo.

—

Cao Lăng Trần nhìn Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi trên ghế sofa, tóc rối bời, áo sơ mi trong áo khoác thậm chí còn bị cài sai nút, anh cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, trên mặt vẫn còn vài vết sẹo, hai mắt nhắm chặt, nhưng Cao Lăng Trần biết anh vẫn chưa ngủ, cho dù anh đã suốt đêm ở bên ngoài tìm Mộc Thập.

Ding dong! Ding dong!

Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi trên ghế sofa đột nhiên tỉnh lại, mở mắt nháy khỏi ghế sofa, lập tức chạy ra cửa.

“Mộc Thập...”

Anh mở cửa, nhưng những lời tiếp theo lại bị mắc kẹt.

Một hộp chuyển phát nhanh xuất hiện trước mắt anh, “Anh ơi, xin chào, đây là đồ chuyển phát nhanh của anh, phiền anh ký nhận.”

Chương 78

Người nhận trong danh sách chuyển phát nhanh đã viết ba chữ Nguyễn Ngôn Hi, biểu thị rằng nó được gửi cho anh, nhưng người gửi đã viết J.L., khoảnh khắc nhìn thấy điều này, Nguyễn Ngôn Hi biết rằng suy luận trước đó của mình là chính xác, chính là con nuôi của ba Mộc Thập đã đưa cô đi.

Cao Lăng Trần ngay lập tức bắt giữ người chuyển phát nhanh, yêu cầu đội viên thẩm vấn anh ta, trong khi Nguyễn Ngôn Hi vào nhà với hộp chuyển phát nhanh.

Hộp chuyển phát nhanh rất nhẹ, nhưng bên trong có đồ, Cao Lăng Trần thấy Nguyễn Ngôn Hi lấy ra một con dao, chuẩn bị niêm phong, vì vậy lập tức ngăn cản: “Trước tiên, kiểm tra xem trong đó có đồ nguy hiểm gì không đã.”

Nếu trong đó có bom hay thứ nguy hiểm gì đó, nhờ đâu không thể xử lý, không thể nghĩ đến hậu quả sẽ khủng khiếp thế nào.

Nhưng dường như Nguyễn Ngôn Hi rất chắc chắn về sự an toàn của những thứ bên trong, hoàn toàn không nghe lời nói của Cao Lăng Trần, trực tiếp dùng dao cắt đứt, sau đó trực tiếp mở hộp ra.

Hai người đều nhìn vào bên trong, trái tim Nguyễn Ngôn Hi thất lại, con dao trong tay trực tiếp rơi xuống đất, Cao Lăng Trần kinh ngạc nhìn chằm chằm chiếc hộp, lùi lại một bước, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Thứ đó nằm trên một tấm vải trắng, một đôi tai, một đôi tai người, một đôi tai đã bị cắt đứt cách đây không lâu.

“Không phải của Mộc Thập.”

Cao Lăng Trần còn chưa hồi phục thì đã nghe thấy giọng nói của Nguyễn Ngôn Hi.

“Không phải của Mộc Thập.”

Anh lại nói.

Cao Lăng Trần mang hộp chuyển phát nhanh trở về cục làm xét nghiệm DNA, tìm một nạn nhân, Nguyễn Ngôn Hi ngồi trước máy tính liên lạc với Tần Thiên Dương.

Người họ yêu thương nhất bị bắt cóc, sắc mặt hai người khá tệ, Nguyễn Ngôn Hi nói với Tần Thiên Dương về hộp chuyển phát nhanh, sau khi nghe xong, Tần Thiên Dương im lặng một lúc: “Đương nhiên là hắn.”

Chỉ bốn chữ đó.

Trong lòng hai người đều biết mục đích của hắn, nhưng không ai nói ra, bọn họ biết tính mạng của Mộc Thập sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng bây giờ mỗi phút mỗi giây đối với ba người bọn họ đều là sự dày vò.

“Mục Thập.”

Nguyễn Ngôn Hi nhắm mắt lại, thì thầm gọi tên cô.

* * *

Mộc Quân Lâm dẫn Mộc Thập đi tham quan biệt thự này, Mộc Thập đi bên cạnh hắn, vô cảm nhìn nơi xa hoa sang trọng này,

mỗi lần Mộc Thập muốn đi sau lưng hắn, Mộc Quân Lâm nhận thấy rồi dừng lại, chờ cô đến bên cạnh mới tiếp tục đi về phía trước, cho nên sau vài lần, Mộc Thập cũng không thèm để ý đến hắn nữa.

Nhưng sau khi đi bộ một lúc lâu, Mộc Thập dần nhận ra có gì đó không đúng, biệt thự khổng lồ trống rỗng, sau khi đi bộ xa như vậy cũng không gặp ai, hiển nhiên một nơi rộng lớn như vậy không thể không có người trông coi, chưa kể bên ngoài còn có một khu vườn lớn như vậy, sau khi đi qua chỗ rẽ, Mộc Thập nói: “Sao ở đây lại không có ai?”

Mộc Quân Lâm dứt một tay vào túi quần, nhìn xuống cô, vẫn mang vẻ mặt dịu dàng, “Anh nói đúng, hiện giờ, ngoại trừ chúng ta sẽ không có người khác, không chỉ ở đây, mà trên hòn đảo này chỉ có ai chúng ta.”

Cô lập, đúng là bị cô lập, Mộc Thập cười khổ.

Mộc Quân Lâm nói ra nguyên nhân: “Bởi vì trong bảy ngày này, anh không hy vọng có người quấy rầy hai chúng ta.”

Mộc Thập vẫn chưa nghĩ ra cách để thoát khỏi đây, vì vậy cô quyết định bỏ qua lời nói của hắn.

Sau khi đi thêm vài bước nữa, Mộc Quân Lâm dừng lại ở cửa một căn phòng, giới thiệu với Mộc Thập: “Đây là phòng tranh.”

Mộc Quân Lâm đẩy cửa ra, để Mộc Thập đi vào.

Mộc Thập bước vào, một căn phòng lớn màu trắng, có dụng cụ vẽ tranh, từng bức tranh sơn dầu được treo ngay ngắn trên tường, sau khi nhìn kỹ hơn, Mộc Thập phát hiện những bức tranh trong hành lang đều là của Mộc Quân Lâm vẽ.

Đứng ở giữa phòng tranh, Mộc Thập nhìn xung quanh, cuối

cùng cũng tìm thấy một bức tranh được che bởi một tấm vải trắng, lớn đến mức chiếm một phần tư bức tường.

Nhận thấy ánh mắt của Mộc Thập, Mộc Quân Lâm đi đến góc tấm vải, kéo nó ra.

Tấm vải rơi xuống đất, bức tranh được bày ra trước mắt Mộc Thập.

Đó là một quán cà phê, vào một buổi chiều mùa thu, cô gái trong bức tranh ngồi bên cửa sổ của quán cà phê, cầm một ly cà phê trong tay, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Mộc Thập Nhất nhận ra quán cà phê, nó ở gần ngôi biệt thự, hôm đó còn có Nguyễn Ngôn Hi ngồi đối diện cô, nhưng trong bức tranh lại là Mộc Quân Lâm đang ngồi đối diện cô.

Mộc Quân Lâm mỉm cười nhìn cô: “Anh luôn hy vọng chúng ta có thể như vậy, nên anh đã vẽ nó.”

Ánh mắt Mộc Thập dời đến khuôn mặt hiền lành kia, cảm thấy nụ cười của hắn rất chướng mắt, cô lạnh lùng nhìn anh, đột nhiên nói: “Mộc Quân Lâm, anh có biết bản thân mình là biến thái không?”

Nụ cười của hắn cứng đờ, “Làm em không thoải mái sao?”

Cô đã bị tra tấn nhiều năm như vậy, mặc dù cô biết rằng hắn đã âm thầm theo dõi cô, nhưng bây giờ họ đang ở cùng một phòng, “Anh thấy tôi thoải mái sao? Rốt cuộc, anh đưa tôi đến đây để làm gì?”

Thái độ lạnh lùng của Mộc Thập khiến Mộc Quân Lâm cảm thấy có chút mất mát, vừa nói vừa đến gần cô: “Mộc Thập, anh chỉ muốn ở bên em thôi, nếu em nhìn bức tranh này thấy không thoải mái, anh có thể hủy...”

Mộc Thập tiếp tục lùi lại, “Tôi không muốn ở lại với anh, anh cảm thấy tôi muốn ở bên một tên giết người sao? Anh có biết vụ nổ đó hại chết bao nhiêu người không Mộc Quân Lâm, không chỉ vậy, cô còn có thể là Leach nữa.”

Mộc Quân Lâm cười nhạt: “Leach chỉ là mật danh thôi, về phần vụ nổ đó, bọn họ đều là thành viên của tổ chức, em thấy họ không nên bị giết sao?”

Mộc Quân Lâm vẫn mỉm cười, nhưng từ nụ cười này Mộc Thập chỉ nhìn thấy sự khinh thường tính mạng của người khác, sự lạnh lùng.

Mộc Thập lạnh lùng nói: “Bọn họ phải chịu sự phán xét nhưng không phải kết cục như vậy.”

Dường như Mộc Quân Lâm không nghe thấy, mà nói: “Mộc Thập, nếu em muốn hủy diệt tổ chức đó, anh có thể giúp em.”

“Tôi không cần.”

Ngay khi những lời này vừa thốt ra, Mộc Thập đột nhiên cảm thấy giọng điệu trong cuộc trò chuyện của hai người không đúng, vì vậy chỉ cúi đầu, không nói gì nữa.

Mà Mộc Quân Lâm thấy sắc mặt cô không tốt, bước về phía cô, thấp giọng nói: “Em tức giận sao?”

Mộc Thập hít một hơi thật sâu rồi thở ra, cảm thấy lần đầu gặp một người mà còn khó giao tiếp hơn cả Nguyễn Ngôn Hi, giọng điệu và vẻ mặt của người đàn ông này luôn cố gắng lấy lòng cô, nhưng một ngày trước, hắn vừa mới giết nhiều người như vậy, còn không thèm quan tâm, cô không biết được đâu mới là bộ mặt thật của hắn, loại người như vậy mới là đáng sợ nhất.

Mộc Quân Lâm đưa Mộc Thập ra khỏi phòng tranh, Mộc Thập không muốn ở lại với hắn nữa, cô lạnh lùng nói: “Tôi mệt rồi, về phòng trước đây.”

Mộc Quân Lâm vươn tay ngăn cô lại, “Mộc Thập, căn phòng kia, trong đó có đồ của ba em.”

Mộc Thập sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hắn một lát, việc liên quan đến ba cô, khi này cô không hỏi thẳng hắn, vì cô chưa chuẩn bị sẵn sàng, cô biết rõ người đàn ông này là người hiểu rõ ba cô nhất, cơ hội ngay trước mắt nhưng trong lòng cô đột nhiên hơi kháng cự.

Bàn tay Mộc Quân Lâm đặt trên tay nắm cửa, nói với cô: “Em không biết rõ về ba mình sao? Một người ba chân thật.”

Chương 79

“Em không biết rõ về ba mình sao? Một người ba chân thật.”

Mộc Thập bình tĩnh nói: “Vậy anh có thể cho tôi biết chuyện gì?”

Hắn khẽ mỉm cười, giọng điệu mê hoặc, “Có thể cho em biết toàn bộ.”

Sau khi quan sát vài giây, cuối cùng Mộc Thập cũng quay đầu lại, đối diện với căn phòng đóng chặt, ngăn cách bởi một cánh cửa, điều mà cô chưa bao giờ biết, một sự thật đã bị che giấu nhiều năm, có lẽ sớm muộn gì cô cũng phải đối mặt.

Không có gì phải do dự, không có gì phải đấu tranh, tất cả đều là một phần của cô.

Bàn tay của Mộc Quân Lâm ấn xuống và mở cửa.

Rèm cửa phòng được kéo lại, trời rất tối, Mộc Quân Lâm đi lên phía trước, đến bên cửa sổ mở rèm cửa, ánh mặt trời chiếu thẳng vào, chiếu sáng cả căn phòng.

Mộc Thập bước vào, căn phòng không lớn, trong đó cũng không có nhiều thứ, phần lớn đều là sách và tài liệu, trên bàn là vài khung ảnh, trong đó được đặt vài bức ảnh ố vàng, người thanh niên đeo kính trên ảnh ngoài cùng bên phải nhìn xuống, mỉm cười với đứa bé trong tay, bức ảnh khác, người đàn ông trẻ tuổi như vậy, nhưng đứa bé đã lớn hơn, ngồi trên cổ người đàn ông, mỉm cười với khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm, vui vẻ vẫy bàn

tay nhỏ bé, và bức ảnh cuối cùng, đứa trẻ đã học đi, thắt bím tóc dễ thương, người đàn ông đang nắm tay đứa trẻ và đi trên cỏ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người đàn ông trong bức ảnh là Mộc Cửu Lâm và cô là đứa trẻ đó.

Những bức ảnh đó gợi lên ký ức của Mộc Thập, một vài ký ức tốt đẹp về ba cô bắt đầu bị phá vỡ vào ngày hôm đó, ngày mẹ cô qua đời, cô hạ mắt xuống, thu lại ánh mắt.

Mộc Vương đứng bên cạnh nàng, vươn tay cầm lên một khung ảnh, tay kia cầm một tấm vải trắng, lau từng chút một, trên đó hầu như không có chút bụi bặm, rõ ràng là hầu như ngày nào Mộc Quân Lâm cũng sẽ đến đây làm như vậy.

Hắn lau xong một cái rồi đặt trở lại vị trí ban đầu, âm thanh của khung ảnh và mặt bàn chạm vào nhau cùng vang lên với giọng nói của Mộc Quân Lâm, ngay bên tai Mộc Thập, “Cảm thấy kỳ lạ sao? Không có bức ảnh nào trong số này có mẹ em”

Mộc Thập lại nhìn những bức ảnh, những bức ảnh này đều là ảnh của ba và cô chụp chung, quả thật không có hình của mẹ cô, trong ký ức của cô, khi còn bé, tình cảm của ba mẹ rất tốt, ba cũng thường chụp ảnh cho cô và mẹ, nhưng ở đây không có hình của cô và mẹ, hình của ba mẹ hay là gia đình ba người, quả thật là hơi

Nhưng mà cũng đúng, cô nghĩ lại, mẹ cô bị ba sát hại, nhưng... Mộc Thập cảm thấy trong lời nói của Mộc Quân Lâm có ý gì đó, tựa như muốn khiến cô chú ý đến chi tiết này, cô quay đầu nhìn hắn: “Rốt cuộc anh đang muốn nói cái gì vậy?”

Mộc Quân Lâm chỉ vào khung ảnh vừa mới lau sạch, chưa từng trả lời câu hỏi của cô, mà hỏi cô: “Mộc Thập, em cảm thấy ba em, Mộc Cửu Lâm là người thế nào?”

“Một kẻ giết người.”

Cô nói một cách lạnh nhạt, dường như là đánh giá duy nhất mà cô có thể đưa ra.

“Vậy em nghĩ tại sao ông ấy lại giết người?”

Mộc Quân Lâm xoay người sang một bên, hơi dựa vào bàn, khoanh tay nhìn cô từ trên cao xuống, giọng nói rất dịu dàng, nhưng hẳn đang gặng hỏi Mộc Thập.

Mộc Thập ngẩng đầu lên, cũng không né tránh, cô không biết vì sao Mộc Quân Lâm lại đột nhiên hỏi như vậy, cho nên cô chỉ đáp: “Tôi không biết.”

Trên thực tế, cô thật sự không biết, điều đầu tiên cần biết khi truy tìm kẻ giết người là động cơ giết người, nhưng trong vụ án của Mục Cửu Lâm lúc đó, họ không thể hiểu được động cơ giết người thật sự của Mục Cửu Lâm là gì, vì vậy họ đã sử dụng một kẻ giết người để mô tả ông ta, nhận định rằng việc giết người chỉ là để thỏa mãn tâm lý biến thái của chính ông ta.

“Đúng vậy, không ai biết cả, cho tới bây giờ cũng không ai biết.”

Mộc Quân Lâm đột nhiên bật cười, nở nụ cười khó hiểu, “Bởi vì khi thi thể của mẹ em được phát hiện, đặc biệt là khi thi thể của tám người phụ nữ được chôn cất trong vườn nhà em được tìm thấy, họ đã nhận định rằng ba em là một kẻ giết người hàng loạt.”

Cô nghe thấy sự dẫn dắt trong giọng điệu của Mộc Quân Lâm, cô nhăn mày nói: “Ý anh là gì?”

“Mộc Thập.”

Hắn thì thầm tên cô, đầu từ từ tiến lại gần cô, giọng nói trầm

thấp, “Nếu sự thật không phải là điều em đã tin hơn hai mươi năm thì sao? Nếu sự thật và điều em biết tương phản nhau thì sao?”

Mộc Thập hừ lạnh, yên lặng nhìn mặt hắn, “Anh muốn nói Mộc Cửu Lâm không phải là hung thủ giết người? Tôi tận mắt nhìn thấy mẹ tôi bị ông ấy giết.”

Cô hơi cao giọng.

Không vội vã, hắn tiếp tục hỏi cô: “Còn tám thi thể kia thì sao?”

Cuối cùng Mộc Thập cũng hiểu ý của hắn, cô đưa tay đỡ cái bàn bên cạnh, giọng điệu chất vấn: “Anh muốn nói tám thi thể đó là bị người khác giết chết, sau đó hãm hại Mộc Cửu Lâm?”

Hơn hai mươi năm qua, bây giờ lại xuất hiện một người nói ba cô bị người khác hãm hại.

Mộc Quân Lâm chậm rãi nói: “Dù sao cũng chưa từng thấy ông ấy giết mấy người kia, đúng không?”

Mộc Thập đột nhiên bình tĩnh lại, cô nhìn những bức ảnh trên bàn với vẻ mặt khác, “Vậy hung thủ là ai?”

“Có lẽ phải quay lại vấn đề ban đầu, em không thấy lạ sao? Những bức ảnh này không có mẹ em.”

—

Đôi tai bị cắt đứt đã được xét nghiệm và so sánh DNA, xác nhận rằng chúng hoàn toàn phù hợp với DNA của Thiệu Khiết Vân, là Môi Đỏ.

Điều này cũng có nghĩa là khả năng cao, con nuôi của Mộc Cửu Lâm sẽ là Leach.

Nguyễn Ngôn Hi không ngạc nhiên với kết luận này, ban đầu vụ án này đã do ai đó bố trí cục diện, mấy năm nay không ai có thể truy ra dấu vết của Leach, nhưng lần này lần lượt có người biết được tin tức rằng hắn sẽ xuất hiện ở thành phố S, không phải vô tình bị rò rỉ thông tin, mà do hắn cố tình để những người sẵn sàng giết hắn nắm bắt được tung tích của hắn, còn hắn chỉ cần đứng đó quan sát từng người nhẩy vào bẫy do hắn thiết kế, cuối cùng nổ tung tất cả.

Nếu đây là một sân khấu, thì trong mắt hắn, chẳng qua, họ chỉ là những con rối trên sân khấu, một đồng con rối bị giật dây, hắn chỉ cần di chuyển ngón tay để kiểm soát số phận của họ.

Từ khi Mộc Thập biến mất đã hơn một ngày, sắc trời bên ngoài dần dần tối sầm lại, bây giờ không có tin tức gì về tung tích của Mộc Thập, trong căn biệt thự không có ánh sáng, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt từ ánh trăng bên ngoài, trong căn nhà trống rỗng này, đột nhiên, trong lòng Nguyễn Ngôn Hi trở nên sợ hãi.

Đây không phải là lần đầu tiên Mộc Thập không ở bên cạnh anh, lần cuối cùng, khi Mộc Thập bị buộc tội giết người, bị nhốt trong cục cảnh sát mấy ngày, nhưng lần đó hầu như không cảm thấy sợ hãi, bởi vì anh biết rằng anh nhất định sẽ để cô ra ngoài, bởi vì lúc đó anh vẫn có thể gặp cô, anh có thể ôm cô, anh có thể hôn cô.

Nhưng bây giờ, anh không biết cô đang ở đâu, đang làm gì, không biết gì cả.

Một cảm giác bất lực bao trùm lấy anh, anh nằm ngửa trên ghế sofa, sửng sờ nhìn chằm chằm lên trần nhà, toàn bộ căn phòng, không có bất kỳ một âm thanh nào.

Nguyễn Ngôn Hi biết người đó đang tra tấn mình, không hề cho

anh biết một chút thông tin về Mộc Thập, còn kích thích thần kinh của anh bằng các cách khác.

Ding dong.

Nguyễn Ngôn Hi đứng dậy đi mở cửa.

“Anh Nguyễn, đây là thư của anh.”

Chương 80

Nguyễn Ngôn Hi mở thư ra, bên trong là một tấm thẻ trắng.

Nguyễn Ngôn Hi:

Như anh biết, bây giờ Mộc Thập đang ở bên cạnh tôi, tôi có thể để cho anh mãi mãi không gặp lại em ấy, chẳng qua, bây giờ tôi muốn cạnh tranh công bằng hơn, cho nên tôi sẽ cho anh manh mối, nhưng tôi chỉ cho anh bảy ngày, bảy ngày sau, nếu anh không tìm đến, vậy Mộc Thập sẽ thuộc về tôi.

Mộc Quân Lâm. Cuối cùng Nguyễn Ngôn Hi cũng biết tên hắn, anh nhìn tấm thẻ, không có thông tin nào khác, anh đặt tấm thẻ trước mũi ngửi, quả nhiên ngửi thấy mùi của thuốc tàng hình, khi anh dùng đèn cực tím chiếu vào, trên thẻ xuất hiện một chuỗi số: 619171327342.

Điều này cho thấy đây là chuỗi số đã được mã hóa, con số liên tục được chuyển đổi trong tâm trí anh, cuối cùng kết quả là:

island

—

Mộc Thập không tin nhìn hắn, “Mẹ tôi...Anh đang nói bậy bạ gì đó?”

Mộc Quân Lâm nhìn biểu cảm của cô, đưa tay chạm vào cô, dịu dàng nói: “Mộc Thập, anh sẽ không bao giờ nói dối em.”

Cô cho hắn một ánh mắt cảnh cáo, hỏi hắn với giọng điệu cứng rắn: “Cho nên anh muốn tôi tin mẹ tôi giết tám người đó rồi giả họa cho ba tôi sao?”

Mộc Thập đang định nói gì đó, nhưng lại nghe thấy câu tiếp theo của Mộc Quân Lâm: “Bởi vì em không biết thân phận thật sự của mẹ em.”

Cơ thể cô cứng đờ.

Sau đó, anh nghe Mộc Quân Lâm nói tiếp: “Mật danh của mẹ em là Bạch Tử, bà ấy là một thành viên của tổ chức.”

Đồng tử của cô đột nhiên giãn ra, thông tin cô nghe được từ miệng Mộc Quân Lâm rõ ràng là điều cô không thể tin được, hắn đang nói nhảm, sau cú sốc, cô trầm nghĩ trong lòng.

Mộc Quân Lâm không cho cô thời gian giảm sốc, hắn nhìn Mộc Thập nói tiếp: “Hơn 20 năm trước, tổ chức đã thực hiện một dự án, dự án này có tên mã là Dulimpus, cũng là tên của một loại thuốc, một loại thuốc thần kinh, họ chọn ngẫu nhiên nhiều người ở mọi lứa tuổi làm đối tượng thí nghiệm loại thuốc này, tất nhiên, những người đó hoàn toàn không biết, loại thuốc này cần được người thí nghiệm ăn từng chút một, vì vậy cơ thể họ sẽ không tạo ra phản ứng quá mức, nhưng nó sẽ khiến người dùng bị ảo giác, cùng với ám thị của những người xung quanh, ảo giác mà họ thấy sẽ khác nhau.”

“Đủ rồi!”

Mộc Thập ngắt lời hắn, tức giận nhìn hắn, “Tại sao anh lại bịa ra chuyện này?”

“Anh sẽ không nói dối em, Mộc Thập. Mộc Cửu Lâm là một trong những đối tượng thử nghiệm, tác dụng của thuốc và ám thị rất

thành công, thuốc và tám thi thể gây cho ông ấy ảo giác rằng ông ấy là người giết hại họ, ông ấy được thiết lập thành một tên tội phạm giết người biến thái.”

Hắn nói tiếp, cho dù cô có tin hay không.

“Thí nghiệm trong cơ thể Mộc Cửu Lâm rất thành công, nhưng lại xảy ra tai nạn, đó là ông ấy vô tình phát hiện ra vấn đề của mẹ em, sau đó ông ấy tìm thấy sổ ghi chép của mẹ em, tất cả đều được mã hóa, nhưng Mộc Cửu Lâm đã giải mã được, bên trong ghi lại tất cả dữ liệu thí nghiệm, liều lượng thuốc và phản ứng của cơ thể người thí nghiệm, vì vậy lúc đó Mộc Cửu Lâm đã hiểu tất cả.”

Mộc Quân Lâm vừa nói vừa lấy ra một quyển sổ cũ ố vàng từ trong ngăn kéo, đó là sổ ghi chép. Hắn lật một trang để cho cô xem.

Mộc Thập Nhất nhìn chút thì nhận ra, đó là chữ của mẹ cô, chữ của mẹ cô, nhưng tại sao?

“Sau đó là cảnh tượng mà em tận mắt chứng kiến, khi Mộc Cửu Lâm nhà, giết mẹ của người, nhưng ông ấy vẫn bị ảnh hưởng bởi ảo giác do thuốc gây ra, nên hắn dựa theo đó cắt ngón đeo nhẫn của bàn tay trái của mẹ em theo thứ tự tám người chết đã bị cắt ngón tay trước đó.”

“Là một sản phẩm thí nghiệm thành công, tổ chức hy vọng có thể kết nạp Mộc Cửu Lâm, vì vậy đã tìm ra một người thế tội, yêu cầu Kim Khâu, là một thành viên của tổ chức, cũng là người phụ trách vụ án vào thời điểm đó, mua chuộc một số người trong cục cảnh sát, tìm một người thế tội, sau đó, Mộc Cửu Lâm bắt đầu sống cuộc sống bị truy đuổi, một là vì ông ta muốn âm thầm khám phá tổ chức, hai là để bảo vệ em, bởi vì uống thuốc này trong một thời gian dài đã gây tổn hại lớn cho thần kinh của ông ta, ông ta sợ rằng nó sẽ làm tổn thương em, ông ta cũng

không muốn công khai thân phận thật sự của mẹ em và sự thật năm đó, vì ông ấy không muốn em đã có một người ba giết người rồi lại thêm một người mẹ như vậy nữa.”

“Khi anh 7 tuổi, Mộc Cửu Lâm nhận nuôi anh, khi anh vừa trốn thoát khỏi cô nhi viện, anh nghĩ em nên biết tại sao ông ấy lại nhận nuôi anh, mẹ anh cũng là một kẻ giết người, nhưng đồng thời, giống như Mộc Cửu Lâm, cũng là một đối tượng thí nghiệm, Mộc Thập, em xem, hoàn cảnh của chúng ta rất giống nhau.”

Hắn lại khẽ mỉm cười.

Nhưng lúc này, Mộc Thập hoàn toàn không để ý tới hắn, toàn bộ đầu óc cô đều rối bời, đây là thật hay giả?

“Mộc Cửu Lâm là một thiên tài, đôi khi thuốc đó sẽ khiến ông ấy trở thành một người điên, nhưng mỗi lần nhìn thấy hình em, thậm chí chỉ cần em được tên em, ông ấy đều sẽ bình tĩnh trở lại.”

“Xác của những con vật đó, hằng năm vào ngày sinh nhật em, những gì ông ấy gửi cho em chỉ muốn truyền thông tin cho em, từ năm em 5 tuổi đến khi ông ấy qua đời vào năm em 18 tuổi, nhiều năm như vậy, ông ấy luôn gửi tin nhắn cho em, giấu hết thấy mọi người, chỉ em mới có thể giải mã thông tin đó.”

“Mộc Thập, ông ấy lựa chọn yên lặng là vì muốn bảo vệ em.”

Nói xong, Mộc Cửu Lâm rời khỏi phòng, để lại Mộc Thập một mình trong phòng, cửa phòng mở ra đóng lại, cuối cùng Mộc Thập cũng yếu ớt ngồi lên ghế.

Lời nói của Mộc Cửu Lâm lúc này giống như một lưỡi dao sắc bén, phá vỡ mọi nhận thức của cô trong hai mươi năm, người mẹ cô yêu thương nhất, người mẹ mà cô nhớ nhất đã trở thành

một kẻ giết người tàn nhẫn, phá hủy gia đình họ và ba cô, bà ấy chính là thủ phạm. Trong khi đó, người ba từng là tên sát nhân lại là nạn nhân lớn nhất. Suốt những năm qua, lẫn trốn trong bóng tối, âm thầm tự mình chịu trách nhiệm với tất cả những chuyện này.

Từ lúc tận mắt nhìn thấy mẹ mình bị giết, cô đã hận ông hơn hai mươi năm, ngày ông chết, cô cũng không biết, cô không biết gì cả.

Cô đột nhiên cầm cuốn sổ do mẹ viết lên lật xem, không mất nhiều thời gian để giải mật mã bên trong.

Ngày 17/3

Liều lượng của Dulimpus là 10mg, trộn trong nước, không màu, không mùi, người thí nghiệm đã dùng nó lúc 7 giờ sáng, quan sát thấy rằng không có tình trạng bất thường trong suốt cả ngày.

Ngày 18/3

Liều lượng của Dulimpus là 10mg, không có phản ứng bất thường.

Ngày 19/3

Liều lượng được tăng lên 15mg, người thí nghiệm đã dùng nó vào lúc 7 giờ sáng, xuất hiện triệu chứng chống mặt, thuyên giảm sau 10 phút, không có phản ứng bất thường nào khác.

Ngày 17/4

Liều 20mg đã được sử dụng trong một tháng, sau khi dùng, người thí nghiệm có ảo giác, kéo dài trong mười lăm phút, mặt ửng đỏ, cơ thể phát sốt, sau đó nó dần biến mất.

Ngày 17/3

Liều lượng được tăng lên 50mg, đã dùng thuốc liên tục trong một năm, uống lúc 10 giờ tối, ảo giác tăng lên sau khi uống, thời gian kéo dài trong nửa tiếng, cơ thể phát sốt, mắt yếu và có dấu hiệu nói linh tinh, không có bất thường với đứa trẻ vào ngày đầu tiên.

Ngày 17/3

Liều lượng đạt tới 70mg, thuốc đã được dùng liên tục trong ba năm, ảo giác kéo dài trong một giờ sau khi uống, không có bất thường với đứa trẻ, đã chôn thi thể trong vườn, có thể thực hiện kế hoạch.

Ngày 28/10

Liều lượng là 100mg, người thí nghiệm phát hiện thi thể, có thể tiếp tục thực hiện.

Đây là ghi chép cuối cùng, chỉ một tháng sau, Mộc Cửu Lâm giết bà ấy.

Từng nội dung một, ghi lại toàn bộ sự thay đổi của Mộc Cửu Lâm từ lúc bắt đầu uống thuốc đến khi kết thúc, điều khiến Mộc Thập càng cảm thấy sập đổ hơn là có một số ghi chép về việc Mộc Cửu Lâm hòa thuận với mình, tất cả đều được mẹ cô dùng làm tài liệu tham khảo, cô không phải là con của bà, chỉ là tài liệu tham khảo cho thí nghiệm.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên người cô, nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, sự thật đôi khi còn khủng khiếp hơn cả những gì chúng ta có thể suy nghĩ và chịu đựng, bây giờ cô đã thật sự hiểu được câu này. Sự thật đã ở trước mặt cô muện hai mươi năm, hai mươi năm cô bị bao vây bởi một lời nói dối tàn

nhân, nhưng khi lời nói dối bị vạch trần, những gì còn lại là một thứ thậm chí còn khiến cô không thể tiếp nhận được, bây giờ một mình cô phải chịu đựng nó.

Cô đứng dậy khỏi ghế, bắt đầu tìm kiếm nhiều thứ hơn, những thứ thuộc về ba cô trong quá khứ, có một cuốn sổ trên kệ, cô lấy xuống, mở ra, trên trang đầu tiên là một bức ảnh của cô, một bức ảnh từ thời thơ ấu, bên cạnh bức ảnh là một dòng chữ được viết: Con gái yêu dấu.

Tay Mộc Thập run rẩy, lật trang giấy, hóa ra là nhật ký của là Mộc Cửu Lâm.

Hôm nay tôi nhìn thấy con gái tôi ở cô nhi viện, nó hơi gầy, nó không nói, chuyện tôi chỉ có thể quan sát từ xa, tôi thật sự muốn ôm nó.

Sinh nhật 5 tuổi của con gái, tôi có mua búp bê, nhưng tổ chức kia đã nghĩ rằng tôi là tên sát nhân biến thái điên cuồng, cho nên chỉ có thể gửi cho bé thi thể động vật, như vậy tổ chức mới không phát hiện ra tin tức tôi gửi cho bé, để con gái nghĩ tôi biến thái đi, nhưng chắc bé sẽ rất sợ hãi, hy vọng có người sẽ ở bên cạnh con, xin con, cục cưng.

Tôi nhận nuôi một cậu bé, nó và con gái tôi tôi có hoàn cảnh giống nhau, hôm nay, từ xa xa, tôi nhìn thấy con bé, bé cũng quay đầu nhìn thoáng qua tôi, nhưng lại không thấy tôi.

Con gái tôi được một gia đình nhận nuôi, bên kia có một đứa con trai, tôi đã điều tra, đó là một gia đình tốt, bé sẽ lớn lên khỏe mạnh, có ba mẹ mới và một anh trai.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười lăm của bé, khi tôi thấy họ đi chơi cùng nhau, tôi nghe thấy bé gọi ba, nếu đang gọi tôi thì tốt rồi.

Hôm nay đã gần đến sinh nhật lần thứ mười tám của bé, nhưng cơ thể tôi ngày càng tệ, thời gian tôi tỉnh thức càng ngày càng ngắn, vì vậy tôi muốn gặp con gái mình, giá như tôi có thể nghe thấy bé gọi ba một lần nữa trước khi tôi chết.

Một giọt nước mắt rơi trên hai chữ ba, Mộc Thập ôm khung ảnh trên bàn, nhắm mắt để mặc cho nước mắt còn sót lại.

“Ba.”

Đó là một tiếng gọi đến muộn rất nhiều năm.

Chương 81

Khi Mộc Thập mở cửa bước ra, nét mặt đã trở lại trạng thái bình thường, Mộc Quân Lâm dựa vào bức tường bên cạnh, cúi đầu, như thể đang đợi cô.

Cô đóng cửa lại, ngả người ra sau.

Hai người đều không lên tiếng, Mộc Quân Lâm cũng không nhìn cô, vẫn duy trì tư thế ban đầu, giống như chờ cô lên tiếng trước.

Giờ phút này, nhìn thấy thứ Mộc Cửu Lâm để lại, thật sự Mộc Thập có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi, nhưng cô không muốn hỏi hẳn, sau một lúc lâu, cô chỉ hỏi một câu: “Ông ấy qua đời ngày nào?”

“Chính là ngày hôm nay.”

Hắn trả lời.

Ánh mắt Mộc Thập khẽ lóe lên, cuối cùng cũng hạ mắt xuống che giấu biểu cảm của mình, khi ngẩng đầu lên nhìn, hiểu ra điều gì đó, cô lên tiếng: “Anh chọn thời gian này bắt tôi đến, chính là để tôi biết sự thật năm đó.”

Mộc Quân Lâm mỉm cười: “Ông ấy đã nuôi anh hơn mười năm, coi như anh báo đáp ông ấy, anh nghĩ ông ấy sẽ rất vui.”

Nghe vậy, Mộc Thập lạnh lùng nói với vẻ mặt lạnh lùng: “Nếu anh muốn báo đáp ông ấy, vậy thì bây giờ thả con gái ông ấy đi

đi.”

Vẻ mặt Mộc Quân Lâm có chút đau lòng, quay đầu nhìn cô, “Mộc Thập, sao em lại muốn rời khỏi đây như thế vậy chứ? Anh sẽ không ép em làm việc em không muốn, anh chỉ muốn ở cùng em bảy ngày thôi, yêu cầu này cũng không quá đáng mà.”

Mộc Thập nhìn thẳng về phía trước nói: “Anh bắt tôi đợi ở đây chính là ép tôi làm việc tôi không muốn làm đó.”

“Và nếu anh nói đó là cái giá của sự tự do của anh trai em thì sao?”

Mộc Thập sững sờ, quay đầu nhìn hắn: “Anh nói vậy nghĩa là gì?”

Hắn khoanh tay trước ngực, nhìn cô ấy như một người sở hữu quyền lực, “Sau bảy ngày, anh sẽ để anh trai em quay lại bên cạnh em, em thấy điều kiện trao đổi này thế nào?”

Một điều kiện rất hấp dẫn, điều mà Mộc Thập hy vọng nhất là anh trai an toàn trở về bên cạnh cô, vì vậy cô không nhịn được hỏi: “Anh, nói thật sao?”

“Anh đã nói rồi, Mộc Thập, anh sẽ không bao giờ nói dối em.”

Ánh mắt Mộc Thập dán chặt trên mặt hắn, muốn từ vẻ mặt tươi cười kia, xác nhận độ tin cậy trong lời nói của hắn, trên thực tế, cho dù cô có tin hay không, Mộc Quân Lâm có giữ lời hứa này hay không, bây giờ cô thật sự không có lựa chọn nào khác, trên hòn đảo này, bên cạnh người đàn ông khó hiểu này, cô hoàn toàn bị động, trừ phi, trừ phi Nguyễn Ngôn Hi có thể tìm được cô.

Nhưng làm thế nào để tìm thấy cô? Mộc Quân Lâm đã ẩn mình trong bóng tối nhiều năm như vậy, Leach chỉ là một trong

những thân phận của hắn, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, từ đầu đến giờ, mỗi nước đi đều do hắn sắp xếp, hắn là người chơi cờ, mọi người đều là quân cờ của hắn, do hắn khống chế.

Cho nên, cô biết rất rõ, nếu bảy ngày này, hắn không muốn bị quấy rầy, bị phát hiện, vậy thì hắn thật sự có thể làm được, vấn đề là cô nhìn biểu hiện của hắn, phân tích một số hành vi trước đây của hắn, cô có phỏng đoán, cô cũng hỏi: “Anh có liên lạc với Nguyễn Ngôn Hi, đúng không?”

“Tại sao em lại nghĩ như vậy?”

Hắn cười nhạt.

Điều đó có nghĩa là hắn có liên hệ, cô cười lạnh, “Tôi nghĩ anh thích như vậy, vì trò chơi đó, không phải sao?”

Hắn thừa nhận: “Đúng vậy, anh không muốn ai làm phiền chúng ta, nhưng như vậy mới thú vị hơn, anh đã cho anh ta một số gợi ý, nhưng em nghĩ anh ấy có thể tìm tới đây trong bảy ngày sao?”

“Anh ấy sẽ tìm thấy tôi.”

Giọng điệu của cô rất kiên quyết.

Mộc Quân Lâm cười quái dị, “Vậy chúng ta phải xem anh ta có thể làm gì cho em.”

Giống như ám chỉ điều gì đó.

“Không phải trước đây em đã nói rằng em không muốn ở cùng anh vì anh là một kẻ giết người sao, nếu anh ta cũng làm vậy, em vẫn sẽ nói như vậy sao?”

Trái tim Mộc Thập thất lại, cô không biết hắn đã nói gì khi liên lạc với Nguyễn Ngôn Hi, nhưng cô vẫn bình tĩnh nói: “Anh ấy sẽ không giết người, đây là ranh giới cuối cùng của anh ấy, bất kể là vì cái gì.”

“Nhưng yêu một người là cho đi tất cả vì cô ấy, dùng tất cả khả năng để bảo vệ cô ấy sau lưng mình, cho nên mấy năm nay, dù hành động gì, cũng là vì hôm nay, vì kết quả này, sao phải quan tâm đến việc sử dụng thủ đoạn gì chứ.”

Vừa nói, ánh mắt hắn cứ nhìn Mộc Thập, vừa tập trung vừa đáng sợ.

Mộc Thập nhú mày, Mộc Quân Lâm quá cố chấp, quá cực đoan, chuyện này có liên quan đến môi trường sinh trưởng của hắn, bao gồm cả ba cô, cho nên Mộc Thập cũng biết tình cảm mà hắn nói là thứ tình cảm méo mó, hắn không hiểu tình yêu, cách hắn thể hiện cũng đáng sợ không kém, hăm hại, truy đuổi, tiếp cận, bắt cóc, giống như hắn đuổi theo con mồi của mình.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Mộc Quân Lâm tới gần cô hơn.

Mộc Thập theo bản năng lùi lại một bước, lại ngược lên nhìn hắn, ánh mắt của hắn có chút thay đổi.

—

Mộc Thập đang ở trên một hòn đảo, manh mối có được khiến Nguyễn Ngôn Hi có chút bất lực, mặc dù cuối cùng anh cũng biết manh mối, nhưng trên trái đất này có rất nhiều đảo nhỏ, những hòn đảo đã được phát hiện và những hòn đảo chưa được phát hiện, không dễ để xác định đó là hòn đảo nào.

Nhiều hòn đảo hoàn toàn không có tín hiệu, ngay cả khi có, anh

biết rằng Mộc Quân Lâm sẽ không sử dụng thiết bị liên lạc để anh phát hiện.

Anh trai của Mộc Thập và Cao Lăng Trần đều đang tìm kiếm tung tích của Mộc Thập, nhưng bọn họ không tìm thấy gì, giống như Mộc Quân Lâm nói cho bọn họ biết, ngoại trừ manh mối hắn đưa ra, nếu không thì họ không thể nào tìm được.

Và tại thời điểm này, có một vụ án ở thành phố S, một vụ án tưởng chừng như không đáng để mắt tới.

Một người đàn ông hơn 30 tuổi bước vào một trung tâm mua sắm vào buổi trưa, lúc đầu mọi thứ có vẻ bình thường, không ai chú ý đến hắn, sau đó hắn bước vào một trong những cửa hàng bán quần áo, một nhân viên nữ đến chào hắn, nhưng người đàn ông đột nhiên lấy ra một con dao sắc từ trong túi, đâm nữ nhân viên bán hàng, thậm chí đâm còn đâm rất nhiều nhát, bởi vì xảy ra quá nhanh khiến mọi người không thể ngăn chặn, khi những người khác tiến lên chế ngự hắn, nữ nhân viên bán hàng đã chết ngay tại chỗ.

Cảnh sát nhanh chóng đến hiện trường, bắt giữ kẻ tấn công ngay tại chỗ, khi bị bắt người đó rất kích động, cứ một mực gào thét.

Tưởng Tề xử lý xong hiện trường, quay lại cục nói với Cao Lăng Trần: “Đội trưởng, lúc tôi đến đó, tôi nghe thấy hắn hét lên: “Quái vật, tôi đã giết quái vật, cô ấy là quái vật.”

Cao Lăng Trần lập tức phán đoán: “Có lẽ trước kia nạn nhân và hắn có thù oán cá nhân.” “

Tưởng Tề lập tức gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ vậy, nhưng sau khi kiểm tra lý lịch, hai người chưa từng có điểm gì chung, nạn nhân luôn đối xử tốt với người khác, chưa bao giờ có mâu thuẫn với người khác, tôi hỏi nhân viên bán hàng có mặt lúc đó,

họ nói rằng lúc đó nạn nhân nói, chào anh, anh cần mua loại quần áo gì? Sau đó bị kẻ tấn công ám sát. Đội trưởng, có thể là hung thủ có chút vấn đề về tâm thần, bởi vì hắn đã làm nhầm một số điều không thể giải thích được.”

Cao Lăng Trần cau mày: “Đúng lúc, cho hắn kiểm tra tinh thần luôn đi.”

“Nếu hắn thật sự có vấn đề về tâm thần, thì nạn nhân sẽ không..”

Sau đó, Tưởng Tề không nói gì nữa.

“Hung thủ có người thân không?”

Tưởng Tề lắc đầu, hiển nhiên đã điều tra rõ, “Không có, trước đó có một người anh trai, năm ngoái đã qua đời rồi, chò nên hắn đang sống một mình.”

Cao Lăng Trần gật đầu: “Thì ra là thế, tôi biết rồi, chúng ta tiếp tục điều tra.”

Tưởng Tề vừa muốn rời đi, lại quay đầu lại hỏi: “Đội trưởng, có tin tức gì của Mộc Thập không?”

Nghe thấy Mộc Thập, Cao Lăng Trần nhíu mày, vẻ mặt buồn bã, “Vẫn chưa, nhưng vì Mộc Quân Lâm có cung cấp manh mối, sẽ tìm được cô ấy thôi, không cần nhờ Nguyễn Ngôn Hi đến xem vụ án này.”

Tưởng Tề đồng ý: “Ừm, tôi biết rồi.”

Đã bắt được hung thủ, quả thật không cần anh ta đến giúp.

Nhưng một giờ sau, Nguyễn Ngôn Hi lại nhận được cuộc gọi từ Cao Lăng Trần.

Cao Lăng Trần nói với anh về vụ án qua điện thoại, Nguyễn
Ngôn Hi không có hứng thú nghe, nhưng cuối cùng, anh có chút
không hiểu.

Hung thủ nói muốn gặp anh.

Chương 82

Chuyện sau khi bị bắt, hung thủ muốn gặp Nguyễn Ngôn Hi với tư cách là cố vấn cảnh sát thì khá kỳ lạ, hướng hồ, hấn giết người ở nơi công cộng, nhân chứng, vật chứng đã đầy đủ, hoàn toàn được định tội, không thể phủ nhận hay thay đổi.

Cho nên mặc dù Nguyễn Ngôn Hi bắt taxi đến cục, nhưng cũng không vội gặp hấn, lần đầu tiên xem camera giám sát của trung tâm thương mại vào thời điểm xảy ra vụ án, theo dõi toàn bộ quá trình từ lúc bắt đầu khi hấn bước vào trung tâm thương mại cho đến cuối cùng là giết người.

Xem xong, Nguyễn Ngôn Hi lên tiếng: “Anh cho rằng hấn có vấn đề về tâm thần sao?”

Tưởng Tề gật đầu, nói với anh ta: “Đúng vậy, sau khi hấn đâm nữ nạn nhân, thì hấn cứ la hét, nói nạn nhân là quái vật gì đó.”

“Hừ.”

Anh hừ lạnh, “Tôi không thấy hấn có bất kỳ vấn đề tâm thần nào.”

Nguyễn Ngôn Hi đem màn hình kéo về phía trước một chút, “Đây là hình ảnh lúc mới vào trung tâm thương mại, anh có nhìn thấy, lúc đó có hai nhân viên bảo vệ đi trước mặt hấn, anh có thấy động tác của hấn không? Định đi thẳng, sau đó quẹo cua, hấn cố tính tránh đi.”

Băng ghi hình tiếp tục: “Sau đó, hắn nhìn xung quanh từng cửa hàng, tại sao hắn lại đến cửa hàng này, bởi vì cửa hàng này có ít người nhất, họ đều là phụ nữ, để thuận tiện cho hắn thực hiện vụ giết người, khi hắn phạm tội, những người xung quanh hắn cách xa hắn và nạn nhân, để hắn có thời gian đảm bảo rằng nạn nhân có thể bị giết. Toàn bộ quá trình đã được suy xét và lên kế hoạch khá kỹ lưỡng, anh nghĩ rằng đó là điều mà một người có vấn đề về tâm thần và không kiểm soát được bản thân có thể làm được sao?”

Sau khi nghe xong phân tích xong của Nguyễn Ngôn Hi, Tưởng Tề thật sự nhìn ra những thứ kỳ quái này, “Vậy là hắn đang giả vờ?”

Nguyễn Ngôn Hi nhún vai, dứt hai tay vào túi quần rồi đi ra ngoài.

Thấy hắn đi tới cửa, Cao Lăng Trần gọi hắn: “Nguyễn Ngôn Hi, anh đi đâu vậy?”

Hắn quay đầu lại nhú mày, nhẹ giọng nói: “Không phải hắn muốn tôi gặp hắn sao?”

Nguyễn Ngôn Hi đi tới phòng thẩm vấn, anh rất quen thuộc với nơi này, bởi vì trước kia, Mộc Thập của anh cũng từng ở chỗ này, bị thẩm vấn, bắt lực ngồi trong đó.

Anh không biết khi nào thì manh mối tiếp theo sẽ đến, hắn không biết bằng cách nào, hiện tại anh đang ở trong tình huống cực kỳ bị động, cho nên anh hoàn toàn bị Mộc Quân Lâm kiểm chế, cho đến khi tìm được Mộc Thập, anh không thể chắc chắn thông tin đó là thật hay giả.

Mơ hồ, nhưng không thể mơ hồ.

Tay phải dứt trong túi quần siết chặt thành nắm đấm, ngón cái

ấn mạnh vào ngón trỏ, anh cúi đầu, hạ mắt xuống, khi nhìn lên lần nữa, đôi mắt trong veo.

Tưởng Tề đang đi phía trước mở cửa, liếc nhìn Nguyễn Ngôn Hi một cái, khuôn mặt kiêu ngạo ban đầu nhìn xuống mọi thứ giờ đã bình tĩnh hơn một chút, nhưng cái giá của những thứ này có chút tàn nhẫn. Thở dài, anh dẹp bỏ những suy nghĩ này, để Nguyễn Ngôn Hi vào phòng thẩm vấn.

Cửa phòng thẩm vấn đóng lại, Nguyễn Ngôn Hi đi thẳng đến bàn, cúi đầu kéo ghế ngồi xuống, sau đó mới ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện.

Tay người đàn ông bị còng, quần áo và đầu tóc hơi lộn xộn, vẻ mặt có chút thất thường, miệng vẫn lảm nhảm, nói về quái vật, giết quái vật và những thứ tương tự, giống như một người có chút vấn đề về tâm thần.

Nhưng, điều đó chỉ là giống mà thôi.

Nguyễn Ngôn Hi dựa lưng vào ghế, khoanh tay, lẳng lặng nhìn hắn, mấy phút đầu tiên không nói gì.

Người đàn ông đột nhiên liếc nhìn Nguyễn Ngôn Hi, nhìn anh như đang xem trò vui, dần dần mồ hôi rịn xuất hiện trên trán, không biết là vì nóng hay vì lo lắng.

“Hừ.”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên giễu cợt, sau đó gọi tên hắn: “Thư Nghĩa Minh.”

Thư Nghĩa Minh ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp vạch trần hắn, “Đừng giả vờ, tôi còn giống bệnh nhân tâm thần hơn là anh, không phải muốn gặp tôi

sao? Nói thẳng ra đi.”

Vẻ mặt Thư Nghĩa Minh rõ ràng là sững sờ, nhưng hắn nhanh chóng bật cười, dường như hắn không ngại bị vạch trần chút nào, “Ha ha, quả nhiên là Nguyễn Ngôn Hi, giống như những gì người đàn ông đó nói.”

Nguyễn Ngôn Hi chậm rãi chớp mắt, trong lòng đã biết điều gì đó, “Ồ? Hắn nói cái gì?”

Thư Nghĩa Minh ở bên kia hạ thấp giọng, trong giọng nói mang theo nụ cười, vẻ mặt gian ác, “Hắn nói anh sẽ nhanh chóng nhìn ra tôi đang giả vờ, quả nhiên là như vậy.”

Nguyễn Ngôn Hi cúi đầu, tiếp tục hỏi: “Thế snào? Hắn còn nói gì với anh?”

Hắn đưa tay gãi mũi, nụ cười nham hiểm càng sâu, “Hắn nói à, người phụ nữ anh yêu ở trong tay hắn rồi, sau đó...”

Không đợi hắn nói xong, Nguyễn Ngôn Hi trực tiếp nói tiếp: “Sau đó để cho anh cho tôi biết manh mối tiếp theo à?”

“Ha ha, không sai. “

Vẻ mặt Nguyễn Ngôn Hi vẫn lạnh lùng, “Vậy bây giờ anh có thể nói rồi.”

“Không, không.”

Thư Nghĩa Minh lắc đầu, sau đó chỉ vào cửa, “Trước hết, anh phải cho tôi ra khỏi đây.”

Thì ra là vậy, khóe miệng Nguyễn Ngôn Hi khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ giễu cợt, “Anh muốn ra khỏi đây sao? Thư Nghĩa Minh, đã có một mạng người chết trong tay anh rồi đó.”

“Vậy thì sao? Không phải vẫn còn anh sao? Thám tử vĩ đại, anh có thể chứng minh tôi thật sự bị bệnh tâm thần và không phải chịu trách nhiệm pháp lý.”

Có vẻ như hắn đã nghĩ sẵn lý do thoái thác, hắn có thể nói rất trôi chảy.

Nguyễn Ngôn Hi hơi nghiêng người về phía trước, nhìn chăm chăm vào mặt hắn, “Hừ, vậy nếu tôi không để anh ra ngoài thì sao?”

Hắn mỉm cười, cũng nghiêng người về phía trước, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối, “Vậy thì anh sẽ không bao giờ có được manh mối này, và sẽ không bao giờ tìm thấy người phụ nữ anh yêu.”

Thư Nghĩa Minh gằn từng chữ từng chữ nói với Nguyễn Ngôn Hi: “Lần trao đổi này rất công bằng, một đổi một, anh thấy đúng không?”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên phỉ tay, trên mặt nở nụ cười, “Ừm, ý kiến của anh rất hay, có trả giá có thu hoạch, quả nhiên vô cùng công bằng.”

Thư Nghĩa Minh cũng cười, cảm thấy giao dịch này sắp thành công rồi.

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên mỉm cười, lạnh lùng nói: “Cho nên, anh cảm thấy tôi sẽ giúp anh ra ngoài à? Vì một manh mối mà cho tội phạm giết người ung dung ngoài vòng pháp luật, thoát khỏi chế tài sao?”

Hắn hiểu rõ đây là bẫy mà Mộc Quân Lâm đặt ra, manh mối, đạo đức và Mộc Thập được đặt hai bên, muốn anh lựa chọn, chỉ có thể chọn một, mà Nguyễn Ngôn Hi muốn chọn cả hai bên.

Thư Nghĩa Minh hoài nghi nhìn anh: “Nguyễn Ngôn Hi, anh không phải cảnh sát, sao phải quan tâm chuyện này, chẳng lẽ anh muốn vì một người không liên quan mà bỏ qua người mình yêu sao?”

Nguyễn Ngôn Hi: “Hình như anh nghĩ anh có thể thuyết phục được tôi sao?”

Thư Nghĩa Minh vẫn không từ bỏ, “Tôi chỉ cho anh một lựa chọn tốt hơn thôi.”

Nguyễn Ngôn Hi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, lắc ngón tay, “Nhưng đáng tiếc, tôi sẽ không bao giờ chọn con đường này.”

Nói xong, anh đút hai tay vào túi quần, xoay người đi về phía cửa.

Thư Nghĩa Minh rất lo lắng, hét lớn: “Nguyễn Ngôn Hi, đây là cơ hội duy nhất cho anh! Nếu từ bỏ, anh sẽ thật sự không bao giờ gặp lại cô ấy nữa! Nếu vì vậy mà cô ấy phải chết thì sao? Anh có hối hận không?”

Đây cũng là cơ hội duy nhất của hắn, làm sao hắn có thể để cho Nguyễn Ngôn Hi đi như vậy được!

Anh dừng lại, lại nhìn Thư Nghĩa Minh, cười nói: “Hối hận? Tại sao tôi phải hối hận? Tôi muốn tìm cô ấy, tôi cần một manh mối, nhưng tại sao anh nghĩ rằng tôi phải lấy được manh mối này từ anh?”

Nụ cười tự tin và kiên quyết của Nguyễn Ngôn Hi khiến lưng Thư Nghĩa Minh phát lạnh, hắn lắc đầu: “Anh ấy chỉ nói cho một mình tôi biết, anh còn có thể biết được từ chỗ nào khác chứ?”

Nguyễn Ngôn Hi lại mỉm cười, giơ tay chỉ vào đầu mình, “Ở đây.”

Chương 83

Cửa phòng thẩm vấn được mở ra, Tưởng Tề nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi đi ra, anh nghe rõ cuộc nói chuyện bên trong vừa rồi từ phòng giám sát, anh quan sát biểu cảm của Nguyễn Ngôn Hi, mím môi, “Anh...”

Ngay lúc đang cân nhắc nên nói như thế nào, Nguyễn Ngôn Hi thoải mái nói với anh ta: “Tưởng Tề, chuyện sau đó tôi giao cho anh, tôi nghĩ bệnh của hắn đã khỏi rồi.”

Tưởng Tề ngơ ngẩn gật đầu, khi Nguyễn Ngôn Hi đi về phía trước, nhìn bóng lưng của anh, Tưởng Tề vẫn không nhìn được hỏi: “Manh mối đó, anh biết rồi sao?”

Nghĩ đến vẻ mặt tự tin và thực lực của Nguyễn Ngôn Hi, trong phòng thẩm vấn, Tưởng Tề cảm thấy có lẽ thật sự có thể.

Nhưng câu trả lời tiếp theo của Nguyễn Ngôn Hi khiến anh ngạc nhiên, bởi vì Nguyễn Ngôn Hi quay đầu lại, lắc đầu nói: “Tôi không biết.”

“Vậy thì anh...”

Cứ như vậy từ nhỏ một cơ hội có manh mối sao? Tưởng Tề nghĩ vậy nhưng không nói ra, anh làm cảnh sát nên không thể nói ra lời này được, vì đạt được mục đích mà thả tên hung thủ kia ra, đương nhiên họ không thể cho phép xảy ra chuyện đó.

Nguyễn Ngôn Hi nhún nhún vai, vẻ mặt vẫn thoải mái, “Nếu

không hỏi được thì đi tìm thôi.”

Sau đó, Cao Lăng Trần và Nguyễn Ngôn Hi đến nhà Thư Nghĩa Minh, nói là nhà, nhưng thật ra đó là nhà của Thư Nghĩa Minh thuê, căn nhà rất nhỏ, đồ đạc trong đó lộn xộn, hình như đã lâu không được dọn dẹp.

Hiển nhiên manh mối không thể viết ra giấy, cho dù có thì cũng không thể đặt ở đây, Cao Lăng Trần và vài cảnh sát lục soát toàn bộ ngôi nhà, quả nhiên không tìm thấy gì, nhưng hiển nhiên sẽ không thể tìm thấy, nhưng không bao gồm Nguyễn Ngôn Hi.

Cao Lăng Trần đi ra khỏi phòng ngủ, phát hiện Nguyễn Ngôn Hi đứng bên cạnh tủ một lúc lâu không nhúc nhích, vì thế đi tới, phát hiện trên tủ có một bộ cờ tướng.

Nguyễn Ngôn Hi chưa bao giờ làm những việc thừa thãi, vì vậy Cao Lăng Trần lập tức hỏi: “Bộ cờ tướng này có vấn đề gì không?”

Nguyễn Ngôn Hi chỉ vào bàn cờ nói: “Nhà rất bẩn, có nhiều bụi, dưới bàn cờ này có bụi, độ dày tương đương với bụi xung quanh, có nghĩa là nó mới được đặt ở đây, bản thân bàn cờ đặt ở đây rất đột ngột, anh cho rằng những người như Thư Nghĩa Minh có thể chơi cờ tướng sao?”

Cao Lăng Trần biết một người sống lôi thôi như vậy, có thể giết người như vậy, làm sao lại vừa mới mua một bộ cờ tướng, “Không đâu, vậy có thể bàn cờ này không phải do Thư Nghĩa Minh đặt ở đây.”

“Đúng vậy. “

Cao Lăng Trần có chút kích động nhìn anh: “Vậy chẳng lẽ bàn cờ

này là manh mối?”

Nhưng lần này Nguyễn Ngôn Hi không trả lời Cao Lăng Trần nữa, anh mở bộ cờ ra, sau đó đặt xuống đất, mặc kệ mặt đất dơ dáy bẩn thỉu, anh ngồi khoanh chân trên mặt đất, đưa tay chống cằm, nhìn bàn cờ suy nghĩ.

Thấy vậy, Cao Lăng Trần cũng không quấy rầy anh nữa, sau khi lục soát xong, các cảnh sát khác quay lại cục cảnh sát, bản thân anh cũng ngồi trên ghế sofa.

Thời gian từ từ trôi qua, Cao Lăng Trần giơ tay lên nhìn đồng hồ, hai giờ đã trôi qua, Nguyễn Ngôn Hi vẫn ngồi trên mặt đất không nói một lời, nhìn bàn cờ với tư thế như cũ.

Anh cử động đôi chân hơi tê, sau đó đứng dậy đi ra khỏi cửa, từ trong túi lấy một bao thuốc lá, lấy một điếu thuốc ngậm trong miệng, lấy bật lửa ra châm lửa.

Hắn hút một hơi rồi chậm rãi thở ra, khói trắng từ từ tan biến trong không khí, Cao Lăng Trần dựa vào tường, đầu óc trống rỗng, không nghĩ gì cả.

Sau khi hút thuốc xong, anh đi về nhà, đứng bên cạnh Nguyễn Ngôn Hi cúi đầu, Nguyễn Ngôn Hi vẫn bất động, dường như vẫn chưa nghĩ ra.

Có lẽ đó không phải là manh mối nào cả.

Cao Lăng Trần nghĩ như vậy trong lòng, nhưng đã lâu cũng không thể nói ra, bởi vì đối với Nguyễn Ngôn Hi, đây là hy vọng, hy vọng tìm được Mộc Thập, cho nên cho dù có thể không phải là manh mối, anh vẫn sẽ theo đuổi, Cao Lăng Trần không nỡ phá tan, bởi vì anh cũng hy vọng đây là manh mối.

Không biết đã bao lâu, giọng nói của Nguyễn Ngôn Hi truyền

vào tai anh, “Cao Lăng Trần.”

Có lẽ vì đã lâu không nói, chưa uống nước, giọng anh hơi khàn, nhưng sau đó lại trở lại giọng nói như cũ, “Đưa bản đồ cho tôi.”

Cao Lăng Trần hỏi: “Anh muốn bản đồ gì?”

“Bản đồ thành phố.”

Cao Lăng Trần lập tức lấy điện thoại di động ra mở phần mềm bản đồ đưa cho anh.

Nguyễn Ngôn Hi lắc đầu, “Tôi muốn một tấm bản đồ giấy, thêm một bản đồ thế giới và một cây thước nữa.”

“Được rồi, tôi sẽ đi mua.”

Mặc dù không biết Nguyễn Ngôn Hi định làm gì, nhưng dù sao họ đã hợp tác lâu như vậy, từ biểu hiện và giọng điệu của Nguyễn Ngôn Hi, Cao Lăng Trần biết nhất định đã suy luận ra điều gì đó.

Mười phút sau, Cao Lăng Trần trở về với thứ mà Nguyễn Ngôn Hi cần, “Được rồi, tất cả đều ở đây.”

“Cảm ơn.”

Nguyễn Ngôn Hi trải tấm bản đồ trên mặt đất, sau đó dùng thước đo bàn cờ, Cao Lăng Trần ngồi xổm xuống quan sát động tác của anh, phát hiện anh đang đo kích thước giữa các quân cờ trên bàn cờ.

Sau khi đo xong, Nguyễn Ngôn Hi dùng thước đo khoảng cách trên bản đồ, “Quả nhiên là vậy.”

Anh lăm lăm, sau đó ném bản đồ sang một bên, mở bản đồ thế

giới ra, tiếp tục dùng thước đo khoảng cách.

Cao Lăng Trần đã biết Nguyễn Ngôn Hi đang làm gì, anh kiểm chế sự hồi hộp và kích động trong lòng, yên lặng chờ đợi kết quả cuối cùng của Nguyễn Ngôn Hi.

Năm phút sau, Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên đứng dậy khỏi mặt đất, nhưng bởi vì anh đã ngồi khoanh chân trên mặt đất quá lâu, hai chân hoàn toàn tê dại, không còn cách nào đứng vững, nhưng anh vẫn cầm bản đồ, sau đó chỉ vào một điểm trên mặt biển, nói với Cao Lăng Trần: “Tôi tìm được Mộc Thập rồi.”

—

Khi Mộc Quân mở cửa bước vào, Mộc Thập đang ngồi trên ghế trước cửa sổ phòng, trong tay cầm một quyển sách nặng, bởi vì đột nhiên cửa mở ra nên ngẩng đầu nhìn lên cửa.

Lần đầu tiên, Mộc Quân Lâm bước vào phòng mà không gõ cửa và không có sự cho phép của cô, vì vậy cô nhìn hắn với một chút cảnh giác.

Dường như hắn đang vội, hô hấp có chút dồn dập, hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt Mộc Thập, vẻ mặt căng thẳng, “Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi đến rồi.”

Đùng.

Quyển sách trong tay Mộc Thập rơi xuống đất, cô mở to mắt nhìn hắn, không chắc chắn nói: “Anh nói, Nguyễn Ngôn Hi... Anh ấy tới rồi sao?”

Mộc Quân Lâm giấu cột, đi vào phòng, “Hừ, đúng vậy, không ngờ hắn lại tìm được nơi này nhanh như vậy, nhanh hơn vài ngày so với dự kiến của anh.”

Mộc Thập siết chặt tay cô, mặc dù cảm xúc dao động rất lớn, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, “Tôi biết anh ấy có thể tìm được tôi.”

“Thật sao?”

Anh bước đến bên cạnh Mộc Thập, chặn cô trong một góc, không thể rút lui, anh đưa tay ra và chạm vào tóc cô, “Nhưng anh không muốn để em đi, hắn đang quấy rầy chúng ta, hơi chướng mắt.”

Mộc Thập quay đầu rời khỏi tay hắn, sau đó lạnh lùng nhìn hắn: “Mộc Quân Lâm, trò chơi kết thúc rồi, anh ấy đã tìm được tôi rồi, anh thua trò chơi này rồi.”

“Mộc Thập, luật chơi là do anh đặt ra, kết thúc hay không là do anh quyết định.”

Hắn giơ tay kia lên, trong tay có một thiết bị màu đen, “Hắn quá chướng mắt.”

Hắn cười nhạt, không cho Mộc Thập thời gian phản ứng lại, xoay người đi ra ngoài.

“Mộc Quân Lâm!”

Mộc Thập phản ứng rất nhanh, sau đó vội vàng chạy tới, “Anh chờ chút.”

Mộc Quân Lâm thật sự dừng lại, nhìn cô, “Thế nào, em...”

Hắn không nói thêm gì, kinh ngạc nhìn Mộc Thập xích lại gần mình, cảm nhận được sự tiếp xúc nhẹ trên môi.

Sau đó, hắn cảm thấy có thứ gì đó xâm nhập vào miệng mình, hắn không hề đề phòng.

Ngay sau đó, khuôn mặt Mộc Thập dờn khởi hấn, hấn nhìn cô dùng tay lau miệng thật mạnh, thứ trong miệng hấn vỡ ra, hóa thành thuốc đắng, lưởi và miệng hấn dần dần tê dại, không nói được lời nào, hấn lập tức hiểu đó là gì, thì

Thì ra là vậy...

Mộc Thập lấy thiết bị từ trong tay hấn, sau đó nhìn Mộc Quân Lâm ngã xuống đất, chậm rãi nói: “Đây là một loại thuốc thần kinh, tôi chiết xuất từ những bông hoa bên ngoài, sẽ không gây chết người, nhưng nó sẽ làm cho cơ thể của anh tạm thời bất động.”

Đương nhiên, cô không thể không làm gì cả, chỉ chờ Nguyễn Ngôn Hi và bọn họ tìm đến cô, để đề phòng, cô đã làm ra loại thuốc này, chỉ là chờ cơ hội.

Lúc này, thân thể Mộc Quân Lâm hoàn toàn không thể động đậy, sắc mặt cứng đờ, hấn chỉ có thể mở to mắt nhìn Mộc Thập.

Mộc Thập hạ mắt xuống, không nhìn hấn, dùng dây thừng trói hấn lại, sau đó cô tìm được một chiếc thuyền dưới tầng hầm, cô kéo Mộc Quân Lâm lên thuyền, lấy một ít đồ vật ba cô để lại, rời khỏi hòn đảo nơi cô đã sống mấy ngày.

Sau nửa thuyền chạy nửa tiếng, cuối cùng Mộc Thập cũng nhìn thấy chiếc thuyền từ phía đối diện đi tới, cô nhìn thoáng qua người đứng ở mũi thuyền, đó chính là Nguyễn Ngôn Hi.

Cô đứng dậy nhìn anh, sau đó giơ tay lên, vẫy tay gọi anh.

Lúc này, “Mộc Thập.”

Một giọng nói khàn khàn vang lên sau lưng cô.

Mộc Thập Nhất sững sờ, lập tức xoay người lại, Mộc Quân Lâm đứng ở mạn thuyền, khóe miệng cong lên, hần mỉm cười nhìn cô.

“Anh!”

Gió biển thổi rối tóc hần thân thể lắc lư, nhưng hần vẫn nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Vốn dĩ muốn có bảy ngày ở cùng em mà không bị bất kỳ ai quấy rầy, nhưng xem ra không thể thực hiện được rồi, Mộc Thập, anh sẽ tuân thủ lời hứa với em, tất nhiên, anh không thể trở về với em, đúng rồi, anh sẽ luôn nhớ nợ hôn đó. Ừm, cứ vậy đi, Mộc Thập, tạm biệt.”

“Bởi vì, chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Vừa nói, hần vừa ngã về phía sau, giây tiếp theo, cả người rơi xuống biển.

Chương 84: Hoàn chính văn

Nguyễn Ngôn Hi và Mộc Thập đứng cạnh nhau ở đuôi thuyền, nhìn mặt biển tĩnh lặng.

Sau một lúc lâu, Mộc Thập lên tiếng: “Hắn nhả xuống, nhưng em không biết vì sao, em luôn cảm thấy hắn sẽ không chết.”

Có lẽ là bởi vì vẻ mặt lúc đó của hắn, hoặc là vì những gì hắn nói lúc này, Mộc Thập cảm thấy có lẽ một ngày nào đó Mộc Quân Lâm sẽ lại xuất hiện trước mặt cô.

“Còn sống thì anh cũng sẽ không để hắn có cơ hội đưa em đi lần nữa.”

Nguyễn Ngôn Hi vươn tay ra nắm lấy vai cô, “Mấy ngày nay nhất định em không được ăn ngon rồi, trên đảo thì có gì ăn ngon chứ.”

Mộc Thập lắc đầu: “Không có, đồ ăn rất ngon, kỹ thuật nấu nướng của Mộc Quân Lâm rất tốt, nguyên liệu nào cũng có, hải sản cũng rất ngon.”

Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt nhìn cô, có chút không vui, “Có vẻ em rất hài lòng với cuộc sống ở đó?”

Mộc Thập thật sự gật đầu: “Nơi đó khá thích hợp để nghỉ dưỡng, biệt thự rất rộng, có vườn, không ai quấy rầy, anh xem thử sẽ biết.”

“Vậy thì Mộc Quân Lâm nấu ăn ngon hơn anh sao?”

Tiếp tục gật đầu: “Đúng là hẳn làm ngon hơn anh.”

Nguyễn Ngôn Hi nghiêng răng nghiêng lợi cảm hận, càng không vui, “Đáng tiếc bây giờ không rõ tung tích của hẳn, em tiếc lắm sao?”

“Đúng vậy, nếu không có thể bảo hẳn làm đầu bếp cho em.”

“Xem như đầu bếp thôi sao?”

“Nếu không thì sao?”

Mộc Thập nghiêng người nhìn vẻ mặt anh, “Chẳng lẽ anh lại ghen sao?”

Nguyễn Ngôn Hi đưa tay véo mặt cô, “Không phải anh luôn là đầu bếp cho em sao, đúng rồi, nói mới nhớ, có phải chúng ta nên xác định lại quan hệ không.”

“Không phải lần trước đã xác định rồi sao.”

Nguyễn Ngôn Hi phẫn nộ, “Lúc đó bị gián đoạn!”

“Đúng rồi, vậy anh muốn xác định quan hệ thế nào?”

Nguyễn Ngôn Hi đột nhiên trở nên nghiêm túc, ngay cả cách nói chuyện cũng khác, không có sự tự tin và bình tĩnh như trước đây, cảm thấy có chút lo lắng, “Ahem, Mộc Thập, anh biết, anh không phải là một người đàn ông hoàn hảo, mặc dù chỉ số IQ cao, các phương diện khác cũng hoàn hảo, khụ, nhưng có lẽ vẫn còn chút thiếu sót, tất nhiên, ai cũng có khuyết điểm mà. À, có thể anh không đủ mạnh mẽ để bảo vệ em, nếu không, em đã không bị người khác bắt đi, nhưng dù em ở đâu, xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ dùng mọi cách để tìm được em, giống như

lần này. Sau đó, sau mấy ngày xa cách em, anh rất nhớ em, bây giờ, em lại ở bên cạnh anh rồi, anh muốn nói...Em có cảm thấy đoạn văn này rất hỗn loạn, không có logic không?”

“Có.”

“Được rồi.”

Hiển nhiên Nguyễn Ngôn Hi không hài lòng với biểu hiện của mình, vì vậy anh chỉ dứt khoát từ bỏ, “Vì anh không giỏi biểu đạt tình cảm của mình dành cho người khác, nên anh nói thẳng với em, Mộc Thập, em có sẵn sàng chịu đựng anh suốt quãng đời còn lại, dù anh hơi ngây thơ, còn tsundere, nhưng mà lại toàn tâm toàn ý với em không? Nếu em chấp nhận, vậy anh sẽ cho em một gia đình hoàn chỉnh, không có lừa gạt, không có bóng tối, chỉ có tình yêu và sự ấm áp của em.”

Sau khi Mộc Thập nghe xong, câu đầu tiên là: “Vậy em có thể mang theo Simba được không?”

“Có thể...”

“Em...Nguyễn Ngôn Hi, anh bị làm sao vậy?”

“...”

Nguyễn Ngôn Hi không còn sức để nói, bởi vì anh vừa mới cầu hôn xong...thì bị say sóng nghiêm trọng...

“Ha ha ha.”

Tần Lỗi nhìn Nguyễn Ngôn Hi vẫn còn tái nhợt nằm trên ghế sofa, không nhịn được cười: “Ha ha ha, đây thực sự là lần đầu tiên tôi nghe nói có người đang cầu hôn, chưa nghe được đối phương trả lời đã bị say sóng, Nguyễn Ngôn Hi, cậu thật lợi hại!”

Nguyễn Ngôn Hi vẫn còn khó chịu, cũng không nói nhiều, vì vậy nhìn chăm chăm vào khuôn mặt “gợi đòn” kia, nói: “Cậu cười đủ chưa?”

Tần Lỗi tiếp tục ôm bụng cười điên cuồng, cảm thấy khá hả dạ, “Chưa, ha ha ha, hiếm khi thấy cậu ăn quả đắng như vậy, sao cười đủ được, thật sự là muốn cười chết luôn.”

Lúc này, Mộc Thập đang rót nước nóng từ phòng bếp đi tới, nhàn nhạt nói Tần Lỗi: “Thật ra thì thật sự có thể chết vì cười.”

“...”

Tần Lỗi hét lên: “Đừng có khoe tình cảm lộ liễu vậy được không! Còn nữa, Mộc Thập, cô có chấp nhận lời cầu hôn của cậu ấy không?”

Hai người, một nằm, một ngồi đều nhìn Mộc Thập.

“Tôi...”

Mộc Thập mở miệng nói thì lại bị ngắt lời, bởi tiếng chuông cửa reo lên, cô xoay người đi về phía cửa, để lại Nguyễn Ngôn Hi tối sầm mặt và Tần Lỗi đang chế giễu.

Mở cửa, Mộc Thập nhìn một nam một nữ ngoài cửa, một lúc lâu không nói nên lời vì kinh ngạc và kích động, một lúc lâu sau mới tìm được giọng nói của mình, “Anh, anh trai.”

Tần Thiên Dương nhìn em gái mình, người mà anh đã lâu không gặp, vẻ mặt dịu dàng, “Tiểu Thạch Đầu.”

Mộc Thập vẫn còn sửng sốt, trong chốc lát cô không thể tin được anh trai mình, người mà cô đã nhớ nhung bấy lâu nay, lại xuất hiện trước mặt cô, vì vậy cô hỏi lại: “Anh ơi, thật sự là anh sao?”

“Ừm, thật sự là anh, anh về rồi.”

Lúc này, Mộc Thập mới thực sự hiểu được lời nói của Mộc Quân Lâm, hẳn sẽ giữ lời hứa, lời hứa đó chính là để cho anh trai cô trở về.

—

Buổi tối, ra khỏi phòng dành cho khách nơi anh trai đang ở, Mộc Thập trở về phòng của mình, sau đó đi đến cửa phòng của Nguyễn Ngôn Hi bên cạnh, gõ cửa, sau đó mở cửa bước vào.

Đèn trong phòng đã tắt, chỉ có đèn bàn cạnh giường sáng, ánh sáng ấm áp và dịu dàng chiếu lên mặt Nguyễn Ngôn Hi, anh đang nhắm mắt, như thể đã ngủ thiếp đi.

Mộc Thập nhờ ánh đèn đi đến bên giường, sau đó ngồi xuống mép giường, lắc chân, nhẹ giọng gọi anh: “Nguyễn Ngôn Hi.”

Người trên giường không có phản ứng gì cả.

Thấy vậy, Mộc Thập đưa tay véo mũi anh, sau mấy chục giây, người trên giường vẫn bất động, ngoại trừ mặt hơi đỏ.

Mộc Thập có chút buồn cười nhìn anh, sau đó buông mũi anh ra, cúi đầu hôn lên môi anh.

Người bị hôn lập tức mở mắt ra, Mộc Thập hơi rời đi, nhưng khoảng cần nhìn anh vẫn rất gần, trêu chọc: “Người đẹp ngủ say tỉnh rồi.”

Nhìn đôi mắt tươi cười của Mộc Thập, Nguyễn Ngôn Hi giơ tay ấn đầu cô xuống, môi chạm vào nhau, anh hôn sâu hơn.

Sau một nụ hôn, môi anh áp lên môi Mộc Thập, mơ hồ nói: “Mộc Thập, em vẫn còn nợ anh một câu trả lời.”

Mộc Thập cười khúc khích, “Là sao, em nghĩ em đã trả lời anh rồi mà.”

Nguyễn Ngôn Hi lại mỗ môi cô, “Sao anh lại không nhớ.”

Mộc Thập hơi ngẩng đầu lên, sau đó vươn tay trái ra trước mắt, chiếc nhẫn trên ngón áp út yếu ớt phát sáng dưới ánh đèn, “Nguyễn Ngôn Hi, lần sau anh giấu chiếc nhẫn đi, nhớ giấu nó ở một nơi không dễ tìm chút.”

Nguyễn Ngôn Hi: “...”

—

Nửa năm sau.

Những dòng chữ hiện lên trên màn hình đen.

Podstad: Do XG vi phạm quy định nghiêm trọng, đã bị thanh trừ.

Mars: Vậy có vẻ như chúng ta sẽ có một đối tác mới?

Lest: Anh ấy cũng sẽ dự cuộc họp này.

Độc Nhược: Vậy tại sao ánh sáng vẫn còn mờ, lần đầu đến họp mà đến trễ vậy thì không phải là thói quen tốt đâu.

Blue: Hãy kiên nhẫn, chỉ cần chờ đợi chờ chút thôi.

Vài phút sau, ngọn đèn mờ duy nhất trong ngũ giác sáng lên.

JL: Xin lỗi, để mọi người đợi lâu rồi.

Chương 85: Ngoại truyện

Ngoại Truyện

Tháng Năm, một phòng tư vấn tâm lý nhỏ đón tiếp một bệnh nhân đặc biệt vào thời gian gần cuối giờ làm việc.

“Chị, chị Mộc.”

Vẻ mặt của trợ lý nhỏ Lâm Lâm khóc buồn bã, giọng nói nghẹn ngào, sắc mặt tái nhợt.

Mộc Thập đứng ở bàn, nhìn tình hình trước mắt, nói: “Ừm, hít một hơi thật sâu.”

Lâm Lâm vội vàng hít sâu một hơi.

Ngay khi cô hít vào, Mộc Thập đã ngăn cô lại: “Chị không bảo em hít sâu, trước cổ em còn có con dao kìa.”

Lời nhắc nhở này khiến Lâm Lâm sợ tới mức không dám thở, vì sợ con dao trước cổ sẽ đâm vào mình, mặt đỏ bừng một lúc.

Mộc Thập nói tiếp: “Chị bảo người phía sau em hít một hơi thật sâu.”

Lâm Lâm lập tức lên tiếng: “Ồ, anh này, anh hít một hơi thật sâu đi.”

“Câm miệng, tôi cảnh cáo cô không được hành động hấp tấp,

không được gọi cảnh sát, nếu không sẽ không giữ được mạng sống của cô ấy đâu”

Mộc Thập: “Anh bị thương.”

“Làm sao cô biết?”

Mộc Thập đáp: “Thứ nhất, mũi tôi tốt, thứ hai, mắt tôi tốt.”

Người đàn ông hung ác nói với Mộc Thập: “Vậy thì nhanh chóng lấy hộp thuốc cho tôi, đừng giở thủ đoạn, mặc dù tôi bị thương, nhưng vẫn có thể đối phó được với hai cô gái.”

“Ừm, được rồi, dù sao bây giờ anh cũng có con tin trong tay.”

Người đàn ông giữ Lâm Lâm làm con tin, đi theo Mộc Thập sang phòng bên cạnh, Mộc Thập lấy hộp thuốc từ trong tủ ra, sau đó cố ý giấu thuốc giảm đau.

Bụng người đàn ông bị thương, Mộc Thập đưa cho hắn một gói thuốc và gạc, người đàn ông giữ Lâm Lâm suốt thời gian qua, thứ nhất, vì sợ để cô trốn thoát, thứ hai, vì thật sự rất đau.

Sau khi chữa vết thương đơn giản, người đàn ông nhìn hộp thuốc, sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, “Thuốc giảm đau.”

Mộc Thập lục lọi hộp thuốc cho hắn xem, “Không có thuốc giảm đau.”

Người đàn ông mắng, dường như bị dày vò bởi cơn đau của vết thương suốt chặng đường.

Cuối cùng, Mộc Thập cũng đưa cho hắn một tấm danh thiếp, “Hoan nghênh lần sau đến trị liệu tâm lý.”

Người đàn ông cau mày nhìn cô, sau đó buông Lâm Lâm ra, lại

chém vào cánh tay cô ấy một cái, vội vàng rời khỏi phòng tư vấn.

Lâm Lâm nhìn vết máu chảy ra từ cánh tay, “Mẹ ơi, đau quá chị Mộc ơi.”

“Ừm.”

Mộc Thập gật đầu, sau đó vươn tay ra.

Lâm Lâm sững sờ một lát, sau đó nhếch miệng cười: “Hì hì, có thể cho em đồng hồ đeo tay của hần để làm kỷ niệm không, lần đầu tiên em làm con tin đó.”

“Đây là bằng chứng.”

Lâm Lâm không còn cách nào khác đành phải giao đồng hồ ra, thấy Mộc Thập giúp cô băng bó vết thương, nhưng cô không hề có ý gọi cảnh sát, điều này rất kỳ lạ, “Chị Mộc, chị không báo cảnh sát à?”

Mộc Thập nhún vai, vẻ mặt bình tĩnh, “Không sao, có người đi bắt rồi.”

“Hả?”

—

Người đàn ông bước ra khỏi hiệu thuốc với thuốc giảm đau, một thanh niên cao gầy bước đến chỗ hần, như thể anh ta sắp bước vào hiệu thuốc, vì vậy người đàn ông nhường đường sang một bên và cúi đầu đi về phía trước.

Khi hai người sắp trượt qua nhau, chân của người đàn ông bất ngờ bị vấp, vì bị thương, toàn bộ cơ thể mất thăng bằng, ngay lập tức ngã về phía trước, trực tiếp ngã sấp mặt xuống đất.

Hắn cố gắng đứng dậy, nhưng có một tiếng cười khúc khích từ trên cao, sau đó có người giẫm lên lưng hắn.

Nguyễn Ngôn Hi vui vẻ giẫm lên người hắn vài cái, “Lưu Minh, cảm giác xoa nước ớt lên vết thương thế nào?”

Buổi tối, Mộc Thập trở về nhà, vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy Nguyễn Ngôn Hi đang ngồi trên mặt đất với đủ thứ đồ bên cạnh.

Nguyễn Ngôn Hi đang pha trộn những thứ sắc sỡ, khoe với Mộc Thập, “Mộc Thập, em xem này, “đồ tốt” thì nên để anh pha chế, lần này sẽ dùng được thôi.”

Mộc Thập phớt lờ anh, ngồi lên ghế sofa hỏi: “Lưu Minh đâu?”

“Được đưa đến bệnh viện rồi.”

Mộc Thập nói với giọng điệu không cao không thấp: “Hả, thật là đáng thương.”

Không nhận được lời khen ngợi từ vợ, Nguyễn Ngôn Hi tiếp tục cúi đầu mày mò, sau đó nhớ ra một điều rồi lẩm bẩm.

“Cái gì?”

Mộc Thập đang xem TV, mơ hồ nghe thấy tiếng anh nói chuyện.

“Có một lá thư trong hộp thư.”

Cuối cùng Nguyễn Ngôn Hi cũng lên tiếng.

“Ồ.”

Mộc Thập tiếp tục xem TV.

Nguyễn Ngôn Hi nheo mắt nhìn cô, “Em không đi xem sao?”

Cuối cùng Mộc Thập cũng chuyển ánh mắt từ TV sang mặt anh, hỏi ngược lại, “Anh muốn em đi xem sao?”

Trong lòng Nguyễn Ngôn Hi không muốn, nhưng lại nói: “Sao cũng được.”

“Ồ, vậy là được rồi, em đã xem hết rồi.”

Nguyễn Ngôn Hi: “...”

Mộc Thập lại bổ thêm một dao, “Sau đó em có trả lời thư rồi.”

“Humm?”

Mộc Thập quay đầu lại tiếp tục nhìn màn hình TV, “Em nói với hần đừng viết thư cho em nữa, bởi vì chồng em không vui.”

Nguyễn Ngôn Hi mím môi, đứng dậy khỏi mặt đất nhào lên ghế sofa, nhân tiện đè lên Mộc Thập, sau đó vui vẻ cọ đầu cô.

Mộc Thập xoa đầu anh, “Anh bị nhân cách phân liệt sao? Biến thành chó rồi?”

Nguyễn Ngôn Hi ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn cô, “Lần này biến thành sói.”

Hết

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 85: Ngoại truyện**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh